

Tam Thiên Nha Sát

Contents

Tam Thiên Nha Sát	2
1. Chương 00	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	8
4. Chương 03	11
5. Chương 04	16
6. Chương 05	20
7. Chương 06	23
8. Chương 07	27
9. Chương 08	30
10. Chương 09	34
11. Chương 10	38
12. Chương 11	42
13. Chương 12	45
14. Chương 13	49
15. Chương 14	52
16. Chương 15-16	56
17. Chương 17	62
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25-26	90
26. Chương 27	95
27. Chương 28	99
28. Chương 29	102
29. Chương 30	105
30. Chương 31	109
31. Chương 32	113
32. Chương 33	117
33. Chương 34	120
34. Chương 35	124
35. Chương 36	128
36. Chương 37-38	131
37. Chương 39	137
38. Chương 40	141
39. Chương 41	145
40. Chương 42	148
41. Chương 43-44	151

42. Chương 45	158
43. Chương 46	161
44. Chương 47	164
45. Chương 48	168
46. Chương 49	174
47. Chương 50 End	180
48. Phiên Ngoại 1	185
49. Phiên Ngoại 2	191
50. Phiên Ngoại 3	195

Tam Thiên Nha Sát

Giới thiệu

Nàng cố tỏ ra mạnh mẽ, kiên quyết cự tuyệt: “Người dù chiếm được thân ta, cũng vĩnh viễn đừng mơ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-thien-nha-sat>

1. Chương 00

Mở đầu: Lửa Lưu ly

Đêm ly biệt, không có ánh trăng, bóng tối càng làm người ta thêm tuyệt vọng.

Gió thổi điên cuồng, tấp mạnh vào song cửa, cửa sổ giấy đã rách một góc, chỉ e sau này cũng chẳng có người tới sửa. Gió thổi xuyên qua lỗ thủng, tạo ra âm thanh như tiếng khóc nỉ non.

Cung nữ A Mãn thu bộ y phục cuối cùng vào bọc vải, hoảng loạn ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Đế Cơ đang đứng trong đình viện, tóc dài tán loạn bay trong gió, tay áo dài thêu hoa tựa như đôi cánh chim chờ người bẻ gãy.

Cô chần chừ bước tới, khoác chiếc áo choàng dày nặng lên bờ vai gầy yếu của Đế Cơ, khẽ nói: “Công chúa, đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.”

Đế Cơ gật gù đầu, vươn một bàn tay trắng nõn chỉ vào đình viện tràn ngập sắc hồng, thanh âm rất nhẹ: “A Mãn, người xem, hoa hải đường nở cả rồi. Phụ hoàng mẫu hậu lại không thấy được.”

A Mãn dịu dàng nói: “Công chúa, người còn nhỏ, đừng nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta mau đi thôi.”

Đế Cơ lặng lẽ nhìn những cánh hoa màu hồng rơi đầy mặt đất, chúng bị gió cuốn thổi tung lên, giống như tuyết bay lại tựa như yêu thương nhưng nhớ. Rõ ràng vẫn đang là tháng năm, lại bỗng nhiên có đợt lạnh ập tới, những đóa thu hải đường* yếu ớt vừa mới nở, không chịu nổi gió táp mưa sa, thê thê thảm thảm lìa cành, nương thân nơi bùn đất.

“A Mãn, nước đã mắt, người nói xem vì sao ta lại không thể cùng phụ hoàng mẫu hậu thủ hộ cho tới chết? Đáng lý ra ta phải bám trụ lại, không phải sao?”

A Mãn cơ hồ muốn khóc, lại cố nén nước mắt mà nở một nụ cười: “Công chúa mới mười bốn tuổi, cuộc đời sau này còn rất dài. Hoàng thượng và hoàng hậu chỉ mong người được bình an sống trọn một đời.”

Đế Cơ chậm rãi lắc đầu, xoay người nắm một vốc hoa hải đường sắp héo tàn trong lòng bàn tay, cẩn thận bỏ vào túi áo.

“A Mãn, ta có thể nhìn lại nơi này một lần không?” Đế Cơ khẽ hỏi.

A Mãn lén lau nước mắt, run giọng nói: “Được ... Nhìn lại ...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xẹt qua một ánh lửa Lưu Tinh, kèm theo tiếng gào rú chói tai, trực tiếp phóng thẳng vào hoàng cung. “Ầm” một tiếng, mái ngói lưu ly trên nóc cung Cẩm Phương của Đế Cơ vỡ vụn, ánh lửa rơi vù vù như mưa, xen giữa mái ngói và bụi đất.

[Lưu tinh: sao băng]

A Mãn thét âm lên: “Bọn chúng muốn phóng hỏa đốt hoàng thành! Công chúa! Nếu không đi sẽ không kịp nữa!”

Không đợi Đế Cơ trả lời, cô nắm lấy cánh tay công chúa, liều mạng kéo nàng chạy về phía đường nhỏ bí mật sau hoàng cung.

Đế Cơ vóc dáng nhỏ bé yếu ớt, bước chạy nghiêng ngả lão đạo dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Đường nhỏ giữa núi ngổn ngang cành cây bụi gai, chỉ sượt qua da cũng đủ chảy máu, mặt nàng đầy mồ hôi, bỗng nhiên không nhin nổi quay đầu nhìn lại, trên bầu trời có vô số ánh lửa Lưu Tinh sáng rực, ào ào rơi xuống hoàng thành.

Giống như ngọc lưu ly bị thiêu đốt trong lửa, hoàng thành trong ánh lửa trở nên lấp lánh mờ ảo, sẽ rất nhanh bị thiêu hủy.

Cùng với trận mưa lửa Lưu Tinh hạ xuống hoàng thành, còn có vô số quái đểu lúc nhúc, cao gấp vài ba lần con người, đầu màu đỏ thẫm, tựa như những vũng máu đông. Tiếng kêu khóc thê lương trong hoàng thành theo cuồng phong bay tới bên tai, A Mãn rốt cuộc không chịu được nữa, bụm mặt quỳ trên mặt đất khóc nức nở.

[quái đểu: chim yêu quái]

[cuồng phong: gió mạnh]

Đó là những con quỷ đầu đỏ, loại yêu quái chuyên ăn thịt người.

Một tia máu từ khóe môi Đế Cơ chảy xuống, nàng gất gao cắn môi, nỗi thống khổ cơ hồ muốn làm cơ thể nàng vỡ nát thành tro bụi. Dường như rốt cuộc cũng không thể chịu đựng nổi, nàng bỗng nhiên vùng khỏi tay A Mãn, chạy xuống dưới núi.

Chưa chạy được vài bước, A Mãn đã từ phía sau túm được nàng, liều mạng ôm lấy nàng. Cành cây chặn ngang đường, Đế Cơ giống như một con thú nhỏ cô đơn bị thương, run rẩy như muốn phá tan mọi thứ để mở đường, bèn dấn dẫm đầy trên mặt trên người nàng.

Nàng không biết chính mình đã giãy dựa bao lâu, dần dần kiệt sức. Một cảm giác trống rỗng và sợ hãi lan tỏa từ nơi sâu thẳm trong linh hồn, nàng cho rằng mình sẽ chết, thế nhưng hết lần này đến lần khác chết không được; hé miệng muốn khóc to lên, lại chỉ có thể phát ra những hơi thở hổn hển đứt quãng.

Tối nay nàng bắt buộc phải mở to mắt nhìn hết thấy những gì mình có bị hủy diệt, linh hồn bị một đao cắt cửa lảng trí, không thể yếu ớt, không thể quay đầu.

A Mãn cảm thấy những giãy dựa trong lòng dần dần yếu đi, Đế Cơ nằm trong lòng cô, im lìm không động đậy. Cô dùng sức lau nước mắt, rút khăn tay từ trong ngực, vén tóc của Đế Cơ sang hai bên, lau sạch sẽ bùn đất trên mặt nàng.

Dưới ánh lửa, sắc mặt Đế Cơ tái nhợt như người chết, vẻ mặt trước kia xinh đẹp linh động, hiện giờ chỉ còn vẻ ngẩn ngơ thảm đạm. Đôi mắt nàng nhắm chặt, hàng mi dài rậm run rẩy, qua thật lâu thật lâu, mới có một giọt nước mắt thật lớn chảy xuống.

Khi trời sắp sáng, Đế Cơ tỉnh lại.

“... A Mãn, chúng ta đi thôi.” Nàng không còn khóc, giọng điệu cũng bình thản, chỉ có điều trong mắt vẫn hằn đầy tơ máu.

A Mãn lo lắng nhìn nàng: “Công chúa, hay là để ta công người. Người hãy nghỉ ngơi thêm một chút.”

Đế Cơ lắc đầu, rút hai tờ giấy trắng từ trong tay áo, cắn đầu ngón tay nhỏ máu lên đỏ rồi ném trên mặt đất, giấy trắng trong nháy mắt biến thành hai con tuần mã.

[tuần mã: ngựa tốt]

Nàng xoay người leo lên ngựa, cầm lấy dây cương, tuần mã lập tức hí vang một tiếng.

“Xuống núi, tìm một chỗ dừng chân.”

A Mãn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nàng, trong lòng lại âm thầm lo lắng, do dự nói: “Công chúa ... Người, người muốn làm gì?”

Đế Cơ quay đầu lại khẽ cười với cô, trên má lộ ra lúm đồng tiền trong trẻo, trong ánh nắng mai nhẹ nhẹ, nàng dường như lại biến thành cô công chúa nhỏ đáng yêu trước kia.

“A Mãn người yên tâm, ta sẽ sống sót.” Sống đến ngày đó mới thôi.

Tuần mã vung lên bốn vó, khởi hành xuống núi.

“Công chúa, chúng ta đi đâu?”

“Đi một nơi không có ngọn lửa chiến tranh.”

(*)Thu hải đường

2. Chương 01

Chương 1: Mùi hương bí ẩn là ai?

Những ngày cuối năm, dưới chân núi Hương Thủ đón trận tuyết đầu tiên, tuyết rơi lả tả trọn một đêm, đọng lại ước chừng chưa tới đầu gối. Đàm Xuyên vừa từ phòng bếp ấm áp bước ra, lập tức run cầm cập vì lạnh, vội đưa tay quần chặt khăn quàng cổ.

Trần đại gia quản sự phòng bếp từ bên trong đuổi theo, luôn miệng gọi nàng: “Xuyên Nhi, chờ một chút!”

“Mọi người còn chuyện gì cần giúp ạ?” Đàm Xuyên nhảy tưng tưng vì lạnh như một chú thỏ nhỏ.

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ muốn hỏi một chút, ngày mai lúc nào cháu tới phòng bếp làm giúp? Minh Nhi con bác tới sửa lại bếp lò, có nhắc với bác về cháu, chẳng biết có được gặp mặt hay không.” Trần đại gia cười tươi tới mức khuôn mặt già nua nhăn nheo cả lại.

Đàm Xuyên giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, trong lòng lập tức hiểu được ý tứ của lão, liền cười nói: “Việc này cháu cũng không nói chắc được, phải hỏi Triệu quản sự một tiếng. Cháu cũng rất mong được gặp Trần đại ca nha, anh ta vận khí vô cùng tốt, chơi bạc mười lần thì thắng đến chín lần, cháu còn đang chờ anh ta dạy cháu chơi nữa kia.”

[vận khí: vận may]

Gương mặt già nua của Trần đại gia không khỏi đỏ lên, hiển nhiên hiểu được người ta nói mập mờ như vậy là còn cho mình chút thể diện, con của lão rõ ràng là một kẻ vô tích sự ham mê cờ bạc, chơi mười lần thì chín lần thua, muốn tìm cho nó một cô vợ thật chẳng dễ dàng.

Vậy chào Trần lão đại còn đang xấu hổ, Đàm Xuyên rút cổ chạy phía bên trái bờ hồ. Tối qua tuyết rơi nhiều, chỉ sợ cây liễu tinh bên hồ bị đông lạnh hỏng mất, nàng phải nhanh đi quét tuyết một phen, tránh cho chúng nó lại đi tìm nàng khóc lóc.

Mới vừa đi được nửa đường, trước mặt lại thấy Triệu quân sự dẫn theo một cậu chàng tựa như một quả cầu thịt [ý là béo như quả bóng] đi tới, Đàm Xuyên vội vàng dừng bên đường, tươi cười chào hỏi: “Xin chào Triệu quân sự.”

Triệu quân sự vừa thấy nàng mắt liền sáng lên, hấp tấp đẩy quả cầu thịt kia tới: “Xuyên Nhi, vừa vận quá, đang có việc tìm cháu đây.”

Hiển nhiên quả cầu thịt kia cũng không cam tâm tình nguyện, chu môi chớp mắt, xấu hổ vô cùng, nhưng vẫn bị Triệu quân sự đẩy đến trước mặt Đàm Xuyên: “Phải rồi, đây là cháu trai ta, làm môi giới ở đây. Nó năm nay hai mươi, còn chưa lấy vợ...”

Quả cầu thịt nổi giận, chỉ vào Đàm Xuyên ra sức ồ ào: “Dì! Ánh mắt dì bị sao vậy?! Bộ dạng nàng ta xấu đến cỡ này! So với vỏ quýt còn vàng hơn! Còn không bằng một đầu ngón út của Hoàng Châu đại nhân, sao có thể xứng đôi với cháu?”

Quả thực là ăn ngay nói thẳng, làm cho Đàm Xuyên sững sờ không thôi.

Hắn đột nhiên trừng mắt nhìn nàng: “Này, ta nói người cũng đừng quần quýt lấy ta nha! Ta đây không rảnh mà lèo nhèo với người!”

Đàm Xuyên vội gật đầu lia lịa: “Đúng vậy đúng vậy, ta làm sao xứng được đứng cạnh ngài...” Nói xong nhìn cái bụng tròn vo của hắn, cả người giống như bánh trôi vừa được luộc trong nồi, béo mập trắng nõn, không khỏi mỉm cười: “Ngài là một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong, phong thần tuấn lãng như vậy, đương nhiên chỉ có mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mới có thể xứng đôi.”

“Hừ, xem như người biết tự lượng sức mình.” Quả cầu thịt cười hớn hở, “Dì à, cháu đi đây. Lần sau nhớ tìm người xinh đẹp một chút, mới có thể xứng đôi cháu.”

“Ngài đi mạnh giỏi...” Đàm Xuyên cười híp mắt dõi mắt theo hắn, quay đầu lại nhìn Triệu quân sự, bà ta hiển nhiên vô cùng xấu hổ, luôn miệng giải thích: “Xuyên Nhi... Đúng là tính tình của nó hơi xấu, nhưng nhân phẩm thật sự rất tốt... Cháu, cháu cũng đừng để bụng...”

“Có gì đâu, lệnh diệt [diệt là cháu, ở đây ý nói cháu của Trần quân sự theo lối lịch sự] ăn nói thẳng thắn, cởi mở không cầu nệ, đúng là bản sắc của nam nhi.” Đàm Xuyên nói mà mặt không đổi sắc, tâm không loạn.

Triệu quân sự tự thấy thật là đáng tiếc, thở dài một hơi. Đàm Xuyên tuy mới đến chưa được ba tháng, nhưng làm việc nhanh nhẹn, lại không có tư tình nam nữ, mồm miệng ngọt ngào khéo léo. Thời nay những cô nương còn ít tuổi mà thông minh lanh lợi như vậy thật sự không nhiều, bà có ý muốn tìm giúp cháu trai một người vợ tốt, nào ngờ cháu trai bảo bối kia của bà mắt để trên đầu, không phải giai nhân tuyệt sắc thì nhất định không vừa lòng.

Đứa nhỏ Đàm Xuyên này, cái gì cũng tốt, có điều bộ dạng hơi khó coi, mắt nhỏ mày nhỏ, môi mỏng mũi tẹt, sắc mặt giống như mười năm rồi chưa được ăn no, xanh xao vàng vọt. Đặt giữa một đám người, thì trong nháy mắt liền chìm ngấm [quá mờ nhạt sẽ bị che khuất].

“Đúng rồi, quân sự ngài tìm cháu là có việc gì phân phó sao?” Đàm Xuyên trực tiếp đổi đề tài.

Triệu quân sự cẩn thận lấy từ trong ngực ra một cái hộp gỗ: “Ta còn bao nhiêu việc phải lo, cháu đem cái hộp này qua Nam điện. Phải thật cẩn thận, đừng để va chạm sút mẻ, đây chính là vật quan trọng của Huyền Châu đại nhân.”

Đàm Xuyên gật gật đầu, cầm hộp xoay người định đi, bỗng nhiên giống như nhớ tới việc gì, quay đầu lại cười nói: “Quản sự, hôm nay Thúy Nha nói với cháu, khỏi bệnh có thể làm việc được rồi. Việc phụ giúp ở phòng bếp ngày mai, có nên giao cho nhóc ấy?”

Triệu quản sự không hề nghĩ ngợi: “Vây ngày mai để nó đi làm, cháu qua giúp ta, vừa vắn đang thiếu người.”

Đàm Xuyên cười tủm tỉm rồi đi.

Chốn bồng lai núi Hương Thủ chia ra phía ngoài và phía trong, phía ngoài dành cho hạ nhân tạp dịch lưu lại làm việc, phía trong là nơi ở của sơn chủ và các đệ tử. Tạp dịch phía ngoài không được phép đi vào phía trong, vì vậy bốn điện đông tây nam bắc được xem như trạm kiểm soát, bốn điện này tường xây bằng đá, cao hơn 10 trượng [khoảng trên 300m é.è], đối với những kẻ phàm trối gà không chặt như bọn họ mà nói, có gắn thêm cánh cũng khó mà bay lên được.

Thế gian này, tiên nhân cũng thật bại hoại.

Sơn chủ khi xưa ở trên đỉnh Hương Thủ mọc cánh thành tiên, từ đó chiếm núi làm ... tiên [hắc hắc, ý nói không phải làm sơn tặc], trong khi trắng trợn cướp đoạt những bảo vật hiếm lạ của thế gian, cũng biết thương xót những người trần tục cực khổ, làm không ít việc thiện. Đạo gần đây có lẽ do tuổi tác đã lớn, nhìn thấu tình đời ấm lạnh, cả ngày rứt cổ ở phía trong đếm bảo vật, nhân tiện còn thu nhận vô số thiếu nam thiếu nữ mỹ mạo làm đệ tử, yên ổn hưởng thụ cuộc sống của một lão nhân gia [ông già].

Núi Hương Thủ giờ đây chẳng khác nào một cái lồng chim kín không kê hở, thậm chí còn có hai tầng lồng.

Đàm Xuyên cầm chiếc hộp một mạch đi tới Nam điện, gã gác cửa đang ôm lò sưởi đọc sách, cũng không thèm nhìn nàng một cái, ồm ồm nói: “Dừng lại, có đồ vật gì cũng bỏ xuống, qua bên kia ký tên đi. Thứ này chưa chắc đến được tay Tử Thần đại nhân đâu, người hiểu không?”

Đàm Xuyên vòng vo đảo mắt, lắc đầu cười: “Không hiểu, vì sao vậy?”

Gã gác cửa tiện tay chỉ chỉ phía sau, cực kỳ không kiên nhẫn: “Biểu tặng Tử Thần đại nhân nhiều đồ thế kia, hần làm sao có thể nhận hết? Đám tạp dịch phía ngoài bọn người, tầm thường vô danh còn không biết tự lượng sức mình, lại suốt ngày muốn thấy người sang bắt quàng làm họ. Gửi tặng những thứ linh tinh vào đó, lần nào cũng đều bị ném xuống, còn không chịu ngừng!”

Đàm Xuyên tò mò hướng vào trong nhìn quanh, quả thực thấy đây một phòng là chai, lọ, hòm, tráp, tiền xu nhìn mà hoa cả mắt.

Nàng không khỏi líu lười: “Nhiều đồ như vậy ... đều là gửi tới Tử Thần đại nhân sao?”

Gã gác cửa rút cuộc ngẩng đầu lên, nhếch đôi mắt ti hí nhìn nàng: “Đúng thế đấy, biết điều thì mau biến đi, thứ gì đó chuyển tới cũng không thể đưa vào bên trong đâu.”

Đàm Xuyên mỉm cười, giơ chiếc hộp lên trước mặt hần: “Hiểu rồi, lần sau ta sẽ chú ý. Đây là đồ quan trọng của Huyền Châu đại nhân, phiền ngài nhanh đưa vào trong, đừng để lỡ việc.”

Gã gác cửa sợ giật bản mình, thực sự nhảy dựng lên, đỡ lấy chiếc hộp bằng hai tay, luôn miệng nói: “Sao không nói sớm! Thì ra là đồ của Huyền Châu đại nhân! Nếu để lỡ việc, với tính tình của nàng thì... Chắc chắc!”

Đàm Xuyên vừa ghi tên mình vào danh sách, vừa hỏi: “Bác à, mỗi ngày đều có nhiều người như vậy từ bên ngoài tặng đồ cho Tử Thần đại nhân sao?”

“Nói vậy cũng không phải, người mới tới đây hay sao? Chẳng trách không biết được. Ngày kia là sinh nhật Tử Thần đại nhân hai mươi ba tuổi, những người biết việc này đương nhiên muốn tặng quà mừng. Có điều những tạp dịch phía ngoài này cũng không biết suy nghĩ một chút, Tử Thần đại nhân có thân phận thế nào, sao có thể vừa ý mấy thứ quà phế phẩm không đáng tiền của bọn chúng? Năm nào cũng tặng, làm phiền lão nhân gia ta còn phải đem từng cái từng cái ném xuống.”

Đàm Xuyên đỡ tráp tương tượng Tả Tử Thần ôm trong lòng một đồng ngân tráp [hộp đựng bạc] tiền xu, vẫn như cũ bày ra bộ dáng nghiêm nghị không thể xâm phạm, không khỏi cảm thấy buồn cười. Chẳng hiểu

sao, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp hần năm năm trước. Trên đài Triều Dương, thiếu niên tựa phù du ấy tay nắm nhanh liễu, hiếm khi nở một nụ cười, thanh tú như hoa lan, không biết đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ.

Rõ ràng trái tim hần còn lạnh hơn băng tuyết, nhưng những người thích hần lại vẫn nhiều đến vậy.

Nàng ghi danh xong, phúi phúi tay định rời đi, gã trông cửa bỗng nhiên hô gọi nàng: “Đợi đã, tiện thể người tới đây thì mang luôn phong thư này cho Triệu quân sự, là chuyện rất quan trọng.”

Đàm Xuyên hơi nheo mắt, vân vê thư ở trong tay một thoáng, cười nói: “Được, ta nhất định sẽ đưa.”

Một mạch từ Nam điện đi ra, sắc trời đã tối sầm.

Đàm Xuyên tìm một nơi vắng lặng, dựa trên bờ đá thạch bích đánh lên một đóm lửa nhỏ. Lá thư này không dán miệng, ở vùng núi tiên này xưa nay chưa từng làm những việc để phòng người như vậy, luôn xem trọng quang minh chính đại, vì thế hôm nay mới có dịp được gặp một người không được “quang minh chính đại” cho lắm như nàng.

Mở phong thư, để sát vào ánh lửa xem qua một lượt, Đàm Xuyên bất chợt cau mày, cũng không biết là kinh hay là hỉ [ý là việc đáng sợ hay việc vui]. Thì ra tháng sau Bạch Hà Long Vương muốn tới núi Hương Thủ làm khách, quân sự phía trong lệnh cho Triệu quân sự chọn lựa một số tạp dịch bên ngoài, cho vào để giúp chuẩn bị mọi việc.

Nàng xem thư đến nhập thần, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân giẫm trên tuyết rất nhỏ, bất giác cảm thấy hoảng sợ, nhanh chóng ném đóm lửa xuống đất, lấy chân giẫm lên, một khắc sau liền bị một đôi tay rắn chắc ôm vào trong ngực.

Đàm Xuyên trong lòng có quỷ [đang làm việc xấu nên cảm thấy bất an], ngừng thở không dám động, chỉ cảm thấy người này thân hình cao lớn, có vẻ như vừa uống rượu, hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu thơm nồng phả lên vành tai nàng, vừa tê vừa ngứa.

“Ta tới muộn, có phải đang trách ta hay không?” Người đó cúi đầu cười, thanh âm trong trẻo lại mang theo chút mềm yếu, mỗi tiếng đều mê người.

Đàm Xuyên không nói gì, vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, chậm rãi lắc đầu.

Người nọ đỡ lấy đầu vai của nàng, xoay người nàng lại, nàng cũng không dám phản kháng, may mà lúc này sắc trời tối mù, phía trên lại có bờ đá thạch bích che chắn, đứng đối mặt cũng không thể thấy rõ đường nét.

“Thanh Thanh, sao không nói gì? Trong lòng đang trách ta sao?” Tay hần từ đầu vai trượt lên, dừng lại sau gáy nàng, dịu dàng vuốt mái tóc dài, tay kia để trên vành tai mềm mại của nàng, vuốt ve đầy yêu thương.

Đàm Xuyên sợ buồn, vội tránh ra một chút, hần say ngà ngà cười nói: “Vẫn không chịu nói? À, ta tự có cách khiến nàng phải nói.”

Đàm Xuyên chỉ cảm thấy trước mũi ấm áp, mặt hần thoát cái đã kè sát, khẽ ngửi bên môi nàng, sau đó khe khẽ thổi hơi trên mái tóc, than nhẹ: “Thơm quá ... nàng dùng hương liệu gì vậy?”

Nàng hốt hoảng, vội vàng nghiêng đầu tránh, không ngờ hần đột nhiên giữ cằm nàng, mạnh mẽ hôn xuống.

Lúc này nàng mới thực sự hoảng sợ, trong họng phát ra một tiếng rên ngắn ngủi, dùng hết sức dấm đá giãy dụa, cũng chẳng thể lay động chút nào. Hần hôn rất mạnh mẽ, thậm chí còn có chút thô lỗ, mút lấy cánh môi nàng, ma sát lẫn nhau, hơi thở giao triền. Đàm Xuyên gần như không thể hô hấp, trong ngực phảng phất có một ngọn lửa, thiêu đốt tứ chi, rồi bùng hực lan ra toàn bộ cơ thể. Nàng thực sự không chịu nổi, trên môi nóng cháy đau nhức, tay chân lại phát lạnh vì sợ hãi.

Gian nan lần mò trong chiếc túi đeo bên hông, đầu ngón tay rã rời, run rẩy không nắm nổi thứ gì, Đàm Xuyên thăm mắng chính mình vô dụng, khó khăn lắm mới sờ thấy một cây ngân châm, dùng hai ngón tay nhặt lên, im hơi lặng tiếng đâm xuống vai người nọ.

[ngân châm: châm bạc – cây kim bạc]

Châm đâm vào chưa đến một nửa, toàn thân người nọ chợt căng cứng, năm ngón tay như cái kìm sắt, nhanh như chớp siết chặt cổ tay nàng.

“Trên châm có độc, ngươi là ai?” Tiếng nói của hắn bỗng trở nên trầm thấp, lại không hề tỏ ra hoảng hốt.

Đàm Xuyên cắn chặt môi, mặc cho xương tay sắp bị hắn bóp nát, vẫn không nói một tiếng.

Hai mắt người nọ trong bóng đêm sáng rực như sao, nhìn nàng thật lâu, bỗng nở một nụ cười nhạt: “Dù thế nào ... Ta cũng có ... biện pháp tìm ... tìm ra ngươi ...”

Chưa dứt lời, người đã chậm rãi ngã xuống đất, thuốc mê kia phát tác rất nhanh, tiếp xúc với máu lập tức lan ra, người này có thể chống cự lâu như vậy, thật không phải dễ.

Đàm Xuyên toát mồ hôi lạnh đầy người, vùng khỏi tay hắn, không dám chần chờ một khắc, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, băng tuyết trên mặt đất rất nhiều, không biết nàng đã vấp ngã bao nhiêu lần, cũng không dám dừng lại.

Không biết đã qua bao lâu, người nọ từ mặt đất đứng lên, thấy trên mặt tuyết cách đó không xa có một chiếc túi nhỏ màu vàng nhạt.

Nhặt lên, đặt ở trước mũi hít một hơi thật sâu, hương thơm nhẹ nhàng kín đáo lan tỏa trong ngực, đúng là mùi hương trên môi nàng. Hắn tung nhẹ ước lượng chiếc túi trong lòng bàn tay, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Anh zai được nhắc tới phía trên họ Tả, tên Tử Thần, cả họ tên là Tả Tử Thần, chứ không phải anh là “tử thần” đâu nhé

3. Chương 02

Chương 2: Cô nương, có thể hôn ngươi không?

Đàm Xuyên từ sau ngày hôm đó giống như chim sợ cành cong, cả ngày hoảng loạn, chỉ lo có một nam nhân nhảy ra từ xó xỉnh nào đó, chỉ mặt vạch tên nàng, thì nàng chỉ còn nước thu dọn quần áo cuộn xéo khỏi nơi này.

[Chim sợ cành cong: Con chim đã một lần bị chết hụt, thì sợ nghe tiếng bật của cây cung, sợ cành cây bị ngọn gió lay động, và sợ luôn cả cành cây có hình dáng cây cung.]

Cứ thế ăn không ngon, ngủ không yên vài ngày, nàng sụt mất vài cân, trông càng thêm gầy yếu thảm thương, chẳng khác nào một người mắc bệnh nan y.

Triệu quân sự nhìn không nổi, nắm tay nàng khuyên nhủ: “Xuyên Nhi, ta biết trong lòng cháu khó chịu, đứa cháu trai của ta nói năng không suy nghĩ, làm cháu buồn. Một cô nương diện mạo thế nào cũng không quan trọng, người độ lượng, khôn ngoan tài giỏi mới là hơn cả.”

Đàm Xuyên chỉ biết cười gượng, coi như thừa nhận.

Trái hẳn với bộ dạng hoang mang lo sợ không yên của nàng, những tạp dịch bên ngoài gần đây lại vô cùng hào hứng. Bạch Hà Long Vương muốn tới núi Hương Thủ làm khách, tin tức cần điều tạp dịch phía ngoài vào bên trong chuẩn bị chỉ trong một đêm truyền ra khắp chốn. Mọi người đều mong sao miếng bánh từ trên trời rớt xuống này rớt trúng đầu mình, rớt đến ngất xỉu luôn cũng tốt.

Triệu quân sự dạo gần đây nhận tiền hối lộ mềm cả tay, tươi cười tới mức nếp nhăn trên mặt cũng bớt đi ít nhiều, vui tươi như hoa đào dịp Tết.

Cuối cùng danh sách cũng được xác định, những tạp dịch trả nhiều tiền nhất bỗng chốc có tên trên bảng, còn lại đại đa số là những tạp dịch thẩu đáo nhanh nhạy. Dù sao ở đây cũng không giống phía ngoài, phục vụ tiên nhân không thể nào qua loa được.

Tên của Đàm Xuyên không ngoài ý muốn được xếp hàng đầu, tất cả mọi người đều phỏng đoán tiền hối lộ của nàng là nhiều nhất, từ đó đều nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái lạ thường, tựa như nhìn đồng vàng di động.

Phía bên trong rộng lớn, thời gian lại gấp rút, Triệu quân sự lần này sắp xếp tám mươi tạp dịch, nam nữ chia đều, đi trước một ngày đêm tìm hiểu tỉ mỉ quy củ bên trong, phía trong này đều là những nhân vật cao cao tại thượng, nếu không cẩn thận đắc tội, không phải đơn giản thu dọn hành lý chạy lấy người là xong.

Sáng sớm ngày hôm sau tập trung ở Nam điện, khỏi nói cũng biết những nữ tạp dịch tuổi còn trẻ dốc lòng làm dáng, trước Nam điện là cảnh tượng xôn xao náo nhiệt, những nữ tạp dịch ngày thường tư sắc trung bình, sau khi trang điểm cũng xinh đẹp hơn nhiều. Đàm Xuyên đi không sớm không muộn, đứng dựa dưới tàng cây nói chuyện phiếm cùng mọi người, nàng chỉ sửa soạn một bọc đồ nhỏ, mặc bộ y phục màu xám gọn gàng, ngoài ra không mang gì khác, một thân mộc mạc, không nhiễm chút hương phấn sắc son.

Triệu quân sự kéo nàng tới bên cạnh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Cháu từ trước tới giờ luôn luôn lạnh lợi, quy củ bên trong cũng không cần ta nhiều lời. Có điều nghìn vạn lần phải nhớ kỹ, nếu gặp Huyền Châu đại nhân, tuyệt đối phải thận trọng lời nói việc làm. Nàng ta xưa nay tính tình cổ quái, nói trở mặt liền trở mặt, hoàn toàn không nể mặt lưu tình, nếu cháu không cẩn thận đắc tội với nàng ta, ngay cả ta cũng không giúp nổi.”

Đàm Xuyên cảm thấy ảm áp trong lòng, Triệu quân sự ngày thường tuy nghiêm khắc khắt khe, nhưng thực ra rất quan tâm đến nàng.

“Quân sự yên tâm, cháu hiểu mà. Có điều không biết Huyền Châu đại nhân có gì kiêng kị, ngộ nhỡ gặp gỡ, cháu còn có chuẩn bị trước.”

Triệu quân sự thở dài: “Ta mà biết thì đã sớm nói. Nghe nói Huyền Châu đại nhân trước khi báỉ sơn chủ làm thầy, cũng là công chúa cao quý của một nước, nước mất nên mới buộc phải ở lại nơi xoàng xĩnh này, ngay cả sơn chủ cũng phải kính nể nàng ta vài phần. Nàng ta vốn là cành vàng lá ngọc, kiêu ngạo hơn người một chút cũng là chuyện thường.”

Đàm Xuyên hơi nhếch khóe môi, cười một cách lạnh nhạt: “Cháu hiểu rồi, gặp Huyền Châu đại nhân, hành quốc lễ là được.”

Tám mươi tạp dịch theo sự dẫn dắt của quân sự phía trong, sắp hàng chỉnh tề đi trên con đường lớn lát đá phẳng sau Nam điện. Ban đầu còn có người hăng hái nói chuyện, đi được nửa canh giờ [một canh giờ = 2 tiếng, nửa canh giờ = 1 tiếng đồng hồ], mọi người đều trở nên trầm lặng, bốn phía chỉ còn tiếng gió thổi vi vu. Hai bên đường lớn toàn là những loại cây kỳ lạ chưa từng thấy, cao vút đến tận mây, dù đang giữa mùa đông giá rét, phiến lá vẫn xanh tươi mướt mát. Gió thổi qua rừng cây, lá cây xào xạc, bông tuyết nhẹ nhẹ bay, mọi người tự nhiên sinh ra một cảm giác dè dặt trang nghiêm.

Đi khoảng chừng hai canh giờ [4 tiếng đồng hồ], tầm nhìn bỗng nhiên được mở rộng, một thung lũng rộng lớn hiện ra, trong thung lũng là đình đài lầu các, nước chảy xa hoa, thậm chí còn có vài tòa bảo tháp nhiều tầng, cao hơn thung lũng rất nhiều, bọn họ đang đứng ở chỗ cao cũng phải ngửa đầu mới thấy hết.

Thung lũng nằm giữa vách núi dựng đứng, vô số bậc thang uốn lượn xung quanh. Xen giữa các bậc thang là những thác nước, dòng nước màu bạc trút xuống như ngọc, lấp lánh ánh sáng. Nhìn theo bậc thang uốn lượn xuống dưới, trong chốn thần tiên, kỳ hoa dị thảo, mái cong tường xanh, cảnh đẹp không có ở chốn nhân gian đủ để khiến người ta ngê thối, đúng là cảnh tượng phú quý trang nghiêm.

Xem ra ngay cả tiên nhân về già, cũng không tránh khỏi ham mê hưởng thụ.

Đàm Xuyên im lặng nhìn những đình đài đền miếu hoặc xa lạ hoặc quen thuộc trước mắt, hồi ức ngày cũ cùng những gì trải qua hôm nay lồng chéo đan xen, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hoa không hẳn là hoa, mộng cũng không phải mộng, mình hôm nay cùng với chính mình trong kí ức cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Thời gian như nước chảy, trôi qua tựa phù du, nàng của những ngày ấy, liệu có hiểu hết ý nghĩa của bốn chữ “Cảnh còn người mất”?

Hàng người đang đi bỗng dừng cước bộ, Đàm Xuyên còn đắm chìm trong suy tư, thỉnh thoảng lơ đãng nhìn vào lưng Thúy Nha đang trước, Thúy Nha lơ đãng đỡ lấy nàng.

“Làm sao vậy?” Đàm Xuyên khẽ hỏi.

Thúy Nha chỉ chỉ ngôi đình nhỏ có mái hiên cong cong phía trước, nơi đó có mười mấy cô gái xinh đẹp đang tụ tập, người đứng người ngồi vây quanh bậc thềm đá. Một nam tử đang hơi nghiêng người dựa trên bậc thềm, tư thế biếng nhác, tay cầm một cây sáo óng ánh màu xanh lục, đặt trên môi thong dong thổi*.

Tiếng sáo du dương trầm bổng, âm sắc biến ảo linh hoạt, như gột rửa hết mọi ưu sầu ai oán, tinh thần Đàm Xuyên không khỏi bị lay động.

Tổng quản sự khúm núm đứng một bên, đợi hần ngừng thổi sáo, mới cất giọng trình trọng: “Bái kiến Cửu Vân đại nhân, chúng tiểu nhân quấy nhiễu nhả hứng của ngài, tội đáng muôn chết.”

Phó Cửu Vân chống cằm, đặt cây sáo xanh biếc trong lòng bàn tay ngắm nghía, lại hứng thú đánh giá đám người đông nghịt trước mặt, ánh mắt như dòng nước mùa xuân hiền hòa ấm áp, lướt qua gương mặt từng người trong đám tạp dịch, mỗi người bắt gặp ánh mắt hắn, đều cảm giác cả người ấm nóng dào dạt, như có chút men say.

Các đệ tử của sơn chủ đều là người đẹp có dung mạo xuất chúng, Phó Cửu Vân ở bên trong cũng được xem là nổi tiếng, trước kia mới chỉ nghe qua, cũng chưa có ai may mắn được nhìn thấy. Hôm nay hắn lại lười nhác ngồi trước mặt, có điều so với diện mạo thanh tú cao gầy kiểu tiên nhân trong suy nghĩ của mọi người lại hoàn toàn khác biệt.

Làn da hắn màu cổ đồng, lông mày dài ẩn trong làn tóc, thậm chí có thể cho là khí khái anh hùng, lúc cười lên lại giống như cơn gió thoảng, mang theo một loại hồn nhiên riêng biệt. Dưới khóe mắt bên trái còn có một nốt ruồi lệ, nhìn vào lại tăng thêm một chút ai oán sâu muộn. Những cô nương có trái tim mềm yếu rất dễ sinh ra cảm giác muốn gần gũi, hèn chi hắn chỉ ngồi thổi sáo, mà chung quanh có một đám con gái say mê ngồi cùng.

Thúy Nha hiển nhiên đã bị sắc đẹp của hắn làm cho nhũn cả chân, dựa trước ngực Đàm Xuyên, run run cất tiếng nói: “Thật... đẹp quá... Xuyên tỷ đừng buông tay, em đứng không nổi...”

Đàm Xuyên dở khóc dở cười: “Mới nhìn một cái em đã nhũn ra rồi hả?”

“Nhiều người thế này, chắc không phải là đệ tử sơn chủ mới thu nhận đâu nhỉ?” Phó Cửu Vân nhìn lướt qua mọi người, mỉm cười hỏi tổng quản sự.

“Hồi bẩm Cửu Vân đại nhân, những người này là tạp dịch phía ngoài. Là do tháng sau Bạch Hà Long Vương muốn tới núi Hương Thủ của chúng ta làm khách, nên mới sắp xếp bọn chúng vào đây để chuẩn bị. Tiểu nhân nhất định sẽ giám sát bọn chúng kỹ càng, không cho những kẻ phạm tục này quấy nhiễu sự thanh tịnh của chư vị đại nhân.” Nói xong liền dẫn đám tạp dịch tránh xa chỗ bọn họ, chọn đường vòng sau điện mà đi.

“Xuyên tỷ ... Em, chân em nhũn cả rồi, không nhắc lên được! Làm sao bây giờ?” Thúy Nha mặt mày đau khổ, túm chặt Đàm Xuyên.

Nhóc con này thật sự là chưa trải sự đời, Đàm Xuyên không còn cách nào đành phải đỡ cánh tay cô bé, đuối cho kịp đám người.

Chợt nghe “Đình” một tiếng, vòng ngọc trước ngực Thúy Nha rơi xuống đất, xoay tròn lăn ra xa. Đàm Xuyên còn nhớ đó là di vật quý giá mẹ Thúy Nha để lại cho cô bé, vội vàng xoay người lại nhặt, nhưng đã có người nhanh hơn nàng một bước, cúi mình nhặt chiếc vòng, góc áo tung bay trong gió, mặt trên có một đóa thực được thêu bằng chỉ bạc, đúng là Phó Cửu Vân.

“Chất ngọc óng ánh trong suốt, chạm tay trơn nhẵn mềm mại, chính là ngọc Dương Chi thượng phẩm. Của cô nương ư?” Hắn đưa chiếc vòng tới trước mặt Thúy Nha, mỉm cười.

Thúy Nha xem ra đã mềm nhũn đến độ không còn biết trời đất gì nữa, cả người dựa vào trước ngực Đàm Xuyên, thì thào: “Là... di vật của... mẹ ta...”

Phó Cửu Vân “À” một tiếng, giọng nói kéo dài quỵn rữ, đột nhiên nâng tay, nắm lấy cằm Thúy Nha, chớp mũi cách đôi môi đỏ mọng của nàng không đến ba tấc, tinh tế tỉ mỉ quan sát cô bé.

Thúy Nha đáng thương, xem chừng sắp ngất đến nơi.

Một cơn gió thổi qua, hương thơm thoang thoang từ sau Thúy Nha như có như không bay vào mũi, Phó Cửu Vân khẽ khép mắt một thoáng, chợt mở ra, ngón tay nắm cằm cô bé càng thêm chặt, thì thầm nói: “Thơm quá ... Cô nương, có thể hôn người được không?”

“Phiu” một tiếng, Đàm Xuyên thề rằng trong khoảnh khắc kia nàng thật sự nhìn thấy hồn phách Thúy Nha từ đỉnh đầu bay lên, diên cuồng hoa chân múa tay vẫy vẫy – kích thích do hưng phấn quá độ, cô nàng quả nhiên ngất thật.

Đám tạp dịch luống cuống tay chân, người đỡ người ôm, nhanh chóng đưa nha đầu mất mặt này đi. Đàm Xuyên thừa dịp hỗn loạn theo gót đám người bỏ chạy, thậm chí không dám quay đầu, mang tai nóng như bị bỏng, không biết là do xấu hổ hay là sợ hãi.

Không nghi ngờ gì nữa, tên háo sắc đêm hôm đó, chính là người này. Thật không ngờ hán hóa ra lại là một trong những đệ tử của sơn chủ.

Đàm Xuyên thở dài một hơi, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy quãng đường dài phía trước vô cùng đáng sợ.

(*) Cảnh anh ý thổi sáo như thế này đây

4. Chương 03

Chương 3: Quay đầu gặp lại nàng ta và hán

“Ngài ấy cười với em như vậy, còn nói: ‘Thơm quá ... Cô nương, có thể hôn người được không?’ nha... Em quả thật nằm mơ cũng không dám nghĩ đến! Tỷ nói, tỷ nói xem ngài ấy thật sự vừa mắt một tiểu nha đầu không có gì như em sao?”

Thúy Nha nằm trên giường máu mũi giàn giụa, mắt sáng lờ lờ, lặp lại những lời này lần thứ mười một.

Đàm Xuyên thuận miệng đáp lại, nàng đang vội vàng tìm một thứ, cũng không nhớ rõ mình có mang theo vào đây hay không.

“Ngài ấy cười với em như vậy, còn nói...”

Lời nói lặp lại lần thứ năm mươi, Đàm Xuyên rốt cục cũng tìm được thứ mình muốn – chính là đồ trang điểm của nữ tử – tinh dầu hoa quế.

“Ngài ấy cười với em như vậy... A? Đợi đã, Xuyên tỷ tỷ làm gì vậy?!” Thúy Nha nhảy vọt từ trên giường xuống, trợn mắt há miệng nhìn nàng dốc cả một bình tinh dầu hoa quế lên đầu, “Tỷ, tỷ điên rồi sao? Mùi nồng nặc thế kia!”

Đàm Xuyên cười đến dịu dàng thân thiết lạ thường: “Sao hả, như vậy mới thơm. Thúy Nha cũng dùng một chút đi.” Nói xong đem chỗ tinh dầu hoa quế còn lại dốc cả lên người Thúy Nha, dọa cô nàng sợ tới mức vừa nhảy vừa kêu lên: “Tỷ thật sự điên rồi! Tổng quản sự mắng chết chúng ta mất!”

“Không đâu.” Đàm Xuyên thông thả dùng lược chải gọn mái tóc dính đầy dầu nhầy, “Lát nữa tới điện Ngưng Bích, những kẻ khoa trương hơn chúng ta còn cả rổ, có mắng thì mắng bọn họ trước.”

Thúy Nha ngửi ngửi chính mình, mặt nhăn như cái bánh bao: “Thế này thơm quá rồi, phát ngấy!”

Đàm Xuyên hiếm có dịp gội đầu hoa bên tai, thoa phấn bôi son, thế nhưng mặt nàng vàng như nến, mắt mũi cũng không được đẹp, bôi son phấn ngược lại trông càng khó coi. Thúy Nha chỉ thấy vô cùng thê thảm, mơ hồ cảm giác Xuyên tỷ luôn luôn hiền hòa, hôm nay lại thật kì quái, cô nhóc cũng không biết mở miệng hỏi ra sao.

“Việc đó... Xuyên tỷ, tỷ không thấy mùi thế này làm người ta phát ngấy sao?” Thúy Nha dè dặt hỏi.

“Không đâu, đã muốn thơm thì phải thơm triệt để.”

Đàm Xuyên nhìn chính mình trong gương, nở một nụ cười thỏa mãn.

Hai tỷ muội đầy đầu hương hoa quế say người đi tới điện Ngưng Bích, ai ai cũng phải liếc nhìn. Cũng may trong điện đã tụ tập đại bộ phận tạp dịch, những nữ tạp dịch trẻ tuổi hầu như đều mang theo huân hương, làm cả phòng toàn mùi nồng nặc bí bách, hương dầu hoa quế bôi tóc trộn lẫn những mùi khác, cũng không có gì nổi bật, có điều làm tổng quản sự sau khi tiến vào hắt xì mũi mấy cái mà thôi.

“Khụ khụ... Ta biết đám tạp dịch phía ngoài các người được đi vào trong đây, trong lòng đương nhiên vui sướng... Nhưng cũng không nên vui sướng quá độ...” Tổng quản sự nhắc nhở mấy câu, thấy không ai để ý, cũng đành từ bỏ. Lão ta từ trước tới nay quản lý sự vụ phía trong, chưa từng tiếp xúc với tạp dịch phía ngoài, không biết phải xử trí thế nào, “Thôi vậy... Ta tới phân công việc, gọi tên ai người đó lên nhận thẻ bài.”

Công việc của Đàm Xuyên là chăm sóc Quỳnh Hoa Hải, trong đó có đủ loại kỳ hoa dị thảo, chờ Bạch Hà Long Vương tới đây, sẽ chọn những đóa hoa đẹp nhất đi trang trí cho các điện.

Trong lúc đang cẩn thận buộc lệnh bài vào bên hông, đột nhiên có người xô vào vai nàng, giọng nói của Thúy Nha thều thào vang lên bên tai: “Xuyên tỷ... Ngài... Ngài ấy lại tới nữa... Mau đỡ em với...”

Thế nào mà lại nhũn người ra rồi? Đàm Xuyên khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy Phó Cửu Vân dựa người vào cửa điện, lấy tay che mũi, vừa hứng thú lại vừa có chút chán ghét nhìn cảnh lộn xộn bên trong điện.

Khi những tiếng xôn xao rộ lên, tổng quản sự luống cuống chạy tới, hỏi một cách cung kính: “Cửu Vân đại nhân, ngài có gì phân phó ạ?”

Phó Cửu Vân gật gù: “Không ai báo người hay, hôm nay Huyền Châu muốn sử dụng điện Ngưng Bích sao?”

Quản sự kia bị dọa xanh mặt, lắp bắp: “Gì, gì cơ? Huyền Châu đại nhân muốn sử dụng điện Ngưng Bích?! Sao... Sao không ai nói cho tiểu nhân... Việc này... làm sao bây giờ?!”

Phó Cửu Vân chớp chớp mắt, tựa như cảm thấy dọa lão ta rất vui, sau đó nghiêm trang nói tiếp: “Thì ra người đã quên, Huyền Châu lúc này nghe nói người dẫn theo một đám tạp dịch phía ngoài làm cho điện Ngưng Bích chướng khí mù mịt, giập đến trắng mắt.”

Tổng quản sự không kịp rên một tiếng, mắt đảo một cái, thẳng tắp té xỉu.

Phó Cửu Vân không ngờ lão nhát cáy đến thế, lấy chân khê đá lão ta mấy cái, thấy người này đã thực sự bất tỉnh, không khỏi cười nhạo: “Ồ? Hóa ra lại vô dụng như vậy.”

Hắn đưa mắt nhìn lướt vào điện, thấy rất nhiều nữ tạp dịch trẻ tuổi ăn mặc lòa lẹt, hương thơm nức mũi, trong lòng buồn cười, che mũi đi tới, cũng không nói gì, chỉ tỉ mỉ nhìn kỹ từng người, chợt thấy Thúy Nha cả người mềm nhũn, hai má ửng đỏ đang nhìn mình, hắn không chút do dự tới trước mặt nàng, cười dịu dàng: “Cô nương, lại gặp nhau rồi.”

Hai hàng máu mũi từ từ chảy xuống nhân trung của cô nàng, Thúy Nha cất tiếng nói mơ hồ: “Cửu Vân đại nhân ... Ta, ta nguyện ý để ngài hôn...”

[Nhân trung: Chỗ lõm giữa môi trên và mũi]

Lời nói táo bạo này làm toàn bộ tạp dịch ở đây kinh ngạc, Đàm Xuyên ở đằng sau lặng lẽ véo cô nhóc một cái, Thúy Nha vẫn không biết gì, phỏng chừng hồn phách đã sớm bay đi đâu mất.

Phó Cửu Vân cũng không tỏ ra ngạc nhiên, ba ngón tay thon dài nắm nhẹ cầm nòng, cúi đầu, ở trên mặt nòng ngửi ngửi một chút, bật cười: “... Người quả thật rất thơm.”

Thúy Nha như bị mê hoặc: “Dầu hoa quế mua ở tiệm tạp hóa dưới chân núi, năm văn tiền một cân, là hoa quế tươi...”

Phó Cửu Vân cười càng thêm vui vẻ: “Nếu đã vậy, người nhắm mắt lại đi.”

Thúy Nha không chần chờ lập tức nhắm chặt hai mắt, lông mi run run, gương mặt đỏ ửng như gấc. Đàm Xuyên nhìn Thúy Nha với vẻ mặt phức tạp, nếu hôm nay thực sự để Phó Cửu Vân hôn cô nhóc trước mặt mọi người, thanh danh bị tổn hại chỉ là chuyện nhỏ, một lòng say mê bị thương tổn mới thực sự là chuyện lớn. Cô nhóc tuổi còn nhỏ, đến khi phát hiện cả tấm lòng đều trao đi, lại chẳng thu được gì, có lẽ nam nhân này chỉ trong chớp mắt sẽ quên nhóc ta, đó chính là tổn thương cả một đời.

Nghĩ vậy, nàng lén rút ngân châm từ chiếc túi đeo bên hông, đâm nhẹ vào lưng Thúy Nha, cô nàng lập tức mềm nhũn ngã xuống đất, Đàm Xuyên vội vàng đỡ lấy, kêu lên: “Thúy Nha, Thúy Nha?! Nàng hình như lại ngất rồi! Mọi người mau tới giúp với! Đem nàng tới nơi thoáng khí!”

Những tạp dịch lúc trước còn đang trợn mắt há mồm sững sốt đều chạy tới giúp, đặt Thúy Nha lên chiếc ghế cạnh cửa sổ, mở cửa sổ để thông khí.

Đàm Xuyên thấy trong bình hoa ở góc phòng có cắm một cái quạt lông chim, làm bộ đi qua cầm lấy, xoay người muốn quạt chút gió cho Thúy Nha, không ngờ vừa quay lại thì xô vào trong ngực một người, hần nhẹ nhàng đỡ lấy vai nàng, thấp giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Giọng nói kia làm Đàm Xuyên trong phút chốc toát mồ hôi lạnh, nàng ngây ngốc ngẩng đầu, quả nhiên thấy Phó Cửu Vân đứng ngay trước mặt, nhìn chằm chằm nàng đầy hứng thú.

toát mồ hôi với anh Cửu Vân

Nàng vội vàng cúi đầu khom lưng, cười tới mức mặt mày rạng rỡ: “Tiểu, tiểu nhân không sao, đa tạ Cửu Vân đại nhân! Bọn tiểu nhân ở bên ngoài thường được nghe ngài đối xử với mọi người luôn thân thiện hòa nhã, hôm nay được gặp mới biết lời đồn còn chưa nói được phân nửa lòng tốt của ngài. Tiểu nhân có thể vào đây, thật sự là có phúc lớn nha!”

Cùng với lớp trang điểm thâm thắm trên mặt nàng, nụ cười kia nói bao nhiêu thô tục thì có bấy nhiêu thô tục, châu hoa trên tóc theo động tác khom lưng cúi đầu của nàng vụt lên vụt xuống, thoạt nhìn vô cùng tức cười. Hơn nữa một đầu bóng nhảy đen sì, cộng thêm mùi tinh dầu hoa quế bôi trên tóc gay cả mũi, đại khái nam nhân trên đời này không bị nàng dọa cho té xỉu đã là của hiếm.

Ấy thế mà Phó Cửu Vân lại tỏ ra chuyên chú vô cùng, thâm tình vô hạn, thậm chí còn đỡ cằm như có chút suy tư, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới, cuối cùng còn tự tay giúp nàng chỉnh lại châu hoa bên tóc mai, cười dịu dàng với nàng.

Đàm Xuyên sợ hãi khắp người, không dám vết lùi một bước nhỏ, chỉ chỉ Thúy Nha: “Tiểu nhân lo lắng cho tỷ muội, đi trước xem thế nào...”

Cổ tay bị hần nắm lấy, Đàm Xuyên phản xạ tự nhiên sờn gai ốc toàn thân, hần dựa vào rất gần, hơi nóng trong miệng phả trên vành tai nàng, vừa tê vừa ngứa, làm nàng bất giác nghĩ tới buổi hoàng hôn âm u hôm đó, theo phản xạ tự nhiên muốn né tránh.

“... Cái túi của người đặc biệt thật.” Đợi hồi lâu, không ngờ hần lại nói một câu như vậy.

Đàm Xuyên nhìn theo ánh mắt của hần, túi nhỏ nàng đeo ở bên hông, miệng túi lỏng lẻo rơi xuống, hiển nhiên đã bị mở ra. Nàng vội vàng cười ha ha, nhanh chóng thắt lại miệng túi, luôn miệng nói lời cảm tạ: “Đa tạ lời khen của Cửu Vân đại nhân, đây là tiểu nhân mua ở thôn trấn phía tây từ ba năm trước, mười văn tiền một cái.”

“Thế à?” Hần thờ ơ đáp lại một tiếng, đột nhiên lật tay nắm lấy chiếc túi, nói thản nhiên: “Vậy cho ta mượn xem chút.”

Đàm Xuyên vội nhào tới, ôm chặt cánh tay hắn, run rẩy nói: “Đại nhân, trong túi tiểu nhân chỉ có hai tiền bạc, sau này còn phải ăn uống, mua dầu hoa quế... Ngài, ngài khoan dung nhân nhượng!”

Phó Cửu Vân ung dung tháo nút thắt ở miệng túi, nói vô cùng dịu ngọt: “Hai tiền bạc cũng không phải ít, có thể mua được hai vò Lê Hoa Bạch loại tốt nhất.”

[Lê Hoa Bạch là tên một loại rượu]

“Cửu Vân đại nhân!” Đàm Xuyên gọi một cách bất lực đến là thê lương.

Túi bị mở ra, mấy thứ lèo tèo bên trong đều được đặt trong lòng bàn tay hắn, một viên bạc, không nhiều không ít vừa đúng hai tiền, một cái dây buộc tóc cũ đã sờn, nếu gột rửa cũng được coi là sạch sẽ, lúc này trên dây nồng nặc mùi dầu hoa quế bôi tóc, một chiếc lược gỗ đã gãy một nửa, trên răng lược còn quần vài sợi tóc bóng nhẫy toàn dầu. Trừ những thứ đó ra, không còn gì khác.

Phó Cửu Vân tựa như có chút ngoài ý muốn, liếc vào cái túi trống rỗng, xác định không còn gì sót lại. Hắn im lặng trong chốc lát, vờ về hai tiền bạc trong tay, tung lên tung xuống: “Đúng là hai tiền bạc, người không nói dối, thông minh lắm.”

Dứt lời hắn vỗ nhẹ lên má nàng, mỉm cười, cho lược và dây buộc tóc vào trong túi, buộc lại vào đai lưng của nàng, hai tiền bạc kia cứ thế thuận tay cầm đi.

Đàm Xuyên mặt mày buồn thảm, giả bộ ôm chiếc túi vào trong ngực, cất vội ngăn chằm vừa rồi giấu ở tay áo vào trong áo, trên lưng lạnh toát, thấm đẫm mồ hôi.

“Cửu Vân đại nhân, hai tiền bạc kia...” Nàng đuối theo hắn, trên mặt lộ vẻ luyến tiếc không rời.

“Nơi này đang âm ỉ chuyện gì?” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên tại cửa điện, thanh âm tuy không lớn, nhưng trong nháy mắt ngăn chặn toàn bộ tiếng nói chuyện hỗn loạn, bọn tạp dịch phút chốc liền im ắng.

Đàm Xuyên cảm thấy như bị quét một roi vào lưng, đứng sững lại.

Xoay người, hít thở, bình ổn nhịp tim. Khi còn chưa thấy nàng ta, nàng không ngờ rằng mình dĩ nhiên bình tĩnh như vậy, có thể đứng thẳng lưng, lẳng lặng mà nhìn nàng ta.

Huyền Châu đứng tại cửa điện Ngưng Bích, từ dáng vẻ đến phong cách đều vô cùng lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng phải nói nàng ta quả thực tuyệt đẹp, dù là khi nàng ta tàn nhẫn xỉ nhục nàng năm đó, ánh mắt cay nghiệt, lời nói như đao, cũng là cay nghiệt đến tuyệt đẹp, không thể tìm ra khuyết điểm. Tuy nhiên hoàn toàn trái ngược với vẻ ngạo nghễ trên mặt, tay nàng ta lại đang dịu dàng khoác một cánh tay khác, một cánh tay áo màu tím.

Tả Tử Thần cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mắt Đàm Xuyên, không có gì khác với trước kia, hai mắt khép hờ, gương mặt vô cùng thanh nhã. Nụ cười khuynh thành trên đài Triều Dương năm đó, dường như mới chỉ hôm qua.

Thẳng cho đến khi bất ngờ dời tầm nhìn, Đàm Xuyên mới phát giác chính mình chưa chuẩn bị sẵn sàng để gặp lại hắn, hai tay nàng không biết đã xiết chặt thành thành nắm đấm từ khi nào, không thể kiềm chế run rẩy, trong ngực có cảm giác đau đớn ngọt ngào.

Chỉ trong khoảnh khắc, Đàm Xuyên nhớ tới rất nhiều, rất nhiều chuyện. Chẳng biết có phải con người ai ai cũng đều như vậy không, những việc tốt đẹp hạnh phúc thì quên nhanh, cuối cùng trong kí ức vĩnh viễn là những nỗi cay đắng thống khổ khó nói nổi thành lời. Nàng nhớ chính mình đã mấy đêm không ngủ chạy tới núi Hương Thử ra sao, nhớ rõ đêm đó mưa rơi tầm tã thế nào. Nhớ đã quỳ một ngày một đêm trước cửa phòng Tả Tử Thần, lời cầu xin vẫn không được mấy may đáp lại. Nhớ cả giọng nói lạnh như băng của Huyền Châu: Chàng chỉ lo người không chết sớm.

Những tưởng quên rồi, nhưng đã nhớ ra lại càng thấm sâu vào máu thịt, bất kể thế nào cũng không quên nổi. Thi thoảng mộng mị nửa đêm, lại luôn mơ thấy chàng thiếu niên năm nào nắm nhánh liễu dài đập khê vào đầu nàng, tiếng nói dịu dàng: Nha đầu gốc, sao lại bứt râu của cây liễu tình?

[cây liễu đã thành tình/yêu tình liễu]

Cuối cùng một ngày khi nàng thức giấc, không có nước mắt cũng không có đau đớn, những gì còn lại chỉ là một mảnh mặt mũi. Đột nhiên hiểu ra tất cả.

Đại để tình cảm mà trái tim con người chứa được cũng chỉ có hạn, không thể nhiều hơn, nàng thích loại tình cảm yếu đuối chỉ biết bảo vệ chính mình, còn có loại tự lừa gạt chính mình.

Lúc này dường như đã có thể khá bình tĩnh mà ngẩng đầu, Đàm Xuyên xoay cái cổ cứng ngắc của mình, liếc nhìn Tả Tử Thần phía bên kia một cái, rồi lại liếc một lần nữa, lại một lần nữa.

“Làm sao vậy? Mí mắt ngươi bị co giật sao?” Phó Cửu Vân đột nhiên mở miệng, xem ra rốt cuộc chịu không nổi một nữ nhân xấu xí ngoáy ngoáy trước mặt mình.

Đàm Xuyên vội cúi đầu: “Không, không có... Hai vị đại nhân kia mỹ mạo như vậy, quả là thiên nhân hạ phạm, tiểu nhân nhìn mà choáng váng...”

[thiên nhân: người trời]

Thanh âm của nàng không lớn, thế nhưng trong điện chợt yên ắng, những lời này vang lên đột ngột, mọi người đều bất giác quay qua nhìn nàng, cho rằng lá gan nàng thực không nhỏ.

Tả Tử Thần đột nhiên lui một bước, bưng mũi hắt xì một cái, không lâu sau, lại hắt xì cái nữa. Mọi người ngậy ngốc nhìn nam tử tuấn mỹ tựa thiên nhân kia liên tiếp hắt xì không ngừng. Hình tượng kia... ai da, đương nhiên vẫn rất tỏa sáng.

Đàm Xuyên quay đầu đi không nhìn hắn, thì ra cái mũi mẫn cảm với các loại mùi của hắn cho dù tu tiên cũng chẳng cải thiện chút nào.

Huyền Châu nhíu mày, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Trong điện đều là mùi khó ngửi, mang nước đến.”

Thân phận nàng ta đặc biệt, ở núi Hương Thủ vẫn có bốn tỷ nữ hầu hạ, vừa phân phó một tiếng, bốn tỷ nữ đã múc đầy bốn thùng nước từ ao bên ngoài, xách tới cửa.

Huyền Châu lạnh nhạt nói: “Hắt.”

“Ào ào”, Đàm Xuyên đột nhiên cảm thấy toàn thân mát lạnh, nàng đứng ngay phía trước, bốn thùng nước thì có tới hơn phân nửa dội vào người nàng, lạnh thấu đến tận tim.

“Hắt tiếp.” Huyền Châu nhìn du long hí phượng [chắc là hình khắc con rồng với con phượng hoàng] trên xà điện, cất giọng thờ ơ.

Đến khi đã hắt hơn mười thùng nước lạnh, đám tạp dịch mới phản ứng, gào khóc quỳ gối xin tha thứ, nàng ta lại làm như không thấy, chỉ lấy từ trong ngực ra một chiếc bình sứ, mở nắp, hươ hươ trước mũi Tả Tử Thần.

Bốn tỷ nữ nhìn mặt đoán ý, lớn tiếng quát: “Ngu xuẩn không biết điều! Còn chưa cút?!”

Đám tạp dịch khóc thút thít, chạy ào ra khỏi điện Ngưng Bích. Đàm Xuyên lau mặt một cái, lại thấy tay dính đầy son phấn, không khỏi cười khổ, tự biết gương mặt mình hiện giờ khó coi vô cùng. Nàng cũng chẳng lau mặt nữa, chạy theo đám người, thừa dịp lộn xộn rời đi.

Phó Cửu Vân khoanh tay đứng bên cạnh âm thầm cười, ung dung nhìn nàng chạy sượt qua vai hắn, bỗng một mùi hương thoang thoảng bay tới mũi - tuy rằng mùi cực nhẹ và đã bị hương dầu hoa quế lấn át. Có thể là vì cả người ướt đầm, dầu bôi tóc cũng bị gội trôi không ít, nên mùi hương kia mới bất chợt lộ ra.

Hắn vươn tay nhanh như chớp, bắt lấy cánh tay Đàm Xuyên, nàng lắp bắp hoảng sợ, vội quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Phó Cửu Vân, hắn đang cười, mặt mày giãn ra, mang một loại hồn nhiên đặc biệt.

“...Thấy ngươi đáng thương, hai tiền bạc này trả lại ngươi vậy, lần sau mua loại dầu hoa quế tốt một chút.”

Nhét bạc vào bàn tay ướt át lạnh buốt của nàng, lại vỗ vỗ gương mặt nhem nhuốc không còn nhìn ra hình dáng, buông tay.

Tâm tình hắn đột nhiên trở nên tốt lắm.

Zinny: Ta ngày càng đổ Cửu Vân ca a

5. Chương 04

Chương 4: Bám dính lấy nàng (Phần 1)

Ngày đầu tiên vào bên trong chính là náo loạn như vậy, nghe nói tối hôm đó tổng quản sự thiếu chút nữa bị đuổi đi, Huyền Châu tức giận chuyện ông ta làm bẩn điện Ngưng Bích, lập tức bắt ông ta thu dọn quần áo cuốn xéo. Tổng quản sự tuổi tác đã cao còn khóc đến mức nước mắt nước mũi ròng ròng. Sau đó các đệ tử khác khuyên can, nói rằng ông ta đã làm ở trong này hai mươi năm, dù sao cũng nên nể mặt ông ta một chút, ông ta mới được tiếp tục làm quản sự.

Đám tạp dịch được chứng kiến uy nghiêm của Huyền Châu, mới hiểu rằng trong này cũng nào phải chốn tiên cảnh gì, trái lại còn đáng sợ hơn so với phía ngoài. Người ta đã làm quản sự ở đây hai mươi năm mà còn chẳng được nể nang, nói chi đến đám người tầm thường bọn họ? Từ đó liền chuyên tâm làm việc, những nam tạp dịch không dám mơ tưởng chuyện bất chính, những nữ tạp dịch xóa hết lớp trang điểm, vứt bỏ mọi suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu.

Cũng may phía trong này rộng lớn, có nhiều phòng ở, cứ hai người ở chung một sân viện còn bỏ trống, đãi ngộ này so với bên ngoài còn tốt hơn bội phần.

Tối hôm đó, ngoài việc Thúy Nha vẫn thất vọng vì ngắt xiu vào đúng thời điểm mấu chốt, không được thấy hai vị Tử Thần và Huyền Châu đại nhân, làm cho hai tai Đàm Xuyên không lúc nào được yên, còn lại mọi chuyện đều suôn sẻ.

Sáng sớm một ngày sau đó, mọi người lục tục cầm theo lệnh bài tới phòng tạp dịch nhận công cụ, Đàm Xuyên thấy Thúy Nha vẫn bĩu môi phụng phịu, mặt mũi ỉu xiu, liền cười hỏi: “Rốt cuộc là em bực bội vì chưa được Cửu Vân đại nhân hôn, hay là vì chưa được thấy Huyền Châu đại nhân bọn họ?”

“Cả hai.” Thúy Nha dụi dụi mắt, đứa nhỏ này cả đêm bực bội ngủ không yên, mí mắt sưng húp như thể vừa bị người ta đánh, “Xuyên tỷ, tỷ nói xem vì sao em lại vô dụng như vậy, đúng thời khắc mấu chốt lại mất mặt xấu hổ?”

Đàm Xuyên trong lòng có quỷ, ha ha cười gượng hai tiếng, thử hỏi dò: “VẬY... VẬY nếu em thực sự được Cửu Vân đại nhân hôn, em làm sao bây giờ?”

[trong lòng có quỷ: đang làm việc xấu nên cảm thấy bất an]

“Gì mà làm sao bây giờ? Hôn thì hôn chứ sao... Em cũng đâu dám mơ được gả cho hắn, chỉ muốn hôn một cái coi như thỏa giấc mộng.”

Té ra ... Té ra người ta nghĩ thông suốt như vậy, đúng là nàng làm chuyện thừa rồi. Đàm Xuyên nhớ tới chuyện hôm qua chính mình suýt bị Phó Cửu Vân nhận ra, lần này đến phiên nàng buồn bực, nghiêng rằng kéo cả kéo kẹt.

Lúc này trước cửa phòng tạp dịch đã xếp thành một hàng dài, đám tạp dịch đâu vào đấy căn cứ theo lệnh bài mà nhận công cụ. Đến lượt Đàm Xuyên, đưa ra lệnh bài, lại chỉ nhận được một bình sứ nhỏ và một cái muỗng bạc. Nàng tỉ mỉ xem xét thật lâu, cũng không hiểu nổi hai thứ này sử dụng thế nào.

“Chăm sóc hoa viên, chẳng lẽ không cần đến thùng đựng nước hay đòn gánh gì đó sao?” Đàm Xuyên khiêm tốn hỏi nữ quản sự.

[hoa viên: vườn hoa]

Nữ quản sự còn rất trẻ và xinh đẹp, vẻ mặt ngây ngô hỏi lại nàng: “Thùng đựng nước với đòn gánh là muốn dùng thế nào?”

“Chính là để gánh phân bón, tưới hoa viên ấy, không có phân bón làm sao hoa tươi tốt được?”

“Phân bón?!” Nữ quản sự biến sắc mặt, “Thứ bẩn thỉu như vậy sao có thể đem vào Quỳnh Hoa Hải! Người, người nghìn vạn lần không được làm càn!”

Đàm Xuyên vội vàng cúi đầu nhận lỗi: “Tiểu nhân không dám, xin quân sự chỉ giáo.”

Nữ quân sự còn chưa hết rung mình: “Trong Quỳnh Hoa Hải đều là hoa tiên cỏ tiên, mỗi ngày chỉ cần mang bình sứ tới Thiên Thượng Trì mức đầy nước, nhỏ trên mỗi loại hoa cỏ một giọt, rất đơn giản.”

Quả là rất đơn giản.

Đàm Xuyên tự thấy hình tượng mình trong mắt quân sự, má trái viết Thọ Bử, má phải viết Nông Cạn, trên trán là 2 chữ “Tục Nhân” thật to phát sáng lấp lánh, vì vậy tục nhân rất biết điều mà xin cáo lui.

Đi được một nửa, lại lộn trở lại, dè dặt cười làm lành: “Vậy ... Xin hỏi Thiên Thượng Trì là ở đâu?”

Ánh mắt nữ quân sự nhìn nàng cho biết, đỉnh đầu nàng lại xuất hiện thêm 2 chữ “Ngu Xảo” rồi.

Hai lần trước Đàm Xuyên tới núi Hương Thủy, một lần mới chỉ nhìn qua loa, một lần thì không có lòng dạ mà quan sát, mười nơi thì có đến hơn tám nơi nàng chưa đi qua. Hôm nay vào được đến đây, dứt khoát phải xem cho đủ. Núi tiên đất lành, cảnh vật không chỉ đẹp, mà còn khiến người ta sợ hãi thán phục thật trái với lẽ thường. Thí dụ như Quỳnh Hoa Hải này, trong thời tiết giá lạnh vẫn nở rộ rực rỡ, mỗi đóa hoa to bằng lòng bàn tay, tím đỏ đủ màu, từng cụm từng cụm, trải dài tới tận chân trời. Một biển hoa rực rỡ sắc màu, tươi đẹp vô cùng, tuy thiếu một phần cung kính trang nghiêm của thần tiên, nhưng lại hơn một phần phú quý vui mừng.

[hoa hải : biển hoa]

Bốn góc của biển hoa, thậm chí không cần phải tìm kiếm, ai ai cũng có thể thấy rõ bốn dòng thác tinh tế đổ xuống từ giữa không trung, tựa như bốn con rồng bạc phát sáng lấp lánh, nơi đó chính là Thiên Thượng Trì.

Đàm Xuyên thuận tay hái một bông hoa đỏ thắm, đặt trước mũi ngửi ngửi, không hề có mùi thơm, phải chăng hoa cỏ của thần tiên không có hương vị? Nàng vừa ngắm nghía vừa bước tới thác nước phía đông.

Giữa nơi hoa tiên thác đổ, có một tòa đình nhỏ xây bằng đá. Bên trong đình là một nam tử mặc đồ tím, mái tóc đen tuyền, hai mắt khép hờ, tay cầm một cái chén cũng bằng đá, đang ngồi trước bàn đánh cờ một mình. Dòng thác đổ xuống phía sau đình, nước bắn lên bàn ngọc, nhưng cách mặt đất ba tấc đã trở về hư vô, nửa giọt cũng không chạm tới bàn ngọc.

Đàm Xuyên tựa như bị sét đánh, trong chớp mắt liền xoay người định đi, nhưng vẫn chậm một bước, tiếng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Tử Thần từ trong đình truyền ra: “Tập dịch bên ngoài, sao lại tới nơi này?”

Không muốn tới gần, đứng sau những bụi hoa tầng tầng lớp lớp, nàng chậm rãi hành lễ, bình tĩnh cất giọng: “Bái kiến Tử Thần đại nhân, tiểu nhân mới tới còn chưa thông thuộc đường lối. Đã quấy nhiễu nhã hứng của đại nhân, tội đáng muôn chết.”

Hắn không quay đầu lại, nhấc lên một quân cờ trúc đặt trên bàn cờ, khẽ hỏi: “Người muốn đi đâu?”

“Hồi bẩm Tử Thần đại nhân, tiểu nhân đang tìm Thiên Thượng Trì, muốn lấy nước để tưới Quỳnh Hoa Hải.”

“Đây chính là Thiên Thượng Trì, tới đây lấy nước, rồi mau đi đi.”

Đàm Xuyên thừa một tiếng rồi cúi đầu tới bên thác nước, hứng nước đầy bình sứ. Lúc đầu cảm thấy như có người nổi trống bên tai, thùng thùng từng tiếng, nhưng dần dần cũng yên tĩnh trở lại.

Bốn bề đều im ắng, nàng có thể nghe rõ tiếng vang khi hắn đặt quân cờ trúc xuống bàn cờ. Còn nhớ lúc trước kia, hắn luôn thích chơi cờ một mình, nàng khi đó còn nhỏ, quần quýt lấy hắn đòi đánh cờ cùng hắn, hắn không lay chuyển được nàng, chỉ đành đáp ứng với vẻ mặt kỳ quái. Liên tiếp ba ván, hắn đều thua tan tác, vô cùng thê thảm. Nàng quả thực không tin nổi, ngơ ngác nhìn khuôn mặt hơi phiếm hồng của hắn, lắp bắp nói: “Huynh... ờm, huynh lại nhường ta phải không?” Hắn quay mặt sang chỗ khác, lộ vẻ phiền muộn, nói một cách cứng nhắc: “Vừa rồi không phải muội luôn hỏi ta vì sao lúc nào cũng chơi cờ một mình sao? Đây chính là nguyên nhân.”

Tả Tử Thần thông minh tài giỏi, làm gì cũng tốt nhất, chỉ có điều kỳ nghệ tuyệt đối không chấp nhận được, chơi ván nào thua ván ấy, cho dù có thích chơi cỡ đến mấy, cũng chỉ có thể ngồi chơi một mình, đại khái một phần là muốn giấu dốt, còn lại cũng thuận tiện xây dựng hình tượng quý công tử “cao không với tới”.

[kỳ nghệ: tài đánh cờ]

Không biết qua nhiều năm như vậy, kỳ nghệ của hắn có tiến bộ chút nào không.

Đàm Xuyên cảm thấy hiện tại chính mình có thể nhớ tới những chuyện cũ này mà tay không run, nước mắt không rơi, thật sự quá lợi hại, không nhận được mà bội phục chính mình.

Thật cẩn thận nâng bình sứ đầy nước, nàng hướng mặt về phía Tả Tử Thần, đi lùi mười bước, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Xoay người, đi về phía trước, trí óc vừa thả lỏng thì đột nhiên nghe được một giọng nói, nàng thiếu chút nữa sặc chết, vội vàng vàng nâng bình sứ quỳ gối ở bên đường, dập đầu cúi lạy – đây chính là hành quốc lễ.

“Tiểu nhân bái kiến Huyền Châu đại nhân.”

Phía trước là một đoàn người chúng tinh phủng nguyệt, người đi đầu chính là Huyền Châu. Nàng ta cũng không thèm nhìn Đàm Xuyên đang quỳ rạp trên mặt đất, tuy nhiên khi đi ngang qua nàng, bước chân nàng ta hơi ngừng một chút.

Tỳ nữ phía sau lập tức hiểu ý, lạnh lùng chất vấn: “Người là người nơi nào? Sao lại lảng vảng ở đây, quấy nhiễu nhã hứng của Tử Thần đại nhân?”

Đàm Xuyên lễ phép trả lời: “Tiểu nhân là tạp dịch phụ trách chăm sóc Quỳnh Hoa Hải, hôm nay tới đây để lấy nước ở Thiên Thượng Trì, không dám quấy rầy Tử Thần đại nhân.”

Huyền Châu lúc này mới liếc nàng một cái, tiếp tục đi phía trước.

Tỳ nữ kia lạnh nhạt nói: “Nếu là tới đây làm việc, Huyền Châu đại nhân cũng sẽ không trách cứ người. Từ mai trở đi, không được tới góc phía Đông này lấy nước.”

Đàm Xuyên vâng một tiếng, im lặng nhìn đoàn người đi về hướng đình nghỉ mát, Tả Tử Thần buông quân cờ, đứng dậy nắm tay Huyền Châu. Nàng bình thần dời tầm mắt, gió nơi này thật lớn, thổi làm hai mắt cay xè. Nàng cố mở to mắt, chậm rãi đứng dậy, phủ bụi đất dính trên quần áo, bước nhanh về hướng ngược lại.

Trước kia Huyền Châu luôn một lòng một dạ quần quít lấy Tả Tử Thần, thù ghét mọi người con gái tới gần hắn, đến nay xem ra nàng ta đã được thỏa lòng mong ước.

Rót hai giọt nước trong bình sứ vào muống bạc, đổ lên khóm hoa tường vi, chỉ trong nháy mắt cây tường vi giống như được tưới nước tiên, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều trở nên tươi sáng rực rỡ, trên cánh hoa còn thấp thoáng đọng giọt nước trong suốt, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đàm Xuyên nhận không được vươn tay sờ sờ, thế này cũng quá thần kỳ rồi, mới chỉ có hai giọt nước mà thôi.

Bím tóc trên đầu đột nhiên bị nâng lên từ phía sau, tiếng nói trầm ấm mà êm dịu của Phó Cửu Vân bỗng chốc vang lên bên tai nàng: “Thế nào? Hôm nay vẫn dùng dầu hoa quế rẻ tiền sao?”

Đàm Xuyên hoảng sợ thiếu chút nữa đánh vỡ bình sứ, giật nảy mình xoay lại, lùi về sau ba bốn bước, bỏ nhào xuống đất, có lẽ vì muốn che giấu thất thố, nàng nói vô cùng lớn tiếng: “Tiểu nhân bái kiến Cửu Vân đại nhân!”

Phó Cửu Vân khoanh tay, mỉm cười: “Ồ? Người rất sợ ta?”

Đàm Xuyên vội lắc đầu, nịnh nọt giải thích: “Cửu Vân đại nhân thân thiện hòa nhã, tiểu nhân sao có thể sợ? Tiểu nhân chẳng qua là muốn biểu đạt sự tôn kính trong lòng...”

Phó Cửu Vân cười càng thêm vui vẻ, nói dịu dàng: “Hạ nhân núi Hương Thủ tuy rằng có nhiều, nhưng người là người đầu tiên bày tỏ lòng ngưỡng mộ như vậy. Đại nhân ta rất cảm động nha. Người tên gì? Bao nhiêu tuổi?”

Đàm Xuyên nhăn nhin trên lưng nổi đầy da gà: “Tiểu nhân tên gọi Đàm Xuyên, năm nay mười tám tuổi.”

Phó Cửu Vân vừa buồn cười, vừa có chút ghét bỏ đánh giá thân thể gầy yếu của nàng: “Mười tám tuổi? Trông không giống nhỉ.”

“Đây là ... Tiểu nhân ốm yếu từ nhỏ... nên hơi gầy một chút...”

Hắn gật đầu, im lặng một lúc lâu. Đàm Xuyên tưởng hắn lại muốn giở trò gì, không khỏi âm thầm cảnh giác, ai dè hắn lại xoay người nhẹ nhàng rời đi, tiếng nói trầm ấm của hắn theo gió bay tới tai nàng: “Tiểu Xuyên Nhi, có dùng thêm nhiều dầu hoa quế nữa, cũng không trở thành mỹ nữ được.”

Đàm Xuyên ngạc nhiên ngẩng đầu, hắn đã sớm đi xa.

Tối hôm đó, nữ quản sự xinh đẹp trẻ tuổi dẫn theo một đám tạp dịch nâng kiệu khua chiêng gõ trống, trước sự chứng kiến của bao con mắt, đi tới nơi ở của Đàm Xuyên.

“Đàm Xuyên, người ra đây.” Nữ quản sự cao giọng gọi tên của nàng.

Đàm Xuyên bận rộn cả ngày, mệt mỏi ngay cả cơm cũng chưa ăn, nằm ở trên giường nửa mê nửa tỉnh, Thúy Nha lay mạnh nàng, như trời sắp sập đến nơi: “Xuyên tỷ! Mau, mau dậy thôi! Quản sự đốt đuốc tới tìm chúng ta có chuyện rồi!”

Đàm Xuyên ngơ ngơ ngác ngác khoác áo ra ngoài, bên ngoài người đứng đông nghìn nghịt, có xem náo nhiệt, có đổ kị thêm thường.

“Đại nhân, thế này... Tiểu nhân phạm vào tội gì sao?” Nàng dè dặt hỏi nữ quản sự.

Nữ quản sự nhìn nàng với vẻ mặt phức tạp, lắc đầu, cao giọng nói: “Cửu Vân đại nhân truyền lời, tạp dịch Đàm Xuyên đối nhân xử thế khôn khéo thân thiện, nói năng hoạt bát, ta rất yêu mến, lệnh cho nàng đêm nay tới hầu hạ.”

“Oa” —— Xung quanh lập tức ào ào như chợ vỡ, mọi người nhao nhao tranh nhau nói, Đàm Xuyên còn choáng váng ngây ngốc, mãi cho đến khi có người tới gần muốn dùng vải bịt mắt nàng lại, nàng mới vội vàng nhảy dựng: “Khoan... khoan đã! Quản sự đại nhân, thế này là sao...”

Nữ quản sự thở dài một hơi, vừa hâm mộ vừa hiểu kỳ đánh giá nàng: “Đừng hỏi ta, đây là có chuyện gì, ta còn muốn hỏi người. Cửu Vân đại nhân rốt cuộc là coi trọng người ở điểm nào?”

Nàng ta vung tay, lập tức có người tiến lên bắt chấp phản kháng, dùng vải bịt kín mắt Đàm Xuyên, sau đó nhét nàng vào kiệu, một tiếng khởi kiệu, chúng tạp dịch đồng loạt nâng kiệu, khua chiêng gõ trống, đốt pháo rầm rộ rời đi, giống như sợ người khác không biết Phó Cửu Vân hẳn đêm nay muốn tìm một nữ tạp dịch phía ngoài tới hầu hạ.

Một đường lắc la lắc lư, không biết đã bao lâu, Đàm Xuyên chỉ cảm giác cổ kiệu dừng lại, sau đó có người tới đỡ, dẫn nàng đi vòng vèo một hồi lâu, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Trong lòng nàng hoảng sợ, không biết Phó Cửu Vân lại âm mưu gì, mảnh vải che trên mặt rất khó chịu, cũng không dám lấy tay tháo xuống. Ngây ngốc đứng cả buổi, không thấy có người đến tiếp đón, nàng sợ hãi vươn tay sờ soạng xung quanh, bỗng nhiên sờ thấy một nắm tóc, vô ý thức túm lấy giật giật, trước mặt lập tức vang lên một tiếng “Này”, đúng là giọng của Phó Cửu Vân.

Đàm Xuyên vội kéo miếng vải trên mặt xuống, bổ nhào xuống đất: “Tiểu... Tiểu nhân bái kiến Cửu Vân đại nhân!”

Zinny: Mình là mình thích cảnh bạn Xuyên kéo tóc bạn Cửu Vân nha :”>

6. Chương 05

Chương 5: Bám dính lấy nàng (Phần 2)

Nơi này là một sân viên vuông vắn, tuyết đọng trắng xóa, trắng treo giữa trời, khắp nơi tràn ngập sắc lưu ly*.

Phó Cửu Vân đang ngồi vắt chéo chân trên ghế đá, lột vỏ quýt. Hắn không nói gì, Đàm Xuyên cũng gắt gao ngậm miệng, ngơ ngẩn nhìn hắn chậm rãi lột vỏ quýt. Ngón tay hắn thon dài mà mạnh mẽ, thần nhiên lột vỏ quýt một cách ái muội, ngón cái hắn đặt trên thân quả quýt, ngón trỏ nhẹ nhàng tìm lối, kéo lớp vỏ mỏng của quả quýt xuống, như thể đang cởi áo tháo dây lưng cho người yêu.

[sao bóc vỏ quýt mà cũng có thể làm được như vậy = =]

Vỏ quýt đã được lột sạch sẽ, đặt trên mặt bàn. Phó Cửu Vân lại bắt đầu chuyên chú xé xơ trắng dính trên quả quýt, bỗng thấp giọng nói: “Tiểu Xuyên Nhi, nữ nhân và hoa quả không khác nhau nhiều lắm. Có cái bên ngoài rất nhiều gai, những nam nhân nhát gan gặp phải đều sẽ tránh xa, tỷ như quả dứa. Chỉ có kẻ gan lớn không sợ bị gai đâm, mới có thể hiểu rõ mỹ vị tuyệt vời ở bên trong. Có cái từ trong ra ngoài đều ngọt ngào mềm mại, đại đa số nam nhân đều thích, tỷ như dâu tây.”

Đàm Xuyên thấp thỏm trong lòng, không biết rốt cuộc hắn có ý gì, chỉ đành cười gượng: “Cửu Vân đại nhân nói lời sâu xa, tiểu nhân kiến thức nông cạn, nghe không hiểu. Việc kia... Sắc trời không còn sớm, ngài tìm tiểu nhân, phải chăng có chuyện gì quan trọng?”

Phó Cửu Vân không trả lời, cứ thế bóc quýt cho đến khi sạch sẽ bóng loáng, chỉ còn thịt quả mềm mại màu cam, lúc này mới đặt trong lòng bàn tay ước lượng, sau đó cười nói: “Quýt là loại quả tệ nhất, bên ngoài tròn trịa vàng rực, nhìn vào thấy vui vẻ vô cùng, ai ngờ lại che giấu sự xấu xa, vỏ quýt vừa chua vừa chát, không thể ăn được, có khi bên trong cũng đều là thối rữa. Trước mắt, quả quýt này đã bị ta lột sạch, người nói xem, là ngọt hay chua?”

Đàm Xuyên rất biết nghe lời, nghiêm trang trả lời: “Cái này... Nếu đại nhân sợ chua, tiểu nhân nguyện vì ngài mà nếm thử trước.”

Phó Cửu Vân quả thật không ngờ nàng trả lời láu cá như vậy, trực tiếp lảng tránh vấn đề nhạy cảm. Hắn cười cười, tung quả quýt vào lòng nàng, Đàm Xuyên nhanh tay bắt được, lại thấy hắn đứng dậy đang bước tới chỗ mình, vươn ra một tay. Nàng theo bản năng nhắm tịt mắt, nhưng bàn tay kia chỉ sờ sờ trên đầu nàng, tiếng nói của hắn vang lên dịu dàng: “Tiểu Xuyên Nhi, ta thích trẻ nhỏ lanh lợi, người lại rất lanh lợi. Đêm nay theo ta đi dự tiệc nhé?”

Đàm Xuyên thở dài nhẹ nhõm, thì ra cái hắn gọi là “hầu hạ” chỉ là như vậy. Nàng đang muốn gật đầu đáp ứng, Phó Cửu Vân lại cười nói: “Có điều bộ dạng người thế này thật khó coi, tắm rửa thay quần áo rồi nói sau.”

Nàng vội vàng xua tay: “Hả? Phải tắm rửa thay quần áo? Vậy... Tiểu nhân không đi nữa...”

Phó Cửu Vân ngồi xổm xuống, vươn tay nâng cằm nàng, quan sát tỉ mỉ: “Ta nói rồi, không phải cứ dùng dầu hoa quế là có thể trở thành mỹ nữ. Tiểu Xuyên Nhi, không bằng để đại nhân ta dạy cho người làm mỹ nữ thế nào?”

Đàm Xuyên cương quyết: “Tiểu nhân lập chí làm một tạp dịch thật tốt, về phần mỹ nữ gì đó... Tư chất không đủ...”

Phó Cửu Vân “Ừm” một tiếng, đứng dậy, cười nói: “Nếu thế thì ta đành đi một mình vậy. Tiểu Xuyên Nhi muốn làm một tạp dịch tốt, vậy giúp ta giặt quần áo trong sân đi.”

Đàm Xuyên nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, thấy trong góc sân là năm chậu quần áo to tướng, mỗi chậu đều chồng chất quần áo cao như núi, nàng lập tức hít một ngụm khí lạnh – tên này rốt cuộc chất đồng quần áo bao nhiêu năm mới được chỗ này?

“Đúng rồi”, dường như bỗng nhớ ra chuyện gì, Phó Cửu Vân quay lại dặn dò: “Nhớ giặt sạch một chút, ta không thích mặc quần áo bẩn. Làm phiền người nhé.”

Thấy hần cười híp cả mắt, Đàm Xuyên bỗng giật mình hiểu ra, hầu hạ dự tiệc gì chứ, mỹ nữ xấu nữ, quả quýt quả dâm, đều là đùa giỡn nàng mà! Hần chẳng qua thích làm khổ nàng, nhìn nàng liều mạng chống đỡ, phỏng chừng đã trở thành trò vui của hần.

Đàm Xuyên âm thầm cắn răng, cười gượng nói: “Có thể vì đại nhân mà giật giũ quét tước, là tiểu nhân đã có phúc tu được mấy đời.”

Một cỗ xe ngựa nguy nga lộng lẫy từ trên trời bay xuống đưa Phó Cửu Vân đi, Đàm Xuyên ngẩng đầu nhìn theo chấm đen dần khuất dạng dưới ánh trăng, thở dài một hơi. Quay lại đằng sau, năm chạu quần áo chồng chất dường như đang ngoắc ngoắc gọi nàng.

À, giặt quần áo phải không? Đàm Xuyên ôn tồn cười, phát tay áo bước tới đó.

Khi Phó Cửu Vân trở lại, trời đã tờ mờ sáng. Hần xưa nay uống rượu giỏi, nghìn chén không say, lúc này chỉ có điều trên người nồng nặc mùi rượu. Trong sân vô cùng im ắng, không giống như có người, làm hần không khỏi có dự cảm chảnh lạnh. Chẳng lẽ nàng cả gan làm loạn, dám tự ý bỏ đi?

Phó Cửu Vân bình tĩnh đi ra sân sau, chợt thấy cửa thư phòng mở rộng, hần lộ đầu vào, bắt gặp Đàm Xuyên đang cầm một cái khăn, rất cẩn thận mà chà lau bình hoa cổ đặt trên giá sách. Vóc dáng nàng không cao, đầu mũi chân kiễng lên hơi run rẩy, bình hoa cũng bị nàng làm cho nghiêng trái nghiêng phải, lung lay sắp đổ.

Phó Cửu Vân thở dài một hơi: “Vì sao không lấy xuống mà lau?”

Đàm Xuyên bị dọa giật mình thét một tiếng, bình hoa kia cứ thế thẳng tắp rơi xuống, “choang” một cái vỡ vụn trên mặt đất. Nàng khóc nức nở nhào tới, cả mặt đầy nước mắt nước mũi, ngay cả lão luyện như Phó Cửu Vân cũng nhịn không nổi mà hít một ngụm khí lạnh: “Ngươi... cũng thật bản...”

“Cửu Vân đại nhân! Ngài trở về rồi! Tiểu nhân đáng chết vạn lần a!” Đàm Xuyên tỏ ra đau khổ tột cùng.

“Làm sao vậy?” Phó Cửu Vân vừa hiếu kỳ vừa buồn cười, thấy nước mắt nước mũi của nàng rơi xuống quần áo mình, hần vội đẩy nàng ra: “Đi, qua bên kia lau mặt sạch sẽ đã.”

Đàm Xuyên run run lấy khăn tay dụi mắt, vừa dụi vừa tiếp tục khóc lóc: “Đại nhân ngài dặn dò nhất định phải giặt sạch quần áo, tiểu nhân không dám sơ suất, liền ra sức chà xát. Thế nhưng quần áo của ngài đều làm từ loại vải mềm, chà xát hai cái liền rách...”

Phó Cửu Vân biến sắc, không đợi nàng nói xong đã chạy ra sân sau. Trên cây sào trúc ở sân sau phơi đầy quần áo còn ướt sũng, phất phơ đu đưa theo gió. Hần tùy tay rút một chiếc áo, giữ mạnh trước gió, lưng áo chinh inh một lỗ thủng lớn. Lại rút ra một cái quần, trên đầu gối thủng lỗ chỗ vô cùng thâm thắm. Toàn bộ quần áo ở sân sau, cứ nhiên không có một cái nào còn nguyên vẹn.

Hần đột nhiên xoay người, Đàm Xuyên đang rụt rè đứng ở phía sau, hai mắt đỏ bừng, nước mắt chảy ào ào.

“Tiểu nhân thấy quần áo của đại nhân đều bị phá hư, sợ chết khiếp, lại không dám trốn, cho nên thăm nghĩ phải lấy công chuộc tội, liền múc nước giúp ngài lau chùi dọn dẹp. Thế, thế nhưng...”

“Khỏi phải thế nhưng nữa.” Phó Cửu Vân ngắt lời nàng, trừng mắt nhìn nàng như đang nhìn quái vật. Những lúc hần không cười, vẻ mặt mơ hồ có chút lạnh lùng, cùng với nốt ruồi lệ nơi khóe mắt, vừa lộ vẻ u buồn, lại vừa lãnh đạm, “Ngươi đã tới những phòng nào? Nói.”

“Hức... Chính là phòng thứ nhất bên tay trái, một vài phòng bên tay phải... Tiểu nhân thực sự thành tâm vì ngài mà làm việc! Tấm lòng của ta, sáng rọi trắng sao...”

Khi Phó Cửu Vân từ trên hành lang trở lại, sắc mặt đã xanh mét, dù sao sáng sớm về nhà mà phát hiện đồ vật trong nhà đều bị đập bể thành một đồng lộn xộn, khó mà vui vẻ nổi.

“Cửu Vân đại nhân...” Đàm Xuyên sợ hãi nhìn hần, “Ngài trách phạt tiểu nhân đi... Tiểu nhân tội đáng muôn chết...”

Hần lạnh nhạt liếc nàng một cái: “...Xem ra, ngươi vất vả cả đêm rồi.”

“Đa tạ đại nhân đã khen.” Đàm Xuyên cúi đầu lau nước mắt, sụt sịt mũi, “Nhưng mà tiểu nhân chân tay vụng về, chẳng làm được việc gì, không đáng khen ngợi.”

Phó Cửu Vân bỗng nhiên nở nụ cười, vừa dịu dàng lại vừa ngọt ngào, cứ như thể tiểu tạp dịch đang vờ vĩnh khóc lóc trước mặt chưa từng phá nát bát sên nhà hắn, ngược lại còn giúp hắn làm việc tốt.

“Không sao,” hắn chu đáo quan tâm, ấm áp như gió xuân, “Chúng ta... cứ thông thả là được.”

Đàm Xuyên mang theo đôi mắt thâm quầng sưng húp trở về nơi ở của mình, lúc này trời đã sáng, Thúy Nha đang vắt khăn lau mặt, vừa thấy nàng trở lại, hét một tiếng rồi chạy nhào tới.

“Xuyên tỷ!” Nàng kêu vang dội, rồi đột nhiên hạ giọng, gương mặt hưng phấn đỏ bừng bừng, “Thế nào thế nào? Tối hôm qua Cửu Vân đại nhân ngài ấy có phải rất lợi hại hay không? Tỷ có phải sung sướng muốn chết luôn a?”

Đứa nhỏ này rốt cuộc là từ đâu học được mấy lời không đứng đắn này?

Đàm Xuyên mệt mỏi đẩy cô nhóc ra, tự mình vắt một cái khăn ấm lau mặt, lẩm bẩm: “Hắn quả thực rất lợi hại, ta xem chút nữa sung sướng muốn chết rồi.”

Thúy Nha lại thét một tiếng chói tai, vẻ mặt đầy mơ mộng: “Xuyên tỷ em thật hâm mộ tỷ nha! Em đã sớm biết Cửu Vân đại nhân không như những đại nhân khác, không bao giờ khinh thường đám tạp dịch bên ngoài chúng ta.”

“...Đó gọi là bụng đói ăn quàng mới đúng.” Đàm Xuyên ném khăn mặt vào chậu nước, dụi dụi mắt ra ngoài làm việc.

“Xuyên tỷ tỷ đừng nói vậy...” Thúy Nha nhanh chóng đuổi theo, “Chúng ta đương nhiên không có tư cách gả cho các vị đại nhân, vả lại, cũng không ai mơ tưởng chuyện đó. Mọi người chỉ tranh thủ khi còn trẻ, nam nữ hoan ái, chỉ cầu được thỏa mộng mà thôi.”

Đàm Xuyên ngừng bước, quay sang nhìn cô nàng: “Em thật sự coi nơi này như hoàng cung, đem những đệ tử tu tiên này làm hoàng đế sao? Hoàng thượng sung hạnh cung nữ phía dưới còn phải ghi bài tử nữa đấy! Thích muốn ai thì muốn, cứ thế đem một cỗ kiệu tới khiêng đi? Sơn chủ sao có thể không thèm quan tâm...”

Thúy Nha nhìn nàng như nhìn một người bảo thủ: “Tỷ cũng thật cổ hủ, đây là thời đại nào rồi? Sơn chủ chưa bao giờ cấm những việc này, tu tiên cũng đâu phải cấm dục! Hơn nữa, còn có song tu đấy nhé!”

Đàm Xuyên không còn sức lực mà tranh cãi với nàng ta, mắt nàng đau nhức vô cùng, một là do mệt mỏi, hai là do khóc, hiện giờ cả người nhũn ra, chỉ muốn tìm một chỗ ngủ một giấc thật đã, thế nhưng đã sắp đến giờ làm việc.

“Xuyên tỷ!” Thúy Nha tiếp tục đuổi theo, khuôn mặt đỏ bừng, “Vậy chuyện đó... Tỷ và Cửu Vân đại nhân, tối hôm qua rốt cuộc...”

“Tối qua hắn thể hiện oai phong chủ tử rất lợi hại, ta lao động tới mức sung sướng muốn chết đây này.”

Một câu nói này của Đàm Xuyên làm Thúy Nha chưng hửng. Cô nàng sững sốt nửa ngày, mới thất vọng lẩm bẩm: “Lao động? Không phải hầu hạ ngài ấy sao? Chẳng lẽ Cửu Vân đại nhân ngài ấy... không được?”

[không được ở đây ý bảo bất lực :>]

Phòng tạp dịch hôm nay rất náo nhiệt, ai ai cũng thảo luận sự tích “chim sẻ hóa phượng hoàng” của Đàm Xuyên ngày hôm qua, như thể muốn tuyên bố với tất cả mọi người ở núi Hương thủ Đàm Xuyên từ nay là người của Phó Cửu Vân hắn, một trận mưa chiêng gõ trống đốt pháo âm âm kia, thực là long trời lở đất. Trăm năm cũng chưa từng có cảnh náo nhiệt như vậy.

Khi Đàm Xuyên tới, tất cả thanh âm đột nhiên ngừng lại, mọi người đều lui qua một bên, nhường đường cho nàng. Trước con mắt sẫm soi của mọi người, Đàm Xuyên tỏ ra hết sức bình tĩnh, da mặt nàng đã trải qua muôn ngàn thử thách, đến cả tường thành cũng phải than thở không bằng. Nữ quân sự trẻ tuổi ngược ngáp nhìn nàng đi tới nộp lệnh bài, chớp mắt quan sát vành mắt thâm quầng của nàng mấy lần, mới tiếp tục ngược ngáp mà cấp dụng cụ cho nàng. Chờ Đàm Xuyên xoay người đi, nàng ta liền thủ thủ thì thào với người đứng cạnh: “Cửu Vân đại nhân quả nhiên tư chất trời sinh, tinh lực hơn người...”

Đàm Xuyên buồn ngủ đến nỗi không mở nổi mắt, mí mắt sụp xuống, hai chân cảm giác như đang bay, trên đường tới Quỳnh Hoa Hải, bị vấp chân ngã vào bụi hoa, cũng không biết đau, ngáp dài một cái rồi ngủ lúc nào không hay.

Không biết vì sao lại mơ thấy Tả Tử Thần. Năm ấy nàng giận dữ đâm mù hai mắt hắc, khi đó còn âm thầm thề trong lòng sẽ không bao giờ khuất phục, không bao giờ hối hận. Thế nhưng chưa tới mấy ngày, lại không thể không vứt bỏ hết mọi tự tôn, dầm mưa cưỡi ngựa tới núi Hương Thủ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Tự tôn của con người là một thứ rất kỳ diệu, có khi ngàn vàng khó đổi, cũng có lúc lại chẳng đáng một đồng. Người để nó thật cao, nắm giữ thật chặt, đến một ngày trao đi, cũng chưa chắc đã đổi được thứ người muốn.

Khác với trong buôn bán, tiền bạc còn có thể thu lại, tự tôn một khi đã vứt bỏ, thì không bao giờ lấy lại được nữa. m thậm chí hối hận cũng thế, ngoảnh mặt làm ngơ cũng vậy, quay lưng quyết định quên hết cũng chẳng thay đổi được gì, mất đi chính là mất đi, đơn giản mà tàn khốc. Nàng tuổi trẻ ngạo mạn, đến lúc đó mới hiểu, có đôi khi không phải cứ quỳ gối nhận sai xin tha thứ, dâng tặng tự tôn bằng hai tay, là mọi chuyện đều có thể viên mãn.

Chẳng qua là, nàng lúc đó cũng chẳng còn gì ngoài tự tôn.

Trên mũi dường như bị thứ gì đó bịt lại, không thể hô hấp, Đàm Xuyên nhú mày, bực bội vung tay, lầm bầm: “Thật to gan... Kéo ra ngoài bạt tai!”

Có người cười ha ha bên tai nàng, hơi thở nóng bỏng phun trên mặt, khẽ nói: “Người muốn bạt tai ai?”

Đàm Xuyên lập tức giật mình tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt Phó Cửu Vân đang kề sát, cách mặt nàng chưa đến hai tấc, gần như là áp trán vào trán nàng, đôi mắt hắc sáng lấp lánh như sao.

Nàng ngây ngốc, đồ dẫn nửa ngày mới áp ứng: “Tiểu... Tiểu nhân thỉnh an Cửu Vân đại nhân...”

Trên môi phảng phất hương thơm, Phó Cửu Vân cười càng thêm dịu dàng, nhéo nhéo chớp mũi của nàng, thấp giọng nói: “Ta bắt được một tiểu tạp dịch lừa dối, phải trừng phạt thế nào đây?”

Đàm Xuyên rớt cuộc hoàn toàn tỉnh táo, lén lút muốn đẩy hắc ra, có điều người ta không chịu nhúc nhích, nàng đành phải trưng ra vẻ mặt đau khổ, cất giọng ủy khuất: “Tiểu nhân đêm qua một khắc cũng không dám nghỉ ngơi, cho nên sáng nay mới không thể chống đỡ, xin Cửu Vân đại nhân khoan dung rộng lượng. O... Ngài có thể cho tiểu nhân đứng lên được không?”

Phó Cửu Vân nghiêng người nhích từng chút từng chút, nàng vội bật dậy nhanh như thỏ, phúi phúi lá cây dính trên tóc, lúng túng cười: “Đại nhân tìm tiểu nhân là có chuyện gì phân phó sao?”

Phó Cửu Vân giúp nàng phúi sạch lá cây dính trên quần áo, vừa làm vừa nói: “Người làm hỏng hết quần áo của ta, bình hoa đồ sứ các loại cũng đập vỡ cả, chẳng lẽ không nên đền cho ta hay sao?”

Đàm Xuyên càng thêm lúng túng: “Nên đền nên đền chứ... Nhưng tiểu nhân chỉ có hai tiền bạc...”

“Không có tiền... vậy cũng không sao.” Hắc cười tùm tùm nhìn khuôn mặt vừa tươi tỉnh lên một chút của Đàm Xuyên, lại nhả thêm một câu: “Người tới làm cu li là được.”

Zinny: Lúc làm đến cái đoạn lột vỏ quýt của bạn Cửu Vân mình cứ nghĩ đến cảnh Vân Kiều lột vỏ vải cho Vô Mẫn Quân trong truyện Công Chúa Quý Tịch, cười vỡ cả bụng =))

(*)Màu ngọc lưu ly

7. Chương 06

Chương 6: Đông Phong Đào Hoa

Bãi tuyết phía sau núi Hương Thủ là nơi được mọi người yêu thích nhất, các đệ tử của Sơn chủ thường ngày luôn bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, thực ra đại đa số đều là những thanh niên tuổi ngoài hai mươi, ai nấy đều ham chơi. Đàm Xuyên đi một đường tới đây, đã thấy không dưới vài chục người tuyết, có rất nhiều con trông kỳ quái, nhìn không ra là thứ gì.

Trong số đó lại có một người tuyết rất đẹp, vòng eo thon gọn, cổ tay trắng muốt, bờ vai nhỏ nhắn, tuy rằng người đắp nó không làm rõ mặt mũi, cũng đã thể hiện hết tư thái phong lưu.

Đàm Xuyên ngoái cổ lại nhìn hết lần này đến lần khác, sau gáy đột nhiên bị thứ gì ném trúng, nước tuyết lạnh buốt chảy từ cổ nàng xuống, làm nàng “Ủi” một tiếng, cả người phát run.

“Theo cho kịp, nhìn vớ vẩn gì đó?”

Phó Cửu Vân ở phía trước vẫy vẫy tay, trong tay hắn còn nắm một ụ tuyết, làm bộ muốn ném nàng lần nữa. Đàm Xuyên âm thầm nghiêng rằng, hấp tấp đuổi kịp, cười xoa giải thích: “Đại nhân, ngài xem người tuyết kia... thật sự rất đẹp.”

Phó Cửu Vân cười cười: “Không ngờ tiểu tạp dịch nhà ngươi cũng thật có mắt.” Hắn nhìn người tuyết kia, lại quay đầu nhìn nàng, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, mới nói tiếp: “Cái đó là ta làm.”

Đàm Xuyên không ngớt lời khen: “Thì ra là đại nhân làm! Tiểu nhân đã nói, thủ pháp đắp người tuyết kia, người bình thường tuyết đối không làm được, đắp người tuyết mà cũng thể hiện được hương vị quốc sắc thiên hương, Cửu Vân đại nhân thật giỏi! Người tuyết kia không có mắt mũi, là đại nhân chưa làm xong hay sao?”

Phó Cửu Vân không trả lời ngay, mà thần nhiên liếc nàng một cái, một lúc lâu sau mới nói: “Mỹ nhân như thực như ảo, cho tới giờ chưa từng cho ta thấy khuôn mặt nàng. Dứt khoát để nàng làm một người không có mặt là được.”

Đàm Xuyên tựa như không có cảm giác gì, chỉ liên tục gật đầu nói phải. Trong lúc nhất thời hai người không nói chuyện, bước trên tuyết qua một vườn hoa nhỏ, phía trước có tiếng đàn sáo đứt quãng, chỉ có thể lờ mờ nghe được làn điệu, nhưng cũng du dương uyển chuyển, nghe như chim hót mùa xuân, lại tựa như tiếng suối trong róc rách, làm người ta bỗng có cảm giác thanh nhàn, bất giác quên hết lạnh lẽo đau thương.

Đàm Xuyên tựa như nghe đến mê mẩn, lẩm bẩm nói: “Đây là khúc Đông Phong Đào Hoa...”

“Không ngờ ngươi cũng có chút hiểu biết,” Phó Cửu Vân chấp tay sau lưng, bước đi nhanh hơn, “Đông Phong Đào Hoa chính là khúc nhạc mà nhạc sư Công Tử Tề của Đông Phương Đại Yển soạn cho những đoàn ca múa, vũ cơ không chỉ phải thể hiện được phong thái của thiên nữ, mà còn phải biết đánh tỷ bà, không biết đã làm khó bao nhiêu vũ cơ xinh đẹp trong thiên hạ.”

[Đông Phương Đại Yển: nước Đại Yển ở phía Đông]

Đàm Xuyên nhếch khóe miệng cười hai cái, khẽ nói: “Đúng vậy, kỹ thuật gảy ngược tỷ bà, trăm người cũng chưa chắc có một.”

“Hiểu cũng rõ nhỉ.” Phó Cửu Vân sờ sờ đầu nàng, “Hay là Tiểu Xuyên Nhi trước kia từng làm vũ cơ?”

Nàng vội vàng lắc đầu: “Tiểu nhân chân tay vụng về, sao có thể nhảy múa! Chẳng qua... chẳng qua quê nhà của tiểu nhân ở Đại Yển, khi còn nhỏ may mắn được thấy qua khúc Đông Phong Đào Hoa một lần...”

Phó Cửu Vân im lặng một chốc, lại xoa xoa đầu nàng, thanh âm dịu hần đi: “Nước Đại Yển diệt vong, Tiểu Xuyên Nhi cũng phải chịu khổ nhiều.”

Đàm Xuyên không nói gì. Lúc này đã có thể nghe rõ tiếng đàn sáo truyền ra từ một cung điện nguy nga. Phó Cửu Vân tới trước cửa điện, vừa mới ló đầu vào nhìn, bên trong liền truyền tới một tiếng quát, ánh sáng lóe lên, một phi đao nhỏ nhắm thẳng mắt hắn mà bay tới. Hắn tiếp được phi đao, tung nhẹ cái đao nhỏ óng ánh đẹp mắt trong lòng bàn tay, cười khò: “Thanh Thanh, nhẹ nhàng một chút. Suýt chút nữa giết ta rồi.”

Một cô nương áo xanh từ bên trong đi ra, gương mặt tựa phù dung, vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp diễm lệ, như cười như không nhìn hắn: “Ngọn gió nào đưa chàng tới đây? Mấy hôm trước còn nghe nói chàng cướp đoạt

một tạp dịch bên ngoài, càng ngày càng làm càn.”

Phó Cửu Vân lắc đầu: “Ta chỉ gọi một tạp dịch nhanh nhẹn tới giúp làm chút chuyện quét tước dọn dẹp, lời đồn truyền ra cũng nhanh quá đi.”

“Có quỷ mới tin chàng.” Nàng ta cười cười, khuôn mặt cũng vui vẻ lên nhiều, đoạt lại cây đao thu vào tay áo, lại nói: “Hôm nay tới đây làm gì? Xem tập luyện sao?”

Phó Cửu Vân mỉm cười: “Đưa tới cho nàng một tạp dịch, nàng ta rất tháo vát, các nàng cứ việc sai bảo.” Dứt lời liền vẫy tay gọi Đàm Xuyên. Đàm Xuyên đang thấy tình thế không ổn, lách mình kiếm một chỗ an toàn, hễ hễ xem hấn gặp nạn, thỉnh linh bị hấn gọi tên, đành phải cúi đầu bước tới hành lễ: “Tiểu nhân Đàm Xuyên, ra mắt Thanh Thanh cô nương.”

Thanh Thanh qua loa quan sát nàng một lượt, nhú nhú mày có vẻ không thích.

“... Chính là nàng?” Nàng ta hỏi Phó Cửu Vân, hấn gật gật đầu, Thanh Thanh liền cười nói: “Vây được rồi, cái đồ mất để cao hơn đầu như chàng mà vừa mất nàng ta, không bằng ta tin chuyện trời sập. Cửu Vân, chúng ta đã lâu không gặp, vốn là đêm nay ta hẹn tiểu tử họ Giang kia, nhưng nếu chàng tới, ta sẽ khước từ hấn.” Nói tới đây, vẻ mặt đã trở nên vô cùng quyến rũ.

Phó Cửu Vân nở một nụ cười nhạt: “Đã có hẹn với người ta, việc gì phải thoái thác. Tối nay ta có việc bận, nàng cứ vui vẻ đi nhé.”

Nói xong rút tay khỏi tay nàng ta, lại vỗ vỗ đầu Đàm Xuyên: “Ta còn có việc, phải đi trước. Đứa nhỏ này hôm nay ở lại đây làm việc, nàng để ý đốc thúc, đừng để nàng ấy lười biếng, lại càng không cho phép nàng ấy rời khỏi đại điện một bước. Buổi tối ta sẽ tới đón người.”

Thanh Thanh cũng không nín kéo, nhanh chóng đáp ứng: “Được, vậy chàng đi đi, rảnh rồi nhớ tới tìm ta.”

Đàm Xuyên nhất thời hiểu ra hấn chỉ mượn cơ bắt nàng làm cu li để nhốt nàng tại đây, trong lòng không khỏi sợ hãi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không thấy mình đã lộ ra chỗ nào sơ hở, hấn làm sao phát hiện được?

Vấn đề này đương nhiên không có ai giải đáp cho nàng, Phó Cửu Vân thông dong rồi đi, xử lý chuyện riêng tư của hấn. Thanh Thanh nghiêm mặt, chỉ vào trong điện hoa đào rơi đầy đất, phân phó: “Người ngây ngốc cái gì? Mau đi dọn dẹp a!”

Bước vào cửa, gió mang mùi hương thơm mát phả vào mặt, trong điện có hơn mười cô gái thanh xuân hoặc đứng hoặc ngồi, tay áo dài uyển chuyển, búi tóc xinh đẹp, đang luyện tập khúc Đông Phong Đào Hoa. Thanh Thanh đứng ở hàng đầu, trong ngực ôm một cây tỳ bà màu vàng kim, ngón tay ngọc như thoi đưa, đan xen vào những sợi dây đàn. Nàng ta khi thì ôm đàn trong ngực khi thì nâng lên cao, khi thì xoay ngang khi thì đảo ngược, âm thanh phát ra vẫn trong trẻo mà không rời rạc, làm người ta hoa mắt.

Điệu nhạc càng lúc càng rạo rức vui tươi, tỳ bà trong tay Thanh Thanh dường như biến thành một con bướm vàng, rập rờn trên hoa, đột ngột nàng ta nghiêng người xoay tay, tỳ bà đặt ở sau lưng, năm ngón tay liên tiếp gảy xuống, dồn dập như mưa rào, nín lấy lòng người, làm người ta hít vào một hơi, lại luyến tiếc không muốn thở ra.

Eo vừa gập lại, người đã từ mặt đất đứng lên, bắt đầu xoay tròn, từ chậm rãi rồi nhanh dần, tay áo dài cuốn quanh tựa mây bay, hoa đào hồng phấn từ ống tay áo tới tấp tản ra bốn phía, như mưa như tuyết, chính là mượn từ điển cổ “Thiên Nữ Tán Hoa”.

Đàm Xuyên bỗng lắc lắc đầu, thở dài một hơi. Ngay sau đó, tiếng đàn rối loạn, Thanh Thanh chán nản ném đàn xuống đất, cá giận nói: “Gảy ngược tỳ bà gì chứ! Căn bản là muốn làm khó người ta!”

Các nữ đệ tử xung quanh vội tới an ủi, Thanh Thanh cáu giận một hồi, đàn tỳ bà kia cũng bị nàng đập thành hai đoạn.

Tháng sau Bạch Hà Long Vương tới làm khách, nghe nói vị Long Vương này cũng là một lão nhân gia phong nhã, bồi dưỡng rất nhiều nam thanh nữ tú, còn cho họ tự phân chia thành các nhóm, chuyên tâm ca múa. Vì không muốn thua kém, các đệ tử núi Hương Thủ liền chăm chỉ luyện tập khúc Đông Phong Đào Hoa, có

điều kỹ thuật gây ngược tỳ bà quá khó, tập thể nào cũng không thành công, Thanh Thanh đàn lỗi liên tiếp ba lần, tức giận là điều hiển nhiên.

“Ta không tin có ai múa nổi cái khúc nhạc hồng này!” Thanh Thanh mặt đầy mồ hôi, tuy đang tức giận, nhìn qua lại thấy có chút đáng thương. Bên cạnh có một nữ đệ tử tiếp lời: “Không có ai múa nổi là thế nào? Công Tử Tề soạn hoàn khúc Đông Phong Đào Hoa này, chính là bởi vì ở Đại Yến năm đó có người có thể múa được, vài năm trước ta còn được thấy qua...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa liền có người cười dài nói rằng: “Không sai, quả thực có người có thể múa được, mà người này, lại là một công chúa.”

Dứt lời, liền có một đoàn người tiến vào trong điện, người đi đầu chính là Huyền Châu, còn người vừa nói, là một tỳ nữ phía sau nàng ta.

Thanh Thanh lập tức trầm mặt xuống, lạnh nhạt nói: “À, ta còn tưởng là ai? Thì ra là vị công chúa bệ hạ này! Công chúa bệ hạ đương nhiên rất lợi hại, tiểu dân hoang dã như bọn ta há có thể so sánh?”

Huyền Châu đối với các đệ tử bên trong, ngược lại không kiêu ngạo lạnh lùng như khi đối mặt với đám tạp dịch, nàng ta hơi mỉm cười, ung dung hành lễ chào vạn phúc, nói: “Thanh tỷ nói đùa rồi, thị nữ nói xằng bậy, có gì phải chấp nhặt với nàng ta?”

Thanh Thanh ngoảnh mặt đi, giả vờ nói nói cười cười với người khác, không thèm nể mặt nàng ta dù chỉ một phần. Nữ đệ tử vừa nói chuyện khi nãy lại vỗ tay nói tiếp: “Không sai, mấy năm trước ta từng gặp qua tiểu công chúa nước Đại Yến! Nghe nói năm đó nàng vừa tròn mười ba tuổi, trên Triều Dương đài múa một khúc Đông Phong Đào Hoa, ta đứng bên dưới nhìn... Ha ha, nói ra thật xấu hổ, ta lại có thể nhìn đến ngây ngốc. Từ đó về sau, chưa từng thấy ai có thể múa một khúc Đông Phong Đào Hoa tuyệt vời như vị tiểu công chúa kia.”

Thanh Thanh lập tức quay sang, cười hỏi: “Ồ? Là nước Đại Yến đã diệt vong đó sao? Tiểu công chúa nước Đại Yến? Huyền Châu, người hình như cũng là công chúa Đại Yến? Vị tiểu công chúa kia, không phải là người đây chứ?”

Huyền Châu vẻ mặt đạm mạc, thanh âm cũng trở nên lạnh nhạt: “Thật hồ thẹn, ta chỉ là công chúa của một trong rất nhiều nước chư hầu của Đại Yến, sao có thể sánh với Đế Cơ? Có điều giờ đây Đại Yến đã diệt vong, chuyện đã qua nhiều lời cũng vô ích. Thanh tỷ hà cớ gì phải vạch lại vết sẹo của người khác?”

Thanh Thanh khẽ cười, đi qua đỡ nàng vào giữa điện, nói nhẹ nhàng: “Chỉ là đùa chút, đừng cho là thật. Huyền Châu đến đây, hẳn là cũng muốn chuẩn bị cho việc tháng sau Long Vương tới làm khách. Khúc Đông Phong Đào Hoa này ta tự biết không thể múa hoàn, muội muội sao không thử tài nghệ một chút?”

Huyền Châu khách sáo cười nói: “Tiểu muội thì có tài nghệ gì chứ? Chẳng qua gần đây thường xuyên được nghe khúc Đông Phong Đào Hoa, khó tránh nổi lên nổi nhớ nhà. Múa không được tốt, Thanh tỷ chớ chê cười.”

Thanh Thanh nghiêng răng lùi ra bên ngoài, phất tay ý bảo các nữ đệ tử tấu nhạc, Huyền Châu cởi bỏ áo choàng đen, bên trong mặc một bộ váy dài màu đỏ, cầm chiếc đàn tỳ bà dự phòng, càng tăng thêm bảy phần quyến rũ.

Đàm Xuyên núp trong đám người phía sau, mặt không biểu tình nhìn nàng ta vung tay áo xoay đàn. Huyền Châu lúc nào cũng là người cố chấp hiếu thắng, trước giờ không bằng lòng thua kém ai, năm ấy vì muốn hạ bệ một khúc Đông Phong Đào Hoa của Đế Cơ, đã tập luyện đến học máu. Một người thà chết cũng không nhận thua, luôn tìm mọi cách thể hiện bản thân trước mặt người khác, sớm hay muộn cũng sẽ làm người khác cảm thấy khó chịu, Huyền Châu bất kể là trước đây hay hiện tại, điểm ấy chưa từng thay đổi.

Mọi người trong điện đều bị kỹ thuật múa uyển chuyển tinh tế của Huyền Châu thu hút, Đàm Xuyên nhân lúc không ai để ý, rón ra rón rén bò ra ngoài, nàng cũng không nghĩ Thanh Thanh có lòng tốt mà cho nàng ra ngoài đi vệ sinh, những lúc thế này, quả thực phải tự lực cánh sinh.

Bò bò bò, rốt cuộc cũng bò tới cửa điện, Đàm Xuyên rón rén đứng lên, quay đầu lại xem, mọi người đều mãi ngắm nhìn Huyền Châu, không ai để ý mình, nàng xoay người bước đi, ai dè thiếu chút nữa xô phải

một người, hoảng sợ lùi hai bước, đang định quỳ xuống nhận lỗi, lại nghe người nọ thấp giọng nói: “Nơi này là chỗ tập ca múa, tập dịch phía ngoài sao lại ở đây?”

Là giọng của Tả Tử Thần.

Đàm Xuyên cúi đầu trong chốc lát, rồi chậm rãi quỳ xuống: “Tiểu nhân bái kiến Tử Thần đại nhân. Là Cửu Vân đại nhân phân phó tiểu nhân ở đây dọn dẹp các thứ lặt vặt, để các đại nhân luyện ca múa bớt phần nào lo lắng.”

“Đứng lên.” Hắn tiến về phía trước một bước, “Đã tới dọn dẹp, sao lại muốn rời đi?”

Đàm Xuyên vâng lời đứng dậy: “Tiểu nhân sáng nay uống hơi nhiều nước, đang muốn đi vệ sinh.”

Tả Tử Thần trầm mặc một khắc, đột nhiên nói: “Chờ một chút, người... ngẩng đầu lên.”

Đàm Xuyên chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu đập mạnh điên cuồng, bên tai không còn nghe được âm thanh gì nữa. Nàng chậm chậm ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Tả Tử Thần, đôi mắt hắn vẫn đang nhắm nghiền, lông mi dài rậm in bóng mờ trên gương mặt. Không sai, năm đó chính tay nàng đâm mù hai mắt hắn, thế nhưng hiện tại hắn lại có thể nhìn được, là do tu luyện tiên pháp sao?

Tả Tử Thần im lặng rất lâu, hai mắt hắn tuy vẫn nhắm chặt, Đàm Xuyên lại có thể cảm giác rõ ràng hắn đang quan sát chính mình. Một lúc sau, hắn đột nhiên hỏi: “Cô nương, chúng ta trước đây... từng quen biết ư?”

8. Chương 07

Chương 7: Tâm này như chim bay

Cô nương, chúng ta trước đây... từng quen biết ư?

Chỉ là một câu hỏi ngắn ngủi, Đàm Xuyên lại không biết phải trả lời ra sao. Trong nháy mắt, vô số cảm xúc trào dâng trong lồng ngực nàng, có nỗi căm hờn khi quý gối trước cửa phòng hắn nhiều ngày đêm trong vô vọng, cũng có cảm giác oán hận khi bị người thân ruồng bỏ. Đó đều là những hồi ức đã vây khốn nàng bao năm, nàng từng cho rằng cả cuộc đời này sẽ mãi mãi oán hận hắn, còn sống ngày nào sẽ nguyên rủa hắn ngày ấy.

Có người từng nói, người yêu một người bao nhiêu, khi hắn phản bội người, người sẽ hận hắn bấy nhiêu. Nàng chìm đắm trong vòng yêu hận luân quần ấy không biết bao nhiêu lần, mỗi ngày trôi qua là một lần luân hồi, lặp đi lặp lại, dường như không có điểm dừng. Cũng đã từng nghĩ, một ngày kia gặp lại, phải hoàn trả cho hắn gấp bội nỗi đau thấu tim gan này.

Nhưng là, con người ai cũng sẽ trưởng thành, nàng cuối cùng hiểu ra, đắm chìm trong những yêu những hận này, người đau khổ chỉ có chính nàng mà thôi. Sau khi thông suốt, trái tim nàng đã đậm nhạt như một người qua đường, giống như lúc này, gặp lại cũng chỉ là người dưng. Như vậy, tự nhốt chính mình trong ngục tù yêu hận kia, chẳng phải rất nực cười hay sao?

Đàm Xuyên không muốn đọc diễn một vở kịch tự thương hại chính mình, cũng phải mất rất nhiều thời gian, nàng mới hiểu được những đạo lý này.

Mọi chuyện ngày hôm qua đều như gió như mây, tan biến trong phút chốc, không để lại dù chỉ một vết tích. Trải qua kiếp nạn chết đi sống lại, chỉ nguyện tâm này như chim bay, thân này như gió mát. Trên đời này còn bao việc quan trọng chờ nàng làm, vì sao không tranh thủ trước khi chết mà sống cho tự do phóng túng?

Nàng lùi về một bước, những âm thanh dữ dội trong lòng dần dần lắng xuống, nàng lại có thể nghe thấy chung quanh, tiếng gió vi vu, tiếng đàn sáo, tiếng hoa đào rì rào rơi trên mặt đất.

“Tử Thần đại nhân nói đùa rồi, tiểu nhân sao có thể may mắn được quen biết đại nhân?” Nàng cười nịnh nọt một cách hèn mọn, cứ như thể rất muốn kết thân với hắn, nhưng lại chưa có gan “thấy người sang bắt quàng làm họ”.

Tả Tử Thần không phản ứng, tiến lên phía trước một bước, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng: “Người làm ta cảm thấy rất quen thuộc. Người... tên là gì?”

Đàm Xuyên nhớ lại lần đầu gặp Tả Tử Thần năm năm trước, hắn cũng nói một câu như vậy. Lúc ấy nắng chiều như mây khói, dãy núi xa xa in bóng trên nền trời xanh tựa một bức tranh thủy mặc, cảnh vật đều mờ mờ ảo ảo, hắn mới chỉ là một thiếu niên vừa bước qua lễ trưởng thành, trên trán còn ngời sáng cái loại chí khí ngây ngô của tuổi trẻ, không biết do nắng chiều rọi bóng hay vì lí do nào khác, khuôn mặt hắn ửng hồng, đôi mắt mở to sáng rõ, thanh âm khàn khàn: “... Đường như ta đã gặp nàng ở đâu đó, rất quen thuộc. Nàng tên là gì?”

... ..

...

Nàng cúi xuống nhìn bàn tay Tả Tử Thần, thì thào: “Tử Thần đại nhân... Không thể như vậy! Nếu như, nếu như để Huyền Châu đại nhân trông thấy, tiểu nhân tiêu đời mất!”

“Tên.” Hắn cố chấp một bước cũng không nhường.

Nàng không còn cách nào, đành phải một mặt lăm lăm lét nhìn vào trong điện, một mặt nhỏ giọng nói với hắn: “Tiểu nhân tên Đàm Xuyên, ngài lão nhân gia mau buông tay đi! Thế này rõ ràng là muốn lấy mạng tiểu nhân mà!”

“Đàm Xuyên... Đàm Xuyên...” Tả Tử Thần nhíu mày, lăm lăm nhiều lần cái tên này, cố gắng lục lọi trong ký ức tất cả những việc có liên quan đến nàng, lại chẳng thể nhớ ra điều gì. Thế nhưng bàn tay đang nắm lấy cánh tay nàng kia vẫn càng lúc càng siết chặt, như thể đó là phản ứng bản năng của cơ thể, dù có thế nào cũng không muốn để nàng đi.

Đàm Xuyên lúc này đã thật sự nôn nóng, Huyền Châu ở trong kia bất cứ khi nào cũng có thể đi ra, nếu để nàng ta trông thấy Tả Tử Thần túm chặt nàng chết sống không buông, một tiểu tạp dịch như nàng quả thực hết đường sống!

Dưới tình thế cấp bách lại nảy ra diệu kế, nàng nhanh chóng tháo dây buộc ở đai lưng, ông trời cũng rất phối hợp giúp đỡ thổi một trận gió từ phía sau, mùi dầu hoa quế bôi tóc nồng nặc phút chốc liền lan tỏa, Tả Tử Thần lập tức nhíu mày, che mũi hắt hơi lia lịa.

Hừ hừ, nguyên cả lọ dầu hoa quế bôi tóc, năm văn tiền một cân, hoa quế tươi ở tiệm tạp hóa dưới chân núi, hun chết người đi!

Đàm Xuyên dùng sức rút tay về, ai ngờ hắn đã hắt hơi đến nghiêng ngả trời đất mà cái tay kia còn dính chắc hơn keo, nhất định không thả ra. Tiếng đàn sáo trong điện đã ngừng, trong lòng nàng thâm than không ổn.

Quả nhiên giọng nói của Huyền Châu vang lên sau lưng, so với thường ngày còn lạnh hơn bội phần: “Tử Thần? Chẳng ở chỗ này làm gì?”

Tả Tử Thần còn đang hắt hơi dữ dội, nào có thể nói chuyện, Đàm Xuyên nhanh trí, vội vàng đỡ lấy cánh tay hắn, kêu lên: “Tử Thần đại nhân, ngài không sao chứ? Để tiểu nhân đỡ ngài vào trong kia nghỉ tạm một chút?” Nàng theo đúng lời thật sự dìu hắn vào trong điện.

Bốn tỷ nữ theo sau Huyền Châu còn tinh ranh hơn quỷ, đã sớm tiến lên chặn đường nàng: “Người thật to gan! Ai cho phép tạp dịch phía ngoài tới gần nơi này?”

Đàm Xuyên dè dặt cười lấy lòng: “Các vị tỷ tỷ đại nhân, có chuyện gì từ từ nói... Tiểu nhân là phụng mệnh Cửu Vân đại nhân tới đây làm các việc vặt vãnh. Khi này định ra ngoài đi vệ sinh, đã thấy Tử Thần đại nhân không hiểu sao hắt hơi không ngừng, tiểu nhân nhất thời lo lắng tiến lên dìu đỡ, tuyệt đối không cố ý mạo phạm, các tỷ tỷ đại nhân minh giám.”

Bốn tỷ nữ khinh thường nói: “Người là cái thá gì! Còn đến phiên người tới dìu Tử Thần đại nhân sao?”

“Vâng vâng... Tiểu nhân không là cái thá gì...” Nàng liên tục gạt đầu vâng dạ.

Huyền Châu bước tới dìu Tả Tử Thần, bởi vì thấy lần này hần hất hơi vô cùng kịch liệt nên cũng không muốn ở lại lâu, đỡ tay hần bước ra ngoài. Lúc đi ngang qua Đàm Xuyên, nàng ta lạnh lùng nhìn nàng một cái, nói thờ ơ: “Gần đây trong núi loạn cả rồi, hạng người nào cũng dám tới đây làm càn, khiến cho nơi này mùi hôi nồng nặc.”

Bốn tỳ nữ lập tức hiểu ý, nhanh chóng xách tới bốn thùng nước, cao giọng mắng: “Cái loại nô tài hèn hạ nhà ngươi! Thứ ngươi xông trên người là mùi gì? Một tạp dịch mà không làm cho đúng bổn phận, cả ngày chỉ mơ tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ! Xem ngươi còn dám giở mấy trò dọ dẫm nữa hay không!”

Nói xong đồng loạt hất cả bốn thùng nước, làm Đàm Xuyên ướt từ trên xuống dưới. Giờ vẫn đang là mùa đông rét căm căm, nàng lạnh thấu tâm can, môi cũng trở nên trắng bệch.

“Còn không quỳ xuống! Không cho đứng ngươi không được phép đứng!” Đám tỳ nữ xô nàng ngã trên nền đất bên ngoài cửa điện.

Đàm Xuyên gào to: “Trời lạnh như vậy, sẽ chết người a! Ta sẽ chết mất! Chết rất khó coi a!”

Còn chưa dứt tiếng, Thanh Thanh liền từ trong đi ra, cười khẩy: “Làm cái gì vậy? Công chúa bệ hạ muốn so đo gì với một tiểu tạp dịch phía ngoài? Mạng nàng ta đương nhiên chẳng là gì, ngươi cũng không nhất thiết vì một chuyện cón con mà để nàng ta chết cóng chứ? Nơi này là núi Hương Thủ, không phải hoàng cung Đại Yến.”

Huyền Châu lạnh nhạt nói: “Tôi tớ làm sai, đương nhiên phải chịu phạt. Tới lúc sẽ cho nàng ta đứng lên, ta đã có dự tính cả, sẽ không để nàng ta mất mạng.”

“Dù là đánh chó, cũng phải ngó mặt chủ nhân. Đây là tạp dịch Cửu Vân đưa tới, không cần công chúa phải nhúng tay vào.” Thanh Thanh bước qua, trực tiếp kéo Đàm Xuyên còn đang lạnh run dậy, đẩy vào trong điện ấm áp, lại nói: “Ta có trách nhiệm buổi tối đem người hoàn hoàn chỉnh chỉnh trả lại cho Cửu Vân, công chúa bệ hạ, mời.”

Huyền Châu bình tĩnh liếc Thanh Thanh một cái, cũng không nói gì mà đỡ Tử Thần rời đi. Thanh Thanh nhìn bóng lưng của nàng ta, sau đó cười lạnh: “Tính tình! Công chúa mất nước, cũng không còn là công chúa! Vẫn cho rằng núi Hương Thủ là hoàng cung cơ đấy!”

Thanh Thanh quay vào trong điện, lúc này tới lượt Đàm Xuyên hất hơi, ướt sũng từ đầu tới chân, nàng vốn đã gầy yếu, bây giờ trông càng thêm tội nghiệp. Thấy Thanh Thanh trở lại, nàng vội nói lời cảm tạ: “Thanh Thanh cô nương, đa tạ ngài...”

“Đa tạ gì chứ!” Thanh Thanh phất tay không để ý, “Vừa rồi ai cho ngươi ra ngoài?”

Đàm Xuyên miễn cưỡng cười cười: “Tiểu nhân mắc tiểu, sắp ra đến nơi rồi... Ngài mở lòng từ bi, cho phép tiểu nhân trước đi vệ sinh...”

“Đi đi, đi đi!” Thanh Thanh thấy bộ dạng nàng vừa khó coi vừa thảm thương, không khỏi nhú mày, “Đi đi đừng trở lại đây! Thay một bộ quần áo khô đi! Nếu không thật đúng là đòi mạng người.”

Đàm Xuyên lúc này thật lòng thật dạ nói tạ ơn, chạy một mạch về nơi ở của mình, đợi đến khi lau khô tóc, thay một chiếc áo bông ấm áp, đã lạnh tím môi, cả người run lẩy bẩy.

Nàng đóng cửa sổ, ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu điều hòa hơi thở, qua hai tuần trà, sắc mặt mới dần dần hồng hào. Huyền Châu lần này xử phạt tính ra là quá nhẹ, còn nhớ trước kia Huyền Châu mang tới một tỳ nữ, đã theo nàng ta bốn năm năm, chỉ vì nhiều lời nói vài câu với Tả Tử Thần, cười đùa một chút, lát sau liền bị nàng ta ra lệnh vả miệng, nguyên cả hàm răng đều mất sạch.

Lúc Tả Tử Thần biết được chuyện này đã vô cùng tức giận, mắng thẳng vào mặt nàng ta: Tâm địa ác độc! Xem mạng người như cỏ rác! Mắng cho Huyền Châu khóc bù lu bù loa, lại đem thi thể của tỳ nữ bị đánh chết kia đào lên, sai người hung hăng quất roi một phen, mới thấy thoải mái trong lòng. Đối với thể loại cổ chấp như nàng ta Tả Tử Thần cũng hết cách, mắng nàng ta, lạnh nhạt với nàng ta, chỉ càng làm nàng ta thêm điên cuồng.

Không hiểu sao, Đàm Xuyên nghĩ tới việc Tả Tử Thần cuối cùng vẫn bị Huyền Châu quần quít không tha, trong lòng lại có chút khoan khoái. Hắn cứ cả đời sống chung với một kẻ điên đi, hai người xứng đôi lắm.

Xế chiều, Thúy Nha trở về phòng với vẻ mặt hoảng sợ, thấy thần sắc Đàm Xuyên vẫn bình thường mới thở dài nhẹ nhõm, vừa khóc nức nở vừa nghẹn ngào nói: “Xuyên tỷ! Hôm nay làm em sợ chết mất! Bọn họ đều nói tỷ đắc tội Huyền Châu đại nhân, thiếu chút nữa bị đánh cho mất mạng rồi! Em lo phát khóc, tìm tỷ khắp nơi cũng không thấy... Tỷ không việc gì chứ?”

Đàm Xuyên cười tủm tỉm vỗ đầu cô nhóc: “Có việc mới là lạ, Xuyên tỷ của em da dày xương cứng, đánh không chết đông lạnh cũng không sao, bớt lo lắng đi.”

Vừa nói dứt lời, ngoài cửa liền vang lên một giọng nói trịch thượng: “Đàm Xuyên! Huyền Châu đại nhân cho gọi người! Mau ra đây!”

Thúy Nha nhất thời sợ trắng mặt, cắn cắn răng, vội lấy đòn gánh phía sau cửa, thấp giọng nói: “Xuyên tỷ! Bọn họ nhất định không buông tha cho tỷ đâu! Tỷ chạy mau! Em ở đây chống đỡ giúp tỷ! Chạy mau nha! Đừng để họ nhìn thấy!”

Trong lòng Đàm Xuyên lại trào dâng một cảm giác ảm áp, núi Hương Thủ này là một thế giới thu nhỏ, mặc dù những chuyện không như ý nguyện còn rất nhiều, có điều, chính vì có những con người tốt bụng này ở bên, nàng mới ngày ngày được nở nụ cười tự đáy lòng. Dù cho loạn lạc chia ly, tình đời bạc bẽo, trong trái tim vẫn luôn có một góc nhỏ ảm áp làm nàng hạnh phúc.

“Ta không sao, em đừng lo lắng.” Nàng vuốt vuốt tóc Thúy Nha, nói dịu dàng: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Không được! Em, em không cho tỷ đi!” Thúy Nha bướng bỉnh không nghe, tỏ ra vô cùng ngang ngạnh.

Đàm Xuyên đặt nhẹ tay trên cổ cô nhóc, Thúy Nha lập tức mềm oặt ngã xuống. Nàng ôm cô nhóc lên giường, khẽ nói: “Xin lỗi, lại bắt em ngủ một giấc rồi. Cô bé ngoan, phải học cách tự bảo vệ chính mình chứ.”

Nàng đã sớm đoán ra, dựa theo tính cách trước sau như một của Huyền Châu, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình. Cứ hễ có người tự ý tới gần Tả Tử Thần, chỉ cần là nữ nhân, nàng ta đều hận khắc cốt ghi tâm. Vừa rồi ở trước điện là vì còn e ngại Thanh Thanh, lúc này xem ra nàng ta thật sự sẽ cho mình biết tay. Ôi chao, nàng ta tốt xấu gì cũng là công chúa một nước chư hầu, sao lúc này cũng cố chấp ngang ngược đến vậy? Thực không hiểu nổi nàng ta được dạy dỗ thế nào nữa.

Mở cửa ra, người đứng bên ngoài quả nhiên là một trong bốn tỷ nữ của Huyền Châu, mũi hếch lên trời, vẻ mặt tỏ ra vô cùng khó chịu: “Lề mề mãi mới ra! Làm cái gì thế?”

Đàm Xuyên khẽ mỉm cười, nhún nhún vai: “Không làm gì cả, đi thôi.”

Ta chỉ muốn dịch những chương có Cửu Vân, haizzz, thật là sa đọa ~ ~

9. Chương 08

Chương 8: Lời nói tùy tiện tất không phải là đáp án cuối cùng

Huyền Châu thân là công chúa, nơi ở cũng không giống những người khác, núi Hương Thủ không cho phép trang trí tường long thụy phượng, nàng ta liền noi theo những vương công quý tộc, trước cửa đặt hai tượng thú bằng đá cao gấp mấy lần người, khí thế phi phàm.

“Quỳ đợi ở đây! Bao giờ cho gọi người mới được phép đứng dậy!” Tỷ nữ kia lạnh lùng ra lệnh, sau đó đẩy cửa bước vào.

Đàm Xuyên đồng ý, đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, không thấy có người trông cửa, xung quanh cũng khá yên tĩnh, có kêu gào ầm ĩ trong thời gian ngắn cũng sẽ không ai tới kịp. Quả nhiên giết người phóng hỏa, cướp bóc cường... mấy cái việc đó rất thích hợp làm ở đây nha!

Đang nhìn đến gần người, cửa lớn chợt “Kèo kẹt” một tiếng, tỳ nữ khi nãy bước ra, cả giận nói: “To gan! Sao không quỳ xuống? Nhìn lung tung cái gì?”

Không chờ ả ta nói xong, Đàm Xuyên “Phốc” một cái nhanh nhẹn quỳ xuống, cười cười giải thích: “Tiểu nhân may mắn được thấy phủ đệ của Huyền Châu đại nhân, trong lòng vô cùng vinh dự, không kìm được nhìn đến ngây người.”

Tỳ nữ kia sắc mặt hòa hoãn một chút, lại rút đầu về. Từ trong cửa thấp thoáng truyền tới tiếng cười, xem chừng không có ý tốt, ngay sau đó cửa lớn lại mở ra, một xô nước thành linh hắt tới. Đàm Xuyên phản ứng cực nhanh, ngay tại chỗ lặn một vòng, vừa lưu loát vừa đẹp mắt. Gặp nguy hiểm nhưng không sao, lại thần nhiên chọn một chỗ sạch sẽ khác quỳ xuống, cười vô cùng vui vẻ với tỳ nữ đang tái mét mặt kia: “Không có chuyện gì, tiểu nhân số may, ngài không cần lo lắng.”

“Nô tài chết bầm, lại nhanh nhẹn như vậy...” Tỳ nữ kia oán hận lắm bầm, dùng sức đóng mạnh cửa, sau đó cũng không thấy có thứ gì hắt ra nữa.

Đây gọi là chủ nhân có quyền, tôi tớ cũng ngang ngược, ỷ vào danh tiếng của Huyền Châu, ngày thường ngay cả những tiểu đệ tử mới vào đây cũng bị ức hiếp, nói chi đến một tạp dịch như Đàm Xuyên. Lại nói tiếp, sơn chủ Hương Thủ cũng có phần quá vô tâm, một nơi tu tiên dưỡng tính bị náo loạn cả lên, lão ta lại chẳng có ý kiến gì, tính tình tiên nhân đều tốt vậy sao?

Đàm Xuyên ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, mắt thấy đã sắp hết ngày, sắc trời u ám, đèn lồng khắp nơi trên núi đều được thắp lên, tựa như minh châu khảm trên vách đá. Nàng hít sâu một hơi, dứt khoát đứng dậy, vỗ vỗ đầu gối, bắt đầu chạy chậm chậm quanh bãi đất trống trước phủ, làm các động tác vung tay đá chân.

Cánh cửa lớn đang đóng chặt lại lần nữa mở ra, đám tỳ nữ đen mặt trợn mắt nhìn nàng: “Người lại đang làm cái gì? Ai cho phép người đứng lên?”

Đàm Xuyên xoa xoa mặt, run rẩy hỏi: “Các vị tỷ tỷ, xin hỏi khi nào Huyền Châu đại nhân mới có thể gặp tiểu nhân? Tiểu nhân sắp chết cóng mất! Phải hoạt động cơ thể cho ấm người.”

Một tỳ nữ tức giận nói: “Huyền Châu đại nhân còn đang bận việc! Người ngoan ngoãn chờ đi! Mau quỳ xuống!”

Mắt thấy cánh cửa sắp khép lại, Đàm Xuyên vội vã la lên: “Chờ đã chờ đã! Tiểu nhân mắc tiểu, gần đây có nhà vệ sinh không?”

“Nhịn đi!” Đám tỳ nữ đã giận không thể kiềm chế, trước kia chưa từng gặp qua hạ nhân nào phiền phức đến vậy, đại đa số khi nghe bị Huyền Châu đại nhân gọi đến, cũng đã sợ choáng váng một nửa, tới đây quỳ vài canh giờ, liền choáng váng nốt nửa còn lại. Đợi đến lúc thấy Huyền Châu, thì đã ủ rũ chẳng nói được lời nào.

Phương pháp giết chết lòng tin của hạ nhân này, trăm lần thử trăm lần hiệu nghiệm, không hiểu sao hôm nay lại không tỏ ra hiệu quả cho lắm.

“Việc này... Việc này sao có thể nhịn được nha?” Đàm Xuyên đã sắp khóc đến nơi, “Con người có ba việc cấp bách, đến cả thần tiên cũng không nhịn được! Các tỷ tỷ xin thương xót, nói cho tiểu nhân biết nhà vệ sinh ở đâu đi!”

“Sao mà người lảm chuyện thế?” Dường như có kẻ không nhịn được đã muốn xông ra đánh người.

Đàm Xuyên thở dài một tiếng, thấy chết không sờn: “Nếu đã thế, tiểu nhân cũng đành đại bất kính.” Dứt lời liền bắt đầu tháo đai lưng. Đám tỳ nữ dục mắt nhìn nàng tháo đai lưng, kéo váy, rõ ràng có ý định “giải quyết” ngay tại chỗ, sợ đến thét ra tiếng, nhào tới ngăn cản.

“Nhà vệ sinh ở hướng Đông! Đúng là đồ láo xược vô liêm sỉ! Cút nhanh đi! Hôm nay nhất định phải để Huyền Châu đại nhân nghiêm trị người mới được!”

Đàm Xuyên khẽ mỉm cười, buộc lại đai lưng, chấp tay nói: “Đa tạ các vị tỷ tỷ, tiểu nhân đi ngay đây.”

Xoay người nhanh chóng chạy tới nhà vệ sinh, lại thấy cách đó không xa, một người khoanh tay đứng dựa dưới tàng cây, hiển nhiên đã đứng xem chán chê một hồi, hai mắt lấp lánh sáng ngời, vẻ mặt không nhin được cười, tỏ vẻ nhìn xem rất hăng say.

Đàm Xuyên vừa thấy hắn, da đầu liền run lên, lại không thể không hăng giọng mà gọi to một tiếng: “Cửu Vân đại nhân!” Giọng nói mang theo sự vui vẻ, tủi thân, bao nhiêu tâm tình phức tạp, như tiếng chim cuốc gọi nước, lại như oán phụ nhớ chồng, quả thật cảm động đến rơi lệ, làm lòng người chua xót. Gọi xong liền vội vàng nhào tới, lăn trên mặt đất ôm đùi hắn.

“Cửu Vân đại nhân, tiểu nhân nhớ ngài quá a!” Nàng khóc đến nỗi nước mắt nước mũi tèm nhèm, cọ lung tung trên giày của hắn.

Phó Cửu Vân khó chịu nhăn mày, vừa bực mình vừa buồn cười: “Bẩn! Không phải bảo người đi theo Thanh Thanh cô nương ngoan ngoãn làm việc sao? Thế nào lại đắc tội với Huyền Châu?”

“Tiểu nhân không biết gì hết nha...” Nàng ngẩng đầu, chớp chớp mắt, một giọt nước mắt thật lớn chảy ra, rồi lại hít hít mũi, tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

Phó Cửu Vân gật đầu nở nụ cười: “Lá gan người thực không nhỏ, đem y phục của đại nhân ta giặt hồng cả, đánh vỡ hết đồ đạc, gọi người tới làm cu li bồi thường, người lại gây rắc rối cho ta, đúng là không có lòng ăn năn hối cải. Hôm nay cứ để Huyền Châu cho người ném thử tư vị măng xào thịt cũng tốt.”

[măng xào thịt: ý nói bị Huyền Châu “xử”]

Đàm Xuyên thấy hắn cất bước muốn đi, vội vàng ôm càng chặt: “Tiểu nhân không ăn được măng! Ăn xong liền nổi mẩn đỏ cả người! Không ăn được không ăn được nha!”

Phó Cửu Vân cúi đầu nhìn nàng: “Sao nào? Phải chăng người muốn gọi đại nhân ta cứu người?”

Nàng ra sức gật đầu, đáng thương vô cùng.

Phó Cửu Vân dứt khoát ngồi xổm xuống, đột nhiên đưa tay捏o mặt nàng, dùng lực kéo kéo, trên mặt Đàm Xuyên toàn là nước mắt nước mũi, há miệng cười ngốc nghếch, mặt bị hắn nhào nặn thành đủ loại biểu tình quái dị.

“Muốn đại nhân ta cứu người, ta được lợi gì chứ?” Hắn ung dung hỏi.

Đàm Xuyên cắn răng một cái, nhắm mắt nói: “Tiểu nhân nguyện ý hiến thân!”

“Vậy người tự lo liệu nha.” Phó Cửu Vân buông tay tiếp tục rời đi.

Đàm Xuyên nào chịu từ bỏ, vội dâng túi tiền của mình lên: “Chỗ này... Toàn bộ gia sản của tiểu nhân... đều đưa ngài!”

“Quá ít.” Tiếp tục bước.

“Vậy ... Vậy ta nói cho ngài tất cả mọi chuyện.” Đàm Xuyên dùng mọi biện pháp.

Bước chân đột ngột dừng lại. Phó Cửu Vân bình tĩnh nhìn thẳng mặt nàng: “... Cuối cùng người cũng chịu nói? Ta còn tưởng người muốn tiếp tục giả ngu, coi đại nhân ta như đứa nhỏ mà đùa giỡn đấy.”

Đàm Xuyên cười gượng hai tiếng, ngay sau đó cả người bị hắn bế lên, gò má chạm vào ngực hắn, nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn từ trong lồng ngực: “Bẩn chết mất, lau mặt sạch sẽ đi.” Tuy là khó chịu, trong giọng nói lại mang theo chút dịu dàng ngoài ý muốn, trong lòng Đàm Xuyên khẽ chấn động, nước mắt vờ vờ cũng không chảy ra nổi nữa, im lặng dùng khăn tay lau mặt sạch sẽ.

Phó Cửu Vân ôm Đàm Xuyên, nghênh ngang bước qua phủ đệ của Huyền Châu, đám tỷ nữ này giờ nấp sau cửa nhìn lên vội vàng gọi hắn: “Cửu Vân đại nhân! Tập dịch kia đang bị Huyền Châu đại nhân truyền gọi! Phiền ngài để nàng ta lại có được không?”

Hắn “Ừm?” một tiếng, cất giọng hồ hững: “Đây là người của ta, Huyền Châu tìm nàng có chuyện gì?”

Huyền Châu và Phó Cửu Vân thường ngày không qua lại nhiều, hơn nữa hấn ta xưa nay phóng đảng phong lưu, Huyền Châu trọng danh tiếng, cũng không muốn thân thiết với hấn. Đám tỳ nữ không hiểu rõ người này, đánh bạo trả lời: “Tập dịch này đắc tội Huyền Châu đại nhân, đang đợi xử phạt! Cửu Vân đại nhân cứ tránh đi trước được không?”

Phó Cửu Vân cười lạnh: “Khi nào thì người của Phó Cửu Vân ta mà cũng có kẻ dám động tới?”

“Chính là tập dịch này to gan lớn mật, dám có những hành vi bôi nhọ phủ đệ của Huyền Châu đại nhân! Cho dù là người của ngài, chẳng lẽ đắc tội với Huyền Châu đại nhân như vậy nói một câu là cho qua được sao?”

Đám tỳ nữ chó cạy gần nhà, dũng khí tăng lên thập phần.

Phó Cửu Vân cúi đầu hỏi: “Tiểu Xuyên Nhi, người đắc tội với Huyền Châu?”

Đàm Xuyên nhỏ bé nép trong lòng hấn, gật đầu rất khẽ. Hấn cười vang nói: “Làm tốt lắm! Đã đắc tội, dứt khoát đắc tội triệt để đi.”

Dứt lời tay áo dài vung lên, mọi người chỉ thấy mấy tia sáng vụt qua, hai con thú quý bằng đá trắng ở trước cửa ầm ầm rạn nứt, trong chớp mắt liền vỡ vụn, rơi đầy mặt đất.

Đám tỳ nữ cứng người, ngơ ngẩn nhìn hấn đang nghiêng đầu quan sát một phen, làm như rất thỏa mãn: “Như vậy thuận mắt hơn nhiều. Thay ta nhấn với Huyền Châu: Đã tới núi Hương Thủ, thì nên có bộ dạng tu tiên một chút. Nếu còn hoài niệm cuộc sống công chúa lúc trước, cứ việc rời đi, ta nghĩ sơn chủ cũng sẽ không giữ lại.”

Nói xong nghênh ngang ôm Đàm Xuyên mà đi, không còn ai dám lên tiếng ngăn cản.

“Thích hay không?” Trở lại sân viện của Phó Cửu Vân, hấn lập tức mở miệng hỏi một câu rất trẻ con.

Đàm Xuyên thành thật gật đầu: “Thích!”

Phó Cửu Vân cười hì hì, buông tay thả nàng xuống đất: “Thích thì khai hết ra đi, đừng có giấu diếm điều gì.”

Đàm Xuyên lẩn một vòng trên mặt đất, chậm rì rì đứng lên, hai mắt đảo qua đảo lại, cười xòa: “Đại nhân cho phép tiểu nhân đi vệ sinh trước có được không?”

Hấn cười híp mắt lắc đầu: “Không được, nói xong rồi đi. Nếu người không nhịn nổi, đi luôn trước mặt ta cũng được, đại nhân ta chẳng để ý đâu.”

Đàm Xuyên không còn cách nào, đành cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, mới nói khẽ: “Ta... ta có một người yêu là thanh mai trúc mã, năm mười sáu tuổi nghe nói huynh ấy lên núi tu tiên, ta tìm hỏi khắp nơi, mới biết ở đây có núi Hương Thủ, sở dĩ vào trong này làm tập dịch, là muốn tìm người trong lòng. Đáng tiếc là, hình như huynh ấy không ở đây...”

Phó Cửu Vân sờ sờ nốt ruồi lệ ở khóe mắt, nói hờ hững: “Kể tiếp đi.”

“... Qua một thời gian, ta hiểu ra rằng cho dù tìm được huynh ấy cũng không có nghĩa lý gì. Huynh ấy có thể bỏ ta đi tu hành, chứng tỏ trong lòng huynh ấy làm thần tiên còn hạnh phúc hơn so với ở bên ta... Phải rồi, mấy cái châm kia...”

Nàng lấy từ trong ngực ra một tờ giấy to bằng nửa lòng bàn tay, bề mặt cuốn đầy sợi tơ, trên đó gắn chỉ chít một vòng ngân châm, đặt trên bàn trước mặt Phó Cửu Vân: “Cha ta là một võ sư, từ nhỏ ta cũng đi theo ông học một ít võ công. Mấy cây châm này và thuốc tê trên đó, đều là để ta phòng thân. Lần trước... Lần trước làm ngài bị thương, thật sự là tình thế bất đắc dĩ, ngài đại nhân rộng lượng, đừng để trong lòng.”

Phó Cửu Vân im lặng trong khoảnh khắc, đột nhiên hỏi: “Thanh mai trúc mã kia của người, tên là gì? Cha người là ai?”

Đàm Xuyên ngẩn người, thấy trên bệ cửa sổ có vài chuỗi hạt đậu đỏ*, xem ra là những nữ đệ tử yêu mến Phó Cửu Vân làm tặng hấn, lập tức đáp: “A, huynh ấy... họ Đậu tên Đậu, ta gọi huynh ấy là Đậu Đậu ca. Cha ta là một võ sư quận Xuân Ca của Đại Yến, tên Đàm Đại Hữu.”

(*) Hạt đậu đỏ còn gọi là hạt tương tư.

Phó Cửu Vân vẫn không có chút biểu tình, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Được, ta biết rồi. Người hãy lặp lại những lời vừa nói một lần nữa.”

Tên này thật là tâm địa gian xảo, căn bản không hề tin nàng chút nào. Nếu là tạm thời bịa chuyện, đột nhiên bắt nói lại một lần, chỉ e sẽ lộ ra sơ hở. May mà Đàm Xuyên trước đó đã nghĩ sẵn trong đầu, đề phòng những tình huống đột phát, lập tức nói lằng lằng lại một lần, không hề ngập ngừng.

Phó Cửu Vân vỗ tay một cái: “Tốt lắm, nếu đã vậy, thứ này cũng nên trả cho người rồi.”

Hắn lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ màu vàng nhạt đã cũ sờn, ném cho nàng. Đàm Xuyên kinh ngạc, thứ này mấy ngày nay nàng không biết đã thất lạc ở đâu, tìm khắp nơi cũng không thấy, ai biết cư nhiên là bị hắn cầm đi!

Đàm Xuyên chỉ thấy trái tim đập điên cuồng, sợ hãi phát hiện ra điều gì, cúi đầu chậm rãi mở túi, bên trong chỉ có một mặt gương đồng nho nhỏ, chế tác vô cùng tinh xảo, gương không lớn bằng lòng bàn tay, lại có thể chạm khắc vô số hoa văn, một con chim én đang cất cánh bay cao, bên dưới là kỳ lân cưỡi trên mây, sống động như thật.

Phó Cửu Vân uống một ngụm trà, làm như lơ đãng nói: “Chim én kỳ lân, nếu ta nhớ không nhầm, là hoa văn hoàng tộc Đại Yến?”

Mặt Đàm Xuyên thoáng chốc ửng đỏ, vừa ngượng ngùng vừa lúng túng: “Á... Đại nhân ngài không nhận ra đây là đồ dỏm sao? Kỳ thật hoa văn này có thể thấy trên bất cứ cái gương nào của các cô nương nước Đại Yến, rất phổ biến... Gương soi của hoàng tộc, hẳn phải làm bằng hoàng kim mã não chứ? Tất nhiên là đẹp hơn thứ này nhiều...”

“Thì ra là vậy.” Phó Cửu Vân cũng giật mình hiểu ra, hướng phía nàng cười dịu dàng: “Được rồi, mọi chuyện đều đã sáng tỏ, đại nhân ta cũng không còn gì bận tâm. Trời muộn rồi, người hầu hạ đại nhân ta ngủ một đêm, sáng mai ta sẽ nói chuyện với quản sự, người lưu lại đây làm hạ nhân cho ta đi, đại nhân ta rất thích người.”

Cái gì cái gì?! Đàm Xuyên như bị sét đánh, trợn mắt há mồm mà nhìn hắn: “Hầu... Hầu hạ?!”

“Ừ...” Hắn đứng dậy, thông thả tới gần, nâng lên một lọn tóc dài của nàng, chậm rãi vuốt ve, tư thế cực kỳ ái muội, “Hầu hạ ta, phải tận tâm tận lực.”

Bịa đặt một câu chuyện dối trá đến vậy, cũng thật không dễ dàng, sao có thể không dàng hoàng khen thưởng một phen?

10. Chương 09

Chương 9: Thể xác và tinh thần tranh đấu

“Tận tâm tận lực” hầu hạ, là có ý gì? Trái tim nhỏ bé đáng thương của Đàm Xuyên loạn nhịp đập lên đập xuống, thụt ra thụt vào, không phút nào yên ổn, nếu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng bị giày vò sinh bệnh mất thôi.

Có điều người nào đó nói xong những lời này cũng không có hành động gì khác, chỉ dựa người vào hành lang, dùng hạt kê dụ dỗ con sáo đậu trên giá, dạy nó nói: “Đồ bip bọm, bại hoại, tự cho là mình thông minh.”

Đàm Xuyên lại càng nhột nhạo đứng ngồi không yên.

Phó Cửu Vân dứt hạt kê cho con chim ăn xong, mới lười nhác nhìn nàng, mở miệng nói: “Người muốn để đại nhân ta chết đói hay sao? Còn ngây ngốc cái gì?”

Đàm Xuyên hấp tấp gạt đầu: “Đúng vậy... A, không đúng! Tiểu nhân không biết, ngài ngày thường dùng bữa như thế nào ạ?”

“Tôi phòng bếp nhìn là biết ngay.” Phó Cửu Vân đứng dậy đuổi cái lưng mỗi, ngồi trước bàn chờ bữa tối.

Đàm Xuyên đi một mạch tới phòng bếp, tuy nói thường ngày bữa ăn của các đệ tử phía trong đều do phòng bếp phía ngoài cung cấp, nhưng mỗi sân viện của đệ tử vẫn có một phòng bếp riêng, chuyên nấu nướng theo ý bọn họ.

Lại nói tiếp, tu tiên ở núi Hương Thủ, so với thần tiên chân chính còn tiêu dao khoái hoạt hơn nhiều. Nơi này không ăn kiêng, không cấm kị yêu đương nam nữ, ngày ngày được ăn uống cung phụng, thậm chí đám đệ tử lưỡi nhác, không nỗ lực tu hành cũng chẳng sao. Chỉ cần có bộ dạng xinh đẹp, bất kể tư chất thế nào, Sơn chủ cũng đều thu nhận làm đệ tử, tha hồ sủng ái. Thời buổi loạn lạc này mà còn có một cõi yên vui nuôi một bầy heo ăn không ngồi rồi, chẳng trách những kẻ ngoài kia suốt ngày khổ sở vất vả nào muốn tìm chốn bình an.

Trên bệ trong phòng bếp có một hộp gỗ màu đen khá lớn, mở ra xem, bên trong ba món chay ba món mặn, súp điểm tâm và bánh tráng miệng, cơm ngon canh ngọt đủ cả, chỉ còn đợi bưng vào.

Đàm Xuyên đem cái hộp trở về, cẩn thận xếp đồ ăn lên bàn, cung kính nói: “Cửu Vân đại nhân, mời ngài dùng bữa.”

Phó Cửu Vân hướng nàng vẫy vẫy tay: “Ngồi xuống, cùng nhau ăn.”

“Thế này... không tốt lắm đâu? Tiểu nhân là nô tài...” Nàng cuống quýt xua tay.

Hắn trực tiếp kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, rót một chén rượu nhét vào tay nàng, tươi cười diễm đạm lạ thường: “Uống một chén, coi như mừng ngươi hôm nay không bị Huyền Châu cho ném thử tư vị măng xào thịt.”

Rượu trắng trong chén mùi vị cay nồng, ngửi qua là biết rượu mạnh, người này lòng dạ khó lường, chỉ e là muốn chuốc say nàng. Đàm Xuyên ra sức chối từ: “Tiểu nhân không dám uống rượu...”

“Ngươi sợ gì chứ?” Phó Cửu Vân cười híp mắt nhìn nàng, “Đại nhân ta đây còn lâu mới vừa mất người.”

Đàm Xuyên thấy không thể khước từ, dứt khoát bưng chén lên một ngụm uống cạn, bị cay tới mức ho sù sụ.

“Hay lắm!” Phó Cửu Vân lại rót đầy cho nàng, “Thêm một chén, coi như mừng ngươi tới đây làm nô tài cho đại nhân ta, đều là chuyện vui cả.”

Đàm Xuyên ngược lên nhìn hắn, dưới ánh nến lung linh, hắn cười tựa như muôn hoa khoe sắc mùa xuân, chỉ tiếc là bụng dạ xấu xa, quả thực không thể tới gần.

Chén rượu thứ hai nàng uống còn nhanh hơn, vừa chạm môi đã chảy xuống dạ dày, sắc mặt không hề thay đổi, nhấc bầu rượu lên, trở tay thay Phó Cửu Vân rót rượu, tay không run, rượu không sánh, rót đầy một chén liền cung kính lễ độ dùng hai tay dâng cho hắn: “Cửu Vân đại nhân, mời ngài.”

Phó Cửu Vân dường như có chút suy nghĩ nhìn nhìn chén rượu kia, lại nhìn nhìn nàng, đột nhiên gạt đầu: “Được!”

Uống một hơi cạn sạch.

Phó Cửu Vân xưa nay uống rượu ngàn chén không say, thường xuyên ra ngoài uống rượu với bằng hữu, chỉ có người khác gục dưới chân hắn, cũng đã sớm nhìn quen những cử chỉ ngổ ngàng của kẻ say.

Nhưng nha đầu trước mặt kia, tới lúc uống hết ba mươi lăm chén, ngoài đôi khuyên tai lay động thì toàn thân từ trên xuống dưới đều tĩnh lặng như ngọn núi, một sợi lông mi cũng không run, rất có dáng vẻ của một thùng rượu không đáy. Thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, căn bản không ai động đến, hai người bọn họ chỉ không ngừng uống rượu, uống cho tới khi trăng lên đỉnh đầu, Đàm Xuyên vẫn vững như tượng đá (*), nửa phần say cũng không có.

(*) Chỗ này thật ra là một đầu nhân – kẻ đầu gối.

Phó Cửu Vân không khỏi âm thầm khen ngợi, lại giúp nàng rót đầy chén, cười nói: “Xuyên Nhi, say rồi sao?”

Đàm Xuyên hoảng sợ cúi đầu: “Không dám không dám! Tiểu nhân sao dám uống say trước đại nhân?” Nói năng rõ ràng, phản ứng nhanh nhạy, quả nhiên là một thùng rượu không đáy.

Phó Cửu Vân thở dài một hơi: “Nhưng là đại nhân ta hình như say rồi, thấy rất buồn ngủ, dọn dẹp một chút, hầu hạ ta ngủ đi.”

Đàm Xuyên này giờ chưa hề run tay, lần này rốt cuộc cũng run lên một chút, rượu trong chén sánh ra hơn phân nửa. Nàng cười gượng nhanh chóng đứng dậy nói vâng, vội vàng thu dọn chén đĩa bầu rượu trả lại phòng bếp, khi trở về liền thấy Phó Cửu Vân nghiêng người ngồi dựa dưới đèn, mái tóc dài xõa tung, rơi trên đầu vai, ánh mắt mơ hồ mê đắm, một mực nhìn nàng chằm chằm, nụ cười nhợt nhạt như có như không.

Trái tim nhỏ bé yếu ớt của nàng lại bắt đầu loạn nhịp, rụt rè đi tới, thấp giọng hỏi: “Đại nhân, có muốn rửa mặt qua một chút không?”

“Không cần.” Hắn loạn choạng đứng dậy, dựa vào hai vai nàng, mùi rượu phả vào mặt, “Giúp ta... trái giường xếp chăn. Rồi qua bên kia lấy chiếc đệm ở trong tủ ra, về sau người ngủ ở đây, không có đệm cũng không được.”

Đàm Xuyên chỉ hận không thể xoay người bỏ chạy, gắng sức đỡ hắn tới bên giường, đặt hắn ngồi tạm trên ghế, nàng nhanh chóng sắp xếp giường chiếu, xong xuôi mới quay lại nói: “Đại nhân, được rồi...”

Vừa xoay người thiếu chút nữa thì va vào cằm hắn, Phó Cửu Vân không biết từ bao giờ đã tới gần đến vậy, chớp mũi cách trán nàng chưa đến hai tấc. Đàm Xuyên cứng ngắc người, bao nhiêu máu dồn hết lên đỉnh đầu, gượng gạo nói: “Đại, đại nhân... Ngồi, ngồi lên, lên giường nghỉ tạm đi...”

Hắn ha ha cười khê, nắm bờ vai nàng, hỏi: “Người lên trước chứ?”

Đàm Xuyên cơ hồ nhảy dựng lên, lắp ba lắp bắp: “Ta... Trong, trong lòng tiểu nhân chỉ có... chỉ có Đậu Đậu ca! Dù, dù là Cửu Vân đại nhân người, người cũng không thể nào...”

“Đậu Đậu ca của người đã chán người từ lâu rồi.” Phó Cửu Vân chậm rãi tháo dây buộc tóc nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Vả lại, Đậu Đậu ca tốt bằng Cửu Vân đại nhân được sao?”

“Đậu, Đậu Đậu ca là tốt, tốt nhất trên đời!” Nàng kiệt lực lấy cớ.

Phó Cửu Vân không có kiên nhẫn tranh cãi cùng nàng, đẩy một cái, Đàm Xuyên không đứng vững, liền ngã ngửa xuống giường phía sau. Nàng túm chặt cổ áo, khóc không ra nước mắt, miệng hùm gan sứa kiên quyết cự tuyệt: “Cửu Vân đại nhân... Người, người dù chiếm, chiếm được thân ta, cũng vĩnh viễn không chiếm được lòng ta! Trái tim của ta, vĩnh viễn thuộc về... thuộc về Đậu Đậu ca!”

Phó Cửu Vân sải bước tới ngồi bên giường, buông màn, lấy tay nâng cằm nàng, hoàn toàn không thêm để ý: “Đại nhân muốn lòng người làm gì? Cái đại nhân muốn chính là con người người.”

Đàm Xuyên khóc thật rồi, nhào tới bám lấy tay hắn: “Hay, hay là cứ để ta trao lòng cho người đi! Thân thể người đừng muốn nữa, có được hay không?”

Phó Cửu Vân im lặng nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng lưu luyến, thì thào nói: “Thực sự? Từ nay về sau một lòng một dạ với đại nhân ta, trung trinh không đổi, trong mắt ngoại trừ ta ra thì không còn ai khác?”

Đàm Xuyên gật đầu thật mạnh, vô cùng chân thành.

Phó Cửu Vân buông tay, tỏ ra đáng tiếc: “Vậy là không muốn giúp ta ủ ấm chăn đệm thật sao? Đại nhân ta này giờ chỉ định bảo người lên trước làm ấm giường, đợi hết lạnh thì lên.”

Đàm Xuyên nhịn xuống kích động muốn phun máu. Phó Cửu Vân——! Nàng phát run cả người, âm thầm ngửa đầu lên trời mà gào thét.

“Vậy người tự lấy chăn mền, xuống dưới ngủ đi, rút ván giường ra, trải lên trên đó là được.”

Phó Cửu Vân tự cởi áo ngoài, nằm vật xuống giường, chưa tới một khắc đã ngủ ngon lành.

Đàm Xuyên ai oán lườm hắn một cái, vừa ăn năn hối hận vừa lấy chăn mền ra trải tử tế, thổi tắt nến, lăn qua lăn lại trên ván giường, nghiêng rằng thiếu chút nữa trệu cả hàm.

Trong ngực có thứ gì cộm lên, nàng lấy ra vuốt ve trong tay, chính là chiếc túi vàng nhạt tưởng chừng đã mất nay mới tìm lại được.

Đàm Xuyên khẽ khàng lấy chiếc gương bên trong ra, ánh trăng từ cửa sổ chiếu sáng cả gian phòng. Trong gương là khuôn mặt một cô gái trẻ, mắt nhỏ mày nhỏ, môi mỏng mũi tẹt, nhìn thế nào cũng không thấy đẹp. Chỉ có nàng biết rõ, gương mặt chẳng hề xinh đẹp này, đã từng cười rộ lên ấm áp biết bao. Chủ nhân của khuôn mặt này đã yêu thương và chăm sóc nàng bằng cả trái tim, nàng lại chưa từng có cơ hội báo đáp.

Phó Cửu Vân đã ngủ say, hơi thở khe khẽ vang lên đều đều, dường như còn đang mê sảng thì thào gì đó. Đàm Xuyên vẫn không cách nào ngủ được, dưới ánh trăng trắng trải kia, bầu trời trắng trải, gian phòng trắng trải, làm nàng cảm thấy mệt mỏi mịt mù. Chỉ vào những đêm yên tĩnh thế này, mượn men say chén choáng, nàng mới dám nhớ lại, tất cả những người thân yêu của mình đã đi cả rồi, thế giới bao la đến vậy, dù cho tâm như chim bay, cũng chỉ là một kẻ cô đơn bơ vơ.

Mỗi khoảnh khắc đều cảm thấy sợ hãi, nàng sợ, nhưng nàng phải tiếp tục.

Một cảm giác đã lâu không thấy lại dâng trào trong lồng ngực, đêm nay nói cho cùng nàng uống hơi quá chén, Đàm Xuyên nhủu mày nhắm chặt mắt, cho gương đồng vào túi nhỏ, cẩn thận cất vào trong ngực.

Trong đầu lơ mơ vang lên một thanh âm hiền dịu: “Đứa nhỏ ngốc, con gái lớn đều phải gả chồng, con suốt ngày nói không muốn gả, còn ra thể thống gì nữa?”

Giọng nói của nàng khi ấy còn rất non nớt, tràn đầy niềm vui: “Con chỉ muốn ở bên phụ hoàng mẫu hậu, lấy chồng sẽ bị bắt nạt, cũng không có ai bảo vệ con nha.”

“Ha ha, cứ coi như con cả đời sống với mẫu hậu, phụ hoàng mẫu hậu cũng sẽ có một ngày già yếu chết đi, rồi cũng không ai bảo vệ con nha. Lúc đó bị bắt nạt thì biết làm sao?”

“Con ... Con sẽ đi cùng mọi người!”

...

...

Đàm Xuyên xoay người, nước mắt chảy xuôi theo hàng mi, thấm đẫm một góc chăn.

Phó Cửu Vân đột nhiên rên lên một tiếng, “bụp” một cái, cánh tay hắn quàng trên người nàng, từ bờ vai đi lên, xoa xoa đầu nàng, giọng nói mê man vô cùng ái muội: “Ừm... Thanh Thanh...”

Bàn tay kia sờ loạn, sờ tới gương mặt còn đầm nước kia, bỗng nhiên ngừng lại.

Đàm Xuyên ôm lấy tay hắn, ép sát vào mặt, gào khóc: “... Đâu Đâu ca ——! Vì sao huynh phải đi?!”

Bàn tay kia cứng đờ nửa ngày, tức giận nhéo nhéo mặt nàng, nhưng cũng không rời đi, mà có chút thô lỗ lau sạch nước mắt trên khuôn mặt.

“Nhóc con bịp bợm...”

Hắn lăm bắm một câu như nói mớ, bàn tay an tĩnh ôm lấy khuôn mặt nàng, lòng bàn tay ấm áp bao phủ làn da lạnh lẽo, mơ hồ xua tan cái lạnh của ban đêm cô tịch. Đàm Xuyên dần chìm vào giấc ngủ.

Zinny: Chúc mừng Đàm Xuyên đã khởi nghĩa thành công, trước giờ toàn đại nhân – tiểu nhân, cùng lắm là ta – ngài, hôm nay cũng biết xưng ta với người rồi

11. Chương 10

Chương 10: Người phải trung trinh một lòng

Đàm Xuyên bất chợt tỉnh lại, vừa mở mắt liền bị dọa cho nhảy dựng, không biết từ khi nào nàng đã được ôm lên giường, trên chăn ấm dưới đệm êm, nóng tới mức toát mồ hôi. Chỉ có điều mồ hôi này ngay lập tức trở thành mồ hôi lạnh.

Phó Cửu Vân khoác hờ một chiếc áo ngồi trước cửa sổ, đang tự tay đút hạt kê cho con sáo tham ăn kia. Nó đã có thể nói chuyện, ăn một miếng lại mắng một câu: “Đồ bịp bợm! Bại hoại!” Làm cho hắn không nhịn được cười, liên tục khích lệ: “Thông minh! Thông minh lắm!”

Đàm Xuyên có chút dở khóc dở cười, động động tay chân, quần áo còn nguyên vẹn trên người, không có gì xộc xệch, lúc này mới yên tâm, lật chăn nhảy xuống giường, dè dặt cười nhận tội: “Tiểu nhân thật đáng chết... Không ngờ lại thức dậy muộn hơn đại nhân... Còn không cẩn thận chiếm giường của ngài.”

Phó Cửu Vân nhìn nàng cười cười, nụ cười kia dịu dàng đến lạ thường, thanh âm cũng ngọt ngào phát ngáy: “Người đã nguyện một lòng một dạ với đại nhân ta, đại nhân đương nhiên cũng không chấp nhặt những chuyện nhỏ mọn, hà cớ gì phải nói những lời khách khí như thế?”

Đàm Xuyên chợt nhớ tới chuyện bị hắn đùa giỡn hôm qua, rớt trí tới mức muốn nghiêng nát răng, cười gượng hai tiếng: “Đúng, đúng vậy...”

Lại thấy Phó Cửu Vân chưa chải tóc, y phục cũng không chỉnh tề, rõ ràng đang đợi nàng làm nhiệm vụ hầu hạ rửa mặt chải đầu, liền nhanh chóng tới phòng bếp đun nước ấm, giúp hắn rửa mặt thay quần áo. Phó Cửu Vân thường ngày chuyện chải tóc rất tùy tiện, chỉ gài một cây trâm, quần tóc búi lên vô cùng đơn giản, Đàm Xuyên chải tóc cho hắn, đang muốn búi lên, lại nghe hắn phân phó: “Búi toàn bộ lên, đội mũ Thanh Mộc.”

Đàm Xuyên có chút ngạc nhiên, nam đệ tử của sơn chủ chỉ đội mũ Thanh Mộc trong những nghi lễ chính thức, nữ đệ tử thì mang chuỗi vòng Thanh Mộc, sơn chủ không thích trang sức bằng vàng bạc châu báu, cho nên nghi lễ chính thức cũng chỉ được phép dùng thanh mộc (gỗ). Lấy mũ Thanh Mộc từ trong ngăn kéo, cẩn thận dè dặt mà gài trên búi tóc của hắn, lại giúp hắn thay bộ lễ phục hai màu xanh và nâu, khí chất phong lưu phóng khoáng thường ngày của Phó Cửu Vân tức thì giảm bớt đáng kể, rốt cuộc cũng có chút phong thái của một đệ tử tu tiên đứng đắn.

“Hôm nay theo ta tới điện Phi Hương, dâng hương cho sơn chủ. Hôm nay ông ta xuất quan.” Phó Cửu Vân chèn nàng buộc đai lưng không được đẹp, đành phải soi gương tự làm.

[Cửu Vân, anh có cần trẻ con vậy không??]

Đàm Xuyên trong lòng khẽ chấn động: “Xuất quan? Sơn chủ cũng xuất quan sao?”

“Hàng năm ba tháng mùa đông sơn chủ đều bế quan ba lần, lần này xuất quan sớm xem ra là vì chuyện Bạch Hà Long Vương tới làm khách.”

Buộc xong đai lưng, Phó Cửu Vân thấy Đàm Xuyên vẫn luộm thuộm như trước, ngây ngốc không biết đang nghĩ gì, liền thúc giục: “Nhanh đi chuẩn bị! Dâng hương không thể tới trễ.”

Đàm Xuyên do dự: “Tiểu nhân... Tiểu nhân đâu xứng đáng đi điện Phi Hương, hay là ngài đi một mình vậy?”

Phó Cửu Vân đẩy cánh cửa sổ, cười vô cùng trào phúng: “Không muốn đi? Tùy người thôi.”

Ngoài cửa sổ có bóng người vụt qua, không ngờ lại có kẻ trốn trong góc tường nhìn lên, tuy rằng đã lẩn rất nhanh, Đàm Xuyên cũng kịp nhận ra, đó là đám tỳ nữ của Huyền Châu. Nàng thầm cười khổ trong lòng, Phó Cửu Vân đập nát hai con thú đá tôn quý trước phủ đệ của người ta, hả giận thì hả giận thật, nhưng Huyền Châu mà chịu buông tha cho hai bọn họ thì đúng là có quỷ.

“Có đi không?” Phó Cửu Vân chậm rãi hỏi lại một câu.

Đàm Xuyên lập tức thay một bộ quần áo tử tế, cười xán lạn: “Tiểu nhân sao dám không đi? Đi chứ! Nhất định phải đi!”

Điện Phi Hương nằm chính giữa chốn núi tiên, phía trên tầng tầng lớp lớp bậc thang bằng đá trắng là cung điện vàng son lộng lẫy, tường vân ngũ sắc, mang một khí phái hoàn toàn khác biệt so với cung điện của các bậc đế vương chốn trần gian. Trước điện đặt bốn lư hương khổng lồ bằng đồng thau, khói nhẹ vẩn vút, mùi hương trầm tĩnh mà thanh cao, là loại đàn hương trân quý ngàn vàng cũng khó mà mua được.

Đã có rất nhiều đệ tử đứng trước điện, nam thì dáng dấp đỉnh đạc, khí vũ hiên ngang, nữ thì người người xinh đẹp, làn da như tuyết gương mặt như hoa. Đàm Xuyên thấy khí thế này, cũng không khỏi ngậm ngùi một chút trong lòng, sơn chủ này thật biết hưởng phúc, ngay cả bậc vua chúa ở nhân gian, có tiếng hậu cung mỹ nhân ba nghìn, cũng đâu được nhìn qua nhiều thiếu nam thiếu nữ đến vậy? Người đẹp tụ hội một chỗ, quả là cảnh đẹp ý vui.

Phó Cửu Vân nghiêng nhiên là người được hoan nghênh nhất ở đây, vừa mới tới liền được một đám mỹ nữ oanh oanh yến yến vây quanh, vừa cười vừa nói, Đàm Xuyên bị đẩy tít ra xa, thiếu chút nữa thì ngã lộn nhào, phải vịn vào tường mới có thể đứng vững.

Đồ phóng đảng phong lưu... Nàng hung hăng chửi thầm hắc, lần đầu tiên gặp hắc phái trong này, cũng là tình thế như vậy. Mắt thấy hắc đứng giữa một đám oanh oanh yến yến, mặt mày rạng rỡ, nói nói cười cười, rõ ràng là đã quá quen với tình cảnh này, phẩm cách của con người này, thật sự còn phải xem xét lại.

“Cửu Vân ca ca, mấy ngày nay đều không tới chơi với bọn ta! Không phải chê bọn ta phiền phức rồi đấy chứ?”

“Cửu Vân ca ca, người ta vừa học làm món điểm tâm mới, chàng nhất định phải tới nếm thử đó nha!”

Liên tiếp đều là “Cửu Vân ca ca”, Đàm Xuyên sờ sờ cánh tay, thấy đã nổi lên một tầng da gà, bèn lạng lẽ tránh ra xa, chỉ hận chính mình không biết tàng hình.

“Cửu Vân!” Tiếng gọi của Thanh Thanh cô nương bắt chợt vang lên, Đàm Xuyên đang ngồi trong một góc cổ thụ nhỏ mình như một cái bóng, thấy nàng ta tới, cũng không nhận được mà ngẩng đầu nhìn qua. Không biết tại sao lại nghĩ tới đêm qua Phó Cửu Vân trong lúc ngủ mơ đã gọi tên Thanh Thanh, bàn tay mơn trớn của hắc khi ấy dịu dàng tới mức làm tim người ta tan chảy.

Thanh Thanh tựa như một nàng bướm phượng điệp*, nhẹ nhàng duyên dáng lướt qua đám người, khoác lấy cánh tay Phó Cửu Vân, gương mặt tươi tắn như hoa. Đàm Xuyên bỗng cảm thấy một sự trống rỗng mờ mịt, nâng tay sờ sờ khuôn mặt mình, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

“Khúc Đông Phong Đào Hoa tập luyện thế nào rồi?” Phó Cửu Vân thản nhiên hỏi một câu không nên hỏi.

Sắc mặt của Thanh Thanh lập tức tối sầm, một lúc sau mới lạnh nhạt nói: “Còn thế nào được nữa? Chúng ta đã có một nàng công chúa bệ hạ việc gì cũng thích giành trước, hạng dân đen hoang dã như ta sao có thể không nhường đường?” Ngụ ý người múa dẫn đầu đã không còn là nàng ta mà đổi thành Huyền Châu rồi, dù sao người ta múa đẹp hơn cũng là sự thực không thể chối cãi.

Phó Cửu Vân cười khê: “Thật sao? Ta lại cảm thấy nàng múa đẹp hơn nàng ta.”

Tuy vừa nghe là biết Phó Cửu Vân chỉ an ủi lấy lệ, Thanh Thanh vẫn phẫn chấn nở nụ cười, nói một cách đắc ý: “Chàng khách khí quá rồi! Sao có thể đánh đồng ta với công chúa bệ hạ chứ? Người ta dù cho mất nước, tốt xấu gì cũng từng là lá ngọc cành vàng đấy! Công chúa đương nhiên phải cao ngạo hơn người khác bội phần.”

Vừa dứt lời, liền nghe Huyền Châu từ phía sau tiếp lời: “Thanh tỷ nói đùa rồi, tiểu muội sao dám?”

Các đệ tử trên đài lao xao tản ra, im lặng nhìn Huyền Châu khoác tay Tả Tử Thần, bước chân lên bậc thang cuối cùng.

Đàm Xuyên nhanh chóng núp vào góc khuất, chỉ lộ ra đôi mắt xem náo nhiệt.

Thanh Thanh tuy nói chuyện có chút cay nghiệt, nhưng cũng là một cô nương thẳng tính, thích ai không thích ai đều biểu hiện rõ trên mặt. Có thể dễ dàng nhìn ra, nàng ta chán ghét Huyền Châu, cho nên nói chuyện cũng không hề khách khí: “Phải là ta không dám mới đúng, thưa công chúa bộ hạ.”

Lần này có Tả Tử Thần bên cạnh, Huyền Châu cũng không nổi giận, chỉ nhếch miệng cười cười, cất giọng dịu dàng: “Nước đã không còn, hà cớ gì Thanh tử phải gọi tiểu muội là công chúa?”

“Ồ? Té ra có người cũng tự hiểu mình đã không còn là công chúa, có điều cái tính kiêu ngạo kia vẫn chẳng giảm bớt chút nào.”

Huyền Châu rốt cuộc bị nàng ta châm chọc giận tái cả mặt: “Thanh tử, tử việc gì cứ mở miệng là phải nói lời đả kích? Tiểu muội tự thấy mình chưa từng đắc tội với tử.”

Thanh Thanh cười lạnh: “Đả kích? Ta lại cho rằng những lời ta nói đều là sự thật.”

Hai nữ nhân cuối cùng không nén nổi tức giận đứng trước điện mà châm chọc nhau, Phó Cửu Vân khoanh tay đứng bên cạnh thấy hứng thú, ánh mắt lấp lánh, tên này hiển nhiên rất có hứng thú với những chuyện xấu xa.

Đàm Xuyên mất thấy mọi người đều bị cuộc cãi vã kia thu hút, vội vàng dùng cả tay và chân mà bò, định rời khỏi điện Phi Hương, tìm một nơi an toàn yên tĩnh mà trốn.

“Đàm Xuyên.” Trên đầu bỗng có một thanh âm trầm thấp gọi nàng.

Nàng cứng người khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt Tả Tử Thần xuất hiện trước mắt. Vì sao chứ? Lần nào gặp hắn, nàng cũng đều trong tư thế bò?

“Tiểu, tiểu nhân bái kiến Tử Thần đại nhân!” Nàng vội vàng bật dậy, liên tục cười ngây ngô.

Sợ hắn lại giống như lần trước nắm chặt tay nàng không tha, nàng cảnh giác lùi lại một bước. Ai dè hắn lại xoay người, hơi cúi người chống tay lên lan can bằng đá trắng sau điện, khẽ nói: “Hôm nay thật đẹp trời, gió mát dễ chịu.”

Trên đầu hần đội mũ Thanh Mộc, hai mảnh lụa dài cùng màu lễ phục buông xuống bên tai, nhẹ bay theo gió, khuôn mặt mang một vẻ yên tĩnh tự tại**. Cho dù là trước đây, Đàm Xuyên cũng rất hiếm khi thấy hắn có biểu cảm như vậy. Tả Tử Thần luôn luôn mang vẻ mặt vô cảm, nếu không cũng là bộ dạng cau mày nhíu mi, đầy bụng tâm sự.

Nàng đứng sau lưng hắn, không dám lên tiếng, cũng chẳng dám bỏ đi, đành phải cúi đầu nhìn mũi giày của chính mình.

“Ngày hôm qua, ta biết chuyện Huyền Châu muốn trách phạt ngươi, thực xin lỗi, không thể tới kịp ngăn cản. May mà Cửu Vân cứu ngươi.” Tả Tử Thần nói một cách thông thả ôn hòa, tựa như đang tán gẫu chuyện nhà, “Tính cách Huyền Châu xưa nay vẫn vậy, nước mắt nhà tan cũng ảnh hưởng nhiều đến tâm lý nàng ta. Có điều lòng dạ nàng không phải xấu. Ta đã nói qua với nàng ta, nàng cũng đáp ứng sau này sẽ không xử phạt ngươi nữa. Ngươi hãy yên tâm.”

Đàm Xuyên im lặng trong chốc lát, khẽ gật đầu: “... Tử Thần đại nhân quá lời rồi, tiểu nhân không dám...”

Tả Tử Thần đột nhiên quay đầu, đôi mắt khép kín chiếu thẳng ánh mắt của nàng: “Bây giờ nói chuyện của ngươi đi, Đàm Xuyên. Có phải ngươi biết ta?”

Đàm Xuyên cười khan nói: “Tử Thần đại nhân tư chất thiên nhân, núi Hương Thủ này đâu có ai không biết về ngài? Tiểu nhân đương nhiên cũng phải biết...”

“Chớ có nói dối.” Hắn cất giọng bình thản, “Ta nhìn ra được.”

Nàng lập tức nghẹn họng, không nói nên lời. Gió vi vu thổi qua hai người, tiếng cãi vã trên đài dường như trôi đi thật xa, qua thật lâu thật lâu, nàng vẫn chưa nói nên lời.

Tả Tử Thần thấp giọng nói: “Có rất nhiều việc ta đều không nhớ rõ, trong lòng cảm thấy hắn là quen biết ngươi, nhưng tại sao không thể nhớ ra. Nhưng, nếu như ngươi không muốn nói, ta cũng không ép ngươi. Quá khứ bị lãng quên có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì thú vị, cứ như hiện tại là tốt rồi.”

Đã quên? Đã quên! Hẳn lại có thể nói hẳn không nhớ rõ! Đàm Xuyên chớp chớp mắt, hồi lâu sau mới cất lời: “Ngài nói rất đúng, chuyện không nhớ được chưa hẳn đã là chuyện gì thú vị, có thể quên được cũng là một điều may mắn. Chỉ có điều, trước đây ta quả thực không quen biết ngài, xem ra ngài nhận sai người rồi.”

Hắn gật gật đầu, khe khẽ mỉm cười: “Đàm Xuyên, nói chuyện cùng người rất dễ chịu.”

Mặt Đàm Xuyên nhanh chóng đỏ ửng, xấu hổ ngượng ngùng: “Đa tạ Tử Thần đại nhân khen ngợi! Kỳ thật trong lòng tiểu nhân lúc nào cũng mong đợi được hầu hạ Tử Thần đại nhân, đây là ước nguyện từ tận đáy lòng người ta.”

Tả Tử Thần bật cười, lại còn nói đùa: “Nếu thế Huyền Châu thật muốn đem người đông lạnh thành cột băng rồi.”

Đàm Xuyên thử hỏi dò: “Huyền Châu đại nhân... là người yêu của ngài sao?”

Hắn hơi sững sờ, chỉ ngẫm nghĩ trong khoảnh khắc liền nói: “Huyền Châu là ân nhân của ta, vẫn luôn ở bên ta, chăm sóc ta... Ta, thích nàng.” Nói tới đây, đột nhiên nhú mày, gương mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng: “Nói chuyện với người, là vì cảm thấy đặc biệt thân mật. Có điều về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Dứt lời liền xoay người rời đi, Đàm Xuyên dường như có chút đắm chiêu nhìn theo bóng lưng hắn, hai người trên đài chẳng biết đã ngừng cãi vã từ lúc nào, Huyền Châu đứng xa xa phía sau chờ hắn, đỡ tay hắn, còn quay đầu lạnh lùng liếc nàng một cái.

Cái liếc mắt kia, làm người ta không rét mà run.

Đàm Xuyên không khỏi cười khổ, Tả Tử Thần, người chẳng những trí nhớ không tốt, mà đầu óc cũng bị hỏng luôn rồi, Huyền Châu nếu nghe lời người, còn có thể gọi là Huyền Châu sao? May mắn hiện tại có Phó Cửu Vân che chắn... À, nói đến Phó Cửu Vân, hẳn đâu nhỉ?

Nàng vươn cổ quan sát khắp nơi cũng không thấy hắn, thỉnh thoảng bị cốc mạnh vào đầu, giọng nói trào phúng của Phó Cửu Vân vang lên: “Người vừa nói muốn hầu hạ ai? Nói rất hay, lặp lại lần nữa xem?”

Đàm Xuyên vội vàng chuẩn bị một nụ cười tỏa nắng, xoay người, trắng trợn phủ nhận: “Ngài đang nói gì vậy nha? Tiểu nhân đối với ngài trung trinh không đổi, tấm lòng của ta, sáng rọi trắng sao...”

“Thế Đậu Đậu ca để đâu?” Phó Cửu Vân cười tít mắt hỏi nàng.

Đàm Xuyên thiếu chút nữa sặc chết, vội biện bạch: “Đậu, Đậu Đậu ca là chuyện khác!”

Phó Cửu Vân sờ sờ cằm, thở dài thườn thượt: “Quả nhiên đa số phụ nữ đều tùy tiện lăng lơ, một khắc trước còn cùng Đậu Đậu ca thề non hẹn biển, một khắc sau lại nguyện với ta một lòng một dạ, còn chưa kịp xoay người, đã lên lút thổ lộ với một nam nhân khác rằng muốn hầu hạ hắn.”

Người cũng có khác gì sao?! Đàm Xuyên âm thầm rửa xả.

Phó Cửu Vân nắm hai vai gầy nhỏ của nàng, tình ý sâu xa: “Tiểu Xuyên Nhi, đại nhân ta thích nữ tử trung trinh một lòng, người làm tổn thương trái tim đại nhân, hôm nay phạt người không được ăn cơm, không được phép tới gần bản đại nhân trong vòng một tháng.”

Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn a! Đàm Xuyên lăm lăm vâng một tiếng, cung kính lễ độ lùi xa hắn hơn một một trượng. Vừa vặn lúc này tiếng chuông đồng trong điện ong ong vang lên, sơn chủ xuất quan rồi! Đám đệ tử lập tức tỏ vẻ nghiêm túc trang trọng, xếp thành hàng dài nối đuôi nhau tiến vào điện Phi Hương.

Đàm Xuyên thân là tạp dịch phía ngoài, không có tư cách vào trong, chỉ có thể lui thủi một mình ở ngoài điện, sau khi toàn bộ đệ tử tiến vào trong điện Phi Hương, cửa điện âm âm khép lại, chuông đồng bên trong đánh lên ba tiếng vang vọng, sau đó hoàn toàn im ắng.

Đàm Xuyên móc từ trong ngực một xấp giấy trắng, xé bừa một mảnh, cắn đầu ngón tay lấy máu nhỏ lên, mảnh giấy lập tức hóa thành một con trùng màu xám tro, trên lưng chỉ chít những con mắt to bằng lỗ kim.

Quan sát xung quanh, xác định không có ai theo dõi, nàng thổi một hơi vào con trùng, khẽ nói: “Vào xem!”

Con trùng nhỏ bị một cơn gió nhẹ thổi bay la đà, tựa như không có trọng lượng, quả thực lách qua khe cửa khép kín tiến vào. Đàm Xuyên dùng ngón trỏ điểm trên trán, đang muốn tách thần thức tiến vào cùng con trùng, chợt nghe chỗ bậc thang truyền đến một tràng bước chân, nàng lập tức buông tay, xoay người sang chỗ khác.

Bốn tỷ nữ theo hầu Huyền Châu cười lạnh bước tới chỗ nàng, lập tức vây quanh nàng bốn phía.

Đàm Xuyên cười khúm núm nói: “Các tỷ tỷ tìm tiểu nhân, có việc gì ư?”

Đám tỷ nữ cũng không để ý nàng, chỉ đẩy nàng xuống bậc thang, hướng thẳng tới phủ của Huyền Châu.

(*)Em bướm phượng điệp

(**) Giống như thế này

12. Chương 11

Chương 11: Từ đầu tới chân khinh bỉ người

Trên đường đi Đàm Xuyên nghĩ rất nhiều đối sách, nhưng không tìm được cách nào có thể thuận lợi thoát thân, suy đi tính lại, bỗng dừng mở miệng nói: “Các tỷ tỷ, tiểu nhân...”

Còn chưa dứt câu, mấy tỷ nữ kia đã lạnh nhạt nói: “Nô tài này vô cùng xảo trá, mau đề nó xuống!”

Bốn ả vây quanh nàng, đẩy nàng ngã xuống đất, Đàm Xuyên định la lên, đối phương đã nhanh chóng dùng miếng vải bịt miệng nàng, tay chân cũng bị trói lại, trong lòng nàng chợt lạnh, cũng đành chỉ giãy dụa, tùy ý để mấy ả khiêng lên, ném vào phòng bếp.

Một tỷ nữ đứng ngoài canh cửa, còn lại ba người vào trong cài then cửa, quay đầu lạnh lùng nói: “Người to gan lớn mật, đắc tội Huyền Châu đại nhân, xúi giục đệ tử sơn chủ bắt hòa, còn dám mưu đồ câu dẫn Tử Thần đại nhân. Những tội danh này, nếu như ở ngoài kia, đã đủ cho người chết vài chục lần, nhưng nơi này là núi tiên, công chúa không nỡ lấy mạng người, lệnh cho ta ra tay trừng phạt, dạy cho người rõ thân phận nô tài của chính mình.”

Đàm Xuyên từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu im lặng, cũng không giãy dụa, giống như đã sợ đến gốc người rồi.

Ba ả tỷ nữ liếc mắt ra hiệu cho nhau, một ả lấy từ trong tay áo một bộ kẹp trúc tối màu, năm nan trúc ráp nhám nối liền bằng dây thừng, lồng vào tay trái của nàng, nói: “Kẹp đầu ngón tay, bẻ gãy tám ngón, trục xuất khỏi núi —— những lời này là Huyền Châu đại nhân phân phó. Chớ có oán trách bọn ta, muốn trách thì tự trách người mệnh khổ đi.”

Hai tỷ nữ siết chặt dây thừng, bất ngờ kéo mạnh từ hai phía, tức thì Đàm Xuyên tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Trong điện Phi Hương, đám đệ tử lần lượt theo thứ tự rút hương, châm hương trên giá nền lưu ly, rạp người quỳ lạy sơn chủ đang ở phía sau bức màn. Sơn chủ lần này xuất quan sớm một tháng, xem ra tinh thần không được tốt cho lắm, không xuất hiện tự nhiên thoải mái như mọi khi.

Sau bức màn khép kín, thanh âm già nua của lão từ bên trong truyền ra, nghe như vọng lại từ hư không: “Thời gian bốn tọa bế quan này, làm phiền chư vị hiền đồ nghiêm ngặt chấp hành quy củ, giữ gìn núi Hương Thủ một phương thanh tịnh. Tháng sau Bạch Hà Long Vương tới làm khách, đương nhiên phải giữ chút thể diện... Lão Bạch Hà Long Vương này đặc biệt thích phô trương, bốn tọa và lão đã năm mươi năm chưa gặp, lần này lão ta ắt sẽ muốn cùng bốn tọa khoe của. Cữu Vãn, các báu vật trong bảo khố trước nay đều do người ghi chép, bốn tọa lệnh cho người tuyển ra vài người đáng tin cậy, chọn lựa những bảo vật tinh xảo, mừng ba tháng sau an trí tại Đông Thủ Chân Lan cung, trên Vạn Bảo các.”

Phó Cửu Vân cúi lạy sát đất, đáp lời: “Đệ tử tuân mệnh.”

Sơn chủ đột nhiên gọi: “Huyền Châu có đây không?”

Huyền Châu đang đứng trong góc điện, ngày nàng nhập sơn vốn nhờ vào thân phận công chúa nên được hưởng đặc quyền, tuy nàng và sơn chủ là danh phận sư đồ, nhưng khi gặp mặt cũng không cần cúi lạy, giờ phút này nghe gọi, lập tức khom người đáp: “Đệ tử ở đây, sư tôn có điều gì phân phó?”

Trong giọng nói vang vọng mà mượt mà của sơn chủ lộ ra một chút không kiên nhẫn: “Bổn tọa tuy bề quan nhiều ngày, cũng không phải không hỏi về những sự tình trong núi. Nước Đại Yên diệt vong, muôn vạn sinh linh bị thương, bổn tọa kính người là công chúa, thu người nhập sơn, là hi vọng người sớm bớt đau buồn, từ đó tu thân dưỡng tính, cũng tránh khỏi cảnh cảnh vàng lá ngọc phải trôi dạt lênh dênh. Người có hiểu ý tứ của bổn tọa không?”

Sắc mặt Huyền Châu trong nháy mắt trở nên rất khó coi, băng đi một lúc mới thấp giọng nói: “...Đệ tử hiểu rồi.”

“Người nhập sơn đã được vài năm, cũng không nên hoài niệm mãi địa vị công chúa tôn quý kia. Từ nay trở đi, người cũng như những đệ tử khác, dốc lòng tu hành, đối xử với mọi người khoan dung một chút. Chuyện tranh chấp trước đại điện sáng nay, bổn tọa lần này liền không truy cứu nữa. Ngoài ra, bổn tọa nghe nói bên cạnh người đến nay vẫn có tỷ nữ hầu hạ, thậm chí bọn họ còn khi nhục tạp dịch bên ngoài, kiêu ngạo ngang ngược, người hãy trở về kín đáo mà đuổi bọn họ đi thôi. Người tu tiên khoan dung tiêu dao, tâm không ràng buộc, càng không nên có kỳ thị cao thấp. Bổn tọa thường hối hận lúc trước đã quá dung túng người, người chớ khiến bổn tọa phải hối hận chuyện đưa người nhập núi Hương Thủ.”

Huyền Châu nghiêng răng nói vâng, sắc mặt đã trở nên tái mét, cảm tức liếc nhìn Phó Cửu Vân, hẩn lại làm như không có chuyện gì, cười dài nghiêng đầu tán dóc với Thanh Thanh.

Sơn chủ lại dặn dò thêm vài chuyện, ưng thuận lời thỉnh cầu cho kết hôn của vài đệ tử tâm đầu ý hợp — các đệ tử tu tiên núi Hương Thủ nếu tìm được người tâm đầu ý hợp, đều có thể thỉnh cầu sơn chủ ban hôn, sau khi kết hôn liền có thể ở cùng một chỗ, ngoài chuyện không thể có con, thì cũng không có gì khác so với những cặp vợ chồng bình thường chốn nhân gian.

“Thật hả hê! Chàng nhìn mặt ả ta kia!” Thanh Thanh nhân lúc sơn chủ đang nói chuyện, nhìn Huyền Châu ra sức cười trộm.

Phó Cửu Vân chỉ mỉm môi cười nhẹ, nói nhỏ: “Đánh kẻ đã vào đường cùng rất không thú vị, Thanh Thanh lại có sở thích này sao?”

“Hừ, ta thích đấy thì sao! Ai thèm quan tâm ả ta cùng đường hay không!”

Phó Cửu Vân thấy vô cùng nhàm chán, không nhin được quay đầu nhìn về cửa điện, một mình Đàm Xuyên ở ngoài kia, tiểu nha đầu này tính tình ranh ma, không chừng lại muốn chạy loạn khắp nơi, chỉ mong nàng đừng có tới chỗ nào không nên tới.

Đệm cói kê dưới đầu gối dường như có gì đó động động, trông lơ mờ như một con trùng nhỏ màu xám tro sứt sọc, mấy cái chân bé xíu đang gian nan ôm lấy y phục của hẩn, nỗ lực muốn bò lên. Phó Cửu Vân nhẹ nhàng thổi một hơi, con trùng nhỏ lặn trên mặt đất, trong nháy mắt hóa thành một mảnh giấy trắng.

Đây là bạch chỉ thông linh thuật, loại tiên pháp cực kỳ hiếm gặp. Phó Cửu Vân kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn tỉnh bơ nắm mảnh giấy trong tay, chưa được một chốc, mảnh giấy trong tay hẩn đã hóa thành tro. Người hạ thuật này thủ pháp cao siêu, một khi linh vật trở về nguyên hình, liền tự động hóa thành tro, làm cho người ta không tìm được nữa điểm manh mối.

Hẩn mở lòng bàn tay, trong đó chỉ dư lại một lớp tro bụi, một chốc lát sẽ biến mất, như vậy một hạt bụi cũng chẳng còn sót lại.

Phó Cửu Vân không khỏi đăm chiêu, lại quay đầu nhìn về cửa điện một lần nữa.

Đàm Xuyên hôn mê trong cơn đau, lại bị hắt nước cho tỉnh lại, nàng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy bị làm cho tỉnh lại, thân thể đã lạnh tới cực hạn, da thịt đau đớn tê dại, nàng chớp chớp trông mắt đau xót, hết thấy đều lắc lư lay động, chỉ thấy một màu đỏ như máu, không thể nhìn thấy gì khác.

Mấy ả tỳ nữ nhỏ giọng thăm thì: “Thực sẽ không chết người sao? Cứ để thế này ném ra ngoài chỉ sợ cũng không sống quá ba ngày...”

“Sao phải sợ? Có chết cũng là chết ở bên ngoài, chỉ cần không mất mạng trong núi, chẳng ai đi quan tâm làm gì.”

“Không ngờ tới nô tài kia ương ngạnh đến vậy, không kêu lấy một tiếng, cũng không phải đơn giản.”

Tỳ nữ vẫn đứng canh bên ngoài đột nhiên gõ cửa: “Dâng hương sắp kết thúc rồi! Nhanh lên, ném nó xuống dưới núi! Đừng để người khác nhìn thấy!”

Trong mơ hồ Đàm Xuyên chỉ cảm thấy mấy tỳ nữ kia ba chân bốn cẳng, cuống quýt qua loa khiêng nàng ra ngoài. Ánh mặt trời chói lóa, nàng theo bản năng nhắm mắt lại, tựa hồ tỉnh táo vài phần, xương cốt trên tay đau đớn làm nàng toát mồ hôi lạnh, dường như cả cơ thể đều run lên vì nỗi đau đáng sợ kia.

Nàng cơ hồ lại sắp hôn mê, loại giày vò chết đi sống lại này không ngừng lăng trì nàng, rốt cuộc trong cổ họng bật ra một tiếng rên ngắn ngủi tựa như tiếng nấc.

Đám tỳ nữ cẩn thận khiêng nàng ra khỏi cửa, nhìn ngó chung quanh, các đệ tử còn đang dâng hương, bọn tạp dịch làm việc ngày thường cũng sẽ không tới gần phủ đệ của Huyền Châu, nhân lúc không có ai, nhanh chóng chạy tới vách núi Lạc Anh ở góc bờ tây.

Năm đó sơn chủ chính là quy tiên trên vách núi Lạc Anh này, vách núi cũng không cao, chỉ có điều hơi dốc, phụ nữ và trẻ em tay trơn gà không chặt té xuống cũng sẽ không chết, nhiều lắm là theo dốc mà lăn tới giữa sườn núi mà thôi. Về phần Đàm Xuyên liệu sau khi rơi xuống có thể gặp được ai có lòng tốt cứu trợ hay không, còn phải tùy vào số mệnh nàng.

Có điều hôm nay quả không phải ngày lành đối với Huyền Châu, đám tỳ nữ vừa ra khỏi cửa, liền gặp ngay hai người đang đi tới, chính là Tả Tử Thần và Huyền Châu, hôm nay dâng hương tan sớm, đám tỳ nữ không tính toán đúng thời gian, lại vừa vận dụng độ bọn họ ngay trên đường.

“Huyền... Huyền Châu đại nhân! Tử Thần đại nhân!” Đám tỳ nữ lập tức luống cuống tay chân, vội vàng dập đầu quỳ lạy, nhất thời chưa viện được cái cớ nào cho phải.

Sắc mặt Huyền Châu chưa bao giờ khó coi như vậy, Tả Tử Thần đứng ngay bên cạnh, nàng ta cũng không dám quay sang nhìn hắn, chỉ thấy cánh tay đang khoác tay mình kia dần trở nên cứng ngắc, sau đó, hắn buông tay nàng ta.

Trong lòng Huyền Châu bỗng chốc lạnh lẽo, khẽ nói: “Tử Thần, nó chẳng qua chỉ là một nô tài!”

Tả Tử Thần không nói gì, cúi người cẩn thận tháo miếng vải bịt miệng Đàm Xuyên xuống, thấy môi nàng đầy vết máu, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay lau đi, sau đó bế nàng lên.

Huyền Châu đứng phía sau cao giọng gọi tên hắn, Tả Tử Thần làm như không nghe thấy, dường như muốn vĩnh viễn rời bỏ nàng ta, từng bước từng bước đi về phía trước. Trong lòng Huyền Châu bỗng cảm thấy sợ hãi tột độ. Nàng luôn luôn sợ hãi, cho dù ôm chặt ra sao, dựa gần thế nào, hắn mãi mãi cũng không thuộc về nàng. Sợ sẽ có một ngày, hắn sẽ rời bỏ nàng giống như bốn năm về trước, dù cho nàng có kêu khóc thế nào, những gì hắn để lại cho nàng cũng chỉ là một bóng lưng.

Nàng cảm hận bóng lưng ấy, so với cái chết và sự sỉ nhục còn cảm hận hơn nhiều.

Thanh âm nàng đột nhiên cất cao, biến thành một tiếng hét chói tai: “Tả Tử Thần! Chàng đừng có ép ta! Chàng quên rồi sao?! Là ta cứu chàng! Là ta vẫn chăm sóc chàng! Người vẫn luôn ở bên chàng, là ta!”

Cuối cùng hắn cũng dừng lại một chút, nhưng vẫn không quay đầu, chỉ thấp giọng nói: “Tự nàng suy nghĩ cho kỹ đi.”

Đàm Xuyên trong cơn mê man nửa chết nửa sống không ngừng trần trọc, nghe tiếng Tả Tử Thần bên tai, nàng bừng mở mắt, trước mắt như có một tầng sương màu đỏ bao phủ, không cách nào thấy rõ khuôn mặt hắn.

Thế nhưng nàng lại cảm thấy mình đang nhìn rất rõ. Khuôn mặt này, đã từng mỉm cười dịu dàng trong ánh chiều dương, đã từng khoan dung cứng chiều tính khí thất thường của nàng, cũng đã từng... dưới cơn mưa tầm tã, lạnh lùng nói: “Cô nương, ta không quen biết cô, mời cô đi cho.”

Đàm Xuyên không biết mình lấy đâu ra sức lực, giãy dựa cần y phục trên người hắn, cặp mắt đau nhức trừng trừng nhìn đôi mắt đang khép kín của hắn, chậm rãi từng chữ từng chữ, nói một cách mơ hồ: “... Tả Tử Thần, ngay cả việc hai mắt vì sao lại mù người cũng đã quên... Đừng để cho ta... một lần nữa phải khinh bỉ người từ đầu tới chân!”

Thân thể hắn cứng lại một chút, hồi lâu sau, mới khẽ nói: “Người... Người nói gì?”

Đàm Xuyên cảm thấy thích ý nhả y phục của hắn ra, nhìn thoáng qua Huyền Châu, trong ánh mắt dường như có chút khoái chí, có điều sau đó lại nhanh chóng hôn mê.

Tả Tử Thần ngơ ngẩn một lúc lâu, trong lòng dường như có sấm sét không ngừng dội xuống, quá khứ mơ hồ vẫn bị che phủ sau một màn sương mù dày đặc, dù hắn có muốn phá bỏ thế nào, cũng chẳng thể nhìn thấy mây may.

Đứng lặng hồi lâu, hắn rút cuộc vẫn cất bước tiến về phía trước, Huyền Châu thét to: “Tả Tử Thần! Chàng mau quay lại! Chàng nhìn ta đi! Chàng bước thêm bước nữa, ta nhất định sẽ giết nô tài kia!”

Tả Tử Thần đột nhiên xoay người, lạnh nhạt nói: “Cô điên rồi sao?”

Vừa dứt lời, liền nghe phía sau có một người cất giọng nhạt nhẽo: “Hai người cứ từ từ tranh cãi, người trả lại cho ta.”

Tả Tử Thần chỉ thấy trong ngực bỗng nhiên nhẹ bẫng, Đàm Xuyên đã sớm bị người kia nhẹ nhàng ôm đi, hắn lúc đầu sững sốt, vốn định xuất thủ đoạt lại, chợt thấy người kia là Phó Cửu Vân, hắn ta ôm Đàm Xuyên, đã đi xa chừng mấy trượng. Tả Tử Thần liền dừng động tác, cúi đầu chốc lát, thở dài một hơi, rồi cũng bỏ đi.

Huyền Châu ở phía sau lại gọi gì đó, mơ hồ còn nghe tiếng khóc, hắn chỉ thấy trong lòng phiền muộn, cũng không hề quay lại. Hành vi điên cuồng của Huyền Châu, hắn vừa cảm thấy kinh hãi lại vừa quen thuộc, dường như từ rất lâu trước đây đã biết nàng ta sẽ làm nên những chuyện cực đoan như vậy.

Đến tận cùng, hắn đã quên mất điều gì?

13. Chương 12

Chương 12: Nam nhân ôn nhu

Phó Cửu Vân một mạch trở về sân viện của mình, đám đệ tử đi ngang qua vốn định chào hỏi hắn, lại thấy hắn ôm trong lòng một nữ tử nhếch nhác thảm hại, sắc mặt đen như thể người ta thiếu nợ hắn mấy vạn lượng bạc, liền không dám mở lời, kẻ nào kẻ nấy đều tránh ra xa.

Hai tay Đàm Xuyên, ngoại trừ hai ngón tay cái, xương cốt tám ngón còn lại đều đã bị kẹp nát, người cũng hôn mê bất tỉnh. Thương thế nghiêm trọng như thế, nếu bị quăng ra ngoài núi, cứ coi như chữa khỏi, thì cũng sẽ tàn tật cả đời. Phó Cửu Vân cẩn thận đặt nàng trên giường mình, trước mắt phải cấp bách xem xét thương thế, nhưng lại sợ động tác mạnh sẽ làm nàng càng thêm thống khổ, cân nhắc nửa ngày, mới hết sức nhẹ nhàng nâng cổ tay của nàng lên, xem xét ngón tay bị hao tổn.

Trên tường viện lờ mờ có bóng người lay động, giống như có kẻ đang lén lút nhìn vào trong, Phó Cửu Vân tức giận, ông tay áo vung lên, một đạo hàn quang mạnh mẽ phóng ra, lớn tiếng quát: “Lắm la lắm lét làm gì thế?!”

Cả một mặt tường bị hấn đánh nát phân nửa, người kia ngã xuống, đau tới mức kêu oai oái, nghe thanh âm không ngờ lại là Thúy Nha.

Nàng chật vật bò dậy, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu: “Cửu Vân đại nhân thứ tội! Nô tài không phải cố ý nhìn lén! Nô tài chỉ là lo lắng Xuyên tỷ...”

Phó Cửu Vân cũng không nói chuyện, bước thẳng tới nhắc nàng lên, quăng vào trong phòng: “Người trước tiên trông nom nàng một chút, giúp nàng thay y phục, chú ý đừng đụng tới vết thương.”

Thúy Nha lúc trước nghe nói Đàm Xuyên một đêm chưa về là do bị Phó Cửu Vân mang đi, cũng không lo lắng gì mấy, vừa rồi không biết tại sao lại nghe người ta nói Huyền Châu dùng dùng nổi giận, đuổi sạch bốn tỷ nữ bên người, đám tỷ nữ không cam lòng bị đuổi, gào thét rầm trời, đem mọi chuyện Huyền Châu phân phó các ả đầy dọa Đàm Xuyên đều nói ra sạch. Thúy Nha kinh hãi không thôi, lại không dám tìm Tả Tử Thần để hỏi, chỉ biết lén lút tìm đến Phó Cửu Vân, không ngờ lại vừa vặn gặp được.

Cô nhóc thấy Đàm Xuyên nằm im lìm không rõ sống chết, nhất thời bị dọa cho khóc tùm lum, quay đầu muốn tìm Phó Cửu Vân, hấn chẳng biết đã đi đâu mất.

Thúy Nha lau nước mắt, run run khiếp sợ đặt tay dưới mũi Đàm Xuyên, thấy nàng còn thở, không phải đã chết, trái tim đang treo lơ lửng mới được thả lỏng. Đàm Xuyên khi tới viện của Phó Cửu Vân rất vội vàng, không mang theo đồ đạc gì, Thúy Nha tìm nửa ngày, mới lục ra từ đồng đồ mới giặt một bộ áo trắng hơi cũ của Phó Cửu Vân, thay y phục ướt đầm của nàng, rồi lau khô mái tóc, sau đó liền không biết phải làm sao ngồi ngây ngốc ở đầu giường khóc tu tu.

Sắc mặt Đàm Xuyên từ trắng bệch dần dần chuyển hồng, phẳng phất như trong cơ thể có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, nàng khẽ rên một tiếng, bất chợt mở mắt, mê mê man man nhìn xà ngang trên trần nhà, biểu tình cổ quái. Thúy Nha mừng rỡ, vội vàng cúi đầu gọi một tiếng: “Xuyên tỷ, tỷ sao rồi?”

Đàm Xuyên không chút thay đổi cảm xúc quay đầu, nhìn cô nhóc nửa buổi, lại khe khẽ mỉm cười: “... A Mãn, ta không sao, người đừng sợ.”

“Xuyên tỷ?” Thúy Nha chỉ nghĩ đầu nàng bị đụng hỏng rồi, lại nhút nhát gọi một tiếng.

Đàm Xuyên vẫn nhẹ nhàng an ủi cô nhóc: “Ta thực sự không sao mà, chỉ là khát nước quá đi, A Mãn giúp ta rót chén trà.”

Thúy Nha vội vàng rót một chén trà ấm, chu đáo đưa đến bên môi nàng, dút cho nàng uống một chút, Đàm Xuyên cười cười nhìn cô nhóc nửa buổi, thấp giọng nói: “A Mãn, thì ra ngươi không chết, tốt quá rồi.”

Thúy Nha không dám đáp lời, lại khuyên nàng uống thêm nữa chén, thay nàng vuốt lại mái tóc đặt trên gối. Thấy Đàm Xuyên vẫn nhìn mình, cười thoải mái an lòng, Thúy Nha lại không dám tránh đi, đành phải nói: “Xuyên tỷ yên tâm, mấy tỷ nữ bên cạnh Huyền Châu đại nhân đều bị đuổi cả rồi! Hôm nay em nghe người ta nói, sơn chủ rất tức giận Huyền Châu đại nhân, đã trách cứ nàng ta một trận, về sau nàng ta sẽ không bao giờ dám làm những chuyện tàn nhẫn vậy nữa. Tỷ cứ dưỡng thương cho tốt, Cửu Vân đại nhân sẽ bảo vệ tỷ!”

Đàm Xuyên chậm rãi nhắm mắt lại, thì thào nói: “A Mãn, ta thật sự mệt mỏi, muốn ngủ một lát. Có điều trên tay đau quá, người giúp ta xoa chút nha.”

Thúy Nha nức nở nói: “Em... Em không dám xoa... Xuyên tỷ tỷ đừng ngủ! Cửu Vân đại nhân sẽ quay lại ngay!”

Vừa dứt lời, liền nghe Phó Cửu Vân ở bên ngoài hỏi: “Nàng tỉnh?”

Thúy Nha như gặp được cứu tinh vội vã chạy tới: “Đại nhân! Xuyên tỷ...” Phó Cửu Vân sớm đã lách mình đi vào, thấy Đàm Xuyên lại hôn mê bất tỉnh, hấn sờ sờ khuôn mặt nàng, chỉ thấy nóng bỏng tay, lập tức ném một xấp giấy cho Thúy Nha: “Tới phòng bếp, mỗi loại bốc năm chỉ để sắc thuốc.”

Thúy Nha chạy như bay tới phòng bếp. Phó Cửu Vân ngồi ở đầu giường, lại tỉ mỉ kiểm tra thương thế của Đàm Xuyên một lần, mới lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc det det, bên trong là một tảng thuốc mỡ màu đỏ tanh nồng như máu tươi, vừa mở nắp ra, liền tỏa ra một thứ mùi gay mũi.

Hắn rửa tay sạch sẽ, lấy một ít thuốc mỡ ra lòng bàn tay, dùng sức nắm những ngón tay dị dạng của nàng.

Đau đớn lần này khỏi nói cũng biết, Đàm Xuyên đang hôn mê cũng bị cơn đau làm cho tỉnh lại, bất chợt bật dậy, lại bởi vì mệt mỏi kiệt sức mà ngã trở về.

“Chịu đựng.” Phó Cửu Vân chỉ nói có hai chữ, rồi lại đổ thuốc mỡ ra bàn tay, tiếp tục xoa bóp xương ngón tay đã đứt đoạn của nàng.

Đàm Xuyên đau đớn mồ hôi lạnh chảy như mưa trên mặt, lúc này thần trí không thể tỉnh táo hơn được nữa, hai mắt mở lớn trừng Phó Cửu Vân, rất lâu sau, mới run giọng nói: “Cửu Vân đại nhân... Ngón... Ngón tay tiểu nhân đã phế rồi, ngài làm gì phải khiến chúng nó phế thêm lần nữa?”

“Ừm, đại nhân ta thấy chúng nó không thuận mắt, nhất định phải dày dọa một phen mới thư thái.” Phó Cửu Vân cười lạnh với nàng, thấy nàng đau tới mức môi cũng trở nên tím tái, cuối cùng vẫn giảm nhẹ lực trên tay một chút.

“Đau thì kêu lên, sợ cái gì?” Thấy nàng nhăn nhó mọi khổ cực, hắn nhíu nhíu mày.

Đàm Xuyên gương gao cười méo xệch: “Là, là ngài bảo ta chịu đựng...”

Hắn mỉa mai liếc nàng một cái: “Bình thường không nghe lời, lúc này lại nghe lời quá nhỉ?”

“A ——!” Đàm Xuyên chợt kêu lên thảm thiết, nàng cảm thấy ngón tay mình nhất định sẽ bị hắn bóp nát mất, đau tới mức chỉ hận không thể ngắt đi.

“A! Ô! Ồi ——! Ha! U! Chi...” Nàng kêu loạn một hồi, kêu tới khản cả giọng.

Phó Cửu Vân nở một nụ cười khích lệ, bàn tay dính đầy thuốc mỡ sờ sờ trán nàng: “Cứ kêu đi, kêu vậy êm tai lắm.”

Xế chiều hôm đó, không người nào dám tới gần sân viện của Phó Cửu Vân, còn có một quãng thời gian, tin vịt bay đầy trời, lời đồn Phó Cửu Vân hành hạ nữ tạp dịch của mình chết đi sống lại đã có mấy trăm phiên bản, làm cho vùng núi tiên tĩnh lặng bị bao phủ trong một bầu không khí khủng bố đầm máu.

Đến khi uống thuốc, Đàm Xuyên vốn hấp hối chỉ còn sót lại chút mạng nhỏ rồi cuộc không chịu được lại tiếp tục hôn mê, Thúy Nha lưu luyến không muốn rời đi, Phó Cửu Vân dựa ở đầu giường đọc sách, thi thoảng lại thấm chút nước trà xoa lên đôi môi khô nứt nẻ của Đàm Xuyên.

Trăng lên đỉnh đầu, trong phòng đã không cần ánh nến, Phó Cửu Vân thổi tắt ngọn đèn, dựa vào ánh trăng sáng mà tiếp tục đọc sách. Hắn dùng tiên dược trân quý chữa trị ngón tay đứt đoạn của Đàm Xuyên, còn sắc bí dược làm thuốc uống cho nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ trong vòng hai ngày xương ngón tay vỡ nát của nàng sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu, có điều... khôi phục thần tốc như vậy tác dụng phụ chính là mỗi tối nàng phải chịu đựng đau đớn kịch liệt còn hơn cả khi xương cốt bị chặt gãy.

Ánh trăng chậm chậm trượt dài trên song cửa, dần dần chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Đàm Xuyên. Dáng ngủ của nàng rất nhu thuận, hai tay đã được băng bó cẩn thận khoanh tròn trước ngực, giống như sợ bị người ta ức hiếp, cả người chỉ chiếm một góc nhỏ nhỏ trên chiếc giường lớn. Không biết đang mơ thấy điều gì, đôi mày của nàng liên tục nhăn lên, cuối cùng trở thành bộ dáng âm thầm chịu đựng đau đớn.

Tới lúc rồi. Phó Cửu Vân bỏ sách xuống, cẩn thận nắm lấy cổ tay nàng, đề phòng nàng lộn xộn sẽ làm lệch xương đốt ngón tay còn đang phục hồi.

Có điều từ đầu tới cuối nàng cũng không động chút nào, chỉ là lông mi hơi run rẩy, những giọt nước mắt lần lượt chảy xuống, Phó Cửu Vân chưa từng thấy giọt lệ của ai lớn như vậy, thoáng cái đã thấm đầm gối đầu. Cứ tưởng rằng nàng sẽ nói gì đó, nhưng nàng lại chẳng hề mở miệng, cũng không có tỉnh lại, chỉ không ngừng rơi nước mắt, dường như khóc bao nhiêu cũng chưa đủ.

Hắn do dự một chút, cẩn thận vươn tay sờ sờ gò má nóng bừng của nàng, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt, lại giống như sợ bị tổn thương, vội vàng rút tay lại, dùng tay áo lau mặt cho nàng.

Luống cuống tay chân lau hồi lâu, hình như nàng đã ngừng khóc, chỉ thấp giọng nói một câu mê man: “A Mẫn? Người có đó không?”

Phó Cửu Vân hàm hồ đáp một tiếng, nàng lại không nói gì tiếp, không kêu đau, cũng không kể lể tủi thân. Ai có thể tưởng tượng nổi, một nữ hài tử gầy yếu như vậy, lại có ý chí cứng rắn như sắt đá, nỗi đau mà nam tử cường tráng cũng khó có thể chịu đựng được, nàng lại có thể.

Phó Cửu Vân vuốt ve gò má nàng, nằm ở đầu giường đếm từng sợi lông mi thưa thớt của nàng dưới ánh trăng, nhìn đến ngây dại.

Lúc Đàm Xuyên mơ mơ màng màng tỉnh lại, trời đã sáng tỏ, ánh nắng chiếu qua mi mắt, vô cùng khó chịu. Nàng rên rỉ một tiếng, muốn trở mình, ai dè vừa khẽ chuyển, liền động tới một người.

Nàng giật nảy mình, lúc này mới phát hiện có một người nằm sau lưng, hơn nữa người này còn vươn một cánh tay ôm lấy nàng từ đằng sau.

Nàng vội chống vào ván giường toan đứng dậy, bất chợt bàn tay người kia nắm lấy cổ tay nàng, giọng nói có chút mệt mỏi của Phó Cửu Vân từ đỉnh đầu vang lên: “Xương ngón tay người còn chưa hồi phục, đừng lộn xộn.”

Đàm Xuyên chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân dồn cả lên não, lấp ba lấp bắp: “Cửu, Cửu Vân đại nhân! Tiểu nhân thể nào... Ngài thể nào...”

Phó Cửu Vân ngáp dài, buông tay nàng ngồi dậy, cất giọng uể oải lười nhác: “Được, đã dậy thì tự mình chú ý. Chỉ cần đừng lộn xộn, va chạm linh tinh, ngày mai tay người sẽ trở lại như trước.”

Đàm Xuyên kinh hãi nhìn hẩn bước qua nàng, xuống giường xỏ giày, quần áo trên người nhăn nhúm, tóc tai cũng tán loạn sau lưng, hoàn toàn không còn hình dáng nhanh nhẹn thường ngày, ngược lại còn có mấy phần lồi thối.

“Uống trà?” Hẩn nâng bình trà hỏi một câu, Đàm Xuyên phản ứng không kịp, ngơ ngác gạt đầu, sau đó liền thấy hẩn bưng một chén trà đưa tới bên môi mình.

“Á!” Đàm Xuyên lúc này mới có phản ứng, cuống quýt xua tay, “Tiểu, tiểu nhân chỉ là một tạp dịch! Đâu có xứng để ngài làm vậy? Tiểu nhân tự làm... Tự làm!”

Phó Cửu Vân mặc xác nàng, giữ lấy sau gáy nàng, cẩn thận dứt cho nàng uống hết một chén, lúc này mới cất giọng mỉa mai nhàn nhạt: “Lúc cần khách khí thì không khách khí, không cần khách khí thì lại khách khí.”

Đàm Xuyên thấy dưới mắt hẩn là hai vành mắt đen to đùng, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi khó giấu, còn muốn làm ra vẻ không hề gì mà cười nhạo nàng, lời nói khách khí lạnh nhạt tới bên môi cũng không nói ra được nữa. Trong mắt như nóng lên, nàng giả bộ tự nhiên cúi thấp đầu, lí nhí nói lời cảm ơn, chỉ e đến con muỗi cũng chẳng nghe được nàng đang nói gì.

“Nói cái gì thế? Nói to lên!” Phó Cửu Vân cả một đêm không ngủ, trời hửng sáng mới thấy nàng không còn đau đớn nữa, khó khăn lắm mới ngủ được một chút, lại bị nàng đánh thức, tính tình vô cùng không tốt.

Đàm Xuyên đỏ mặt, ho hai cái, chững chạc đằng hoàng nói: “Ta... ta là nói, ta nguyện ý hiến thân báo đáp đại ân đại đức của Cửu Vân đại nhân...”

Phó Cửu Vân tà tà quan sát nàng từ trên xuống dưới một lượt, khinh bỉ hừ một tiếng: “Muộn rồi! Người muốn hiến, đại nhân ta lại chẳng thèm đâu. Tỉnh rồi liền nhanh chóng rời giường cho ta! Ta muốn đi ngủ!”

Zinny: Cửu Vân, marry me!!!

14. Chương 13

Chương 13: Trái tim Đế Cơ

Tay của Đàm Xuyên đến ngày thứ hai thì khỏi hẳn, tháo băng gạc rửa tay sạch sẽ, cảm thấy so với trước kia còn tốt hơn nhiều, ngay cả vết sẹo khi nàng năm tuổi nghịch ngợm bị ngã bậc thang cũng hoàn toàn biến mất.

Nàng cảm động rút nước mắt dập đầu quỳ lạy Phó Cửu Vân mấy cái, nước mắt lưng tròng nịnh nọt: “Đại nhân ngài chính là phụ mẫu tái sinh của ta nha! Tiểu nhân một nghèo hai trắng, không có gì báo đáp ngài, chỉ có thể làm trâu làm ngựa cho ngài!”

Phó Cửu Vân còn đang bận rộn tra xét những ghi chép trong bảo khố, thuận miệng nói: “Đứng lên, đại nhân ta không quen nhìn cái đức hạnh này của ngươi. Chỉ cần ngươi đừng có phá nát sân viện của đại nhân lần nữa, ta cũng cảm tạ trời đất rồi.”

Đàm Xuyên lén lén lút lút nhìn trong tay hắn, thấy trên đó chỉ chút viết tên gọi và vị trí các loại bảo vật, trong lòng không khỏi kinh hoàng, vô tình hỏi một câu: “Đại nhân ngài đang bận gì vậy? Có cần tiểu nhân giúp đỡ không?”

Phó Cửu Vân cuối cùng cũng rời mắt khỏi quyển sách dày nặng, nhìn nàng một cái: “Trước mặt đại nhân ngươi rất thông minh lanh lợi, vì sao lại đắc tội với Huyền Châu? Lần này nếu ta không tới kịp, cái mạng nhỏ của ngươi cũng không giữ được.”

Đàm Xuyên vẻ mặt oan khuất: “Tiểu nhân cái gì cũng không biết nha!”

“Bản lĩnh giả ngu cũng không nhỏ.” Phó Cửu Vân cười lạnh một tiếng, cúi đầu tiếp tục xem sổ sách, “Đi! Ra chỗ khác mà ngủ ngốc, đừng làm phiền ta.”

Đàm Xuyên rón ra rón rén hướng ra ngoài cửa, vừa mới thò chân ra, giọng nói của hắn lại cất lên: “Muốn đi đâu?”

“Ngài bảo tiểu nhân ra chỗ khác mà ngủ ngốc...” Nàng vô tội nhìn hắn, mắt đột nhiên sáng lên, “Tiểu nhân giúp ngài giặt quần áo bên cửa sổ nha?”

Sách trong tay Phó Cửu Vân thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, vội vàng ngăn cản: “Đội đã! Không cần ngươi làm!”

Y phục của hắn cũng chẳng còn vài chiếc tử tế, lại bị nàng giặt hồng cả, sau này biết mặc cái gì đi gặp người?

“A... Vậy, xin đại nhân cho phép, tiểu nhân muốn đi thăm Thúy Nha, còn có vài thứ đồ muốn tới chỗ nàng đem về.”

Phó Cửu Vân nghĩ nghĩ, gật đầu bảo: “Được, đừng có đi lung tung, trở về sớm một chút.”

Đàm Xuyên lễ lễ mà bước ra sân, đi một đoạn về phía đông, lúc gần đến dãy phòng ở dành cho tạp dịch, đột nhiên dừng bước, nhìn xung quanh một lượt, xác định không có ai đi theo, lúc này mới đổi phương hướng, đi về phía nam.

Tận cùng phía nam là Thái Vi lâu, do địa thế không được đẹp, cả ngày âm u lạnh lẽo, bình thường chỉ dùng để giam lỏng những đệ tử mắc tội. Hôm qua nghe Thúy Nha nói, sơn chủ biết chuyện Huyền Châu dung túng tỷ nữ dùng hình phạt riêng với tạp dịch bên ngoài, nổi trận lôi đình, lệnh cho Huyền Châu tự hối lỗi tại Thái Vi lâu một tháng, trong khoảng thời gian đó không được phép ra ngoài.

Đàm Xuyên chậm rãi bước từng bước trên bậc thang, gỗ xây nơi này đã một cũ cả, vô cùng ẩm thấp, vừa giẫm chân lên liền phát ra âm thanh như tiếng rên rỉ thảm thương, dường như bất cứ khi nào cũng có thể sụp đổ.

Trên lầu là một loạt cánh cửa khép chặt, trong đó có một cánh cửa phát ra luồng ánh sáng màu xanh, đó là kết giới do sơn chủ đặt, để phòng những đệ tử trong thời gian hối lỗi tự ý đi ra ngoài. Huyền Châu xưa nay là kẻ không chịu bị chèn ép, giờ lại bị bắt đến một nơi xoàng xĩnh thế này, chắc hẳn vô cùng tức giận.

Ngừng lại trước cánh cửa, Đàm Xuyên cũng không vội gõ cửa, chỉ đứng im lặng một hồi, bên trong rất nhanh đã có người chạy tới, giật phăng cánh cửa, mừng rỡ thấp giọng hỏi: “Tử Thần? Chàng tới thăm ta?”

Nàng bình tĩnh nhìn khuôn mặt dần trở nên tái mét của Huyền Châu, hồ hững chào hỏi một câu: “Huyền Châu, xem ra ngươi rất khỏe.”

“Cút!” Huyền Châu hung hăng đóng sập cửa.

Đàm Xuyên đứng trước ván cửa cười nói: “Ngươi không nhận ra ta nữa rồi?”

Cánh cửa kia lại bị mở ra, Huyền Châu nghi hoặc nhìn nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt u ám, nhưng vẫn không nói lời nào. Đàm Xuyên sờ sờ khuôn mặt chính mình, cúi đầu khẽ cười: “Cũng khó trách ngươi không nhận ra, đây là gương mặt của A Mãn, huống chi ta và ngươi đã bốn năm không gặp.”

Huyền Châu run rẩy chỉ vào nàng, loạng choạng lùi hai bước, thanh âm khàn khàn: “Ngươi... Ngươi không chết?!”

Đàm Xuyên cười tít mắt nói: “Để ngươi thất vọng rồi, thật ngại quá. Ta sống cũng không tệ lắm.”

Huyền Châu tựa như bị kinh hãi tột độ, há miệng thở hổn hển, đến khi phản ứng kịp, đột ngột cất cao giọng hô: “Người đâu! Người đâu!”

“Ngươi cứ tiếp tục gọi như vậy, Tả Tử Thần tới, sẽ khó xử lắm nha?” Đàm Xuyên đứng khoanh tay, “Nếu như hần biết ta ở ngay trước mặt hần, không biết sẽ phản ứng thế nào?”

Huyền Châu lập tức im bật, oán hận trừng mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: “Giỏi lắm, Đế Cơ, ngươi lúc nào cũng giỏi như vậy! Vậy ngươi nói thử xem, ngươi cải trang bộ dạng khác, hao tổn tâm tư trà trộn vào đây, là muốn làm gì? Trả thù chúng ta ư?!”

“Ngươi yên tâm, ta không tới để tranh giành Tả Tử Thần với ngươi.” Đàm Xuyên cười cười trấn an, “Ngươi coi hần còn quan trọng hơn tính mạng, ta tự nhận không sánh bằng, xem như ngươi lợi hại.”

Huyền Châu cười khẩy: “Ngươi rốt cuộc cũng thừa nhận có chuyện không sánh bằng ta? Thật nực cười, đường đường Đế Cơ, hôm nay nay rốt cuộc cũng nhận thua ta! Phải rồi, ngươi bây giờ cũng chẳng còn là Đế Cơ gì nữa, không chốn dung thân, so với tiện dân cũng chẳng hơn được là bao, hèn chi chẳng còn kiêu ngạo được nữa!”

Đàm Xuyên không để ý tới khiêu khích của nàng ta, im lặng hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Huyền Châu, bỏ qua chuyện Tả Tử Thần không nói, ta tự thấy chưa hề đắc tội ngươi, vì sao ngươi vẫn hận ta như thế?”

“Ngươi xứng sao?!” Huyền Châu ngoảnh mặt đi, hô hấp cũng dần ổn định lại.

“Từ khi còn nhỏ, ngươi đã việc gì cũng không chịu thua kém ta, hận ta tới mức nói chuyện cũng không nói với ta một câu, hể ta thích cái gì, ngươi nhất định phải đoạt cho bằng được ——ta vẫn không hiểu vì sao?”

Huyền Châu cười lạnh một tiếng: “Ta từ nhỏ đã mong ngươi chết, tới giờ cũng chưa hề thay đổi. Sao ngươi còn chưa chết?”

Đàm Xuyên nhìn nhìn nàng ta, nói thờ ơ: “Trước đây ta không hiểu vì sao, sau này ta nghĩ rất lâu, rốt cuộc hiểu rõ. Lúc trước di vẫn luôn mong ước được gả cho phụ hoàng ta, ai dè cuối cùng tâm nguyện chưa thành, đã phải gả sang một nước chư hầu. Trong lòng bà nhất định thập phần không cam lòng đi?”

“Câm miệng!” Huyền Châu lớn tiếng ngắt lời nàng, “Ngươi cút! Cút mau! Ta không muốn thấy mặt ngươi!”

“Di muốn làm hoàng hậu, lại không làm được; mong ngóng sinh được một hài tử mang huyết thống hoàng tộc, cũng không sinh được. Nhất định là bà đối xử với ngươi không được tốt cho lắm? Trong lòng ngươi hận ta, luôn muốn chèn ép ta, ta đều hiểu cả, ta không trách ngươi.”

Huyền Châu đột ngột ngắc đầu, giống như không nhận ra nàng, miä mai nhìn nàng: “Ngươi tới tán gẫu những chuyện xưa này, có ý nghĩa gì chứ? Ngươi dựa vào đâu mà nói ngươi không trách ta? Ngươi nghĩ mình là ai? Ta chán ghét ai, không bao giờ phải để ý xem trong bụng kẻ đó nghĩ gì.”

Khuôn mặt Đàm Xuyên không lộ chút cảm xúc: “Ta không trách ngươi, nhưng ta rất căm ghét ngươi, ngươi nợ ta quá nhiều, ngươi phải đền bù cho ta.”

“Ta nợ người?!” Huyền Châu tức giận bật cười, “Ta nợ người cái gì?!”

“Tả Tử Thần.” Đàm Xuyên lạnh lùng nhìn nàng ta, “Hắn là do ta nhường lại, bằng không người cho là người có thể cướp được sao?”

Sắc mặt Huyền Châu lập tức trở nên trắng bệch, trong sắc trắng bệch lại lộ ra một chút tái nhợt, cuối cùng lại đỏ bừng như máu, điềm nhiên nói: “Đế Cơ, hôm nay người tới tiết lộ thân phận với ta, chỉ để nói những lời này?”

Đàm Xuyên khe khẽ mỉm cười: “Ta vẫn luôn chờ cơ hội này, có thể kín đáo nói chuyện với người, cũng không để người làm lộ ra ngoài, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội. Huyền Châu, ta tới núi Hương Thủ không phải vì người và Tả Tử Thần, khi này đã nói rồi, người có thể yên tâm, ta có mục đích khác.”

“Người cứ vậy mà yên tâm ta sẽ không nói lộ ra sao?” Huyền Châu châm biếm hỏi.

“Hiện tại khẳng định người sẽ không, bởi vì người không dám để Tả Tử Thần biết chuyện. Tuy rằng lúc này hẳn không nhớ được chuyện gì, nhưng một khi hẳn nhớ được những chuyện trước đây, người cảm thấy hẳn có thể vì bốn năm cùng người làm một đôi uyên ương mà cảm thấy phần nợ hay không?” Đàm Xuyên dừng một chút, lại nói: “Ta tới tìm người, là có việc muốn người giúp đỡ, báo đáp người chính là ta làm xong việc sẽ lập tức rời khỏi núi Hương Thủ, vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt người và Tả Tử Thần, từ nay về sau có gặp lại cũng là người đứng nước lã, thế nào?”

“Ta nên tin tưởng người?”

“Người phải tin tưởng ta.”

Huyền châu trầm mặc rất lâu, không nói gì, nhưng vẻ mặt đã có vẻ buông lỏng.

Đàm Xuyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, dịu dàng cười nói: “Chuyện này kỳ thực rất đơn giản...”

Đàm Xuyên tới chỗ Thúy Nha thu thập quần áo và tư trang còn lại, tâm tình khoái trá quay về.

Đại để là mọi chuyện đều quá suôn sẻ, nàng còn có chút không dám tin tưởng, vừa đi vừa véo ngón tay của mình, cảm giác hơi hơi đau đớn mới cho nàng biết chính mình còn tỉnh táo.

“Đàm Xuyên.” Có người phía sau nhẹ nhàng gọi nàng, nàng hơi cứng người, xoay người lại, quả nhiên thấy Tả Tử Thần đang ở phía sau. Hắn nhìn qua có chút tiêu tụy, giống như mấy ngày mấy đêm chưa được ngủ ngon, dưới mắt là hai quầng thâm rõ rệt.

“Tử Thần đại nhân.” Đàm Xuyên cung kính hành lễ, ngay sau đó lại bị hắn dùng lực bắt lấy cổ tay, túm lấy dắt về phía trước.

“Đại nhân? Đại nhân! Ngài làm gì thế?” Đàm Xuyên cuống quýt kêu la, gắng sức hắt tay, nhưng vô luận ra sao cũng không vùng ra được. Tả Tử Thần chỉ cúi đầu nói một câu “Đi theo ta”, một đường dắt lấy nàng giống như cơn gió, chân không chạm đất bay tới một góc xa tĩnh lặng hẻo lánh, bấy giờ mới đột nhiên buông tay nàng, Đàm Xuyên bị va vào tường, thiếu chút nữa đứt hơi.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, hắn đã chống hai tay lên tường, đem nàng vẩy trọn trong một không gian nhỏ hẹp.

“Người biết những gì?” Giọng nói Tả Tử Thần hơi hơi khàn khàn, dáng điệu đoan chính tao nhã ngày thường hoàn toàn biến mất, nhìn qua có chút nguy hiểm, “Nói cho ta nghe!”

Đàm Xuyên không được tự nhiên rụt rụt bờ vai, ngó trái nhìn phải, đoán chừng chính mình lần này trốn không thoát, không thể làm gì khác đành giả ngu: “Ngài đang nói gì cơ? Tiểu nhân không hiểu...”

Hắn không lên tiếng, cảm giác áp bách càng thêm nặng nề, rất rõ ràng, nếu như nàng không nói, hẳn tuyệt đối có bản lĩnh ở chỗ này cùng nàng ba ngày ba đêm. Tả Tử Thần chính là người như vậy, hẳn không đánh người cũng không mắng chửi người, những lúc cổ chấp sẽ không chịu nói chuyện, cứ thế nhìn người, vậy hãm người, không cho người đi.

Đàm Xuyên cười khan nói: “Đại nhân, những chuyện ngài đã quên, hỏi tiểu nhân thì có ích lợi gì? Tiểu nhân nói, ngài sẽ tin sao? Loại chuyện này, chỉ có tự mình nhớ ra là tốt nhất?”

Tả Tử Thần trầm giọng nói: “Người biết rõ hai mắt ta vì sao mà mù, có phải hay không?”

“Áy, tiểu nhân chỉ biết hai mắt ngài là bị ai chọc mù, còn nguyên nhân do đâu, tiểu nhân cũng không rõ...”

Hắn trầm mặc, dần dần gục đầu xuống, lông mi run nhè nhẹ, hồi lâu sau, mới thấp giọng nói: “Ta có ấn tượng mơ hồ, người con gái đâm ta bị thương kia, về sau còn kiên cường xông tới núi Hương Thủ tìm ta. Nhưng ta không nhớ được khuôn mặt nàng, tên của nàng... nàng và ta có quan hệ gì... Người biết nàng là ai?”

Đàm Xuyên mừng rỡ nói: “A! Thì ra ngài cũng biết rõ nha! Chuyện đó, chuyện đó tiểu nhân cũng chỉ biết từng ấy! Mắt của ngài là bị một cô nương chọc mù, nàng ta dường như rất căm thù ngài, nhưng mà sau này nàng ta lại hối hận, tới nơi này tìm ngài, quỳ xuống xin ngài tha thứ, ngày hôm đó mưa cũng thật lớn nha... Những chuyện về sau tiểu nhân thật sự không rõ, ngài có gặp nàng ta không?”

Tả Tử Thần không trả lời, đôi tay hắn chậm rãi buông xuống.

“Người đi đi.” Hắn nói xong, tự mình xoay người đi trước.

Đàm Xuyên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh chóng chạy về hướng ngược lại, nếu trở về muộn, không biết Phó Cửu Vân lại giở thủ đoạn gì xử nàng, người này mới thực khó chơi.

Đi chưa được mấy bước, không biết vì sao, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, Tả Tử Thần đang đứng không xa, dựa vào tường, trầm mặc nhắm mắt “nhìn” nàng.

Đàm Xuyên bỗng thấy chột dạ: “Ngài... Ngài còn có gì phân phó?”

Tả Tử Thần chậm rãi lắc đầu, khẽ nói: “...Người đi đi, ta chỉ là... cảm thấy giống như phải nhìn thấy người đi, như vậy mới có thể an tâm.”

Ta nhìn muội đi trước, như vậy ta mới an tâm —— hồi ức cũ chợt ủa về, trái tim Đàm Xuyên như bị rần rần một ngụm, đột nhiên đau đớn vô cùng, gương gao nở nụ cười, trong nháy mắt xoay người, mũi cũng chua xót lên, gắt gao cắn chặt răng, không để nước mắt rơi xuống.

15. Chương 14

Chương 14: Cho ta hiến thân đi!

Dạo gần đây Phó Cửu Vân bận rối tinh rối mù, mắt thấy ngày Bạch Hà Long Vương tới làm khách ngày càng gần, việc phân phối bảo vật còn chưa đâu vào đâu, không phải là cái này phối màu chưa được, thì là cái kia kiểu dáng không đẹp mắt. Sơn chủ mấy trăm năm qua tích cực vớt các loại bảo vật, sổ ghi chép bảo vật đã dày cộm cộm, không dưới mấy nghìn cái, muốn từ trong đó chọn ra mấy chục cái xếp cùng một chỗ vừa thích hợp vừa trang nhã, lại không thể là bảo vật quá dễ gặp, quả thật là vấn đề nan giải, tinh lực dồi dào như Phó Cửu Vân, cũng bận bịu tới ngày như một con ruồi mất đầu (1), chẳng còn thì giờ mà đấu võ mồm với Đàm Xuyên.

Bên này thì chọn lựa bảo bối, bên kia các nữ đệ tử tập khúc Đông Phong Đào Hoa cũng đã đến giai đoạn chót. Huyền Châu bị sơn chủ trách phạt cấm đoán một tháng, cuối cùng nhiệm vụ mùa dẫn đầu vẫn rơi vào tay Thanh Thanh, nàng ta gần đây cũng rạng rỡ mặt mày.

Các đệ tử bận rộn, đám tạp dịch lại càng bận rộn hơn. Đám tạp dịch nam dốc sức tu sửa vô số cung điện phía trong rực rỡ hẳn lên, ngay cả tường vây bốn đại điện đông tây nam bắc cũng đều được quét vôi lại; đám tạp dịch nữ thì cắt sửa hoa cỏ cây cối các loại. Đất lành núi tiên, dù đang giữa trời đông giá rét, cảnh lá vẫn tươi tốt um tùm, có cây chưa kịp ra hoa, các nàng liền chọn những đóa hoa nở đẹp nhất từ Quỳnh Hoa Hải, tỉ mỉ buộc trên tàng cây.

Giờ phút này vô luận là ai, nhìn thấy núi Hương Thủ ngũ bộ nhất các thập bộ nhất lâu (2), cảnh tượng phồn hoa nguy nga lộng lẫy, đều sẽ bị chấn động nửa buổi nói không nên lời.

Rất rõ ràng, sơn chủ muốn chính là hiệu quả như vậy. Tiên nhân đầu phú (3), xem ra cũng không có gì khác với phàm nhân.

Nếu là ngày thường, Đàm Xuyên rảnh rỗi không có việc gì làm ước chừng sẽ bưng một chén trà, thanh thoi ngồi ngắm cảnh. Nhưng là Phó Cửu Vân người này rất xảo trá, chính mình bận không có thời gian nhìn đến nàng, liền khiến nàng cũng bận tới mất tối mũi, không còn thời gian mà nghịch ngợm lung tung.

Ngoại trừ chăm sóc Quỳnh Hoa Hải, nàng còn bị ép buộc mỗi ngày tới làm cu li cho Thanh Thanh các nàng, khúc Đông Phong Đào Hoa mỗi đợt luyện xong, hoa đào rơi đầy đất, cũng chỉ có mình nàng chậm rãi thu dọn, một ngày dọn dẹp mấy lần, eo lưng đều muốn đứt rời, trở về phòng chỉ còn muốn ngủ.

Phó Cửu Vân đã ba bốn ngày nay không trở về, nàng sung sướng hưởng thụ thanh tĩnh, buổi tối trở về vui vẻ cơm nước xong xuôi, rửa mặt chải đầu một phen liền trực tiếp lên giường đi ngủ. Đương nhiên, nàng không dám trèo lên giường của Phó Cửu Vân, chỉ có thể rút ván giường phía dưới ra ngủ ở bên cạnh.

Đang ngủ say sưa, chợt thấy có người sờ sờ mặt mình, giọng nói trầm thấp của Phó Cửu Vân mang theo chút mệt mỏi vang lên bên tai: “Tiểu Xuyên Nhi, dậy mau.”

Đàm Xuyên thống khổ rên rỉ một tiếng, che mắt nhỏ giọng van nài hân: “Đại nhân... Tiểu nhân mệt quá rồi... Ngài đợi lát nữa...”

“Ngoan, dậy mau...” Phó Cửu Vân thổi một ngụm khí vào tai nàng, gai ốc lập tức bò đầy người, nàng hoảng hốt lăn một vòng, vô cùng bất đắc dĩ mà ngồi dậy.

“Tiểu nhân ngày mai còn phải làm việc...” Đàm Xuyên sắp khóc đến nơi, nàng đã mệt nhũn cả tay chân, lương tâm người này quả là bị chuột gặm hỏng rồi, không hành hạ nàng là không chịu được.

Phó Cửu Vân kéo áo choàng của chính mình, bọc kín nàng từ đầu đến chân, bế xốc lên: “Đại nhân mang người đi xem một thứ thú vị.”

Đàm Xuyên chỉ thấy tay hân vòng qua ngực, bàn tay to cách một lớp y phục dán chặt trên lưng nàng, theo bản năng rút người lại, vội la lên: “Đừng đừng! Tiểu, tiểu nhân tự mình đi!”

Nàng luống cuống tay chân thay áo đi giày, tóc còn chưa kịp chải, đã bị hân túm gáy xách lên, nhẹ nhàng bay ra cửa.

Phía trong núi Hương Thủ phía đông là Chân Lan cung, nơi đó an trí Vạn Bảo các, chính là để những khi có khách tới chơi, sẽ đem bảo bối đặt trên Vạn Bảo Các, tạo điều kiện cho các khách nhân thưởng ngoạn.

Phó Cửu Vân một đường vừa túm vừa xách, kéo theo nàng lên trên lầu, cánh cửa kia tuy rằng đang đóng, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy ánh sáng lấp lánh xuyên qua khung cửa sổ giấy chậm rãi lay động, bên trong không biết cất giấu bảo bối gì.

“Vạn Bảo các bài trí xong xuôi rồi, giúp đại nhân ta nhìn xem thành quả ra sao.” Hân cúi đầu nở một nụ cười mờ ám với nàng, đẩy cửa ra.

Trắng sáng giữa trời, thiên hà lộng lẫy, Đàm Xuyên giống như đột nhiên gặp phải chuyện gì kinh hãi, toàn thân cứng đờ, mở to đôi mắt ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng kỳ diệu trong phòng.

Chính giữa Vạn Bảo dựng một tòa san hô đỏ cao cỡ nửa người, bên trên điểm xuyết vô số viên minh châu ngũ sắc rực rỡ, lấp lánh tỏa sáng, như mộng như ảo. Chung quanh hoặc là bình hoa bạch ngọc gồm bạc, hoặc là tiên thảo linh chi tỏa ra hương thơm kỳ diệu tràn ngập căn phòng, quét sạch tục khí thế gian, chỉ còn vẻ thanh lịch tao nhã khôn cùng.

Có điều cảnh tượng này so với khung cảnh kỳ diệu bên trong phòng kia, thì quả thật không đáng nói. Hai bên trái phải Vạn Bảo Các mỗi bên đều treo một bức tranh, một bên là cảnh đẹp ngày xuân, hoa bay man mác như mưa; bên kia là gió thổi hiu hiu, trăng sáng giữa trời, thiên hà lộng lẫy.

Ánh sáng xanh thẳm tràn ngập Vạn Bảo các, hai bức tranh kia đã được bày qua tiên pháp, một khi cuộn tranh được mở ra, cảnh sắc trong tranh sẽ làm cho người ta có cảm giác như đi lạc vào chốn thần tiên. Rõ

ràng là một gian phòng rộng rãi, lại có thể thấy sao sáng lung linh, hoa bay đầy trời, ánh trăng trong bức tranh chiếu xuống, dường như thấy được cả cây hoa xung quanh, giữa chốn núi rừng, thanh nhã làm người ta không thốt nên lời.

Đàm Xuyên ngây người thật lâu thật lâu, đột nhiên tiến về phía trước, chậm rãi bước vào, chưa được hai bước, hai đầu gối lại vô cớ mà nhũn ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Hết thấy trước mắt dường như đều trở nên hỗn loạn, trong khoảnh khắc kia, nàng cứ ngỡ mình đã trở lại hoàng cung Đại Yến.

Không lâu trước kia, vào những đêm hè, nàng thích nhất là bảo A Mãn đem mở cuộn tranh “Minh Nguyệt” đó đặt trước đầu giường, trong tranh gió mát thổi hiu hiu, xua tan cơn nóng bức. Nàng thích mát, thường thường liền cứ vậy mà ôm gối ngủ thiếp đi. A Mãn luôn chờ cho nàng ngủ say, mới lặng lẽ khép cuộn tranh lại, tránh cho tiểu công chúa thân thể mảnh mai này phải chịu một đêm gió lạnh, hôm sau lại nhiễm phong hàn.

Mùa đông Đại Yến luôn đổ những trận tuyết cực lớn, nàng liền lén lút chạy tới cung Cẩm Tú, đem bức “Cảnh đẹp ngày xuân” mở ra, lúc đó thì chậu than cũng trở nên thừa thãi, ngủ vô cùng ngon giấc.

Chỉ là cho tới bây giờ, những chuyện tốt đẹp ấy đều đã trở thành quá khứ, trôi qua tựa như dòng nước chảy, không sao tìm lại được. Chuyện duy nhất nàng có thể làm, cũng chỉ là ngơ ngẩn nhìn vật cũ, nghĩ chuyện xưa, tuy rằng vẫn sống, lại giống như đã chết qua rất nhiều lần.

Phó Cửu Vân đóng cửa lại, khoanh tay đứng phía sau, mỉm cười nói: “Tiểu Xuyên Nhi, người thấy đại nhân bài trí Vạn Bảo Các thế nào?”

Đàm Xuyên không trả lời, tâm trí nàng đều đặt tại hai bức tiên họa kia, không biết nghĩ đến chuyện gì, khóe môi cong cong giương lên, mỉm cười hạnh phúc. Hạnh phúc một cách cô đơn.

Phó Cửu Vân ngồi xổm bên cạnh nàng, sờ sờ đầu nàng, thấp giọng nói: “Hai bức tiên họa này là trân phẩm được cất giấu kỹ lưỡng trong hoàng cung Đại Yến, người là người Đại Yến, ta nghĩ nhất định sẽ thích.”

Đàm Xuyên chậm rãi quay đầu, không chớp mắt nhìn chằm chằm hắn, giống như có rất nhiều lời muốn hỏi, đến cùng lại không hỏi ra.

Hắn cười cười, lại hỏi: “Có thích hay không?”

Đàm Xuyên thụ động gật đầu, hít hít mũi, cúi đầu gượng gạo cười nói: “Rất đẹp... Tiểu nhân thích lắm.”

Giọng nói của Phó Cửu Vân mềm mại như nước: “Thích sao còn khóc?”

Nàng chống đất toan đứng dậy: “Tiểu nhân đâu có khóc! Đại nhân ngài nhìn lầm rồi...”

“... Người nhìn kia.” Phó Cửu Vân chợt đưa tay chỉ về phía trước, Đàm Xuyên ngẩng đầu nhìn theo, thân thể lại đột nhiên bị hắn siết chặt, một đôi môi nóng rực ập tới.

Nàng ngã xuống, hoảng hốt đến độ quên cả kháng cự, cứ thế trợn tròn mắt nhìn hắn. Khuôn mặt hắn kề sát đến vậy, chỉ có thể thấy con ngươi đen nhánh của hắn dưới ánh trăng phản chiếu ra sắc lưu ly nhàn nhạt. Đôi mắt xinh đẹp ấy lẳng lẳng chăm chú nhìn nàng, trong đó chứa bao nhiêu tâm sự thâm kín mà nàng không hiểu. Hai đôi môi dán cùng một chỗ, không một tiếng động, nàng biết có rất nhiều điều, hắn đều biết cả, lại không nói nên lời, chỉ im lặng môi kề môi như vậy.

Trong cổ họng phát ra một âm thanh như rên rỉ, Đàm Xuyên đột nhiên nhắm mắt lại, tùy ý để hắn ôm chính mình thêm chặt, cơ hồ như muốn siết nàng vào trong ngực. Thế nhưng nụ hôn của hắn lại hết sức dịu dàng, nhẹ nhàng mút lấy cánh môi nàng, đầu ngón tay vuốt ve gò má, mềm mại mà không hề ngả ngón, chậm chạp mà không hề do dự, từng chút từng chút dần dần nàng, xâm chiếm nàng.

Đàm Xuyên cảm nhận một cơn rã rời êm ái từ đầu đến chân, run run dựa vào ngực hắn, đôi tay hoang mang không biết nên để đâu, bị bắt lấy vòng qua cổ hắn. Nàng phảng phất không còn nghe thấy thanh âm chung quanh, lọt vào trong tai chỉ còn tiếng trái tim dồn dập, đôi môi cắn chặt bị hắn dụ dỗ buông lỏng, để hắn có thể thâm nhập chiếm thành đoạt đất, gieo xuống ngọn lửa trong miệng nàng, rồi thiêu đốt toàn thân.

Nàng cơ hồ không chịu nổi, muốn ngã về phía trước, hần thuận thế nằm xuống, để nàng nằm dựa trên người hần. Theo bản năng nàng hơi tránh né, lại bị hần đè lại sau gáy, làm sâu thêm nụ hôn, dùng đầu lưỡi vuốt ve nàng, không ngừng không nghỉ, giống như đang dẫn dụ, lại như đang vỗ về.

Lòng bàn tay nóng như lửa đốt, dọc theo tấm lưng mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng trượt xuống, vòng quanh bờ eo tinh tế, bàn tay còn lại lặng yên tháo mở nút thắt đầu tiên trước ngực nàng, đầu ngón tay chạm tới da thịt trên xương quai xanh, tựa như chạm đến một cánh hoa mềm mại.

Đàm Xuyên chỉ cảm thấy choáng váng mê hoặc, nàng sắp hít thở không thông, lẽ ra phải thấy khó chịu, có điều từ sâu trong cơ thể lại có một cảm giác vui thích tốt độ. Không biết bám víu vào đâu, phảng phất như từng sợi từng sợi tơ nhện, uyển chuyển triền miên dựa vào hần, nhất thời quên mất phải thoát ra, nên né tránh.

Phó Cửu Vân thở dốc nặng nề, đột ngột rời khỏi môi nàng, hôn nhẹ lên mặt một cái, thanh âm khàn khàn: “... Đại nhân mệt rồi, bồi ta ngủ một giấc.”

Đàm Xuyên còn chìm trong trạng thái choáng váng ngây dại, gật đầu theo bản năng. Hần lại lưu luyến trên đôi môi ướt át của nàng một chút, siết chặt thân thể trong lòng, mở rộng áo choàng bao lấy hai người, trở mình ôm nàng vào trong ngực, chôn mặt trong mái tóc thơm dịu của nàng, cuối cùng nằm bất động.

Đàm Xuyên sững sờ hồi lâu, dường như đột nhiên hiểu ra vừa rồi phát sinh chuyện gì, lập tức hoảng hốt lo sợ, giãy giụa tránh ra một chút, nhỏ giọng nói: “Đại, đại nhân... Ngài, ngài ngủ, ngủ rồi?”

Phó Cửu Vân uể oải “Ừm” một tiếng: “Đại nhân hôm nay mệt lắm rồi, không cách nào thỏa mãn người, hôm khác đi.”

Nàng đỏ bừng cả mặt, toàn thân tựa như bốc hỏa, lắp bắp giải thích: “Ta, ta không phải có ý đó... Ta là muốn nói... Ngài, ngài có thể buông ta ra hay không? Thế này... ta, ta không ngủ nổi...”

Hần quay mặt sang, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: “Không ngủ nổi? Ý tiểu Xuyên Nhi là, hôm nay muốn hiến thân cho đại nhân?” Nói xong thở dài một hơi, duỗi cái lưng mỏi, xoay xoay cần cổ động động cánh tay, bắt đầu cời y phục: “Vậy tới đây đi, liều mạng bồi Xuyên Nhi.”

Đàm Xuyên gắt gao che cổ áo, ra sức lắc người trốn tránh: “Không không! Thế này tốt lắm rồi! Ngủ thôi thôi!”

Hần vuốt vuốt đầu nàng, bàn tay bao trùm gương mặt nóng bừng của nàng, giọng nói trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Ngủ đi, ta ở ngay đây.”

Trái tim nhỏ bé yếu ớt của Đàm Xuyên suýt nữa vọt ra từ cổ họng, muốn hỏi hần vì sao lại hôn nàng, vì sao những lúc đáng ghét lại đáng ghét đến vậy, những lúc dịu dàng lại làm người ta muốn rơi lệ... Vì sao vì sao? Những câu hỏi vì sao dành cho hần có nhiều lắm, nàng không biết câu trả lời, có lẽ cũng không muốn biết.

Dè dặt nắm lấy tay hần, hần lập tức ôm trọn năm ngón tay nàng, đặt lên ngực mình. Trái tim của hần đập mạnh mẽ vững vàng, cứ dựa vào hần như vậy, phảng phất giờ khắc này nàng chẳng còn sợ hãi điều gì.

Qua hồi lâu, Đàm Xuyên rón rén mở miệng, dè dặt đề nghị: “Đại nhân, ta, ta hay là cứ hiến thân đi?”

Bàn tay thoáng chấn động, Phó Cửu Vân mở mắt, bình tĩnh nhìn nàng.

May mà trời tối, hần không thấy được khuôn mặt nóng cháy của nàng, nhắm chặt mắt tựa như sắp anh dũng hy sinh vì đại nghĩa, cắn răng một cái: “Ta nguyện ý hiến thân!”

Phó Cửu Vân lại ngáp một cái, uể oải nói: “Mệt chết đi, hôm khác nói sau.”

“Hôm khác... Không có hôm khác đâu!” Lá gan nàng đột nhiên phình lớn, “Cho ta hiến thân đi!”

Hần vỗ vỗ đầu nàng, xoay người tiếp tục ngủ, cất giọng vô cùng khinh bỉ: “Tĩnh lại đi, hôm nay đại nhân không có hứng, người muốn hiến, đại nhân lại chẳng thèm đâu. Ngủ đi! Không nói nữa!”

“Không có hôm khác thật đó nha?” Nàng thầm thì khe khẽ.

Hần đáp lại bằng cách ra sức nhéo nhéo tay nàng, đau tới mức nàng phải nhe răng trợn mắt, sau đó rút cuộc không ai lên tiếng nữa.

(1) con ruồi mất đầu: ruồi không đầu thì bay loạn xì nhặng :”> Anh Cửu Vân, dù anh có là con ruồi thì em vẫn thích :”>

(2) ngũ bộ nhất các thập bộ nhất lâu: năm bước lại bắt gặp một tòa các, mười bước bắt gặp một tòa lâu
Cái này khỏi phải giải thích :’>

(3) đầu phú: độ giàu, khoe của

Trên đời còn zai nào được như Cửu Vân không ta, người mình thích nguyện ý hiến thân mà còn nhất định không chịu =))))))

16. Chương 15-16

Chương 15: Long Vương tới

Ngày hôm sau Đàm Xuyên tỉnh lại, đã thấy mình được đưa về sân viện của Phó Cửu Vân, ngủ trên giường hần, bản thân hần chẳng biết đã đi đâu. Đàm Xuyên ôm chần mền ngây ngốc một hồi lâu, có chút thấp thỏm bất an, có chút nghĩ lại mà sợ, lại có chút nhẹ nhõm khi sắp được giải thoát, nhưng mà nhiều nhất vẫn là tâm tư rối loạn mà chính nàng cũng không hiểu rõ.

Như vậy không tốt tạo nào. Nàng giở túi lấy chiếc gương đồng nhỏ trong đó ra, nhìn soi nửa ngày, không thích nữ hài tử do dự hồ thẹn ở trong gương kia, dùng tay véo véo hồi lâu.

Phó Cửu Vân lần này lặn mất tăm hơi, không hề thấy quay lại, lúc Đàm Xuyên giúp Thanh Thanh các nàng quét dọn hoa đào, nghe nói chuyện mới biết Thanh Thanh cũng không biết đạo gần đây hần bận rộn chuyện gì, thậm chí sơn chủ còn miễn cho hần khóa học hàng ngày. Khi Thúy Nha tới tìm nàng tán gẫu, khó thấy cô nhóc có lúc than thở nỉ non, tựa như núi Hương Thủ mà không có Phó Cửu Vân, cuộc đời cũng mất hết thú vui rồi. Lâu dần, ngay cả Đàm Xuyên cũng bị cảm hóa, những lúc một mình làm việc kiểu gì cũng phải ngây ngốc vài lần, giống như không có hần trên ghẹo bên cạnh, lại cảm thấy mất đi hứng thú.

Hơn nửa tháng nhảy mất trôi qua, ngày đầu tháng, Bạch Hà Long Vương tới. Long Vương tới, đáng lý ra đám tạp dịch phía ngoài bọn họ vốn chỉ phụ trách công tác chuẩn bị phải bị đuổi về bên ngoài, tránh quấy rầy thanh tịnh của các quý nhân. Có điều lần này sơn chủ rất đổi từ bi, tán thưởng bọn họ tu sửa đẹp đẽ, chấp thuận cho chúng tạp dịch lưu lại mở mang tri thức, cho đến khi Long Vương rời đi mới phải trở về.

Đàm Xuyên vài ngày trước đó đã bận bù đầu, hiếm có dịp Long Vương tới không phải làm việc, nàng mừng rỡ ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, lúc Thúy Nha trang điểm xinh đẹp lộng lẫy tới gọi, nàng còn đang mộng đẹp, cười khúc kha khúc khích.

“Xuyên tỷ làm sao tỷ vẫn còn ngủ được?!” Thúy Nha tức giận, ra sức lay gọi nàng, “Chuyện náo nhiệt trăm năm khó gặp, tỷ lại muốn ngủ cho qua! Ông trời cũng không tha cho tỷ đâu!”

Đàm Xuyên thống khổ bụm mặt: “Để ông trời không tha ta cũng được... Cho ta ngủ...”

Thúy Nha vừa lôi vừa kéo, cuối cùng thẳng tay kéo nàng xuống giường, tự mình đun nước giúp nàng rửa mặt, vừa làm vừa nói đông dài: “Xuyên tỷ tỷ không thể như vậy, tuy rằng sơn chủ không nói rõ tạp dịch chúng ta có nhất định phải có mặt hay không, nhưng nếu tỷ không đi, há không phải cô phụ lòng tốt của sơn chủ hay sao?”

Đàm Xuyên vừa ngáp vừa rửa mặt, tùy tiện thay một bộ xiêm y màu xám tro, đầu tóc buộc qua loa sau đó chuẩn bị rời đi, lại bị Thúy Nha gương nanh múa vuốt kéo lại, nhất định phải bắt nàng đeo vàng đội bạc, trang điểm long trọng mới cho đi.

Đợi tới lúc tới điện Phi Hương, chung quanh sớm đã tụ tập đầy người, các đệ tử đứng trên bình đài trước điện, đám tạp dịch thì tản mát dưới các bậc thang. Tuy là có đến mấy trăm người, nhưng lại an tĩnh dị thường, chỉ nghe tiếng gió thổi vi vu.

Thúy Nha ra sức kiểm chân nghển cổ nhìn lên trên, thấp giọng nói: “Sơn chủ là ai vậy ta? Sao không thấy rõ?”

Đàm Xuyên tùy ý ngó qua: “Sơn chủ còn chưa xuất hiện, hẳn là Long Vương còn chưa tới đi.”

“Sao tỷ biết sơn chủ chưa xuất hiện? Xuyên tỷ gặp rồi sao?” Thúy Nha vô cùng kinh ngạc.

Đàm Xuyên cười cười: “Bên trên đó toàn là người trẻ tuổi, sơn chủ nhất định là một ông già, bằng không sao thu nhận được nhiều đệ tử như vậy?”

Thúy Nha bán tín bán nghi, vẫn không ngừng nghển cổ nhìn ngó, lẩm bẩm: “Cửu Vân đại nhân đâu? Sao em còn chưa thấy hắn...”

Đàm Xuyên chỉ biết cười khở.

Không lâu sau, tiếng gió trên đầu bỗng lớn dần, khiến mọi người đều phải nghển cổ nhìn lên, giữa không trung truyền tới một tiếng gầm tựa như sấm dậy, trong chớp mắt một cỗ xe khổng lồ xuất hiện trên bình đài, kéo xe là một sinh vật đầu ngựa mình trâu mang móng vuốt hổ, không biết là loại quái thú gì, cao bằng hai người bình thường, bộ dạng cực kỳ dữ tợn. Đám tạp dịch chưa từng thấy qua cảnh này, đều bất giác nhao nhao hoảng sợ.

Ngay sau đó hơn mười cỗ xe nhỏ hạ xuống bình đài, các đệ tử lần lượt lùi về phía sau, cung kính khom người hành lễ. Từ trong điện Phi Hương truyền tới tiếng cười sang sảng, cửa điện mở ra, sơn chủ khoác trên mình bộ áo dài làm bằng tơ vàng, râu tóc bạc phơ, chòm râu dài tới thắt lưng, vừa nhìn liền thấy rõ vẻ tiên phong đạo cốt, tuyệt không phải một người trần tục.

Lão tiến thẳng lên nghênh tiếp, từ trong cỗ xe đi đầu kia cũng truyền tới tiếng cười sang sảng, Bạch Hà Long Vương thần nhiên bước xuống, nắm lấy tay sơn chủ.

Thúy Nha đứng dưới kích động phát run cả người, nắm chặt tay Đàm Xuyên, luôn miệng kêu: “Xem kia xem kia! Sơn chủ! Long Vương! A! Hôm nay có chết em cũng nhắm mắt!”

Bạch Hà Long Vương tuổi trẻ hơn một chút, bộ dạng ước chừng năm mươi, tướng tá cực kỳ phúc hậu, một cái bụng thật lớn, trên đường đi không ngừng dập dềnh như có sóng gợn bên trong. Từ trong những cỗ xe kia bước xuống, đều là thiếu nam thiếu nữ xinh đẹp lão ta thu thập được. Khác với các đệ tử sơn chủ thu nhận, những thiếu niên này đều có thân phận đào kép, chuyên ca vũ tấu nhạc, mua vui cho người.

Mười một mười hai tuổi đứng một chỗ, mười bốn mười lăm tuổi đứng một chỗ, mười tám mười chín tuổi lại tụ tập ở một chỗ khác. Có nhóm nam nữ tách biệt, có nhóm lại là nam nữ trộn lẫn, mặt ai cũng tươi sáng tựa trăng rằm, so với đệ tử ở núi Hương Thủ còn hơn một phần quyền rũ nhu thuận.

Sơn chủ dắt tay Long Vương vào trong điện Phi Hương ôn chuyện, những người còn lại đều đợi ở bên ngoài. Có mấy đệ tử hiếu kỳ tìm cách kết thân với người của Long Vương, tiếc là đối phương được giáo huấn vô cùng nghiêm khắc, kẻ nào kẻ nấy đều cúi thấp đầu, miệng câm như hến, làm cho bọn họ cực kỳ thất vọng.

Đám tạp dịch ở dưới bậc thang, không được nhìn rõ, ai cũng sốt ruột muốn chết, vất vả lắm mới chờ được sơn chủ và Long Vương nói chuyện xong, mang theo chúng đệ tử và các đào kép chậm rãi đi tới điện Thông Minh phía Bắc, nơi đó đã chuẩn bị tiệc rượu sẵn sàng, chỉ còn chờ khách đến.

Từ giữa trời bỗng nhiên xuất hiện hàng vạn đóa hoa vàng rực rỡ, bụi phấn bay lả tả như mưa, chính là do sơn chủ dùng tiên pháp tạo nên xem như nghi lễ hoan nghênh giai khách. Mắt thấy đoàn người chậm rãi bước xuống, đám tạp dịch hỗn loạn cả lên, người thì tránh né, người thì núp trong góc khuất nhìn lén, có kẻ lại lặng lẽ bám theo.

Đàm Xuyên bị Thúy Nha lôi kéo đuổi theo, trong lúc vội vội vàng vàng lại đột nhiên nhìn thấy Phó Cửu Vân đã lâu không gặp. Hắn hôm nay mặc một bộ áo dài màu ngọc bạch, đội Thanh Mộc quan, đẹp đến độ trời nộ người oán, lúc này đang thũng thà thũng thỉnh đi theo đoàn người, vừa đi vừa cúi đầu mỉm cười nói

chuyện cùng mấy nữ đệ tử, trong vẻ ôn nhu còn mang theo chút ngả ngớn, nhìn cái bộ dạng kia là biết ngay trong bụng khẳng định không nghĩ được việc gì tử tế.

Đàm Xuyên không hiểu sao đột nhiên cảm thấy tức giận, giống như là bị người ta lừa gạt đùa giỡn, chính mình cũng mờ mờ chẳng rõ, chờ tới lúc phản ứng kịp, liền quay ngoắt đầu sang một bên không thèm nhìn nữa.

Thật là rối loạn, nàng không đâu lại đi bực tức gì chứ? Đàm Xuyên cào cào đầu, buồn bực chau mày, thỉnh thoảng bên cạnh có mấy nam tạp dịch muốn xem náo nhiệt mà xô đẩy, lão đảo vài cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Thúy Nha xui xẻo hơn nàng, trực tiếp ngã lộn cổ, kêu đau oai oái, bò trên đất nửa ngày cũng không dậy nổi.

Nàng vội vàng tới đỡ, lại không ngờ trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên giọng nam xa lạ: “Cô nương, không sao chứ?”

Hai người ngẩng đầu, đã thấy một đào kép nam mỉm cười đứng ở một bên, một đôi mắt phượng hẹp dài khe khẽ, thanh tú như hoa lê. Đàm Xuyên thấy trên đỉnh đầu hắc mịch đôi tai cáo, cái đuôi dài phía sau cũng chẳng thèm giấu diếm, đúng là một con hồ ly tinh, không khỏi thầm giật mình. Tuy nói người và yêu hồn tạp sớm đã không phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng yêu tinh lại làm đào kép cho Long Vương, quả thật hiếm thấy.

Mặt Thúy Nha lập tức đỏ lên, nửa ngày không nói nên lời, chỉ biết si ngốc ngơ ngác nhìn hắc. Kẽ nọ khe khẽ mỉm cười, cúi xuống chìa tay, thanh âm ôn hòa: “Vịn vào ta đi.”

Cũng không chờ nàng mở miệng, nhẹ nhàng cầm tay nàng, đem nàng kéo lên.

“Cô nương là đệ tử của sơn chủ?” Kẽ nọ lại coi Đàm Xuyên như không khí, thản nhiên bắt chuyện với Thúy Nha.

“Ta... Ta chỉ là tạp dịch phía ngoài...” Thúy Nha lắp ba lắp bắp, cuống quýt xua tay.

Hắn ta cũng chẳng bận tâm, ngược lại cười càng thêm ôn nhu: “Ta cũng chỉ là một đào kép. Ta tên Hồ Thập Cửu, cô nương tên gì?”

Đứa nhỏ Thúy Nha kia xem chừng đã đờ cả người rồi, chân bước liêu xiêu, như đang đi trên mây, thấy thể Đàm Xuyên âm thầm lắc đầu.

Cánh tay đột nhiên được ai đỡ lấy, Tả Tử Thần ở phía sau thấp giọng nói: “Cẩn thận một chút, đừng đi gần như vậy.” Đàm Xuyên lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn hắc, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Tử Thần đại nhân...”

Hắn hôm nay tinh thần không tệ, vẻ tiêu tụy mấy ngày trước đều biến mất hoàn toàn, trên mặt lộ ý cười, nói khẽ: “Mắt sưng cả lên rồi, ngủ không ngon sao?”

Nàng lúng túng xoa xoa: “Là do quá hưng phấn ấy... Tiểu nhân chưa từng thấy qua cảnh náo nhiệt đến vậy.”

Tả Tử Thần bỗng nhiên giơ tay, sờ sờ đầu nàng, Đàm Xuyên còn chưa kịp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chính hắn đã thấy kì quái trước, cúi đầu nhìn tay chính mình, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái... Ta chỉ cảm thấy cần phải làm như vậy... Xin lỗi.”

Đàm Xuyên vội cười cười, cũng không nói gì.

Tả Tử Thần chỉ trầm mặc phút chốc, đột nhiên hỏi: “Đàm Xuyên, ngươi vốn không phải diện mạo này phải không?”

Nàng kinh sợ đứng cả tim, há hốc miệng nhìn hắc. Vẻ mặt hắc bình tĩnh, giọng nói cũng hơi hệt: “Lại là ta cảm thấy chuyện nên là như vậy. Ta cảm giác đã từng gặp ngươi, nhưng ngươi cũng chẳng phải là ngươi. Đàm Xuyên, ta chỉ không nhớ rõ, chứ không phải kẻ ngu. Ngươi giấu diếm ta điều gì?”

Nàng khép miệng lại, chớp chớp mắt, quay đầu đi, cất giọng lạnh lùng: “Lời Tử Thần đại nhân vừa nói, ta nghe không hiểu.”

Tả Tử Thần cũng không thềm để ý, đột nhiên bắt lấy cổ tay nàng, gắt gao siết chặt, buộc nàng phải dừng bước lại.

Hắn hơi chau mày, mang theo một chút phân vân do dự, một chút đau khổ bi thương, thấp giọng nói: “Ta cảm thấy, ngươi là người sẽ làm ta đau lòng.”

Tiếng ồn ào huyên náo chung quanh dường như biến mất, Đàm Xuyên không còn nghe thấy gì, cổ họng nghèn nghẹn, băng đi hồi lâu, mới miễn cưỡng nói: “Ngài suy nghĩ nhiều rồi... Ta chẳng biết gì cả.”

Hắn vẫn nắm cổ tay nàng, lúc đầu nắm thật chặt, rồi từ từ buông lỏng lực đạo, trượt dần xuống dưới. Cuối cùng, hắn nở nụ cười: “Ta nhất định sẽ nhớ ra, Đàm Xuyên, ngươi chờ xem. Trước khi ta nhớ ra hết thấy, ta sẽ không để ngươi rời khỏi núi Hương Thủ.”

Trái tim nàng lại bắt đầu đập điên cuồng trong lồng ngực, cơ hồ đã không chịu nổi, chớp mắt liền xoay người bỏ chạy, lớn tiếng nói: “Ta chỉ là một tạp dịch!”

Không ai đáp lại nàng, Thúy Nha và Hồ Thập Cửu không biết đã biến đâu mất, nơi nơi đều là bóng người, lại chẳng thấy họ đâu. Đàm Xuyên cố gắng đè nén tâm ý hoảng loạn trong lòng, đầu óc trống rỗng tìm kiếm bóng hình hai người bạn họ giữa biển người.

Bỗng nhiên lại thoáng thấy Phó Cửu Vân, hắn đang kéo tay một nữ đệ tử, cười cười nói nói, đôi mắt lại chăm chăm nhìn hướng nàng. Thấy nàng nhìn qua đây, hắn nháy nháy mắt trái, mặt vẫn đang cười, nhưng nàng lại cảm thấy rõ ràng hắn đang không vui, cực kỳ không vui.

Quái đản, là ai vẫn đang nắm tay nữ đệ tử nhà người ta không buông? Hắn dựa vào cái gì mà không vui?! Lòng dạ Đàm Xuyên rối như tơ vò, cảm thấy chính mình thật giống một đứa ngốc hết thuốc chữa, thật sự không muốn đối mặt với đoạn tình cảm bối rối hỗn loạn này, giả bộ như không chú ý, lẩn trốn vào đám người phía sau.

Chương 16: Sơn chủ đầu phú

Tới điện Thông Minh, sơn chủ cùng Long Vương bước vào khai tiệc, ăn uống linh đình, nói cười vui vẻ. Sơn chủ lần này từ bi dị thường, còn chấp thuận cho tám mươi tạp dịch vào điện chung vui, ngồi trong một góc, phát cho mỗi người một ít cơm trắng rượu thịt, chỉ cần không quá âm ỉ, ai cũng không được phép đuổi bọn họ ra.

Đây đương nhiên là chuyện vui hiếm gặp, chỉ có điều...

Đàm Xuyên trợn mắt nhìn chăm chăm bàn tay thon dài đang đặt trên cổ tay mình, nó hiển nhiên không có nửa phần ý tứ muốn rời đi. Chủ nhân của cái tay kia trước mắt bao người, an nhàn ngồi bên cạnh nàng, hai mắt nhắm nghiền, mặt không đổi sắc.

“Tử Thần đại nhân, ” nàng ngoài cười nhưng trong không cười nhỏ giọng nhắc nhở, “Chỗ ngồi của đệ tử sơn chủ ở trên đài kia kia.”

Tả Tử Thần rót một chén trà, ung dung nói: “Ta muốn ngồi chỗ này.”

Đàm Xuyên âm thầm cắn răng, quơ quơ bàn tay đang bị hắn cầm: “Ngài muốn ngồi chỗ này, tiểu nhân sao dám ý kiến? Nhưng mà cái tay này...”

“Ta muốn để ở đó.” Trả lời rất chi là lịch sự.

Nàng chào thua, đành phải vờ như chẳng có chuyện gì, bưng cơm lên ăn lấy ăn để, thiếu chút nữa nghẹn chết. Đám đệ tử và tạp dịch đều chỉ trở sau lưng, đối với việc nàng trêu chọc Phó Cửu Vân xong lại quay sang làm khổ Tả Tử Thần cảm thấy vô cùng phần nộ. Đẳng xa kia, không thấy rõ vẻ mặt của Phó Cửu Vân, bên cạnh hắn lúc nào cũng có rất nhiều nữ nhân vây quanh, nói nói cười cười, cũng không thềm liếc mắt qua đây một cái.

Đúng lúc này Bạch Hà Long Vương ngồi trên đài cao ước chừng đã ngà ngà say, lớn tiếng cười phân phó đám đào kép của mình tấu nhạc diễn múa, rất có ý giọng khách át giọng chủ.

Lập tức liền có mười mấy thiếu nữ yếu điệu mang theo các loại đàn sáo nhạc cụ ngồi ngay ngắn trước đài, sáo nhỏ vừa vang, trong điện Thông Minh bỗng thấy sóng gợn giữa trời, ánh nước sóng sánh. Ngay cả khi biết rõ đó chỉ là ảo giác, Đàm Xuyên vẫn không khỏi chấn động.

Thủ pháp hưởng lạc của Bạch Hà Long Vương này quả nhiên cao minh, mỗi người đều biết rõ giờ phút này đang ở trong điện Thông Minh, nhưng mỗi khi tiếng đàn sáo mềm mại tấu lên, lại khiến người ta rõ ràng có cảm giác đang ở nơi đáy nước, thậm chí vươn tay là có thể chạm tới san hô, đùa nghịch với đủ loại cá nhỏ rực rỡ sắc màu. Một đôi thiếu nam thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười ba mười bốn, nam mặc đồ đỏ, nữ mặc đồ xanh, trên cổ tay còn đeo thêm chuông bạc, dựa theo tiếng nhạc mà nhẹ nhàng nhảy múa, mềm mại uyển chuyển, tựa như bướm bướm vờn hoa.

Không ngừng có bọt biển trong suốt theo tay áo bọn họ tuôn ra, như thể bọn họ thực sự đang nhảy múa dưới đáy nước. Trừ sơn chủ ra, các đệ tử khác đều có phần trợn mắt há miệng, ngay cả Phó Cửu Vân cũng xem đến say sưa. Dưới chân hắc đã ngổn ngang mười mấy bầu rượu không, đồ ăn trước mặt hầu như còn nguyên vẹn, lại có nữ đệ tử bên cạnh không ngừng dùng đũa gắp thứ này thứ kia đưa đến bên miệng hắc, nhìn một hồi, nói một hồi, cười một hồi.

Đàm Xuyên không hiểu vì sao, chính là không muốn nhìn tới hắc, vội đầu ra sức ăn cơm, gắp một miếng đầy thịt, rồi lại khổ sở vì nghẹn. Tả Tử Thần rốt cục nhìn không nổi, mức cho nàng một chén canh nóng, bàn tay đang nắm chặt không buông kia cuối cùng cũng thả ra.

“Cứ cảm thấy nếu như không nắm lấy, người nhất định sẽ chạy trốn.” Hắc tự giễu nói một câu.

Đàm Xuyên cái gì cũng không muốn nói, bưng canh một ngụm uống sạch, kết quả từ nghẹn chuyển thành sặc, ho thiếu chút nữa tắt thở.

Hắc vỗ nhẹ trên lưng nàng vài cái, bàn tay chạm tới tấm lưng mảnh khảnh của nàng, trong đầu tựa như tia chớp xẹt qua rất nhiều đoạn ngắn xa lạ, hắc đột nhiên cứng người, nhú mày cẩn thận hồi tưởng, muốn nắm bắt được điều gì đó.

Đàm Xuyên không cảm thấy có gì khác lạ, trước mặt có bóng người chợt lóe qua, chính là Hồ Thập Cửu khi này biến mất tăm. Hắc mặt mày rạn rở bước lên đài cao, ngồi cùng một chỗ với đám đào kép, tai cáo trên đầu cùng đuôi cáo phía sau đều đã biến mất, nhìn qua không có nửa điểm khác biệt so với người thường. Trong lòng nàng mơ hồ có chút bất an, quay đầu nhìn quanh bốn phía, lại không tìm thấy Thúy Nha.

Nàng bất chợt đứng lên, nhắc chân toan đi, Tả Tử Thần hoàn hồn, vội vàng kéo lại, thấp giọng nói: “Đi nơi nào?”

Đàm Xuyên miễn cưỡng nở nụ cười: “Ăn nhiều, muốn ra ngoài đi lại một chút...”

“Ta cũng đi.” Hắc không nhiều lời lập tức đứng dậy theo.

Đàm Xuyên phát điên lên mất, mặt cũng đã đỏ bừng, la to: “Ta muốn đi vệ sinh! Đại nhân cũng muốn đi cùng sao?!”

Vừa vặn khúc nhạc kết thúc, trong điện là một khoảng ngừng yên ắng, một tiếng rống này của nàng, quả thực long trời lở đất, ai nấy đều trợn trắng mắt nhìn về đây. Đàm Xuyên vốn da mặt còn dày hơn tường thành, lúc này cũng cuống tới mức muốn chui đầu xuống đất, hung tợn lườm hắc một cái, vung tay bỏ đi.

Mọi người trong núi Hương Thủ đều tập trung tại điện Thông Minh, bên ngoài vô cùng vắng lặng, chỉ có tiếng gió nhẹ vù vù lướt qua cỏ xanh. Đàm Xuyên đi mấy bước, quay đầu thấy không có người đuổi theo, lúc này mới xé một mảnh giấy trắng, nhỏ lên hai giọt máu, giấy trắng nháy mắt hóa thành hai con chuột trắng như tuyết, lẩn lộn trên mặt đất, luôn mồm kêu chít chít.

“Đi tìm Thúy Nha.” Nàng thấp giọng phân phó một câu, xoay người tìm một nơi tĩnh lặng ngồi xuống chờ đợi.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai con chuột đã tha một đoạn tóc đen trở về, kêu lít cha lít chít, lẩn một vòng trên đất, lại biến thành hai mảnh giấy trắng, bị gió cuốn đi.

Đàm Xuyên nắm mấy lọn tóc dài kia, để trước mũi khê ngửi, trên đó ngoài mùi dầu hoa quế, còn tràn ngập một cỗ mùi hương như có như không, lông mày không khỏi nhíu chặt, đứng dậy phỉu phỉu bụi, đi về hướng

nam.

Đứa nhỏ Thúy Nha này đang ngủ trên một tảng đá lớn, phơi nắng ấm áp dạt dào, không biết cô nàng đang mơ mộng gì, tươi cười mặt mày đỏ ửng.

Đàm Xuyên ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ cô nhóc, cô nhóc nửa ngày sau mới tỉnh lại, dụi dụi mắt mờ mịt chung quanh, lẩm bẩm nói: “Ồ? Xuyên tỷ? Sao, sao em lại ngủ chỗ này?”

Đàm Xuyên khẽ mỉm cười: “Ta còn đang muốn hỏi em ấy? Mới trong chốc lát thế nào đã lặn mất tăm. Hồ Thập Cửu kia làm gì em rồi?”

Thúy Nha vò đầu suy nghĩ cả buổi, nghi ngờ nói: “Cũng không có gì nha... Hắn ta hỏi tên em, sau đó nói lần đầu tới núi Hương Thủy, muốn ngắm phong cảnh xung quanh một chút, em liền dẫn hắn đi loanh quanh ngắm cảnh. Sau đó... Sau đó em hình như thấy buồn ngủ, rồi chẳng biết gì nữa.”

Đàm Xuyên băng đi một lát, do dự hồi lâu, lại hỏi: “Thế... Thế em có thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Thúy Nha ngây thơ không biết, động động cánh tay xoay xoay cằn cổ: “Không có, chỗ nào cũng khỏe, chỉ là hình như chưa tỉnh lắm, còn hơi buồn ngủ.”

Đàm Xuyên trầm ngâm chốc lát, đứng dậy cười nói: “Không sao là tốt rồi, đi thôi, tiệc rượu ở điện Thông Minh bắt đầu rồi, không phải em vẫn âm ỉ đòi xem ca múa sao?”

Trong lòng nàng vẫn thấy có gì đó không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra nguyên cớ, đành phải theo chân Thúy Nha đang hưng phấn bồng bồng trở lại điện Thông Minh. Tả Tử Thần chắc hẳn khi này bị nàng quát tháo, cũng cảm thấy mất mặt, đã trở lại đài cao ngồi cùng chỗ với đám đệ tử. Nàng rút cục cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiệc rượu xong xuôi, sơn chủ bị màn ca múa của Long Vương chen ép không góc lên nổi rút cục cũng tìm được một cơ hội ngắt đầu, khách khứa mời mọc Long Vương tới Vạn Bảo các một chuyến, Long Vương quả nhiên vui vẻ đáp ứng, hai vị tiên nhân lão nhân gia tay trong tay, ai cũng có tính toán riêng nhưng lại cười tít mắt dẫn theo đoàn người dài dằng dặc chậm rãi đi tới Vạn Bảo các.

Vạn Bảo các hôm nay lại được bài trí khác hẳn so với hôm Phó Cửu Vân đưa nàng tới xem, không khí giàu sang quý phái của vàng ngọc châu báu bao trùm tất cả, nơi dựng tòa san hô đỏ trước đây nay lại đặt một con ngựa vàng thân cao ba thước, hai mắt được điểm xuyết bởi hai viên hồng ngọc, mặc dù tinh xảo trân quý, nhưng lại không giấu nổi vẻ thô tục tầm thường.

Những đồ vật khác cũng đều thay đổi cả, không phải đá quý thì là minh châu, thậm chí còn có một gốc cây bằng thạch anh trong suốt từ trên xuống dưới. Hai bức tiên họa trên tường đã đổi thành hai bức mỹ nhân đồ tuyệt bút của thượng cổ họa thánh Bình Giáp Tử. Thay đổi như vậy, Vạn Bảo các lịch sự tao nhã thanh lệ bỗng chốc tụt hạng không phanh, chẳng khác nào phòng giấu đồ của đám nhà giàu thô tục chốn nhân gian.

Long vương nhìn sáng cả mắt, không ngừng vô ý thức mà vỗ vỗ cái bụng phệ của lão, im im hồi lâu, mới chậm rì rì nói: “Lão huynh, mấy thứ này mà người cũng coi là bảo bối? Vài chục năm không gặp, núi Hương Thủy các người e là cũng cùng đường mất vận mất rồi?”

Sắc mặt sơn chủ lập tức biến đổi: “Chẳng lẽ Long huynh có thứ trân bảo quý hiếm gì bỗng tột chưa từng thấy qua? Không ngại lấy ra xem, cho mọi người được mở mang tầm mắt.”

Bạch Hà Long Vương mỉm cười, lấy từ trong tay áo một phiến quạt xấp, vừa xòe quạt ra, vẻ long lẫy của Vạn Bảo các tức thời trở nên ảm đạm. Lão hơi phe phẩy cây quạt, lập tức có vô số cánh hoa trong suốt lấp lánh tỏa sáng từ giữa hư không lả tả rơi xuống, hương thơm tỏa ra từng đợt từng đợt khiến người ta mê say.

“Nước Đại Yến đã diệt vong từng nổi danh về tinh hoa nghệ thuật. Đại Yến có một thiên tài, tên là Công Tử Tề. Người này không chỉ tinh thông nhạc luật, viết nên một khúc Đông Phong Đào Hoa tuyệt thế, mà còn là bậc thầy về hội họa, có thể bày tiên pháp trên tranh. Hắn vẽ cái gì, chỉ cần mở bức tranh ra, người nhìn thấy liền có ảo giác như lạc vào trong tranh. Lão huynh, người thấy cây quạt này của ta thế nào? Cho dù đem cả phòng châu báu của người bán đi, chỉ e cũng không mua nổi một nan quạt này của ta ấy chứ?”

Bạch Hà Long Vương đắc ý hả hê lại phẩy quạt thêm mấy lượt, khiến cho cánh hoa bay tán loạn cả lên, sau đó mới vô cùng nâng niu khếp lại, cất vào trong tay áo.

Sơn chủ cười ha hả, quay đầu phân phó: “Cửu Vân, để Long Vương đại nhân được mở mang tầm mắt một lần.”

Phó Cửu Vân cung kính nói vâng, ấn nhẹ trên tường một cái, đồng vàng bạc châu báu kia lập tức lù vào trong tường, xoay ngược lại, trong nháy mắt trắng sáng nhô lên, gió thổi hiu hiu, hoa rơi như tuyết.

Hai bức mỹ nhân đồ bỗng chốc đổi thành bức “Cảnh đẹp ngày xuân” và “Minh nguyệt”. Ngay cả đám đào kép nhút nhát e lệ cũng nhẹn không nổi mà ồ lên, bọn tạp dịch lại càng bị mê hoặc hơn, rất nhiều kẻ cố bắt cho bằng được những cánh hoa này, nhất định không chịu tin đó chỉ là ảo giác.

Vạn Bảo các trở nên sáng rực, chính là cảnh tượng Đàm Xuyên nhìn thấy đêm đó, nào còn thấy đâu chút thô tục tầm thường khi nãy?

Sơn chủ tươi cười khiêm nhường dị thường, nhìn khuôn mặt đột ngột biến sắc của Long Vương, chậm rãi hỏi: “Long huynh, người thấy hai bức họa của bốn tọa so với cây quạt của người thì thế nào?”

17. Chương 17

Chương 17: Ý đồ của Long Vương

Hôm đầu tiên Long Vương tới, suýt chút nữa ra về trong ầm ịch. Sơn chủ ỷ vào ưu thế chủ nhà, chọc cho Long Vương ức gần chết. Đương nhiên, lão là vì thua kém mà tức giận, hay là vì đồ kị mà tức giận, thì không được biết rồi.

Tuy rằng Đàm Xuyên cảm thấy chuyện đấu phú này rất nhàm chán, nhưng người ta một kẻ là sơn chủ một kẻ là Long Vương, chính là thừa tiền để đốt, còn ai dám nói gì.

Đêm đó tiệc rượu qua loa mà tàn, Long Vương sắc mặt quỷ dị xin được cáo lui trước, bọn tạp dịch xưng phong nhận việc ở lại dọn dẹp chén đĩa, coi như báo đáp lại lòng từ bi của sơn chủ. Dọn được một nửa, Thúy Nha nói choáng váng đầu, rời đi trước. Buổi chiều từ Vạn Bảo các đi ra, sắc mặt cô nàng đã không tốt, trắng bệch dị thường, chống đỡ được tới giờ đã là vô cùng khó khăn.

Đàm Xuyên im lặng nhìn cô nhóc lung la lung lay ra khỏi điện Thông Minh, lúc đi tới ngưỡng cửa, Hồ Thập Cửu đuổi tới nói hai câu với cô nhóc, Thúy Nha rõ ràng rất vui vẻ, được hân ân yếm vỗ vỗ đầu, cười như trẻ nhỏ được cho ăn kẹo.

Thấy hai người sóng vai đi xa, Đàm Xuyên rút cuộc bất chấp công việc còn đang dang dở, nhanh chóng buông bát đĩa lặng lẽ đuổi theo, thỉnh thoảng Phó Cửu Vân cả ngày nay chẳng thèm để ý tới nàng đột nhiên từ sau gọi một tiếng: “Tiểu Xuyên Nhi.”

Ngữ điệu này, ái muội muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, khiến mọi người trong điện đều nhao nhao nhìn về đây.

Nàng cảm thấy da đầu run lên, lại không dám bỏ đi, đành phải xoay người hành lễ: “... Cửu Vân đại nhân có gì phân phó?”

Phó Cửu Vân cười dài đi tới, ngẫu nhiên liếc nhìn Tả Tử Thần không xa một cái, đột nhiên nâng tay tháo xuống một đóa châu hoa bên tai nàng, đặt trước mũi khẽ ngửi, dịu dàng bảo: “Việc gì nên làm đều đã làm, còn khách khí gọi đại nhân vậy sao?”

“Ồ——” Lời này quả nhiên dẫn tới sóng to gió lớn, mỗi người ánh mắt như đao như kiếm, đồng loạt phóng về phía này. Đàm Xuyên sắc mặt xanh mét, bấp thập sau lưng cứng ngắc, cách nửa ngày mới cười khan nói: “Đại nhân nói đùa, ngài có ân tình lớn đối với tiểu nhân, tiểu nhân suốt đời khó quên, sớm đã hạ quyết tâm xem ngài như phụ mẫu tái sinh, cả đời hiếu kính.”

Bốn lạng đánh bạt ngàn cân, ném lại củ khoai nóng cho hần.

Phó Cửu Vân hoàn toàn không để ý, thần sắc ôn nhu vuốt ve gò má nàng, nói nhỏ: “Đêm nay đại nhân có chút việc, không trở về. Người ở nhà một mình, đừng làm chuyện xấu.”

Quả nhiên vẫn là không trở về, kẻ muốn làm chuyện xấu rõ ràng là hần. Nàng thiếu chút nữa phun ra “Người muốn đi đâu”, có điều tới cùng vẫn nhin xuống được. Hỏi để làm gì chứ? Mấy nữ đệ tử đứng chờ phía sau hần, hi hi ha ha nói cười, mặt mày phơi phới, chỉ cần không mù liền nhìn ra được hần rốt cục muốn đi làm cái gì.

Dù sao hần xưa nay vẫn là một kẻ phong lưu, dịu dàng với một nữ nhân là điều đương nhiên, dịu dàng với một đồng nữ nhân, lại càng vô cùng đương nhiên.

Đàm Xuyên âm thầm thở dài, lùi về sau một bước, khách khách khí khí nói: “Không dám không dám, tiểu nhân sẽ nấu một bát canh bầu dục thật ngon, đợi ngài trở về bồi bổ cho tốt.”

Phó Cửu Vân nửa cười nửa không néo néo mặt nàng, dẫn theo đám oanh oanh yến yến đi sát qua người nàng, một tiếng thở dài nỉ non mơ hồ bay tới tai nàng: “Cô bé ngốc...” Là nói với nàng, hay nói với nữ đệ tử trong sáng ngây thơ đi bên hần, nàng không biết, cũng không muốn biết cho lắm.

Đứng sững hồi lâu, đang muốn đi, bất ngờ cánh tay bị túm chặt, nàng đau run cả người, suýt chút nữa bật thành tiếng.

Nhưng lại có người lên tiếng trước nàng: “Không được dây dưa với hần!” Giọng nói kia rõ ràng là Tả Tử Thần. Dễ thấy, lúc này đến phiên hần không vui, cực kỳ không vui.

Đàm Xuyên phiền muộn gãi gãi đầu, nàng vốn đã rối như tơ vò, người này còn muốn đổ thêm dầu vào lửa. Nàng dùng lực rút tay lại, xoa xoa chỗ bị hần siết đau, thấp giọng nói: “Tiểu nhân là tạp dịch hầu hạ bên người Cửu Vân đại nhân, Tử Thần đại nhân nói thật kỳ quái, tiểu nhân không hiểu.”

Tả Tử Thần nhíu mày một lát mới nói: “Cửu Vân hần...” Do dự một chút, cuối cùng lại không nói tiếp.

Trong lòng Đàm Xuyên không hiểu có tư vị gì, quay đầu đi, khẽ nhắc nhở hần: “Huyền Châu đại nhân còn bị giam lỏng tại Thái Vi lâu, ngài không đi xem nàng thế nào ư?”

Cái tên này quả nhiên làm hần lạnh mặt, nửa ngày cũng không lên tiếng. Đàm Xuyên đang cho rằng hần tức giận, hần lại bỗng nhiên nói nhỏ: “Có lẽ ta nên đi xem, nhưng rồi lại cảm thấy tựa hồ không nên đi.” Nói xong hần cười cười, cất bước rời đi, bỏ lại một câu nói khê cơ hồ không thể nghe thấy: “Chờ tới khi ta nhớ ra hết thấy... Đàm Xuyên, khi đó chúng ta sẽ thế nào?”

Đàm Xuyên ngơ ngẩn đứng hồi lâu, nếu như thực có ngày đó, nàng còn có thể làm sao?

Chính nàng cũng không rõ nữa.

Đêm quá canh ba, những tiếng ồn ào náo động trên núi Hương Thủ đều ngừng cả, mọi người ăn chơi quây phá cả một ngày đã chìm vào mộng đẹp.

Trong phòng Thúy Nha vẫn đèn đuốc sáng trưng, bóng cô nhóc in rõ trên khung cửa sổ, lay động theo ánh nến, lại có chút quỷ dị. Đàm Xuyên im hơi lặng tiếng tới gần, qua khe cửa sổ nhìn vào trong, thấy cô nhóc đờ đẫn ngồi ở đầu giường, đối diện là một con hồ ly toàn thân nửa trong suốt, lắc đầu quấy đuôi trước mặt cô nhóc, động tác vô cùng cổ quái.

Đây là Hồ Yểm thuật, Thúy Nha sau khi bị yểm, cho dù có làm gì cũng không hay. Đàm Xuyên lùi một bước, lấy ra tờ giấy thổi một hơi, giấy trắng nháy mắt hóa thành một chiếc mặt nạ đồng, đang muốn đeo lên, chợt nghe trong phòng có động tĩnh, cánh cửa “kê kệt” một tiếng mở ra. Thúy Nha chỉ mặc một bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, trong lòng ôm con hồ ly, vừa bước một chân qua ngưỡng cửa, không biết muốn đi nơi nào.

Đàm Xuyên ra tay như chớp, bắt lấy vạt áo cô nhóc, hất một cái, Thúy Nha giống như bị gió thổi bay, nhẹ bay trở về giường, chần mèn rơi xuống trên người, cô nhóc cũng không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Hồ ly kia thấy tình thế không ổn, toan trốn chạy, thành linh phía sau tiếng gió nổi lên, cả cơ thể bị giữ chặt trong một hàm răng sắc nhọn, không thể động đậy.

Đàm Xuyên lẳng lặng khép cửa sổ, xoay người bước đi, mãnh hổ được biến ra từ giấy trắng kia ngoan ngoãn im lặng theo sau nàng, nhưng Hồ Thập Cửu đang bị nó ngoạm chặt lại đột nhiên mở miệng: “Tôn giá là ai? Có gì phải xen vào việc của người khác!”

[Tôn giá: tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện]

Nàng không nói chuyện, thông dong đi thẳng tới một góc khuất, lúc này mới chậm rãi xoay người. Hồ Thập Cửu thấy trên mặt nàng mang một chiếc mặt nạ đồng vô cùng đáng sợ, sau mặt nạ là ánh mắt sáng quắc, thế nhưng kẻ này lại không nói một lời, làm cho người ta quả thật sinh ra sợ hãi. Hắn lại hỏi một câu: “Người, người muốn làm gì?” Thanh âm run rẩy, rõ ràng là đang ít nhiều sợ hãi.

Đàm Xuyên trầm giọng nói: “Hắn là ta hỏi người muốn làm cái gì mới đúng.”

Hồ Thập Cửu do dự một lát, tự hiểu nếu như chính mình không nói, người này tuyệt đối sẽ không buông tha, đành phải thật thà: “Cô nương này trời sinh tính dương thân thể thanh tịnh, ta chỉ muốn lợi dụng nàng hấp thu chút tinh hoa nhật nguyệt, không hề hại tới tính mạng nàng.”

Đàm Xuyên không khỏi cười lạnh: “Người thân là đào kép của Long Vương, lại dám tùy ý dả thương người tại núi Hương Thủ, thật to gan!”

Không ngờ Hồ Thập Cửu cũng lại cười lạnh: “Tôn giá thì ra cũng bán mạng vì sơn chủ Hương Thủ, nực cười nực cười! Chết đến nơi mà còn không biết! Ta thấy bản lĩnh tôn giá không tệ, tốt bụng nhắc nhở người một câu, mau chóng rời đi mới là thượng sách! Tối ngày núi Hương Thủ đổi chủ, những đệ tử có tu vi như người, khó tránh khỏi trở thành bữa ăn ngon trong bụng Long Vương. Đến lúc đó, hối hận cũng không kịp!”

Đàm Xuyên chấn động trong lòng, nổi lên hứng thú: “Có ý gì?”

Hắn liếc chết cắn chặt đầu lưỡi, bất luận hỏi thế nào cũng không khai. Đàm Xuyên ra hiệu mãnh hổ kia cắn mạnh hơn một chút, chỉ nghe thân thể hắn vang lên tiếng “Lách cách”, xem chừng xương cốt sắp vỡ đến nơi, Hồ Thập Cửu không chịu nổi, đành phải run giọng nói: “Cây to đón gió... Sơn chủ Hương Thủ tuổi tác đã cao, còn tích trữ nhiều bảo vật như vậy, ai... ai không gấp ghé chứ? Huống chi lão cũng không phải thiện tiên, thu nhận đệ tử cũng không phải để độ nhân đắc đạo, chẳng qua là nuôi dưỡng một bầy chó giúp hắn trông coi bảo vật mà thôi... Lẽ đời như thế, tiên nhân cũng vì tài vì thế mà tranh đoạt giành giật, nói chi đến cái loại tiểu yêu phạm nhân như ta?”

[Thiện tiên: tiên tốt]

[Tài ở đây là tiền tài, thế ở đây là thế lực]

Đàm Xuyên có chút dăm chiêu, đang muốn hỏi lại, chợt nghe không xa truyền tới một tràng cười, có vẻ là hai đệ tử trẻ tuổi tìm góc khuất này quyết định hưởng thụ một chút mùi vị dã hợp. Hồ Thập Cửu đảo đảo tròn mắt, lập tức há miệng kêu to: “Cứu mạng...”

[Dã hợp: wild sex hoặc outdoor sex, mình không giải thích thêm, các bạn tra google]

Không chờ hắn kêu xong, mãnh hổ đã ngoạm thẳng vào hai chân trước của hắn, lúc này cơ thể hắn cũng không phải da thịt bình thường, mà là tinh phách biến thành, hai chân bị cắn nát đau đớn không tả xiết, còn chưa kịp kêu ra tiếng, Đàm Xuyên đã sớm thu linh thú về, nhẹ nhàng rời đi. Đến lúc hai đệ tử trẻ tuổi theo tiếng kêu tìm tới đây, trên mặt đất ngoại trừ một vầng sáng xanh mờ ảo sắp tắt, thì không còn gì khác.

Khi trở lại sân viện của Phó Cửu Vân, chợt phát hiện đèn trong phòng ngủ vẫn sáng, Phó Cửu Vân lẽ ra phải ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt giờ phút này lại đang ngồi dựa bên cửa sổ, một mình uống rượu dưới trăng. Bước chân đang nhàn nhả của Đàm Xuyên thoáng chốc trở nên nặng nề, ngây ngốc nhìn hắn tựa như bị sét đánh, khó có khi trân trân đứng nhìn, một chữ cũng không nói nên lời.

Phó Cửu Vân rót một chén rượu, nở một nụ cười không mấy tốt lành với nàng: “Tiểu Xuyên Nhi, canh hoa bầu dục đâu?”

Đàm Xuyên ngây người hồi lâu, bất chợt hoàn hồn, “xoạt” một tiếng quỳ xuống, kêu to: “Tiểu nhân lười biếng! Hôm nay ăn quá nhiều, nên nghỉ ra ngoài đi lại một chút cho tiêu, không ngờ đại nhân trở về sớm như vậy! Canh hoa bầu dục... Cái đó, tiểu nhân còn chưa làm. Sẽ đi làm ngay!”

Hắn “À” một tiếng, không chút đếm xỉa nói: “Canh ba nửa đêm, đừng có chạy loạn khắp nơi. Những chỗ hẻo lánh trên núi có rất nhiều thú dữ rắn độc, ngộ nhờ bị ăn, chẳng phải sẽ khiến đại nhân thương tâm cực kỳ?”

Tim nàng nảy lên thành thạch, giả bộ không hiểu ý hắn, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi: “Đại nhân, ngài hôm nay trở về thật sớm nha? Là thân thể khó chịu sao? Tiểu nhân lập tức đi làm canh hoa bầu dục cho ngài...”

“Người tới đây.” Phó Cửu Vân giống như không nghe thấy, mỉm cười vẫy tay gọi nàng.

Đàm Xuyên nán ná hồi lâu, từng bước từng bước lê gối đến dưới cửa sổ, thành linh hai tay hắn ôm hai bên sườn nàng, nhắc bổng cả người nàng đặt trên bệ cửa sổ. Nàng cứng ngắc người, bao nhiêu lông tơ dựng đứng cả lên, thể nhưng động cũng không dám động, chỉ run giọng nói: “Đại nhân... Canh hoa bầu dục kia...”

[Lúc này Đàm Xuyên đứng ngoài, Phó Cửu Vân ngồi trong phòng, Cửu Vân bế Đàm Xuyên đặt trên cửa sổ]

“Đại nhân cảm thấy người còn hữu dụng hơn canh hoa bầu dục.” Phó Cửu Vân ôm eo nàng, cầm dựa trên vai, tay giữ chặt bụng nàng, khiến lưng nàng áp sát vào lồng ngực hắn, “Hôm nay gan lại nhỏ đi rồi sao, không dám nói hiến thân?”

Đàm Xuyên cười gượng chỉ vào mảnh trăng nhỏ xíu như hàng lông mày giữa trời: “Ấy là... Hôm nay không hoa không trăng, không có không khí... Ha ha, không có không khí...”

Phó Cửu Vân thở nhẹ một hơi trên tai nàng, Đàm Xuyên sợ ngửa, có điều tránh thế nào cũng không tránh nổi, cắn răng gồng mình chịu đựng, cảm giác như tê ngứa vào cả trong lòng, tư vị lại chẳng hề khó chịu, chỉ cảm thấy hơi bối ngỡ, không khỏi muốn kháng cự.

“Thật sao? Đại nhân cảm thấy không khí của người đều chạy tới chỗ Tử Thần cả rồi. Nha đầu chết tiệt kia, có đại nhân vẫn chưa đủ, còn muốn trêu chọc Tử Thần sao?”

Hắn nói như thể chuyện vô cùng trọng đại, mùi vị ghen tức rõ rệt.

Đàm Xuyên khẽ vận vạt vài cái, thấy hắn nhất định không chịu buông tay, đành phải thở dài một tiếng: “Thực không đối gặt đại nhân... Tiểu nhân đối với Tử Thần đại nhân vừa gặp đã rung động, gặp lại khó quên. Có điều tiểu nhân cùng Tử Thần đại nhân khác biệt một trời một vực, không dám ước vọng trèo cao, miễn là mỗi ngày có thể nhìn thấy hắn, tiểu nhân cũng thấy thỏa mãn rồi...”

Phó Cửu Vân thấp giọng cười hai tiếng, vuốt ve một lọn tóc của nàng, chậm rì rì hỏi: “Cảm thấy Tả Tử Thần với Đậu Đậu ca của người trông rất giống nhau chứ gì?”

Đàm Xuyên đã sớm quên Đậu Đậu ca là kẻ nào, bị hắn nhắc tới mới nghĩ đến, vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc: “Đúng vậy đúng vậy! Tiểu nhân vừa thấy Tử Thần đại nhân, trong đầu liền trống không một mảnh...”

Phó Cửu Vân trầm mặc giây lát, rốt cục chậm rãi buông nàng ra. Đàm Xuyên trượt xuống nhanh như cá chạch, cách xa hắn chừng một trượng mới dám quay đầu, cười xòa nói: “Muộn rồi, đại nhân nghỉ ngơi cho sớm nha? Tiểu nhân đi đun nước cho ngài...”

Hắn không trả lời, nhào người nằm bò trên cửa sổ, khuôn mặt vô cảm bình tĩnh nhìn nàng, nốt ruồi nơi đáy mắt khiến trông hắn giờ phút này u buồn mà lạnh lùng. Đàm Xuyên không dám nhúc nhích, không biết vì sao, cũng chẳng dám nhìn thẳng hắn, bối rối gục đầu xuống, nhìn chằm chằm mũi chân mình đến nhập thần.

Không biết đã qua bao lâu, Phó Cửu Vân mới thấp giọng mở miệng: “Người đi ngủ đi, không cần làm gì khác.”

Đàm Xuyên đột nhiên cảm thấy lòng dạ rối bời, vội vàng đáp một tiếng, lập tức xoay người đi.

Hắn bất chợt lại nói khẽ: “Tiểu Xuyên Nhi, nói dối cũng phải nói cho hùng hồn, đừng có lúc nào cũng mang cái bộ dạng cô đơn bơ vơ. Ta không giống Tả Tử Thần, ta có mắt, chuyện gì ta cũng đều nhớ cả.”

Nàng giật mình nhìn lại, Phó Cửu Vân đã khép cửa sổ.

Đàm Xuyên ngơ ngẩn đứng hồi lâu, nhất thời muốn xông thẳng vào túm lấy hần lớn tiếng hỏi xem những lời này tới cùng là có ý gì, nhất thời lại muốn giả bộ như cái gì cũng không biết rõ, ngây ngây ngốc ngốc vào phòng đi ngủ. Nàng khê động dậy, cắn cắn răng, quyết định làm như không có chuyện gì xảy ra, tiến vào phòng trải giường chiếu bắt đầu đi ngủ.

Sau nhiều ngày như vậy, Phó Cửu Vân rốt cục đã trở lại, đáng tiếc đêm nay bầu không khí vô cùng căng thẳng, hần nằm trên giường đưa lưng về phía nàng, chần chập đến đầu vai, không hề động dậy. Hần bất động, Đàm Xuyên lại càng không dám nhúc nhích, rón rén khê khàng trải giường chiếu, nằm co ro trên một góc ván giường, cũng xoay lưng về phía hần, cắn môi nghiêng ngáu không nói nửa lời, giống như muốn cùng hần phân tranh cao thấp.

Mông mông lung lung trong giấc ngủ, cảm giác có người nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, vừa dịu dàng vừa tràn đầy yêu thương, thật giống như một giấc mơ —— nàng cũng chỉ có thể cho rằng nàng đang mơ.

Có người trên đỉnh đầu khê hỏi nàng: “Tả Tử Thần thật sự tốt vậy sao?”

Nàng thật sự không muốn nghĩ tới cái tên này, dứt khoát thụt đầu vào trong chăn, làm bộ như đang ngủ rên hừ hừ hai tiếng. Trong đầu hiện ra rất nhiều cảnh tượng, hỗn loạn không sao nắm bắt, sau cùng cứ vậy mà thiếp đi, mơ thấy năm đó nàng lén lút trốn ra cung chơi, Tả Tử Thần một đường yên lặng đi theo, nàng cố ý diện một bộ đồ mới tinh mà hần cứ làm như không thấy. Nàng cúi đến điên người, cố ý đi nhiều đường vòng vòng thật xa, kết quả bị đôi giày mới cọ xước chân, đành phải ngồi ngây ngốc ở ven đường.

Khi ấy, hần vẫn là một thiếu niên, luống cuống không biết làm thế nào cho phải, mắt thấy trời sắp tối, nếu không hồi cung chỉ sợ cả hai sẽ bị mắng chết. Có điều hần lại không dám chạm tới người nàng, nàng là Đế Cơ, thân phận tôn quý, hần có với cũng chẳng tới nổi.

Sau đó vẫn là nàng chịu không nổi, phát câu hỏi hần: Huynh không phải đang tu tiên sao? Ngay cả thông linh thuật đơn giản mà cũng không biết?

Hần giật mình hiểu ra, gọi ra một chiếc kiệu mây đỗ bên cạnh, vươn tay tới đỡ nàng, cứ như thể cả người nàng đều là bàn ủi, nóng tới mức hần không ngừng run nhè nhẹ. Chặt vật đưa nàng vào trong kiệu, hần thăm thì nói: Đế Cơ, vi thần đắc tội.

Nàng lạnh mặt xoay đầu đi, thanh âm cũng lạnh lùng: Vi thần cái gì, huynh thì là cái thần gì chứ!

[Thần ở đây là bề tôi, hạ thần

]

Hần đành phải sửa lại: Thuộc hạ...

Nàng tiếp tục phát câu: Thuộc hạ cái gì!

Hần trầm mặc rất lâu, đến tận khi ráng chiều nơi chân trời chiếu lên hai người nhuốm một màu đỏ ửng, hần mới đưa lưng về phía nàng, thanh âm rất khê: Hôm nay muội rất xinh đẹp, ta vui lắm.

.....

...

Đàm Xuyên trong cơn mơ trở mình, nước mắt lăn xuống một lòng bàn tay ẩm áp.

Canh hoa bầu dục Đàm Xuyên định làm cho bé Cửu Vân:

18. Chương 18

Chương 18: Rời đi (Phần 1)

Tục ngữ đã nói, gừng càng già càng cay, mới hôm trước Long Vương và sơn chủ chẳng vui vẻ gì cho cam, vậy mà đến hôm sau hai người lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, lại bắt đầu tăng bốc khen ngợi lẫn nhau trong tiệc rượu, ba hoa chích chòe tới quên trời quên đất.

Đàm Xuyên hôm nay tiếp tục ăn quá đà, ôm cái bụng trương phềnh ngồi trước bàn nghe bọn họ lời qua tiếng lại, chống đỡ từng cơn buồn ngủ kéo tới. Thấy thế nào Bạch Hà Long Vương kia cũng là một ông chú trắng trẻo béo tốt phúc hậu, quả thật không thể trông mặt mà bắt hình dong, những âm mưu suy tính trong bụng lão, sơn chủ liệu biết được bao nhiêu?

Nàng mở miệng ngáp lớn, Thúy Nha bên cạnh kéo kéo tay áo nàng, thầm thì nói: “Xuyên tỷ đừng có thế, người khác thấy được là không hay đâu nha?”

Đàm Xuyên quay đầu cười tủm tỉm nhìn gương mặt hồng hào của cô nhóc, xem ra Hồ Thập Cửu quả nhiên linh đủ giáo huấn, không dám quay lại tìm cô nhóc, Thúy Nha lại khôi phục sinh khí dồi dào như xưa. Nàng nói: “Hôm nay em nhất định kéo ta ngồi phía trước, có thứ gì hay ho muốn ta xem hay sao?”

Hôm nay nàng vốn không định tới, có điều Thúy Nha sống chết không tha, chẳng những muốn kéo nàng tới, còn nhất định đòi chiếm chỗ ngồi phía trước, chỉ nói muốn nàng cùng ngồi xem thứ hay. Có trời mới biết tiểu cô nương giấu diếm tâm tư bí mật gì.

Thúy Nha đỏ mặt lên, vắn ngón tay cúi đầu nói: “Cũng, cũng không có gì. Ngày hôm qua Thập Cửu bảo em, hôm nay hẳn sẽ múa kiếm, còn là múa dẫn đầu nữa! Cho nên em muốn ngồi gần một chút để nhìn...”

“... Em thích hẳn?” Không phải chứ, vừa quen biết đã thích rồi?

Thúy Nha hơi sững sốt: “Cũng chưa phải là thích, chẳng qua trông hẳn xinh đẹp mà thôi... Em không nỡ cự tuyệt.”

Đàm Xuyên chợt thấy mừng vì đứa nhóc này không phải nam nhân, bằng không với trình độ phong lưu cỡ này, chỉ sợ Phó Cửu Vân có thúc ngựa cũng chẳng theo kịp. Nàng bất giác nhìn về hướng đài cao, đám đào kép đều nhu thuận ngồi phía dưới Long Vương, Hồ Thập Cửu sắc mặt trắng bệch, gượng gạo nói cười cùng mọi người, hai cánh tay quấn một tầng vải trắng dày cộp, đừng nói đến chuyện múa dẫn đầu, động đậy một chút cũng đã khó khăn.

Nàng hả hê cười nói: “Thúy Nha, Thập Cửu của em hôm nay không thể múa dẫn đầu rồi.”

Thúy Nha vội ngẩng đầu nhìn xung quanh, khuôn mặt lập tức ỉu xiu: “A! Sao có thể như thế?! Đợi lát nữa em đi hỏi hẳn xem sao! Chẳng lẽ là bị thương?”

Chỉ sợ có cho em đi tìm hẳn, người ta cũng chẳng dám gặp đâu... Đàm Xuyên chợt dạ uống một ngụm trà.

Trong điện Thông Minh đang lúc náo nhiệt tưng bừng, chợt nghe cửa điện “kéo kẹt” một tiếng mở ra, ba bốn đào kép nam mặt mũi tuấn tú khôi ngô mỗi người bưng theo một chiếc khay, cung kính cúi bước tiến vào, quỳ trên mặt đất cát cao giọng nói: “Tham kiến Long Vương đại nhân! Tham kiến sơn chủ đại nhân! Đây là rượu ngon Long Vương đại nhân đặc biệt mang tới, dùng hương thảo và các dược liệu quý hiếm dưới đáy nước Bạch Hà, ủ cùng với mật ong mà thành, gọi là ‘Tương Phùng Hận Văn’. Kính mời chư vị đại nhân thưởng thức.”

[Tương phùng hận văn: gặp nhau hận muộn/chỉ hận gặp nhau quá muộn]

Sơn chủ sờ sờ ria mép cười ha hả: “Long huynh khách khí quá! Lại còn mang theo rượu ngon tới góp vui.”

Long Vương đắc ý dào dạt vỗ cái bụng tròn: “Lão huynh người chớ xem thường rượu Tương Phùng Hận Văn này, lần trước Bạch Hồ vương ra giá hai mươi viên minh châu to bằng hạt nhãn, muốn xin ta một vò Tương Phùng Hận Văn, ta còn không đồng ý đâu! Lần này ta mang theo bốn vò, ngoài hai người chúng ta, cũng cho mấy đệ tử tâm đắc của người ném thử chút đi.”

[Bạch hồ: cáo trắng]

Sơn chủ quả nhiên háo hức, vội vàng phân phó các đệ tử bưng lên bốn vò rượu không lớn không nhỏ trên khay kia, mở nắp ra, hương rượu nồng nàn mà không ướt át, tinh mịn mà không tiêu tan nhất thời tràn ngập điện Thông Minh, ngay cả Đàm Xuyên cũng không nhịn được hít sâu một hơi, thầm khen: thơm thật!

Thanh Thanh rất khôn khéo, trước hết rót hai chén rượu, quỳ xuống dâng tới bên bàn hai người, dịu dàng nói: “Sư phụ, có rượu ngon sao có thể không có ca múa? Tiểu đồ gần đây mới tập được khúc Đông Phong Đào Hoa, xin nguyện vì giai khách mà múa một điệu.”

Sơn chủ mỉm cười gật đầu, liếc Long Vương một cái. Hai ngày nay toàn phải chống mắt xem đám đào kép ca múa, làm như cả một ngọn núi Hương Thủ to như vậy của lão không có lấy một nhân tài, thừa cơ Thanh Thanh xin phép, chèn ép uy phong của Long Vương một chút, đương nhiên lão cầu còn không được.

Ngược lại Long Vương có phần kinh ngạc: “Ô? Khúc Đông Phong Đào Hoa? Từ sau khi nước Đại Yến diệt vong, khúc nhạc này đã bị thất truyền. Hôm nay ta phải dốc lòng thưởng thức một phen!”

Thanh Thanh cười như hoa xuân nở rộ, vội vàng vỗ tay gọi các đệ tử lên đài chuẩn bị. Phía bên này Long Vương cũng phân phó đám đào kép tới rót rượu cho các đại đệ tử ngồi gần sơn chủ, Phó Cửu Vân hứng thú nâng lên chén đá trắng trước mặt. Thử rượu tên Tương Phùng Hận Văn kia tính chất khá kỳ lạ, rót đầy miệng chén hơn một tấc, lại không sánh ra chút nào, màu rượu xanh như ngọc bích, để gần chỉ thấy mùi thơm sâu thẳm; để xa chút, mùi hương kia lại trở nên nồng đậm say lòng người, quả nhiên là thứ rượu ngon ngàn vàng khó mua.

Hắn đứng dậy hòa nhã nói: “Đệ tử to gan, muốn mời một người cùng uống rượu này, xin sư phụ thành toàn.”

Sơn chủ hôm nay trong lòng vui vẻ, gật đầu đáp ứng, Phó Cửu Vân liền chậm rì rì tới trước đài, nhìn xung quanh phía dưới. Đàm Xuyên đang uống trà, tự nhiên cảm thấy rét run một trận, so vai rụt cổ không dám ngẩng đầu, thỉnh thoảng Phó Cửu Vân lớn tiếng gọi nài: “Tiểu Xuyên Nhi, người lên đây.”

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người trong điện bao gồm cả sơn chủ đều dừng trên đầu nàng, chén trà trong tay Đàm Xuyên run lên, “ào” một cái đổ xuống, ướt nhẹp nửa chiếc váy của Thúy Nha. Có điều Thúy Nha hiện tại đã ngây cả người, không có nửa điểm phản ứng, miệng há hốc, rõ ràng là cảm đang có xu thế muốn trật khớp.

Trong điện Thông Minh đột nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh, mọi người đều đổ mắt nhìn tiểu tạp dịch điện mạo xấu xí này, nàng mặt mày bình tĩnh đặt chén trà xuống, mặt mày bình tĩnh đứng dậy phủi phủi váy, rồi mặt mày bình tĩnh đi lên đài cao, ngồi xuống bên cạnh Phó Cửu Vân. Toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát, không có chút xíu biểu tình ngưng ngùng, bất an, hay sợ hãi, quả nhiên có chút không đơn giản.

“Ở dưới đó đã ăn cơm xong chưa?” Phó Cửu Vân da mặt dày không thua kém nàng, chẳng coi ai ra gì giúp nàng vuốt lại đám tóc rối bời bên má, rõ ràng muốn nói cho người khác biết: Giữa hai bọn ta chính là có gian tình đấy, thì có làm sao?

Trước mắt bao người, Đàm Xuyên dứt khoát bình tĩnh không sợ hãi, việc nhân đức không nhường ai nhón một miếng bánh đưa lên miệng ăn, còn to gan lớn mật nhú mày đánh giá: “Cũng như nhau cả thôi.”

Mắt thấy bầu không khí dần bế tắc, Thanh Thanh nhanh chóng vỗ vỗ tay, các nữ đệ tử lập tức hiểu ý, mang theo nhạc cụ ngồi thành một vòng quanh đài. Thanh Thanh dẫn theo một đám nữ đệ tử nhẹ lướt lên đài, duyên dáng uyển chuyển hành lễ với sơn chủ và Long Vương. Tiếng nhạc chuẩn bị cất lên, sơn chủ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng phát tay, xoay người hỏi Tả Tử Thần đang ngồi lân cận: “Huyền Châu ở tại Thái Vi lâu đã được một tháng chưa?”

Tả Tử Thần cúi người đáp: “Hồi bẩm sư phụ: còn khoảng năm sáu ngày nữa.”

Sơn chủ có chút cảm khái: “Hôm nay khó có dịp Long Vương mang tới rượu ngon, nàng là cảnh vàng lá ngọc, há có thể bạc đãi nàng? Cho phép nàng đi ra bái kiến Long Vương đi.”

Tả Tử Thần mặt không biểu tình, đáp vâng, đứng dậy đi ra ngoài, góc áo sượt qua mu bàn chân Đàm Xuyên, hắn cũng không quay đầu lại. Miếng bánh trong miệng Đàm Xuyên rốt cuộc nuốt không nổi, nhai đi nhai lại trong miệng, nhạt như nước ốc.

Không lâu sau, Tả Tử Thần liền dẫn Huyền Châu trở lại. Nàng ta bị nhốt tại Thái Vi lâu một tháng rõ ràng chẳng sung sướng gì, tiêu tụy đến nỗi cả người gầy xẹp đi, có điều những chuyện này đều chẳng là gì nếu so sánh với thân tình u oán thương tâm trên mặt nàng ta, hai mắt nàng ta chỉ nhìn chăm chăm bóng lưng của Tả Tử Thần, dường như sắp bật khóc đến nơi.

Sơn chủ khẽ nhíu mày, ho nhẹ một tiếng: “Huyền Châu, tới đây ra mắt Bạch Hà Long Vương.”

Huyền Châu miễn cưỡng ổn định lòng dạ rồi bời, vội vàng bước lên đài, chợt thấy Đàm Xuyên đang lặng lẽ nhìn mình, bước chân nàng ta không khỏi chậm lại, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, không ai nhường ai, mãi cho đến khi nàng ta quỳ trước bàn của sơn chủ, dập đầu sát đất, thấp giọng nói: “Đệ tử Huyền Châu bất tài bất kiến sư phụ, bất kiến Long Vương đại nhân.”

Nữ tử xưa nay cao ngạo này, ăn nhờ ở đậu đến hôm nay, cũng không thể không cúi đầu rồi. Không muốn nhìn dáng điệu khom lưng cúi đầu của nàng ta, Đàm Xuyên quay mặt đi. Bàn tay bỗng nhiên bị siết chặt trong một lòng bàn tay ấm áp, thì ra là Phó Cửu Vân. Hắn không nhìn nàng, chỉ nắm chặt tay nàng, cúi đầu uống chén Tương Phùng Hận kia. Uống một nửa, lại đưa cho nàng, thấp giọng nói: “Muốn uống không?”

[Không hiểu sao đoạn này tên rượu lại thiếu mất chữ “Vân”]

Đàm Xuyên miễn cưỡng cười nhận lấy, nghĩ tới những lời đùa cợt bình thường, không biết vì sao lại nói không nên lời, đành phải lan man: “Rượu này tên rất hay, Tương Phùng Hận Vân, không hổ là rượu của thần tiên, đến cái tên cũng sâu xa như vậy.”

Phó Cửu Vân ngẩng mặt quay đầu cười với nàng: “Đã tương phùng, thì không có hận vân. Chỉ cần ta thích, vô luận thế nào cũng sẽ trở thành của ta.”

[đã ‘gặp nhau’, thì không có lời ‘hận muộn’]

Nàng vốn đã đưa chén rượu tới bên môi, nghe hắn nói một câu đầy hàm ý như vậy, rốt cuộc uống không nổi nữa, giống như uống thì chẳng khác nào tán thành lời nói của hắn. Buông chén rượu xuống, nàng cười gượng hai tiếng: “Cửu Vân đại nhân quả nhiên là... gọi là gì nhỉ, anh hùng khí khái...”

Hắn không nói chuyện, chỉ càng thêm dùng lực nắm tay nàng, mở ra năm ngón, vuốt ve da thịt mềm mại trong lòng bàn tay nàng.

Tiếng sáo vang lên, khúc Đông Phong Đào Hoa rốt cục mở màn, ống tay áo như mây trôi, eo nhỏ tựa tuyết bay, không biết có bao nhiêu phong lưu phồn hoa, ngay cả sơn chủ xem cũng có chút sững sờ.

Thế nhưng Đàm Xuyên lại không có tâm tình xem múa, nàng đang từng li từng tí nỗ lực muốn rút tay khỏi tay người nào đó. Rút nè rút nè, một ngón thoát rồi, hai ngón thoát rồi... Mắt thấy nửa bàn tay sắp thoát khỏi ma chướng, hắn bỗng nhiên trở tay túm lại toàn bộ. Trên ngón trỏ và ngón giữa của hắn có vết chai thật dày, vuốt ve từng vòng từng vòng trong lòng bàn tay nàng, vừa tê vừa ngứa.

Đàm Xuyên ngửa đến nỗi suýt chút nữa bật cười, nhanh chóng đánh lạc hướng sự chú ý của hắn: “Đại nhân ơi... Ngài xem Thanh Thanh cô nương múa kia, múa đẹp quá đi.”

Phó Cửu Vân cười cười, thấp giọng nói: “Ta đã từng thấy thứ tốt nhất, cho nên không phải là nhất đẳng, đều không thể lọt vào mắt ta.” Dường như đang nhớ lại hồi ức đẹp nào đó, hắn cười vô cùng dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng trở nên mềm nhẹ: “Xuyên Nhi, ta là một nam nhân ích kỷ mà còn ngạo mạn, ta chỉ muốn thứ tốt nhất. Nàng nguyện ý, ta trọn đời này sẽ không rời khỏi nàng; nàng không nguyện ý... không nguyện ý cũng phải là của ta —— người hiểu hay không?”

Cổ họng nàng bỗng nghẹn lại như có gì tắc ở bên trong, nằm mơ cũng không nghĩ tới hắn sẽ nói những lời như vậy. Những lời mà ngay cả Tả Tử Thần cũng chưa từng nói, hắn lại cứ thế nói ra. Đáy lòng như có làn sóng điên cuồng mãnh liệt trào dâng, hết thấy trước mắt đều trở nên mơ hồ không rõ. Nàng chỉ có thể cắn răng, bình tĩnh nhìn chăm chăm một điểm trước mắt, để tâm tình suy sụp bên trong không đến nỗi phá hủy vẻ bình tĩnh mặt ngoài.

Thế gian tình người ấm lạnh, biến ảo khó lường, trọn đời là một thời gian rất dài, có thể nào nói ra miệng dễ dàng như vậy? Thế nhưng ngữ khí của hắn, biểu tình của hắn, lòng bàn tay ấm áp của hắn đều cho nàng biết: đây tuyệt đối không phải lời nói dối. Dường như đã tích tụ dưới đáy lòng biết bao năm, rõ ràng rất

quý giá, cho đến giờ lại vẫn một mực làm ra vẻ bị gạt sang một bên cũng chẳng sao, bị thương tổn bị cự tuyệt cũng hoàn toàn không e ngại.

Đàm Xuyên hít một hơi thật sâu, thanh âm khàn khàn: “... Ta không hiểu.”

Hắn hơi hơi mỉm cười, chẳng thêm bận tâm: “Rồi sẽ hiểu, bởi vì ta sẽ không buông tay.”

Nàng đột nhiên chớp chớp mắt, nước mắt sắp chảy ra đến nơi. Thanh Thanh trên đài đang múa gì, Long Vương đang nói gì, thậm chí Huyền Châu nhìn về hướng nàng lần thứ bao nhiêu, nàng đều không thể chú ý. Bàn tay Phó Cửu Vân vuốt ve gò má nàng, giống như muốn che chở một đóa hoa mỏng manh yếu đuối, bờ môi hắn mang theo hương rượu lẳng lặng kề sát, dịu dàng hôn lên gương mặt lạnh giá của nàng.

“Đế Cơ Đại Yến, ngươi còn muốn gạt ta bao lâu?”

Hắn bình tĩnh hỏi nàng.

19. Chương 19

Chương 19 : Rời đi (Phần 2)

“Đế Cơ Đại Yến, ngươi còn muốn gạt ta bao lâu?”

Hắn bình tĩnh hỏi nàng.

...

...

Ngón tay Đàm Xuyên giật giật, hai cái, ba cái, tiếng ồn ào huyền ảo trong phút chốc đều trở nên tĩnh lặng.

Tuy rằng trong lòng đã loáng thoáng hiểu rằng người này biết không ít, nhưng thực không ngờ hắn lại chọn đúng hôm nay, thời điểm này, tình hình chỉ ra. Là phát hiện ra điều gì rồi chẳng? Hay chỉ là hoài nghi gì đó? Hoặc giả, là đang nhắc nhở nàng cái gì? Nỗ lực lực lợi trong ký ức, nàng xác định chính mình chưa từng gặp qua Phó Cửu Vân người này, hắn lại đối xử với nàng thân mật dị thường, cứ như thể đã quen biết từ lâu. Những lời cười đùa dịu dàng, rồi đủ loại chọc ghẹo dò xét trước kia, giờ đây ngấm lại lại có chút kinh tâm động phách.

Là ai? Người này là ai?

Nàng bình thần quay đầu, lẳng lặng nhìn thẳng hắn. Ánh mắt hai người giao nhau thật lâu, không ai nhượng bộ, không ai chịu lép vế trước. Cuối cùng, Đàm Xuyên nở nụ cười, nàng nói: “Ngài đang bắt đầu trò đùa gì vậy?”

Phó Cửu Vân cũng đang cười, dịu dàng nói: “Ta vẫn rất nghiêm túc. Muốn giữ lại một người bên mình, hi vọng người ấy quên đi hết thấy những sự tình không nên do người ấy gánh vác kia. Ta muốn người ấy ở bên cạnh ta nở nụ cười, có giả ngây giả ngốc cũng chẳng sao. Nhưng người ấy lại cho rằng ta đang nói đùa.”

Hồ hấp của nàng trở nên rối loạn, vội quay mặt đi: “Ta không hiểu lời ngài.”

“Là không muốn hiểu?” Hắn trầm ổn vững vàng như núi Thái Sơn, không chút rối loạn, “Đàm Xuyên, người nàng đã ở trước mặt ta, nàng còn muốn trốn đi đâu? Ta đã bắt được nàng, từ nay về sau sẽ không buông nàng ra. Nàng có thể làm gì được ta?”

Nàng quả thật chẳng thể làm gì hắn, chỉ có thể nhụt chí cười cười, có chút bất đắc dĩ.

Phó Cửu Vân nâng tay nàng đến bên môi, chậm rãi hôn một chút, thanh âm rất thấp: “Hãy ở lại sống những ngày vô lo mà một cô gái nên có.”

Ánh mắt nàng hơi hơi chớp động, dường như đã bị lay động ít nhiều. Phó Cửu Vân nhìn thật lâu, rốt cục chậm rãi buông tay, yêu thương sờ sờ đầu nàng.

Trên đài cao, khúc Đông Phong Đào Hoa đang giữa hồi say sưa, Long Vương đột nhiên mở miệng: “Khúc Đông Phong Đào Hoa này quả nhiên mềm mại uyển chuyển, chỉ là thiếu chút khí thế oai hùng. Hay là để đám đào kép múa kiếm của ta tới góp vui một phen.”

Nói rồi vỗ vỗ tay, lập tức có mười mấy nam tử tuổi trẻ mặc y phục hai màu đen trắng cầm theo kiếm lên sân khấu, khiến cho các thiếu nữ đang nhảy múa lộ vẻ kinh hoàng.

Sơn chủ có phần mất hứng: “Long huynh, người đây là có ý gì?”

Long vương cười nói: “Lão huynh chớ giận, mấy đứa nhỏ này rất thông minh, sẽ không quấy nhiễu nhũn hính của nhóm đồ đệ yêu quý của người.”

Quả nhiên những nam tử trẻ tuổi kia sau khi lên đài cũng không hề lộn xộn, trái lại còn thuận theo nhạc luật, kết hợp với động tác uyển chuyển của chư vị các nữ đệ tử mà vùng lên trường kiếm, trong lúc nhất thời kim tỳ bà nhẹ nhàng chớp động, trường kiếm cũng tựa như rồng bạc mạnh mẽ, dần dần hòa cùng một nhịp, tuy làm cho vũ đạo bớt đi không ít phần mềm mại uyển chuyển, nhưng quả nhiên thêm một phần linh hoạt oai hùng.

Thanh Thanh xoay ngược kim tỳ bà, mềm mại không xương, ngàn vạn đóa hoa đào tựa như mây bay từ tay áo tới tấp tản ra, nhẹ nhàng nhảy múa trong không trung, phảng phất như trời đang đổ một màn mưa hoa. Ca múa đã tới cao trào, tiếng cười nói hoan hô cơ hồ phá tan điện Thông Minh, trên chín tầng mây mà nghe được tiếng nhạc, cũng phải nở một nụ cười.

Ý cười trên mặt Long Vương dần dần biến mất, bỗng nhiên ho khan một tiếng, chén rượu trong tay rơi trên mặt đất, vỡ “choang” một tiếng giòn tan. Mọi người đều đang sửng sốt, đám đào kép vốn đang múa kiếm theo nhạc luật kia đã lập tức di chuyển. Trường kiếm lưu loát dứt khoát vùng lên, đâm thẳng vào ngực những nữ đệ tử còn đang phấn khởi nhảy múa trên đài.

Máu cùng bụi phấn hoa đào cùng nhau rơi xuống, có một giọt bắn lên mặt Đàm Xuyên, lông mi nàng không khỏi nhảy dựng, chậm rãi nâng tay lau đi.

Tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ này dọa cho sợ ngây người, Phó Cửu Vân phản ứng nhanh nhất, vừa toan đứng lên, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, che bụng lộ vẻ đau đớn, một hàng máu tươi tề tề từ khoe môi hần chảy xuống. Tương Phùng Hận Văn kia, không ngờ là rượu kịch độc! Hần bắt chập chuyện khác, nhanh chóng ấn đầu Đàm Xuyên, thật sự đẩy nàng lăn xuống dưới gầm bàn.

“Đừng đi ra.” Hần thấp giọng dặn dò, một mặt rút ra đoản kiếm trong ngực, gắng sức ngăn cản công kích của đám đào kép.

Đám đại đệ trong điện đã ngã xuống la liệt, chỉ còn số ít người chống chọi đấu với đám đào kép kia. Các đệ tử chưa uống rượu còn bị dọa cho choáng váng nhiều hơn, bọn họ từ khi tiến vào núi Hương Thủ chưa từng gặp qua chuyện lớn gì, sao có thể ứng phó loại cảnh tượng máu tanh cỡ này, về phần bọn tạp dịch bên dưới càng không cần phải nói, tám chín phần mười đều tè cả ra quần ngay tại trận.

Sơn chủ đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói: “Lão tặc! Thật to gan!”

Lão đem bầu rượu ngọc trong tay nhắm hướng đầu Long Vương mà ném tới, Long Vương giơ một tay cản lại, rượu trong bầu hắt ra ướt nhẹp người lão ta. Long Vương cũng chẳng thèm để ý, ha ha cười nói: “Càng động người chết càng nhanh! Người đã uống Tương Phùng Hận Văn của ta, sắp được “tương phùng hận văn” với Diêm vương rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy trăm tên đào kép từ bốn phương tám hướng tuôn ra như thủy triều khắp điện Thông Minh, cũng không biết đã được Long Vương an bài ẩn nấp ở nơi này từ bao giờ. Bọn chúng nghiêm nhiên đã trải qua trăm ngàn lần huấn luyện sinh tử, động tác ngắn gọn ngoan độc, vừa xuất hiện liền trực tiếp đánh về phía đám đại đệ tử đã uống phải rượu độc, năm sáu người đối phó một người, trong nháy mắt điện Thông Minh máu tươi giàn giụa, tiếng kêu thảm triền miên.

Có mấy chục tên bộ hạ tinh anh bao vây sơn chủ, trong tay mỗi người đều cầm một thanh đoản đao Đồ Long hình dáng kỳ dị, ánh sáng chói lòa, đúng là do Thái Ất Kim Tinh chế tạo. Long Vương thân là tiên nhân, đương nhiên biết rõ chỉ có Thái Ất Kim Tinh mới có khả năng thực sự đả thương tiên nhân đặc đạo, lão phen này đã tỉ mỉ lên kế hoạch cực kỳ tàn nhẫn, không định để cho kẻ nào sống sót.

Trong thời khắc đối mặt cái chết, bất kỳ ngôn ngữ gì cũng trở nên dư thừa, bất kỳ nghi vấn gì cũng trở thành gánh nặng, còn lại chỉ còn có một mắt một còn. Sơn chủ khuôn mặt trầm tĩnh, đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, trong điện Thông Minh đột ngột gió lốc mây đen kéo tới, bàn ghế bày biện đều bị lật tung, giá cắm nến bằng thạch anh ở góc điện cũng đã vỡ thành vô số mảnh nhỏ, lộp bộp rơi xuống, bị rớt trúng là lập tức đầu rơi máu chảy. Trong mây đen đột nhiên lộ ra một bóng đen khổng lồ, ước chừng mấy chục người mới có thể ôm trọn, khắp thân đen kịt, vỏ ngoài rậm rạp những hoa văn màu vàng, hai con mắt còn lớn hơn đèn lồng, lộ ra một màu bạc quỷ dị, chính là một con cự mãng vô cùng to lớn.

[cự mãng: rắn lớn/trăn lớn]

Nguyên thân của sơn chủ xưa nay không đệ tử nào hay biết, mọi người đều nói hắn là người tu thành tiên, cho tới bây giờ mới hay, thì ra hắn là xà yêu thành tiên.

Cự mãng “ầm” một cái chú mình xuống, lượn một vòng quanh điện tựa như rồng đang bơi dưới nước, tới chỗ nào chỗ đó liền kêu thảm thiết rung trời, cho tới khi lão quay đầu lại, trong miệng không ngờ đã ngậm mấy chục tên đào kép, một ngụm nuốt chửng, tựa hồ còn chê không đủ, ánh mắt sáng quắc nhìn Long Vương. Bạch Hà Long Vương tái ngoét mặt mày, hừ lạnh một tiếng, lại cũng hiện ra nguyên thân, là một con bạch xà to không kém, dùng đầu húc vỡ đỉnh điện, bay thẳng lên trời. Sơn chủ há có thể dễ dàng buông tha, cũng lao qua cái lỗ kia trực tiếp đuổi theo, hai con rắn quấn nhau giữa không trung, đầu tới mức long trời lở đất một mắt một còn.

Đàm Xuyên ngoan ngoãn trốn dưới mặt bàn, giá cắm nến bằng thạch anh kia, rồi đao kiếm không có mắt, cùng với máu tươi ướt đầm lách cách lộp bộp nên xuống mặt bàn, cũng chẳng làm tổn thương nàng mấy may. Đang muốn tìm một khe hở lén lút chuồn ra ngoài, cánh tay đột nhiên bị một người túm lấy đem nàng kéo ra, thanh âm trầm thấp của Phó Cửu Vân vang lên bên tai: “Ta che chắn, người chạy trước đi! Trở lại sân viện khóa chặt cửa phòng, không được đi ra!”

Trái tim nàng tựa như bị ai đó bắt ngờ siết chặt, không nhẹn nổi ngẩng đầu nhìn hắn. Giữa lông mày của Phó Cửu Vân tràn đầy hắc khí, vẻ mặt loáng thoáng lộ vẻ đau đớn, rõ ràng đã bị trúng độc nặng. Thấy nàng đang quan sát chính mình, hắn không khỏi cười khê: “Không sao, không chết được.”

Phía sau có hai tên đào kép vung đao chém tới, Phó Cửu Vân nắm lấy đai lưng nàng, ôm ngang eo, cũng không muốn đối phó với bọn chúng, lách mình tránh qua, thoáng chốc hóa thành một tia sáng trắng, đưa Đàm Xuyên đến chỗ cửa điện.

“Đi mau!” Hắn đẩy nàng một cái.

Nàng bước một chân lên bậc cửa, do dự một chút.

Nhanh lên, sẽ sớm đạt được mục đích, sẽ sớm thành công, vì sao tại thời điểm này lại do dự? Thanh âm thê thảm của cuộc đánh giết phía sau vốn chẳng liên quan đến nàng; núi Hương Thủ hôm nay có bị phá hủy, cũng chẳng liên quan đến nàng; tất cả mọi người ở đây đều chết, càng không liên quan gì tới nàng. Có gì do dự?

Chính là dường như phía sau có sức mạnh gì đó đang dụ dỗ níu giữ nàng, không thể không quay đầu nhìn lại, lướt qua từng người từng người: Thúy Nha bị dọa cho ngất xỉu, Huyền Châu trúng độc ngã dưới đất không động đậy, Tả Tử Thần đang làm phép bảo vệ bên cạnh Huyền Châu... Đương nhiên, còn có cái người ngày thường luôn thích cười dài, ưa nói giỡn, phong lưu phóng khoáng kia – Cửu Vân đại nhân.

Hắn nói trọn đời cũng sẽ không rời, lời thề thốt tốt đẹp đến vậy, nàng từng cho rằng sẽ chẳng bao giờ được nghe lại nữa. Vẫn cảm thấy hắn là một kẻ khó đối phó, đầy lòng mơ hồ có chút bài xích, thế nhưng hắn lại luôn đối xử với nàng dịu dàng ôn nhu. Cứu nàng, giúp nàng rịt thuốc, lúc nào cũng cố ý vô ý làm nàng khó, sau đó lại dịu dàng an ủi nàng. Hắn nói: sống những ngày vô lo mà một cô gái nên có.

Nếu như ở lại, sẽ là một khởi đầu tốt đẹp nhường nào? Nếu như chưa hề xảy ra chuyện gì, ngay từ đầu người nàng quen biết là hắn, sau đó mọi chuyện có thể khác biệt hay không?

Nhưng là nàng chẳng thể đưa ra bất kỳ đáp án khẳng định nào, những ngày vô lo mà một cô gái nên có, nàng vĩnh viễn cũng không thể trải qua.

Khi gặp bọn họ, hoặc là trước khi gặp lại bọn họ, nàng thực sự chưa từng nghĩ chính mình lại có thể sinh ra cảm giác không đành lòng. Ly biệt trước mắt, hết thấy đau xót đã từng trải qua phảng phất đều trở nên không còn quan trọng; khi cái chết đến gần, chút yêu cùng hận kia cũng sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé.

Đối với rất nhiều người bọn họ mà nói, gặp gỡ nàng, hay gặp lại nàng lần thứ hai, có lẽ là một khởi đầu.

Có điều với nàng mà nói, đây hết thấy cũng đã là kết thúc.

Đàm Xuyên hơi run rẩy bờ môi, cũng không nói gì, ngay sau đó liền chạy ra ngoài không quay đầu lại.

20. Chương 20

Chương 20: Rời đi (Phần 3)

Trong điện chém giết không ngừng, tình huống ngoài điện lại càng thêm hỗn loạn. Long Vương lần này thực sự tính toán chu đáo chặt chẽ, trước dùng rượu độc loại bỏ những kẻ lợi hại, bên ngoài lại phái người phóng hỏa đốt núi, chỉ cần có đệ tử từ điện Thông Minh chạy ra, lập tức bao vây tiêu trừ. Trong ngoài giáp công như vậy, núi Hương Thủ quả thật hiểm nguy khôn cùng.

Thấy có một nữ tạp dịch từ trong điện đi ra, đám thuộc hạ của Long Vương đang canh giữ ở bên ngoài đồng loạt xông lên, vung đao chém tới. “Leng keng” mấy tiếng lớn, bọn chúng chỉ cảm thấy giống như chém phải một thứ hết sức cứng rắn, bị chấn động đến nỗi gan bàn tay đau nhức vô cùng, tập trung nhìn kỹ, trước mặt đâu có người nào? Toàn bộ đao kiếm đều chém lên một khối đá không biết xuất hiện từ đâu, chém như vậy mà một vết tích cũng chẳng có.

Bọn chúng nghi hoặc quay đầu lại nhìn xung quanh, phía sau chỉ có tiếng gió thổi vi vu, Long Vương và sơn chủ còn đang đấu một mất một còn giữa không trung, ngoài ra đến nửa bóng người cũng chẳng thấy.

Đang giữa lúc hoang mang nghi hoặc, chợt nghe trong điện Thông Minh truyền tới tiếng chém giết từng đợt, đám đệ tử sơn chủ tựa hồ cho đến lúc này mới kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, nhao nhao hét lên điên cuồng, rút ra vũ khí đeo bên mình quyết một trận tử chiến với đám đào kép còn lại không nhiều lắm bên trong điện. Bọn tạp dịch bị dọa choáng váng ngất xỉu hoặc run rẩy cũng rút cục tỉnh lại, tuy rằng không giúp đỡ được gì, tốt xấu gì cũng có thể dùng gây côn gì đó, ưu thế dần dần nghiêng về phía núi Hương Thủ.

“Ầm” một tiếng nổ thật lớn, cửa điện vững chãi bị người từ bên trong phá đổ, đám đệ tử toàn thân đầm máu vọt ra, lại lao vào chém giết cùng bộ hạ đang canh giữ bên ngoài của Long Vương. Trong giây phút sống chết này, ai cũng nhớ không nổi tiên pháp tiên thuật được học thường ngày, đao kiếm mới là vũ khí trực tiếp nhất, ngay cả Phó Cửu Vân cũng đoạt lấy một thanh trường đao, trong nháy mắt chém ngã bốn năm tên.

Thế lửa phía xa ngày càng hung mãnh, Phó Cửu Vân chỉ sợ lửa lan đến sân viện của mình, mắt thấy Long Vương cũng sắp bị đánh bại, hấn dứt khoát vung một hư chiêu, xoay người lao về nơi ở của chính mình.

“Cửu Vân!” Tả Tử Thần đột nhiên ở phía sau gọi một tiếng, “Đàm Xuyên không ở bên cạnh ngươi?!” Giọng điệu của hắn ta cực kỳ nghiêm khắc, như thể trách cứ hắn không để ý tới nàng.

Phó Cửu Vân mặt không biểu tình nhìn hắn một cái, thấy trong lòng hắn còn đỡ Huyền Châu đang thoi thóp, không khỏi giễu cợt bảo: “Trong lòng ôm kẻ khác, ngươi còn muốn hỏi ai?”

Tả Tử Thần ngậm miệng không nói.

Phó Cửu Vân ngừng một chút, mới bảo: “Chỉ sợ lửa sẽ lan tới phía sau sân, ta đi tìm nàng.”

Lời còn chưa dứt, người đã hóa thành một tia sáng, chớp mắt liền đi xa.

Huyền Châu cả người mềm nhũn dựa vào trong ngực Tả Tử Thần, ngẩng đầu nhìn hắn, thanh âm suy yếu: “Tử Thần... Chàng, chàng đừng đi, ở lại với ta...”

Tả Tử Thần mím môi, xoay người đặt nàng ta xuống một góc an toàn, thấp giọng nói: “Ta có viên thuốc giải trăm loại độc, nàng ăn một viên đi đã.”

Hắn đem viên thuốc đặt trong tay nàng ta, nàng ta lại hất đi, nâng tay ôm chặt hắn, nức nở nói: “Ta không cần thuốc giải độc gì cả! Chàng ở lại là được! Chàng hãy ở lại đây!”

Tả Tử Thần gỡ hai tay nàng ta ra, nhặt viên thuốc kia lên dùng lực nhét vào miệng nàng, nghiêm giọng nói: “Đừng đem tính mạng của mình ra đùa giỡn!”

Huyền Châu nhắm mắt lại, chỉ là im lặng rơi lệ, rất lâu sau, mới thấp giọng nói: “Cô ta đi rồi... Cô ta không cần chàng, chàng hà cớ gì còn muốn tìm cô ta? Có phải chàng không có mắt? Người vẫn luôn bên chàng là ai chàng không rõ hay sao? Phải chăng đến lúc ta chết đi rồi, chàng mới có thể hiểu ra?”

Hắn không nói gì, chỉ khẽ vỗ vai nàng ta hai cái: “Nàng hãy nghỉ ngơi một lát, ta đi tìm người.”

Huyền Châu đột nhiên mở mắt, trừng trừng nhìn hắn, lớn tiếng nói: “Tả Tử Thần! Chàng rõ ràng đã quên tất cả! Chàng rõ ràng chỉ có dựa vào ta mới có thể sống tới bây giờ! Chàng sao có thể vong ân bội nghĩa như vậy?! Chàng đi tìm cô ta thì ích lợi gì cơ chứ? Thù nước hận nhà đều bắt đầu từ nơi đây, chàng còn cho rằng có thể trở lại như trước kia sao?”

Tả Tử Thần im lặng giây lát, bỗng nhiên nói nhỏ: “Nàng cũng biết rõ những chuyện ta đã quên, chuyện hận nước thù nhà gì đó? Nàng biết nàng ấy là ai?”

Huyền Châu lập tức ghen hòng, thầm hối hận chính mình lỡ lời, gắt gao cắn chặt môi, chỉ ai oán nhìn chằm chằm hắn.

Tả Tử Thần cũng không chờ nàng trả lời, đứng dậy rời đi. Nàng ở phía sau ra sức gọi mấy chục mấy trăm lần, hắn thậm chí còn không quay đầu lại. Trước giờ vẫn luôn là như vậy, cho dù nàng có đối tốt với Tả Tử Thần cỡ nào, hắn cũng chưa từng nhìn tới nàng, trong lòng hắn vĩnh viễn là Đế Cơ Đế Cơ Đế Cơ. Giờ đây hắn quên hết thấy, trong lòng vẫn như cũ không hề có nàng, chỉ có tiểu tạp dịch chẳng biết từ đâu xuất hiện kia mà thôi.

Nàng dường như sinh ra là để bại dưới tay Đế Cơ, bất luận nàng có gắng sức thế nào, cũng không có ai muốn nhìn tới nàng. Nàng còn chưa được nếm thử sự ấm áp của tình người, đã phải cảm nhận sự lạnh lẽo của lòng người; chưa học được cách yêu thương một người, đã hiểu rõ mùi vị oán hận đố kỵ khắc cốt ghi tâm.

Huyền Châu gắt gao che mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy xuôi xuống dưới.

Trong lúc nàng ta khóc lóc thương tâm, Phó Cửu Vân đang đứng trước một sân viện vắng vẻ trống không, sắc mặt tái nhợt. Tả Tử Thần đuổi tới, thấy tình hình này, lập tức xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta đi nơi khác tìm xem.” Thanh âm bỗng nhiên có chút run rẩy, trên đường tới đây, đã thấy khắp nơi đều là thi thể, có bị đao kiếm chém chết, cũng có bị lửa thiêu chết, trong đó có thể nào... có nàng?

Phó Cửu Vân dường như cũng có cùng ý nghĩ, cơ hồ trong nháy mắt đã lao ra cửa, dọc theo đường cũ tỉ mỉ tìm tòi. Chợt thấy trong một bụi cây bị thiêu trụi lộ ra nửa góc áo màu xám tro, chính là bộ y phục Đàm Xuyên thường mặc. Trái tim hắn cơ hồ muốn ngừng đập, ngừng thở ôm thi thể trong bụi cây đã bị thiêu rụi đến độ không ra hình người kia ra, khuôn mặt thi thể đã bị hủy không còn nhìn ra hình dạng, y phục trên người cũng đã sớm hóa thành tro, nhưng túi nhỏ đeo ngang hông kia lại kỳ tích không tổn hại chút nào.

Đôi tay Phó Cửu Vân trở nên căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm túi nhỏ kia: túi da trâu, buộc bằng gân trâu, bên trên còn thêm một phiến lá cây sứt sẹo. Đàm Xuyên luôn luôn cẩn thận đặt chiếc túi trong ngực, bên trong không nhiều không ít, vĩnh viễn là hai tiền bạc, cùng một cây lược gỗ đã gãy một đoạn.

Hắn thấy trong đầu ong lên, lần thứ hai trong đời, triệt để cảm thấy mù mịt ngõ ngàng, còn có sợ hãi vô biên vô hạn.

Tả Tử Thần từng có rất nhiều giấc mộng mơ hồ, vào cái năm đôi mắt hần mất đi ánh sáng. Nội dung giấc mộng thể nào cũng không nhớ nổi, thế nhưng hình ảnh trong mộng lại rõ ràng trước mắt.

Đó là ngọn lửa bùng bùng đỏ tươi như máu, dường như muốn thiêu hủy căn nuốt hết thảy trên đời. Trong rừng lửa có một tòa cung điện Lưu Ly vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ngọn lửa như có vũ điệu của ma quỷ, cứ một ngum một ngum ăn tươi nuốt sống những kẻ từ trong cung điện chạy ra. Hần luôn luôn cứ vậy mà giật mình tỉnh giấc, một năm ấy, hần yếu ớt mà nhạy cảm, chẳng thể nhớ nổi chuyện gì, cũng chẳng nhìn thấy thứ gì. Chỉ có Huyền Châu dịu dàng săn sóc hần, ở bên hần, nói với hần đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng, không nên để ý làm gì.

Phải, chẳng qua chỉ là giấc mộng, cũng không cần canh cánh trong lòng. Cho tới hôm nay, hần nhìn thấy núi Hương Thủ hơn phân nửa chìm trong biển lửa, lơ mơ phảng phất, lại từ đáy lòng cảm thấy có một nỗi sợ hãi quen thuộc. Kìa cũng không phải là mộng, hần đã chứng kiến một biển lửa lớn như vậy, hần thậm chí còn nhớ rõ cảm giác tuyệt vọng khôn cùng khi ấy.

Mang theo lòng dạ rối bời, từ khi này lòng dạ hần đã bắt đầu rối bời, ngơ ngẩn đứng bồi hồi trong biển lửa. Hần vốn đi tìm Đàm Xuyên, kết quả lại không hiểu tại sao đi lên Dạ Mị các ở đỉnh phía đông ngọn núi, bốn phía an tĩnh vô cùng, chỉ nghe tiếng lách tách của ngọn lửa hung tợn nuốt chửng cành cây ngọn cỏ, khói dày đặc che khuất tầm mắt, hần nghĩ chính mình đi nhầm hướng mất rồi.

Xoay người đang muốn trở về, giữa không trung bỗng nhiên truyền tới một tiếng chim kêu sắc bén, ngay sau đó một con chim ưng khổng lồ phẩy cánh, từ trong biển lửa bay ra, lao vút như một mũi tên, xoay một vòng trên bầu trời, rồi yên ổn đậu tại một chỗ không xa.

Một thiếu nữ từ trên đó nhảy xuống, mặc bộ y phục đỏ, còn rực rỡ gấp bội ngọn lửa kia. Rõ ràng tóc đen y phục đỏ vô cùng mỹ lệ, lại không hề thấy lả lơi, trông nàng mềm mại trong sáng đến vậy, đôi mắt sáng ngời thậm chí còn lộ ra ý cười thơ ngây mà quyến rũ.

Tả Tử Thần vô cớ cảm thấy cả người phát run, chợt nghe tiếng trái tim mình ngừng đập, tựa như một khối băng bị nứt toạc, thậm chí còn phát ra tiếng vang thanh thúy.

Khuôn mặt nàng, nụ cười của nàng, phảng phất như một thanh kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua tim hần, khối băng che phủ ký ức nháy mắt bị đánh tan, vô số những hình ảnh đan xen ủa vào trong đầu hần, hần thậm chí cho rằng trí óc mình sẽ vỡ ra mất, vội vàng lùi một bước, đau đớn gơ tay ôm trán.

Nàng tựa hồ có chút bất ngờ khi gặp hần ở nơi này, cười nhàn nhạt, thấp giọng nói: “Nơi này là cao nhất, có phải không? Lẽ thường thứ gì tốt cũng đều được đặt ở nơi cao nhất.”

Tả Tử Thần không biết từ đâu sinh ra một loại xúc động, tiến lên nắm chặt hai vai nàng, run giọng nói: “Muội... Để cơ...”

Nàng đối với hai tiếng gọi kia chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, nghiêng đầu ngẩng nhìn bầu trời mù mịt khói phía sau lưng hần, ánh lửa nhảy nhót trong con ngươi đen láy, trong vẻ quyến rũ lại lộ ra phần nào kỳ dị. Thanh âm của nàng rất nhạt nhẽo, không lạnh lùng đến độ băng giá như của Huyền Châu, mà chỉ như một cơn gió thoảng: “Người nhận sai người.”

Tả Tử Thần không nghe thấy lời thì thầm của nàng, đầu hần cơ hồ muốn nổ tung, đau tới mức phát run cả người.

Vô luận hần có muốn hay không, cũng chẳng thể nào ngăn lại những hồi ức đã bị thất lạc bấy lâu ủa về bóp nghẹt hần, từng hình ảnh rõ ràng tới tấp lướt qua, trong đó hần vẫn còn là một thiếu niên ngây ngô, đôi mắt lạnh lùng, đầy bụng tâm sự, chưa bao giờ biết tỏ ra thân thiện.

Nhớ tới...

Nhớ tới lần đầu gặp gỡ trên đài Triều Dương, nàng múa một khúc Đông Phong Đào Hoa, khi ấy vẫn là một thiếu nữ nhỏ bé mười ba tuổi, nửa gương mặt giấu sau tấm lụa mỏng, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời tràn đầy ý cười thơ ngây.

Nhớ tới hần còn chưa biết thân phận nàng, đợi chờ một ngày một đêm trên đài Triều Dương, rốt cục gặp được nàng, lấy hết dũng khí muốn tới bắt chuyện, viện một cái cớ tột hết biết: dường như ta đã gặp nàng ở

đầu đó, rất quen thuộc.

Nhớ tới nàng chủ động ôm hấn, thân thể còn chưa thuần thực, lại vẫn liều lĩnh muốn gần sát hấn. Hai người lẳng lặng ôm lấy nhau, ngồi trên bệ cửa sổ ngắm cảnh bình minh, sau đó thừa dịp trời còn chưa sáng không ai phát hiện, hấn lại lên lút rời đi, tránh khỏi bị bọn thị vệ phát giác.

Còn nhớ tới... Nhớ tới nàng tức giận khôn cùng xen lẫn tuyệt vọng, lớn tiếng mắng hấn: Quốc tặc vô sỉ! Sau đó vung kiếm chém lên. Đôi mắt hấn, bởi vậy mà mù.

[Quốc tặc: giặc nước, kẻ bán nước]

Nhớ tới nhiều chuyện như vậy, những lời muốn nói với nàng cũng nhiều như vậy, có điều hấn lại không thốt ra nổi một chữ. Hình bóng người trước mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, khói lửa mịt mù cũng dần trở nên không rõ. Tả Tử Thần lắc lắc đầu, gắt gao nắm lấy tay áo nàng, thì thào: “Đế Cơ...”

Một câu chưa dứt, người đã ngã xuống đất ngất đi.

Đàm Xuyên thu hồi châm bạc trong tay, mặt không biểu tình xoay người, không động lòng mảy may. Không biết vì sao, đột nhiên nghĩ tới một lần rất lâu trước đây Huyền Châu khóc tới mức sắp ngất đến nơi, lần đó ước chừng là lần thất thố nhất của nàng ta từ khi lọt lòng tới nay, hoảng loạn liều mạng níu chặt vạt áo của nàng, bản thân nàng cũng thiếu chút nữa bị nàng ta vòn vò thành mì sợi.

Khi đó Huyền Châu lớn tiếng mắng nàng: Người cái đồ nữ nhân máu lạnh tàn nhẫn vô tình! Người sao có thể dám?! Người sao có thể xuống tay cho được?!

Đàm Xuyên ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn khuôn mặt mê man của Tả Tử Thần, tay hấn còn đang nắm chặt tay áo nàng, gỡ thế nào cũng không ra. Nàng nhìn rất lâu, đột nhiên nâng tay đem tay áo xé xuống một mảnh, làn môi hơi hơi mấp máy, làm như muốn nói điều gì, cuối cùng cũng chỉ lắc lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Nàng nhắc chân đá vào một bụi cỏ trông có vẻ lộn xộn trên mặt đất ba cái, cửa đá Dạ Mị các ầm ầm mở ra, ánh sáng chói lọi ngút trời cùng trận gió mạnh mẽ phả thẳng vào mặt. Huyền Châu không lừa nàng, nơi này mới đích thực là chỗ sơn chủ cất giấu đồng bảo báu quý báu của lão. Vạn Bảo các và bảo khố ngầm dưới lòng đất, chẳng qua chỉ là một trò đánh lạc hướng mà thôi. Nếu như không phải Long Vương lần này đột nhiên làm loạn, nàng còn không biết phải đợi đến bao giờ mới có cơ hội vượt qua giám thị nghiêm mật, đến được trước Dạ Mị các.

Đàm Xuyên tháo xuống túi nhỏ bằng da trâu đeo ngang hông, để trên tay ước lượng, không chút do dự tiến vào trong cửa đá.

Một tháng mùa đông lạnh lẽo rét mướt kia, Bạch Hà Long Vương làm loạn trên núi Hương Thủ không có kết quả, bị sơn chủ nuốt vào bụng trở thành bữa ăn ngon. Mấy trăm đệ tử và tạp dịch núi Hương Thủ sơn bị thương quá nửa, các phòng ốc bị trận lửa thiêu hủy cũng có đến quá nửa. Cùng tháng, cũng không ai phát hiện, bảo vật mấy trăm năm được phong ấn trên tầng cao nhất của Dạ Mị các, cùng một tiểu tạp dịch từ nơi đó đã rời khỏi núi Hương Thủ, rốt cuộc không trở lại.

Tên của Đàm Xuyên bị liệt vào danh sách tạp dịch tử vong, Triệu quân sự dẫn đám tạp dịch còn may mắn sống sót đốt chút tiền giấy quần áo cho người chết, chỉ có Thúy Nha khóc hết mức thương tâm, cô nhóc sẽ chẳng bao giờ được gặp lại Xuyên tỷ chu đáo ân cần nữa rồi.

21. Chương 21

Chương 21: Chuyện cũ (Phần 1)

Năm Đàm Xuyên mười ba tuổi, còn chưa có tên gọi Đàm Xuyên. Theo phong tục của Đại Yến, con gái nhà quý tộc sau mười lăm tuổi mới được cha mẹ để ban tự, tự này cũng chính là danh tự. Cho nên thời điểm ấy nàng vẫn được mọi người gọi là Đế Cơ, quá lắm là gọi một tiếng “Yến Cơ”. Phụ hoàng mẫu hậu, từ đại ca cho tới ngũ ca, đều lén gọi nàng là Yến Yến.

[Danh tự: Tên gọi]

Khi đó, không ai ngờ vua Bảo An sẽ là hoàng đế cuối cùng của Đại Yến, Đại Yến nhiều tinh anh tài giỏi, quốc lực hùng mạnh, chư hầu xung quanh đều thần phục, tuy nói đến thời vua Bảo An đã có dấu hiệu suy thoái, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, chưa đủ vài chục một trăm năm, quốc gia này khó mà bị lật đổ dễ dàng như vậy.

Vua Bảo An thành hôn cùng hoàng hậu đã được hơn hai mươi năm, vua và hậu phu thê tình thâm, sinh được ba trai một gái, trong hậu cung tuy có phi tần đông đảo, về mặt con nối dòng lại duyên phận đơn bạc, chỉ có thêm hai hoàng tử thứ xuất. Tiểu Đế Cơ là trưởng nữ duy nhất, đáng vẻ xinh đẹp, tính tình vui vẻ, chẳng trách được người người trong cung nuông chiều.

[thứ xuất: con của thiếp, không phải con của vợ cả]

Lúc đó nước Đại Yến bắt đầu cởi mở, con gái cũng được nuôi dạy như con trai, tập võ tập văn, còn lấy nhã thiện ca múa làm vinh. Nếu trong nhà có con gái ca múa xuất chúng, là chuyện người người ước ao đỏ mắt, khác hẳn với tập quán bảo thủ, nữ tử không được xuất đầu lộ diện ở chư quốc phương Tây.

Đế Cơ từ nhỏ đã đi theo các huynh trưởng đọc sách học võ, lại bởi vì huyết thống hoàng tộc Đại Yến khác với người thường, đến năm mười ba tuổi liền có tiên sinh riêng tới truyền thụ tiên pháp hiếm có. Nghe nói vốn hoàng tộc Đại Yến rất giỏi về tiên thuật, có điều đã truyền qua biết bao nhiêu đời như vậy, cũng phải đến hơn một nghìn năm, khó tránh khỏi có rơi rớt, đến đời vua Bảo An, chỉ còn bạch chỉ thông linh thuật là có thể học.

[bạch chỉ là giấy trắng]

Lúc ấy Đế Cơ vừa tròn mười ba tuổi, cũng mới cùng tiên sinh học tập loại tiên pháp đáng ghét này, muốn dùng giấy trắng để triệu linh thú tới, mỗi ngày đều phải chích đầu ngón tay đến mấy chục lần, chỉ qua mấy ngày, da ngón tay liền hồng cả, đựng một chút đã đau.

Vừa lúc mấy ngày trước nghe hoàng hậu nói, tháng sau dì sẽ dẫn biểu tỷ Huyền Châu vào cung ở một thời gian, bụng dạ Đế Cơ liền khó chịu như nuốt phải ruồi. Huyền Châu lớn hơn nàng hai tuổi, tháng trước vừa tròn mười lăm, được ban cho tên gọi Huyền Châu, trước đó nàng ta và Đế Cơ đều chưa có tên như nhau, đương nhiên, Đế Cơ cũng chưa từng muốn biết tên của nàng ta.

[biểu tỷ: chị họ con cậu, dì]

Nàng tự thấy chưa từng làm gì méch lòng Huyền Châu, nhưng nàng ta cứ như trời sinh nhìn nàng không vừa mắt, việc lớn việc nhỏ đều muốn đối đầu với nàng. Nghe nói Đế Cơ luyện chữ rất đẹp, nàng ta liền chăm chỉ luyện viết thể chữ Khải, mang đi khoe khoang khắp nơi; nghe nói Đế Cơ thuộc lòng mấy bài thơ từ, nàng ta liền dứt khoát học thuộc lòng toàn bộ những bài thơ nổi tiếng từ trên xuống dưới. Đây đều là chuyện lúc chưa gặp mặt, đợi đến khi gặp mặt còn quá đáng hơn, Đế Cơ nói một nàng ta nhất định phải nói hai, dù sao nàng đứng trước mặt Huyền Châu dường như toàn thân trên dưới chỗ nào cũng sai, kiểu gì cũng bị nàng ta soi mói từ đầu đến chân.

Buổi sáng tiên sinh giao cho nàng nhiệm vụ biến mười tờ giấy trắng thành mười con tiên hạc, làm thế nào cũng không thành, nhỏ máu lên trên, không phải nhảy ra ếch thì là biến ra một con chim sẻ treo chân, Đế Cơ buồn bực trong lòng, dứt khoát ném mấy tờ giấy trắng còn lại xuống đất, một bụng căm tức đi tới ngự hoa viên giải sầu.

Vừa đứng lúc nhị hoàng tử từ ngoài cung trở về, thấy nàng một mình ngồi trong đình nghỉ mát thở phì phì vò giấy trắng, A Mãn ở phía sau về mặt đau khổ nhìn nàng, hần liền cười dài đi qua sờ sờ đầu Đế Cơ: “Sao thế, bị tiên sinh phạt hả?”

Đế Cơ xưa nay thích nhất nhị ca, nàng tuy có năm ca ca, nhưng người lớn nhất thì quá ớn trọng, người thứ ba lại quá âm trầm, người thứ tư thứ năm đều là thứ xuất, không dám quá mức thân cận với nàng, chỉ có

vị nhị ca này tính tình cởi mở ham chơi, từ nhỏ đã thích lấy việc “thể nghiệm và quan sát dân tình” làm lý do xuất cung chơi đùa, mỗi lần trở về lại mang cho nàng rất nhiều đồ chơi thú vị, vừa nhìn thấy hấn con mắt Đế Cơ liền sáng cả lên.

“Cũng không có gì, chính là nghe nói Huyền Châu muốn tới, trong lòng khó chịu, thế nào cũng không gọi được ra tiên hạc.” Nàng đem giấy trắng đã bị vò nát xé thành rất nhiều mảnh nhỏ, bóp nhẹ vết thương ở đầu ngón tay ra một giọt máu nhỏ lên trên, “bum” một tiếng, mảnh giấy kia biến thành một con rùa đen ngốc nga ngốc nghếch, bò bò ở trên bàn. Nàng then quá hoá giận, trực tiếp quăng rùa đen vào trong hồ nước.

Nhị hoàng tử cười ha ha: “Thôi đi, lại lấy Huyền Châu là làm cớ. Học kém chính là học kém, thành thật thừa nhận đi!”

Hấn thấy Đế Cơ mặt ủ mày chau, không khỏi khe khẽ mỉm cười, từ trong lồng ngực thần thần bí bí lấy ra hai cuộn tranh đặt lên bàn: “Thấy muội tức giận như vậy, nhị ca cho muội xem cái này. Người ta cho dù có tổn ngàn lượng hoàng kim, cũng chưa chắc mua được một bức tranh này đâu.”

Đế Cơ nhất thời hết sức hiếu kỳ, thấy hấn thần bí như vậy, còn tưởng là xuân cung đồ, mặt đỏ tim đập mở tranh ra xem, trên tranh lại chỉ là một cảnh hàn mai, cánh hoa đỏ tươi, bút pháp vẽ mai tiêu sái phong lưu mà lại không mất đi nét cứng cáp.

[xuân cung đồ: tranh khiêu dâm :>]

Nàng bĩu môi: “Tranh đẹp đấy, nhưng sao đáng giá ngàn lượng hoàng kim?”

Vừa mới dứt lời, chợt thấy gió lạnh hiu hiu thổi tới, vốn đang nắng xuân tươi đẹp trong đình nghỉ mát giờ lại phẳng phất có những bông tuyết nhỏ rơi xuống, một nhánh hồng mai nở rộ trong tuyết trắng, duyên dáng thanh mảnh, cười nhạo sương giá tuyết lạnh, trông giống y như thật.

Đế Cơ thở dốc vì kinh ngạc, nhanh chóng dụi mắt, nhánh hồng mai vẫn ở đây, cánh hoa mềm mại thậm chí còn xào xạc lay động theo gió. Nàng nhin không được đưa tay ra với, lại sờ vào một khoảng không —— thì ra chỉ là ảo giác.

Nhị hoàng tử đắc ý hả hê cuộn tranh lại, những ảo giác kia nhất thời biến mất, hấn bảo: “Thế nào? Có đáng giá ngàn lượng hoàng kim hay không?”

Đế Cơ ngơ ngẩn gật đầu, vội vàng hỏi: “Huynh lấy từ đâu vậy? Là tranh ai vẽ?”

“Mấy hôm trước ta xuất cung, thấy một sạp tranh ở ven đường, rất nhiều người vây quanh hô to gọi nhỏ, không nén nổi hiếu kỳ đi xem một cái, thì ra là có người vẽ tranh tại chỗ. Người này tên Công Tử Tề, đã có thanh danh hiển hách trong dân gian, có điều tính tình cổ quái, tuyên bố chỉ vẽ tranh chứ không bán tranh, hai bức này là ta phải lằng nhằng mất mấy ngày trời, mới mượn về ngắm được đó. Mấy hôm sau còn phải trả lại.”

Đế Cơ vội mở cuộn tranh còn lại, lần này trên giấy không phải vẽ hoa điều ngư trùng, mà là một tòa cung điện lộng lẫy, trước điện có hơn mười vũ cơ xinh đẹp ôm kim tỷ bà trong ngực mà nhảy múa. Dần dần, những vũ cơ này dường như đang xuất hiện trước mắt, dáng người mềm mại quyến rũ, vòng eo nhỏ nhắn, gầy ngược tỷ bà xinh đẹp vô cùng, tuy rằng không có tiếng nhạc khó tránh khỏi khiếm khuyết, nhưng vô luận là ai nhìn thấy những động tác tuyệt vời này, đều sẽ không nhin nổi mà nín thở ca tụng.

[hoa điều ngư trùng: hoa chim cá sâu/trùng; ta để thế cho hay]

Nhị hoàng tử cười nói: “Người này tuổi còn trẻ, tuy có tài năng hơn người, nhưng lại ngạo mạn vô cùng. Tự xưng việc đắc ý nhất trong đời, nhạc luật đứng thứ nhất, vẽ tranh là thứ ba, tiên thuật lại chỉ đứng thứ tư. Cũng bởi hấn làm nửa khúc Đông Phong Đào Hoa, than thở vũ cơ thiên hạ đều không có thiên phú múa ra nổi, dứt khoát họa vào trong tranh, còn lại nửa khúc đến nay cũng không chịu làm cho xong, tuyên bố thiên hạ không kẻ nào đáng để hấn làm xong khúc Đông Phong Đào Hoa còn thiếu một nửa kia. Thế này thật đúng là ngạo mạn quá rồi.”

Đế Cơ mê mẩn ngắm tranh, thuận miệng tiếp chuyện: “Nhạc luật thứ nhất, vẽ tranh thứ ba, thế việc đắc ý thứ hai là gì?”

Nhị hoàng tử lại có chút khó xử, úp úp mở mở nói: “Cũng chẳng có gì đáng nói... Chỉ là một kẻ ngạo mạn ngang tàng mà thôi.”

Vốn dĩ lời nói của Công Tử Tề là, chuyện đặc ý trong đời có bốn. Thứ nhất là sáng tác nhạc luật, có thể khiến phượng hoàng cùng ca, bạch hạc cùng múa; thứ ba là vẽ tranh, có thể lấy giả làm thật. Thứ tư là tiên thuật, chẳng qua chỉ để tự bảo vệ mình mà thôi. Chuyện thứ hai kia lại chính là phong lưu đa tình, nữ tử vừa lạnh lùng vừa cố chấp trong thiên hạ, hẳn cũng có thể khiến các nàng mặt hồng tim đập mà tủm tỉm mỉm cười, chính là một nhân vật ở trong đám nữ nhân mà như cá gặp nước.

Lời nói này đương nhiên không thể để tiểu Đế Cơ nghe được, hẳn chỉ có thể tùy tiện ứng phó qua loa.

Đế Cơ cũng không để ý, chỉ chờ mấy vũ cơ kia múa trọn một khúc, mới chậm rãi cuộn tranh lên, trầm ngâm một lát, bỗng ngừng đầu cười nói: “Hắn thực sự nói trên đời không ai có thể múa trọn một khúc Đông Phong Đào Hoa?”

Nhị hoàng tử đùa nàg: “Sao nào? Chẳng lẽ tiểu muội muội của ta định khiêu chiến một phen?”

Đế Cơ giương cằm lên, ngạo nghễ nói: “Nhị ca huynh xuất cung nói cho hắn, bảo hắn nhanh làm cho xong khúc Đông Phong Đào Hoa, lập tức sẽ có người múa được!”

Nhị hoàng tử cười nói: “Không phải muội thực muốn múa đấy chứ? Vạn nhất bị bêu xấu, nhị ca cũng chẳng giúp muội đâu, cho dân tình bên ngoài cười nhạo muội cả đời.”

“Ta đã dám nói, liền khẳng định dám múa trọn.” Đế Cơ cười nhạt, lộ ra hai lúm đồng tiền bên má.

Bên kia nhị hoàng tử lần nữa xuất cung tìm Công Tử Tề, bên này trên triều đình lại phát sinh một chuyện lớn, Tả tướng làm thừa tướng của Đại Yên hơn hai mươi năm, mấy ngày trước đây đột nhiên dâng tấu, nói chính mình tuổi già sức yếu bệnh cũ triền miên, không thể tiếp tục báo ân quân vương, cho nên thỉnh cầu từ quan. Tấu vừa dâng, cả triều đều náo động. Tả tướng làm quan nhiều năm, phe cánh quan trường rắc rối khó gỡ, phức tạp tới mức có nói cũng không hết nổi, hẳn không báo trước cũng không có lí do đột nhiên từ quan, kéo theo bao nhiêu chuyện, quả thực khó mà tưởng tượng.

Vua Bảo An khuyên giải an ủi mấy lần không có kết quả, cũng chỉ biết ưu sầu lo lắng. Gần đây xung quanh Đại Yên chẳng hề an bình, Thiên Nguyên quốc to lớn tại Tây Bắc vẫn luôn rục rịch, năm năm trước đã thôn tính mấy nước nhỏ quanh Tây Bắc, hai năm trước lại phát binh hàng loạt với bốn nước được cho là hùng mạnh phương Tây, cũng không biết dùng kỹ binh diệu kế gì, ngăn ngừa hai năm liền tiêu diệt bốn nước, sáp nhập làm bờ cõi của mình.

Thiên Nguyên quốc gần đây lại liên tiếp gây rối biên cảnh Đại Yên, tuy rằng vẫn chỉ là mấy trận đánh nhỏ, nhưng nếu một ngày kia kéo quân đánh tới, khó tránh cả nước loạn lạc, đúng thời điểm này, Tả tướng lại muốn từ quan, chẳng khác nào chém đứt một cánh tay của vua Bảo An, ông làm sao có thể không phiền não.

Sự tình trên triều đình, Đế Cơ còn chưa hiểu, thời điểm ấy nàng vẫn là một tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, chỉ là thấy phụ hoàng gần đây mặt ủ mày chau, liền nghĩ biện pháp muốn làm ông cười một cái. Vừa khéo nửa tháng sau, nhị hoàng tử lại trở về, lần này mang theo cả khúc nhạc Đông Phong Đào Hoa hoàn chỉnh.

“Nói trước cho rõ, muội mà không múa nổi, nhị ca cũng thật không có cách giúp muội đâu.” Nhị hoàng tử cười khổ, “Công Tử Tề kia đáp ứng rất sáng khoái, có điều hắn nói khúc nhạc giao cho muội rồi, muội có thể múa được, hẳn liền nguyện ý dồn hết công lực cả đời, đem hai bức tranh đẹp nhất tặng cho muội. Nếu muội múa không xong, thì đừng trách hắn ở bên ngoài giúp muội đi rêu rao tiếng xấu không biết trời cao đất dày.”

Đế Cơ cúi đầu tỉ mỉ nghiên cứu khúc nhạc, không chút để ý cười: “Vậy cứ chờ hắn tặng muội hai bức tranh kia đi!”

22. Chương 22

Chương 22: Chuyện cũ (Phần 2)

Trước ngày sinh của hoàng hậu ba ngày, Huyền Châu và dì Thu Hoa phu nhân đặt chân tới hoàng cung Đại Yến. Vị Thu Hoa phu nhân này nghe nói trước khi xuất giá vẫn một nữ tử dịu dàng, thân là trưởng nữ vọng tộc Đại Yến, chan chứa hy vọng phụ mẫu sẽ an bài bà gả vào hậu cung, làm mẫu nghi của một nước. Ai ngờ vua Bảo An một lòng yêu mến muội muội bà, trực tiếp cầu hôn tới nơi tới chốn. Thế là muội muội xuất giá trước làm hoàng hậu, vị tỷ tỷ này chỉ còn biết ôm bi thương chán nản gả cho một nước chư hầu, trở thành một vị phu nhân.

Từ đó về sau tính cách thay đổi hẳn, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, nghe nói Đế Cơ muốn vào ngày sinh nhật của hoàng hậu hiến múa trên đài Triều Dương, bà ta mập mập mờ mờ nói một câu: “Không hổ là dòng chính nữ của hoàng tộc, đúng là khác hẳn với mấy gia đình bình thường luôn giữ ý, lại còn muốn hiến múa trước quần chúng, dân chúng trăm họ nhìn vào không biết sẽ nói gì.”

Đế Cơ chán ghét Huyền Châu thế nào thì chán ghét bà dì này thế ấy, dứt khoát tùy tiện viện cớ tránh đi. Hoàng hậu xuất phát từ lễ nghi hoàng gia, nhất định muốn nàng dắt theo Huyền Châu nói chuyện, quá trình quả thực khổ không thể tả. Huyền Châu thấy nàng nhàm chán xé giấy trắng luyện tập thông linh thuật, ra mặt khinh thường: “Ta còn tưởng rằng tiên thuật của hoàng tộc Đại Yến lợi hại thế nào chứ, té ra chẳng qua chỉ là trò đùa trẻ con.”

Đế Cơ không muốn trở mặt, bằng không buổi tối hoàng hậu nhất định sẽ tế cho một bài, nàng chỉ đành cười gượng: “Quả thật chẳng có gì lợi hại, Huyền Châu tỷ tỷ có cái gì lợi hại hơn cho ta xem sao?”

Huyền Châu lập tức phẩy tay áo bỏ đi, đến trước mặt hoàng hậu khóc lóc tùm lum, nói nàng sỉ nhục nàng ta, bắt nạt nàng ta chỉ là một công chúa chư hầu. Thu Hoa phu nhân không những không an ủi, ngược lại còn ra sức mắng nhiếc nàng ta một chầu, làm cho Huyền Châu tức giận đóng cửa ở trong phòng hai ngày không ra, khiến hoàng hậu ưu sầu lo lắng, tối đó quả nhiên vẫn trách cứ Đế Cơ một trận.

Hai mẹ con này mỗi lần tới, đều là một trận không khí ngột ngạt, Đế Cơ tức giận cũng không có chỗ bộc phát, dứt khoát đi nhờ nhị ca, thay y phục mang nàng lên lút chuồn ra cung giải sầu. Lại nghe nói Công Tử Tề thường uống rượu vẽ tranh bên bờ sông Hoàn Đái, Đế Cơ có tâm muốn gặp vị khác người này, tối bờ Hoàn Đái đợi chờ từ sớm tinh mơ.

Ai biết người này ngày nào cũng tới, hôm nay lại không tới, Đế Cơ chờ đến đói meo cả bụng, nhị ca thấy nàng xụ mặt, liền cười an ủi: “Chuyện của đám con gái các muội ta không hiểu được, có điều Huyền Châu đã không đạo lý, sao muội cũng hồ đồ theo rồi? Nếu để phụ hoàng biết ta đưa muội ra ngoài, ngay cả ta cũng còn ăn mắng, huống chi còn là đi vụng trộm gặp gỡ một nam tử thường dân. Hôm nay cứ về trước là được, mọi chuyện sau này, để nhị ca truyền lời với hần giúp muội. Muội chỉ đang hờn mát trẻ con, để người khác biết được thì biết nói gì cho dễ nghe?”

Đế Cơ đành phải ngoan ngoãn hồi cung, đêm đó ngủ thẳng đến canh ba, bỗng nhiên khát tỉnh, vừa mở mắt, liền phát hiện một người đứng trước thư án bên cửa sổ phòng mình, thân ảnh màu đen, giống như một nam nhân.

Nàng bị dọa sợ điếng người, cả người nhũn ra, kêu một tiếng cũng không kêu nổi, người kia dường như phát hiện nàng tỉnh, nhoáng cái liền hóa thành khói nhẹ tiêu tan, chỉ để lại một mảnh thư nhỏ màu hoa tử đinh hương, ở giữa không trung bay qua bay lại, rơi xuống giường nàng. Trên thư là một hàng chữ rồng bay phượng múa: “Khanh bản giai nhân, khước phần nam trang, nan khán nan khán! Ca vũ chi ước, vật vong vật vong. Công Tử Tề.”

[Vốn là người đẹp, lại giả nam tử, khó nhìn khó nhìn! Ước hẹn ca múa, chớ quên chớ quên.]

Đế Cơ nhất thời đỏ khóc đỏ cười, thì ra người này ban ngày vẫn trốn tránh từ một nơi bí mật gần đó nhìn nàng, biết nàng giả trang nam nhân. Nhất thời vì hần dám can đảm đêm hôm khuya khoắt một mình lên vào hoàng cung mà cảm thấy kinh sợ, nhất thời lại đối với thái độ ngạo mạn bất kính hoàng tộc này của hần mà cảm thấy tức giận, nhất thời còn cảm thấy có thể đánh cược với một người như vậy, quả thật là một việc thú vị mà hả hê.

Nàng xưa nay to gan lớn mật, lúc này đã chẳng còn sợ hãi, đặt mảnh thư kia lên án trước đầu giường, lớn tiếng nói: “Công Tử Tề! Ta thắng chắc! Người cứ chờ xem!”

Không ai đáp lời nàng, nhưng lại làm A Mãn bưng tỉnh, khoác áo tới hầu hạ.

Qua hai ngày, tới sinh nhật lần thứ bốn mươi của hoàng hậu, trên đài Triều Dương mở tiệc chiêu đãi quần thần, Tả tướng vẫn như cũ cáo bệnh co đầu rút cổ ở nhà, chỉ phái con trai tới tặng quà mừng.

Khi Tả Tử Thần bước lên đài Triều Dương, những tiếng nói cười ồn ào huyền não trên đài bỗng chốc ngừng cả. Hắn mặc trường y màu tím, thân hình thon dài cao ngất, dung mạo tuấn tú như chi lan lại khiến người ta có chút không dám nhìn nhiều, luôn cảm thấy hắn dường như bị bao phủ trong làn sương mù ban mai.

Đế Cơ vốn đang ở phía sau thay một bộ y phục khiêu vũ, chợt thấy trên đài tĩnh lặng không tiếng động, không khỏi lộ đầu nhìn ra, vừa vận đối mặt với hắn. Tả Tử Thần hơi sững sờ, gật đầu coi như ra hiệu, lịch thiệp mà lạnh nhạt đi vòng qua, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh quỳ trước ghế vua.

Do bộ dạng hắn cực kỳ phi phàm, mang một hương vị hoàn toàn khác biệt với đám nam tử quý tộc trong hoàng thành, Đế Cơ không khỏi nhìn không rời mắt, hỏi A Mãn: “Hắn là ai thế?”

Tin tức linh tinh về đám con cháu quý tộc thì A Mãn luôn là người rành nhất, lập tức cười nói: “Là con trai của Tả tướng, bình thường đều không ở trong hoàng thành, nghe nói trước kia gặp được vị tiên nhân, nói hắn có tiên duyên, nên sớm tu tiên đi, một năm nhiều lắm cũng chỉ trở về một hai lần. Công chúa là lần đầu tiên gặp đi?”

Thì ra là kẻ tu tiên, hèn chi tiên phong đạo cốt như vậy, nhìn thế nào cũng không thấy giống con cháu quý tộc.

Tả Tử Thần đưa xong quà mừng, liền lấy cớ lo lắng bệnh tình Tả tướng mà cáo lui. Đế Cơ thấy hắn đi tới phía này, hai mắt trông thấy nàng, dường như là có chút ngượng ngùng, cụp mắt không dám nhìn nữa. Nàng vốn không định nhiều chuyện, nhưng lại thấy Huyền Châu đang ngồi dùng tiệc trên kia trừng mắt nhìn mình, nàng ta vừa thấy Tả Tử Thần liền đỏ mặt, lúc này thấy Đế Cơ cứ lộ đầu nhìn khắp nơi, không khỏi lại tức giận đến xanh mặt.

Tính trên tức của Đế Cơ lại nổi lên, vẫy vẫy tay với Tả Tử Thần, hắn quả nhiên lấy làm kinh hãi, dùng ánh mắt hỏi nàng chuyện gì. Nàng cười hì hì, thuận miệng hỏi: “Huynh tên gì vậy?”

Trên mặt Tả Tử Thần lộ mờ lộ ra một tầng ửng đỏ khả nghi, nhìn vào dáng vẻ thanh quý kiêu ngạo của hắn, chắc hẳn bình thường chỉ có bị đám con gái ngưỡng mộ mà sợ hãi, không dám tới gần. Trước mắt đột nhiên có cô gái nhỏ không chút để ý hỏi hắn tên gì, lại sinh ra chút thẹn thùng.

“Tại hạ... Tả Tử Thần. Cô nương là?” Hắn do dự một chút, nhưng vẫn thấp giọng nói ra tên của mình, thanh âm trầm thấp ôn nhã, vô cùng dễ nghe.

Đế Cơ gật gật đầu: “Tả Tử Thần, huynh đừng đi vội, ta múa cho huynh xem nha?”

Hắn lại đỏ mặt lên, nhìn qua rất có khí thế, sao lại dễ dàng đỏ mặt như vậy? Đế Cơ khẽ mỉm cười với hắn, xoay người rời đi.

Một việc lông gà vỏ tỏi như vậy, nàng vốn căn bản không để trong lòng, thậm chí thay y phục xong xuôi liền quên sạch sành sanh. Do nàng là con vua, lại chưa đến tuổi cập kê, không tiện xuất đầu lộ diện trên đài Triều Dương, khiến dân chúng trăm họ ngoài cung thấy được dung mạo nàng. Dứt khoát dùng một tấm lụa mỏng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

Nhóm đào kép thống nhất mặc váy lụa dài mỏng màu trắng, chỉ riêng mình nàng một thân váy đỏ, tóc đen eo nhỏ, ống tay áo uốn lượn, thần thái phẫn chấn, vừa bước lên đài Triều Dương, liền chói mắt hơn cả vạn trượng dương quang, ngay lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

[dương quang: ánh nắng]

Khi ấy Đế Cơ múa một khúc Đông Phong Đào Hoa trên đài Triều Dương, làm kinh động bốn phương, nói đến duyên cớ, thứ nhất là vì muốn cha mẹ vui vẻ, thứ hai, chẳng qua là vì đánh cuộc với Công Tử Tề ngạo mạn kia mà thôi. Ai ngờ sau đó lại kéo tới biết bao nhiêu chuyện, quả thật không kịp trở tay.

Sắc mặt Huyền Châu từ sau khi nàng lên đài đã trở nên không tốt, chờ nàng múa xong, khuôn mặt nàng ta có thể so với cây cải xanh được rồi. Thu Hoa phu nhân mặt không biểu tình, quay sang không biết nói với nàng ta cái gì, nàng ta cắn chặt môi, trong mắt nhất thời tràn đầy nước mắt, hổ thẹn cúi gầm mặt.

Tâm tình vui vẻ của Đế Cơ lập tức bị phá hỏng, nhanh chóng rót hai chén rượu kính dâng phụ hoàng mẫu hậu rồi nhẹ nhàng lùi ra. Trở lại chỗ cũ, lại thấy Tả Tử Thần quả nhiên vẫn ở lại đó, lẳng lặng nhìn nàng. Nàng lại mỉm cười, hỏi một câu: “Thích không?” Không chờ hắn trả lời, nàng đã bị một đám đào kép vây quanh kéo xuống bậc thang.

Tối đó vua Bảo An khen ngợi khúc Đông Phong Đào Hoa không dứt miệng, thậm chí còn gắng hỏi ai soạn ra khúc này, nhị hoàng tử cười dài nhắc tới Công Tử Tề, nhưng để tránh bị nghi ngờ, không nói ra chuyện đánh đổ xăng bày giữa Đế Cơ và Công Tử Tề. Vua Bảo An vô cùng ao ước cầu tài, từ đó về sau nhiều lần phái người đi khắp nơi tìm hiểu tin tức về Công Tử Tề, lại thủy chung không thu hoạch được gì. Sau một khúc Đông Phong Đào Hoa của Đế Cơ, hắn ta dường như đã rời khỏi Đại Yến, cho đến khi nước bị diệt, cũng không xuất hiện lại.

Vua Bảo An lâm vào cảm khái không thôi, ngự bút viết mấy chữ “Đại Yến nhạc sư Công Tử Tề”, vô căn cứ mà ban cho hắn ta một danh hiệu, cho phép các nhạc phường dân gian được chép lại khúc Đông Phong Đào Hoa, tự tập luyện. Tên tuổi Công Tử Tề từ đó lưu hành khắp dân gian Đại Yến, trở thành cách gọi khác của các cao nhân thần bí.

Ngày hôm sau Đế Cơ tỉnh lại, phát hiện trên thư án có thêm hai cuộn tranh, trên đó lại là một mảnh thư nhỏ màu hoa tử đinh hương, viết rằng: Nguyên chịu thua cược. Công Tử Tề. Xem ra hắn đêm qua lại lên lút chuồn vào hoàng cung, không đánh thức nàng, nhất định là do thua cuộc mà xấu hổ không dám gặp nàng.

Lòng hiếu kỳ của nàng đối với Công Tử Tề bành trướng tới nỗi không thể nhẫn nại thêm nữa, lại cải trang nam tử xuất cung, muốn tới bờ sông Hoàn Đái gặp hắn xem sao. Ai biết lần trước là nhị ca dẫn đi, hắn thông thuộc đường, Đế Cơ rất ít khi xuất cung, vừa ra liền lập tức lạc đường, uống phí cả một ngày thơ thẩn trên đường, chật vật tìm về hoàng cung, trời đã tối rồi.

Vốn định lên đài Triều Dương tìm đường tắt về tẩm cung cho kịp bữa tối, chợt thấy Tả Tử Thần một mình lẻ loi đứng ở trên đài, chấp tay sau lưng, hình như lại đang ngăn người. Đế Cơ nổi lòng hiếu kỳ, gọi hắn một tiếng: “Này, cửa cung sắp đóng rồi! Huynh còn không đi ra sao?”

Hắn chấn động cả người, lập tức quay lại, vẻ mặt đầu tiên là ngạc nhiên mừng rỡ, sau khi thấy nàng cải trang nam nhân lại trở nên sững sốt.

Đế Cơ bước tới, nơi này địa thế cao, phóng mắt nhìn xuống, cả hoàng thành đều ở dưới chân. Nắng chiều trải khắp bầu trời, nhuộm đỏ tường thành, cũng nhuộm đỏ gò má như ngọc của thiếu niên trước mắt. Hắn không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, tim Đế Cơ không khỏi đập loạn, sờ sờ mũ trên đầu, giải thích: “Ta, ta chỉ là ngẫu nhiên cải trang một chút... Ra ngoài, ra ngoài thể nghiệm và quan sát dân tình.”

Nàng mượn ngay cái cớ nhị ca thường dùng.

Tả Tử Thần khẽ mỉm cười, thấy trong tay nàng còn nắm một nhánh liễu dài, xanh biếc dẻo dai, không gió mà bay, không khỏi cười càng sâu: “... Sao lại nghịch ngợm như vậy, bút rìa mép của cây liễu tình?” Nói xong đón lấy cành liễu dài kia, đặt ở trong tay ngắm nghía.

Mặt Đế Cơ có chút nóng lên, ngập ngừng nói không ra lời.

Tả Tử Thần tựa hồ cũng cảm thấy hơi lúng túng, xoay đầu đi ho nhẹ hai tiếng, viện một cái cớ vô cùng sứt sẹo để làm quen: “Ta thấy cô nương rất quen thuộc, phải chăng trước kia đã từng gặp qua?”

Đế Cơ không nhịn nổi “phì” cười thành tiếng, một tầng phấn hồng trên mặt, trong sáng linh hoạt say lòng người. Nàng nói: “Ngày hôm qua hỏi tên huynh, hôm nay lẽ ra phải cho huynh biết tên của ta. Nhưng mà ta còn chưa có tên, biết làm thế nào đây?”

Nụ cười của hắn dần trở nên trầm tĩnh, chỉ có con gái quý tộc mới chưa có tên trước năm mười lăm tuổi. Hôm qua, hắn vẫn cứ nghĩ rằng nàng chỉ là một đào kép nho nhỏ.

Đế Cơ từ từ nói: “Huynh cứ gọi ta Đế Cơ, ta sống ở ngay trong cung.”

Ánh sáng trong mắt Tả Tử Thần dần trở nên âm đạm.

23. Chương 23

Chương 23: Chuyện cũ (Phần 3)

Thật lâu thật lâu về sau, Đế Cơ nhớ lại quá trình ban đầu mình cùng Tả Tử Thần đến bên nhau, cũng không nhận được mỉm cười. Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện rồi ngẫm lại, thật sự là rất ấu trĩ, vậy mà lúc đó hai người lại có thể bày ra đủ trò đùa vui quên ngày tháng.

Khi Tả Tử Thần vẫn còn niên thiếu, vừa bảo thủ, lại vừa cố chấp, chẳng giống một người tu tiên chút nào, khẳng khái cho rằng nàng là Đế Cơ, hẳn là thần tử, nhất định không tiến thêm một bước, không nói thêm một câu. Nếu không phải lần đó nàng hy sinh một bàn chân, cố tình đi đôi giày mới không vừa khiến cho gót chân đều bị cọ xước cả, chỉ sợ đến chết cũng chưa được nghe hắn nói lời trong lòng.

Đế Cơ rất khinh bỉ cái loại bảo thủ cứng ngắc này của hắn, đến cả kẻ ngốc cũng nhìn ra hắn thích nàng, ấy thế mà hắn cứ tưởng tất cả mọi người đều không biết. Có thời điểm Huyền Châu chưa từ bỏ ý định chạy đi tìm hắn nói chuyện, hắn nói được vài câu liền thất thần, làm Huyền Châu tủi thân chỉ biết trốn trong chăn khóc ròng.

Nếu Đế Cơ khi đó mười tám tuổi, tất nhiên sẽ tìm mọi phương pháp dụ dỗ, quyến rũ, ái muội, túm lấy hắn dễ như trở bàn tay, đáng tiếc nàng lúc ấy chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi ngây thơ trong sáng chưa từng nếm khổ, cho nên đối với thể loại cố chấp này nàng cũng chỉ biết âm thầm cắn răng, buồn bực không dám tiến một bước, giống như một đóa hoa đã nở từ lâu, chỉ chờ hắn hái, hắn lại nhất định không hái, để phí hoài một thuở mỹ lệ cô đơn.

Do tuổi còn nhỏ, chẳng ôm trong lòng được nhiều chuyện, có thêm nữa liền ôm không nổi. Có một Tả Tử Thần, trong lòng nàng cả ngày liền chỉ có hắn, không phải vì hắn hôm qua nói chuyện từ ngữ mập mờ mà phiền não, thì là vì hôm nay hắn đến chậm một khắc, hơn nữa là vì những chuyện rêu ría vụn vặt với Huyền Châu mà thống khổ.

Công Tử Tề đã bị nàng quăng ra khỏi đầu tự bao giờ, chỉ sợ bây giờ có người hỏi nàng Công Tử Tề là ai, nàng cũng ngay ngốc nói không nên lời.

Nhị ca là người tinh ý, sớm nhìn ra manh mối, cẩn thận nhắc nhở nàng: “Tả Tử Thần tuy rằng là con trai Tả tướng, thân phận cũng đủ vọng trọng, nhưng không phải là con trưởng. Muội là chính nữ hoàng tộc, dù thế nào cũng không thể gả cho hắn, huống chi người ta lại đang tu tiên. Tốt hơn hết là sớm đem tâm tư dọn dẹp lại đi.”

Đây quả thực là lời thừa, nước đã chảy đi sao có thể thu hồi lại, cảm tình có thể nói thu lại là thu lại được sao?

Đế Cơ phiền não thật lâu, mắt thấy người ta đã sắp trở về tiếp tục tu tiên, nàng tới cùng vẫn hạ một quyết tâm, tối đó làm cho A Mãn bận tíu tít, giúp nàng chọn y phục cả đêm, mặc đồ hồng, lại cảm thấy màu xanh thanh nhã; đeo mẫu đơn, lại cảm thấy thực được xinh đẹp, soi gương trát phấn son lên mặt tối nổi trông chẳng khác nào mộng khỉ, thế nào cũng không hài lòng, hận không thể khóc bù lu một trận.

Ông trời cũng lại không ủng hộ, canh ba liền bắt đầu đổ mưa to, hoa lan trồng bên ngoài cửa sổ quên không lấy vào, buổi sáng ngó ra xem, đã sớm úng chết cả rồi. Đế Cơ rầu rĩ không vui ngồi trước cửa sổ cả một ngày, A Mãn cho rằng nàng muốn ra ngoài chơi, liền an ủi nàng: “Buổi tối nói không chừng sẽ tạnh mưa, ta đưa công chúa tới ngự hoa viên đi dạo chút nha?”

Nhưng nơi nàng thực sự muốn tới lại là đài Triều Dương, nơi đó có một thiếu niên luôn cô đơn chờ đợi nàng, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Hắn rất tốt với nàng, nhưng lại không muốn tới gần nàng; ánh mắt nhìn nàng

dịu dàng như vậy, lại nhất định không chịu nói thích nàng. Đế Cơ mười ba tuổi không sao lý giải nổi hành vi này, thừa dịp A Mãn không chú ý, lén lút lau sạch nước mắt đau buồn.

Tới lúc hoàng hôn, mưa to dần trở thành mưa phùn mênh mang, Đế Cơ lòng nóng như lửa đốt, không chờ cho mưa tạnh, thậm chí dù cũng không mang, vội vàng chạy tới đài Triều Dương. Đài Triều Dương bị bao phủ trong màn mưa, sương mù dày đặc. Tả Tử Thần không biết đã đợi trên này bao lâu, tóc và quần áo đều ướt cả, trong tay nắm một cây dù, lại không mở ra, bóng người màu tím lộ vẻ cô đơn.

Đế Cơ lại nhìn không nổi muốn khóc, không biết là tủi thân cho chính mình hay ủy khuất cho hắn, chậm rãi bước tới, hắn dường như đã sớm nghe tiếng bước chân, mỉm cười xoay người, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ dịu dàng, phảng phất mang theo ý cười ấm áp.

“Trời mưa, Đế Cơ vẫn muốn ra ngoài chơi sao?” Có lẽ là bởi trên đài Triều Dương chỉ có hai người bọn họ, khó có dịp Huyền Châu không tới quấy rầy, thanh âm hắn có vẻ dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều.

Đế Cơ cắn cắn môi, hận hắn trì hoãn không có mắt, có thể mà cũng không thấy hôm nay nàng đổi quần áo mới, nửa điểm phản ứng cũng không có, đúng là đồ ngốc!

Nàng níu lấy vạt áo, cố ý lạnh giọng nói: “Ta thích ra ngoài chơi đấy, huynh quản được ta sao! Chẳng phải chính huynh cũng tới đài Triều Dương đứng ngây ngốc đấy thôi?”

Quả nhiên làm cho hắn hồi lâu không nói được lời nào, một lát sau, hắn mở cây dù màu tím trong tay, che trên đỉnh đầu nàng, thấp giọng nói: “Cẩn thận ướt y phục sẽ cảm lạnh.”

Đế Cơ bỗng nhiên cảm thấy một loại uất ức không nói nên lời, hắn cái gì cũng không chịu nói, cứ như vậy vô duyên vô cớ đối tốt với nàng, chờ đến khi nàng say lòng, thích hắn, hắn lại giả giọng vì thần gì gì đó, trốn tránh nàng thật xa. Trên đời sao có thể có kẻ đáng ghét đến vậy?

Nàng hất bàn tay đang nắm dù của hắn ra, hét lên: “Tả Tử Thần! Huynh tới cùng có thích ta hay không?!”

Hắn sửng sốt, nửa ngày không nói ra lời.

Đế Cơ lại giận dữ: “Hay là nói huynh thích Huyền Châu?”

Hắn rốt cục phản ứng kịp, mặt lập tức đỏ bừng, giải thích: “Sao có thể... Ta đối với nàng ta trước giờ không có...”

“Vậy tới cùng huynh thích ai?!” Nàng quả thực dùng toàn bộ khí thế rời núi ngang ngược mà rống lên, “Ta chịu đủ rồi! Tả Tử Thần, ta... Dù thế nào ta cũng thích huynh! Huynh muốn khó xử đó là chuyện của huynh! Huynh nếu dám nói không, ta liền... liền tru di cử tộc huynh!”

Dưới tình thế cấp bách, nàng nghĩ không ra cách gì uy hiếp, đành phải đem loại hình phạt tàn nhẫn nhất ra dọa nạt hắn.

Tán dù tím rơi nhẹ rồi lặn trên mặt đất, mưa bụi tinh tế đầy trời đáp xuống đầu hai người. Trước mắt Đế Cơ như có từng đợt sao vàng bay lượn, cúi gằm mặt không chịu nhìn hắn, hai chân cũng như nhũn ra, nếu không gồng mình chống đỡ, đoán chừng đã sớm mềm nhũn mà ngã xuống như mị sợi. Qua thật lâu thật lâu, hắn vẫn không nói chuyện, không lên tiếng, Đế Cơ lại càng thêm hoảng loạn, đầu óc trống rỗng, lơ mơ cảm thấy chính mình vừa rồi hơn thái quá, run giọng nói: “Tru di cử tộc gì chứ... Ta, ta chỉ là nói đùa thôi...”

Hắn vẫn không lên tiếng, quả thực chẳng khác nào một pho tượng lặng im đặt ở đối diện. Trái tim Đế Cơ dần trùng xuống, lúng túng vịn vịn vạt áo, miễn cưỡng gật gật đầu: “Được rồi... Ta đã biết...”

Nàng xoay người rời đi, thỉnh thoảng trên vai đột nhiên căng thẳng, bị nắm chặt trong một đôi tay ấm áp, ngay sau đó, cả người nàng liền lọt vào trong bộ ngực ướt át của hắn, cơ hồ bị siết tới tắt thở. Nàng phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn, cả người ảm ướt, cơ thể còn chưa trưởng thành, liễu lĩnh kẻ sát hại, vòng lên cánh tay, không chút tỏ ra yếu thế gắt gao ôm chặt cần cổ hắn.

Tả Tử Thần đè lại đầu nàng, không cho nàng ngẩng đầu, giọng nói mang theo chút run rẩy: “... Muội không đùa chứ? Là nói thực?”

Đế Cơ vô cùng kích động, khóc òa lên, cổ sức gật đầu, cái gì cũng nói không nên lời.

Ngày hôm đó nàng khóc sưng đỏ cả mắt, mắt hết hình tượng, hiển nhiên đó là lần đầu tiên nàng biết, thì ra khi người ta quá vui mừng, cũng sẽ khóc tới mức nghẹn ngào khôn kể.

Sau hôm đó, hai người đương nhiên lúc nào cũng cùng một chỗ. Cô gái nhỏ lần đầu nói chuyện tình cảm, khó tránh khỏi xem những việc buồn nôn là thú vị, tiếc là Tả Tử Thần là một kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu tình thú, muốn hắt đi hắt liền đi, muốn hắt ngừng hắt liền ngừng, bình thường đến chạm tay hắt cũng chẳng dám, tuy rằng đêm nào cũng lén gặp nhau, lại luôn quy quy củ củ ngồi trên ghế, nàng khẽ dựa qua hắt liền đỏ mặt, khiến Đế Cơ sâu sắc cảm nhận chính mình thật như lang sói mà cực kỳ xấu hổ.

Đế Cơ còn nhớ nhị ca từng thích một tiểu cung nữ hầu hạ bên hoàng hậu, bộ dạng nàng ta môi hồng răng trắng, nhị ca không biết kiếm được từ đâu mấy áng thơ ca triền miên, còn cố tình viết lên một mảnh giấy màu hồng, hái một bông hoa mai nhờ Đế Cơ mang tới cho cung nữ kia.

Nàng từng lén lút mở ra xem, trên đó chỉ là cái gì mà “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, “Tương tư tự hải thâm, đoạn tràng tại thiên nhai” mấy câu linh tinh thê lương tiêu điều. Chỉ tiếc cung nữ kia không biết chữ, bức thư xinh đẹp vậy mà bị nàng ta đem đi nhóm chậu than.

Lúc ấy nàng cảm thấy buồn nôn, bây giờ lại thâm hận Tả Tử Thần không đủ buồn nôn, thế là thường xuyên không nhin nổi muốn nói bóng nói gió một chút.

“Đọc qua Kinh Thi chưa? Có thuộc Quan Thư không?” Buổi tối khi hắt lén tới gặp, Đế Cơ ra vẻ chứng chạc đàng hoàng hỏi hắt.

Tả Tử Thần nhất thời không hiểu, rất thành thật gật đầu: “Đọc rồi. Sao lại muốn ta đọc thuộc lòng cái này?”

Đế Cơ tức giận cắn răng, quay ngoắt sang một bên: “Hỏi làm gì? Huynh đọc đi xem nào!”

Hắt cảm thấy cô công chúa nhỏ này ngày càng thêm ngang ngược rồi, nhưng như thế lại càng đáng yêu hết sức, tuy rằng chẳng bao giờ hiểu nổi những ý nghĩ kỳ lạ thay đổi xoành xoạch của nàng, nhưng vẫn chưa từng cự tuyệt. Từ tận đáy lòng hắt không muốn cự tuyệt bất kỳ thỉnh cầu nào của nàng.

“Quan quan sư cữu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử... hảo cầu...” Chỉ mới đọc bốn câu, trong đầu Tả Tử Thần liền lóe sáng, đột nhiên hiểu được ý tứ của nàng, không khỏi hé miệng như cười như không nhìn nàng.

[Quan thư 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Quan quan kìa tiếng thư cữu

Bên cồn hót họa cùng nhau vang đầy

U nhân thực nữ thế này

Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.]

Đế Cơ đỏ mặt lên, nhưng vẫn cố ý làm ra vẻ “huynh đừng có mà nghĩ lung tung”, giả vờ cả giận nói: “Sao không đọc nữa?”

Tả Tử Thần ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, cầm tay nàng, thấp giọng gọi: “Yến Yến.”

Đế Cơ cũng cảm thấy ngại ngùng, nàng là một cô nương, hình như cũng hơi quá xá rồi, cô nương nhà người ta liệu có phải cũng như vậy hay không? Tả Tử Thần nhất định là bị dọa sợ rồi?

“Ngày mai ta phải đi rồi.” Hắt đột nhiên nói một câu, khiến cho Đế Cơ đang chìm đắm trong ảo mộng thiếu nữ chợt bừng tỉnh, không thể tin nổi nhìn hắt, thì thào: “Phải đi sao?”

Tả Tử Thần kéo bờ vai nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Ta phải đi tìm sư phụ, muốn cưới muội, so với tu tiên còn khó khăn hơn nhiều.”

Đế Cơ ngạc nhiên nói: “Có gì khó khăn cơ chứ? Sư phụ huynh không cho huynh thành thân sao?”

Hắt không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt cười, một lát sau, lại nói: “Chờ tới khi muội cập kê. Ta có thể đợi được, chẳng lẽ muội không đợi được?”

Đế Cơ lại đỏ mặt lên: “Ai nói muội không đợi được? Huynh cứ việc đi! Huynh mà không tới, ta liền gả cho người khác!”

Cánh tay Tả Tử Thần siết chặt hai cái, giam chặt nàng trong lồng ngực, cúi đầu hôn lên trán nàng, làn môi tuy rằng vẫn mềm mại như trước đây, nhưng hôm nay không biết vì sao lại trở nên nóng cháy. Đế Cơ tỉnh tỉnh mê mê, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tả Tử Thần thấp giọng nói: “Không được gả cho người khác.”

Lời còn chưa dứt, làn môi nóng cháy kia đã nhẹ nhàng đặt trên đôi môi hơi nhếch lên của nàng.

Một nụ hôn, vừa mềm mại vừa khê khàng, thậm chí còn có chút trúc trắc. Đế Cơ chưa từng uống rượu, giờ phút này cũng đã biết say. Nàng chưa từng vội vã trông mong chính mình có thể trưởng thành nhanh nhanh một chút đến vậy, mong có thể mau chóng cập kê. Nàng chính là thích hắn như thế, chỉ hắn mà thôi. Vì hắn mà đeo châu ngọc lên đầu, mặc một thân áo cưới, từ đó trọn đời hạnh phúc.

Có điều Đế Cơ rốt cục vẫn không đợi được tới năm nàng cập kê.

24. Chương 24

Chương 24: Chuyện cũ (Phần 4)

Năm Đế Cơ mười bốn tuổi, xảy ra rất nhiều chuyện.

Tả Tử Thần một đi không trở lại, dù cho nàng viết bao nhiêu bức thư, từ lúc ban đầu nhớ nhung cho đến sau cùng chất vắn, hắn thủy chung không chút tin tức; Tả tướng phản quốc thông đồng với địch, dẫn theo đại quân yêu ma ăn thịt người của Thiên Nguyên quốc công phá hoàng thành, tuyên bố muốn cắt đầu hoàng tộc treo trên tường thành thị uy; mấy vị huynh trưởng chết trận trên sa trường, hoàng hậu bởi vậy mà bệnh không dậy nổi, vua Bảo An qua đời trong nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng.

Khi được biết kẻ phản quốc là Tả tướng, Đế Cơ chợt hiểu ra, hết thảy mọi chuyện, hắn nhất định đã biết từ lâu. Cho nên hắn vẫn không trở lại, cho nên hắn bật vô âm tín.

Là một nam nhân thế nào, mới có thể âu yếm ôm người vào lòng, khe khẽ hôn người, nói rằng muốn lấy người, rồi lại ở sau lưng hung hăng đâm người một đao? Lại là một trái tim tàn nhẫn thế nào, mới có thể chống mắt làm ngơ nước mắt nhà tan, yêu ma hoành hành giết bao người vô tội? Vì hắn mà chờ đến cập kê, đeo châu ngọc lên đầu, mặc một thân áo cưới — là trò cười ngu xuẩn cỡ nào. Hắn bỏ đi, bởi vì hắn biết rõ lời hứa ấy sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ được thực hiện. Giấc mộng yêu đương của nàng, chẳng qua chỉ là trò đùa hắn chẳng quan tâm.

Trong cơn cuồng nộ Đế Cơ một mình tìm tới núi Hương Thủ, kỳ thật muốn tìm được hắn cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, còn dễ dàng hơn tưởng tượng của nàng nhiều. Chỉ là nàng một bên tình nguyện yêu thương say đắm, mới có thể đem loại chờ đợi đẳng đẳng này hóa thành triền miên tương tư. Nàng vĩnh viễn không thể nào quên khi chính mình đứng trước mặt Tả Tử Thần, biểu tình trên khuôn mặt hắn lãnh đạm mà xa lạ. Huyền Châu đã mất tích bấy lâu khoát tay hắn, hai người đứng bên nhau như một đôi kim đồng ngọc nữ. Hắn nói: “Cô nương, cô là ai?”

Đế Cơ không nói gì, trước khi tới nàng đã suy nghĩ rành rã mười ngày mười đêm, nhìn thấy hắn sẽ nói điều gì, hỏi điều gì. Nhưng là, chẳng còn gì cần hỏi nữa. Trong tiếng thét chói tai của Huyền Châu, nàng đâm mù hai mắt Tả Tử Thần, kỳ thật lúc ấy nàng nhắm tới căn cốt, muốn cắt bỏ cái đầu tàn nhẫn của hắn, nhưng bỗng nhiên bản năng khê ngăn cản, cuối cùng chỉ chọc mù đôi mắt.

Trừng phạt quốc tặc, vốn là một việc hả lòng hả dạ, vậy nhưng nàng trải qua thật lâu sau vẫn không muốn hỏi tường lại. Nàng cảm thấy bản thân dường như từ trước tới nay chưa bao giờ hiểu nổi Tả Tử Thần. Hắn vì sao cười với nàng, vì sao đối tốt với nàng, vì sao dịu dàng với nàng? Vì sao lại đỏ mặt? Vì sao luôn luôn

lẽ loi một mình đứng đợi nàng trên đài Triều Dương? Vì sao có thể trở mặt ngoan độc chẳng khác nào rắn rết?

Nàng thật sự không hiểu.

Lòng người luôn dễ dàng đổi thay như vậy, còn đáng sợ hơn bất cứ hiểm nguy nào. Đám yêu ma ăn thân thể người, nhưng chính con người lại giết chết lòng nhau.

Khi Thiên Nguyên quốc phóng hỏa thiêu huỷ hoàng cung Đại Yến, nàng mang A Mãn lặng lẽ trốn đi. Hai người từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng cung, chưa hề nếm qua khổ ải, luẩn quẩn ở trong núi rừng mấy ngày liền, vừa hoảng sợ vừa không quen thức ăn, A Mãn ngã bệnh. Nàng sốt cao ba ngày ba đêm không hạ, may mắn gặp lại lão tiên sinh trước đây truyền thụ bạch chỉ thông linh thuật, ông có một thân bản lãnh, nhưng cũng không thể một mình đơn thương độc mã đối phó với cả đám yêu ma, vì vậy cũng từ trong cung trốn ra.

Lão tiên sinh cẩn thận kiểm tra tình hình của A Mãn, lắc đầu thở dài: “Thân thể đã suy nhược đến cực hạn, cộng thêm lo âu sợ hãi quá mức, chỉ sợ khó mà qua nổi.”

Đế Cơ một năm này đã chịu đựng bao đả kích, tinh thần sớm đã chống đỡ không nổi, chỉ hận không thể lớn tiếng òa khóc một hồi. Nhưng là lúc này còn không thể khóc, nàng chỉ có thể gắt gao nhịn xuống, miễn cưỡng cười nói: “Ta nghe ngữ khí tiên sinh, hẳn là còn có cách cứu? Tiên sinh cứ nói, cho dù khó khăn ra sao, ta đều có thể làm.”

Lão tiên sinh nhìn nàng một cái, có phần khó xử: “Lão hủ từng nghe nói, sơn chủ Hương Thủ khi còn trẻ rất am hiểu luyện chế các loại linh dược đan hoàn, trong đó có một viên tử linh đan, có thể trị bách bệnh. Có điều công chúa cùng Tả Tử Thần kia... Chỉ sợ...”

[lão hủ: lão già cổ hủ này]

Đế Cơ lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, chỉ để lại một câu “Tiên sinh chờ ta!”

Thế nhưng cuối cùng vẫn không xin được linh dược, nàng vất bỏ hết thấy tự tôn, quỳ trước phòng Tả Tử Thần một ngày một đêm, đổi lại, chỉ là Tả Tử Thần nhất định trốn tránh không gặp. Huyền Châu có vẻ thập phần khó xử, thở dài: “Đế Cơ là muốn cứu người, lẽ ra nên giao cho người. Có điều lần trước người tới làm trọng thương Tử Thần, tử linh đan đã sớm cho chàng dùng, trong núi rốt cuộc không có viên linh đan thứ hai. Không bằng Đế Cơ đi nơi khác hỏi xem sao? Người xưa nay giao du rộng rãi, muốn tìm một viên linh đan hẳn cũng không phải việc gì khó.”

Sắc mặt Đế Cơ tựa như cây cỏ héo khô, lần đầu tiên ăn nói khép nép cầu xin nàng ta: “Cho dù không có tử linh đan, các loại thuốc tương tự cũng được. Huyền Châu, xin người giúp ta một tay.”

Huyền Châu cười cười, đang định nói tiếp, Tả Tử Thần trong phòng bỗng nhiên khẽ gọi một tiếng: “Huyền Châu? Nàng ở đâu?” Nàng ta vội vàng xoay người bước vào, thật lâu sau mới mang theo một túi thuốc ra, ném xuống trước mặt nàng: “Sơn chủ chỉ còn lại mấy loại thuốc trị thương ngoài da này, nếu như dùng được, người cứ mang cả đi.”

Trị thương ngoài da... Đế Cơ chậm rãi nhặt túi thuốc lên, lại chậm rãi mở ra, bên trong túi chẳng qua chỉ là mấy loại thuốc mà hiệu thuốc tầm thường nào cũng có, tổng cộng hết thấy, quá lắm chỉ đáng giá một lượng bạc.

Nàng ngơ ngẩn hồi lâu, Huyền Châu cười tíu mắt nói: “Người xem, không phải ta không giúp người. Kỳ thật là Tử Thần căm hận người, chàng chỉ lo người không chết sớm.”

Đế Cơ đem túi thuốc kia ném thẳng vào mặt nàng ta, phẩy tay áo bỏ đi.

Khi trở lại chốn núi rừng, A Mãn đã chết từ lâu, nằm cứng ngắc trên cỏ tranh sơ sài, trông nàng như đang say ngủ.

Nàng áp tay A Mãn lên mặt, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, trong thân thể như bị đao kiếm chọc xuyên thành một lỗ hồng lớn, đau đớn vô cùng, vậy mà trông mặt lại khô khốc tới nỗi không khác ra nổi một giọt lệ.

Không có công cụ, cũng không có gạch xanh. Mộ của A Mãn là do Đế Cơ dùng chính đôi tay mình đào bới, chặt một mảnh gỗ, dùng trầm khắc lên mặt trên bốn chữ “Mộ của A Mãn”. Đế Cơ ôm đầu gối ngây ngốc ngồi trước mộ mấy ngày liền.

Lão tiên sinh an ủi nàng: “Người chết không thể sống lại, Đế Cơ chớ quá mức thương tâm. Lúc này người không thể nản lòng.”

Đế Cơ thấp giọng nói: “Tiên sinh, ta sống không nổi nữa...” Một câu chưa xong, người đã ngất đi.

Nàng vì quá mức đau khổ lo âu mà đổ bệnh nặng một thời gian, cơ hồ khó giữ nổi mạng sống, trong khoảnh khắc hấp hối kia, đột nhiên tỉnh ngộ, lòng người chỉ có thể chịu đựng tổn thương trong một giới hạn, có những đau xót phải nhớ cả cuộc đời, tuy rằng nhắc tới khó tránh nổi đau âm ỉ, nhưng đó cũng xem như lời nhắc nhở sau này mình không thể phạm phải sai lầm như vậy. Nhưng cũng có những nỗi đau, vẫn cứ quên đi được mới là tốt.

Một khúc Đông Phong Đào Hoa trên đài Triều Dương, sóng mắt say lòng người trong ánh hoàng hôn, nụ hôn trúc trắc cơ hồ nghẹt thở dưới trăng ấy —— thật giống như những sự tình kiếp trước, Đế Cơ hoài nghi phải chăng chính mình đã từng thực yêu say đắm một người nam nhân, thực sự muốn gả cho hắn, tay nắm tay tới già.

Được rồi... Nam nhân đó tên gì? Nàng tựa hồ đã quên.

Cứ như vậy quên đi cũng tốt.

Trên đời này tuy rằng còn có rất nhiều người, nhưng mỗi người lại mang một trái tim lạnh lẽo. Từ không yêu mà sinh ra yêu, từ yêu mà sinh ra hận; lúc bình minh còn yêu tới mức đau khổ triền miên, khi chạng vạng ái tình đã diệt. Biết bao người đã thấy những yêu những hận luân quần ấy, kết quả đều không ngăn nổi lòng người giá lạnh đổi thay.

Hết thấy đều có nhân có quả, có duyên có phận, đây chính là báo ứng nàng đã quá ngây thơ.

Lão tiên sinh nói, trên đời có một loại thần khí gọi là hồn đăng, đã bị sơn chủ Hương Thủ cướp đoạt mất, giấu ở sâu trong bảo khố. Nếu có thể lấy được bảo vật kia, liền có thể báo quốc thù.

[hồn đăng: đèn hồn]

Sau khi khỏi bệnh, Đế Cơ cùng tiên sinh rời khỏi Đại Yến, đi tới một nước nhỏ phía Tây, theo ông học tập lại từ đầu. Nàng còn có chuyện quan trọng cần làm, không thể để sinh mệnh của mình hao mòn trong hư không vô biên vô hạn.

Mười lăm tuổi cập kê, tiên sinh đặt cho nàng tên gọi Đàm Xuyên.

Đế Cơ nước Đại Yến, từ nay về sau liền chân chính biến mất khỏi thế gian.

Một ngày tháng chín, đệ tử Phó Cửu Vân vẫn luôn lưu lạc bên ngoài tìm kiếm bảo vật quý báu cho sơn chủ trở về, Tả Tử Thần dẫn theo Huyền Châu tới gặp hắn.

Huyền Châu vừa mới trở thành đệ tử của sơn chủ, người khác có thể không gặp, nhưng bát đại đệ tử bên cạnh sơn chủ thì nhất định phải biết, Phó Cửu Vân chính là một trong số đó. Nghe nói hắn nhập môn từ thời gian cực sớm, thực lực sâu không lường được, có điều làm người phong lưu, luôn thích chơi bời trong đám nữ nhân, chẳng hề qua lại mật thiết cùng các đệ tử còn lại, cho nên danh tiếng không được tốt như các đại đệ tử khác. Có điều sơn chủ hiển nhiên thập phần nể trọng hắn, toàn bộ bảo vật quý báu đều giao cho hắn quản lý, có thể thấy rõ sự tín nhiệm.

[bát đại đệ tử: tám đại đệ tử]

Huyền Châu khoác tay Tả Tử Thần bước chậm chậm trong mùa thu lá đỏ, nàng tới bây giờ mới chân chính cảm thấy thỏa lòng.

Nhớ khi ấy Thiên Nguyên quốc sử dụng yêu ma xâm lược Đại Yến, đầu tiên gặp nạn chính là mấy nước chư hầu của bọn họ, vua Bảo An hèn nhất nhu nhược, chỉ lo tự bảo vệ mình, mặc cho chư hầu phát ra bao lời

thỉnh cầu, cầu xin Đại Yến cử quốc sư bình chiến loạn, ông ta cũng chẳng thèm để ý. Trong cơn hỗn loạn, nàng một mình trốn thoát, tìm tòi không biết bao lâu, cuối cùng ngất xỉu bên rìa núi Hương Thủ.

Là Tả Tử Thần cứu nàng, có điều khi ấy hắn đã quên hết thấy về Đại Yến, thậm chí còn không nhớ nổi Đế Cơ đến tốt cùng là ai. Cái kiểu quên này cực kỳ quỷ dị, phẳng phất như bị người ta hung bạo phong ấn đi một đoạn ký ức. Người ra tay dường như không muốn hắn nhớ được bản thân hắn ở Đại Yến đã từng có một đoạn ái tình triền miên.

Đương nhiên, nàng đối với việc này cầu còn chẳng được.

Hắn quên hết thấy, từ nay về sau trong lòng sẽ chỉ có mình nàng. Hắn cuối cùng sẽ hiểu ra, trên đời này chỉ có nàng thực sự tốt với hắn, không hề giữ lại, mà trao đi hết thấy. Họ Tả phản quốc cũng được, Đại Yến bị diệt cũng được, mọi người trên thế gian đều chết hết, chỉ cần hắn còn ở đây, nàng chẳng cần để ý điều gì khác.

Đế Cơ không thể yêu hắn đến thế.

Từ nhỏ đến lớn, Huyền Châu vẫn một mực tìm cách có thể triệt để vượt qua Đế Cơ, hiện tại nàng rốt cục tìm được rồi. Rốt cuộc sẽ không có nữ nhân nào khác yêu Tả Tử Thần được như nàng, trong tình yêu say đắm khùng khiếp mà tuyệt vọng này, Đế Cơ cuối cùng đã thua nàng.

Huyền Châu cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Rốt cuộc cũng được thấy Phó Cửu Vân phong lưu phóng khoáng trong truyền thuyết, có điều lại không giống lắm cái loại công tử quần lụa trong tưởng tượng. Hắn nhìn qua chẳng hề giống một thiếu niên, lại cũng chẳng già, khiến cho người ta đoán không ra tuổi hắn. Đáy mắt hắn có một nốt ruồi lệ, cười lên mang theo một loại hồn nhiên đặc biệt làm tim người ta đập dồn dập không thôi, có điều lúc không cười nhìn qua lại có chút u sầu ủ dột, phẳng phất như ẩn giấu bao nỗi lòng vô cùng vô tận.

Hắn lúc này đang một mình uống rượu bên cửa sổ, dưới chân đã ngổn ngang mười mấy vò không. Huyền Châu ngồi thấy cả phòng mùi rượu, không khỏi nhíu nhíu mày.

Phó Cửu Vân cũng chẳng thèm quay lại, hắn đang nhìn bầu trời phương đông, ngơ ngẩn bản thân. Huyền Châu thoáng giật mình, có chút mất kiên nhẫn, ngay sau đó hắn đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt như điện, trong nháy mắt đánh giá nàng ta một lượt từ đầu đến chân, Huyền Châu thậm chí có một loại cảm giác như thể chính mình ở trước mặt hắn không mặc quần áo, nhất thời mặt đỏ lên.

Phó Cửu Vân chỉ nhìn nàng một cái, liền chuyển qua nhìn Tả Tử Thần, thấy hai mắt hắn nhắm chặt, không khỏi hơi sững sờ: “Mất sao vậy?”

Tả Tử Thần không muốn trả lời vấn đề này, căn bản chính hắn cũng nói không ra, nhớ không được. Đi qua nhận lấy bầu rượu, tự rót một chén cho mình, lại thấy Phó Cửu Vân rầu rĩ không vui, không giống trước kia vừa cười vừa nói, liền nhẹ lời: “Người xuất môn mấy ngày nay, xem ra tựa hồ không được vui vẻ cho lắm.”

Phó Cửu Vân nở một nụ cười trào phúng, lại nhìn thoáng qua chỗ Huyền Châu, bảo: “Tạm thời chưa nói đến ta, ta biết người đang vui vẻ lắm. Bỏ cũ, ôm mới rồi.”

Tả Tử Thần khó hiểu: “Có ý gì?”

Phó Cửu Vân không trả lời, chỉ chậm rãi uống cạn rượu trong chén, ánh mắt vẫn không rời khỏi mảnh trời phía đông kia, nơi đó mây cuộn như tơ, một mảng trong suốt, gió lạnh phả tới, làm cho đôi mắt hắn hơi hơi nheo lại.

Hắn nhớ tới ngày hôm ấy, mưa cứ thế ngập ngừng rơi, bọt nước trong veo lóng lánh từ lá cây liễu nhỏ xuống, cứ một giọt hắn lại thầm đếm một con số trong lòng. Hắn lấy tranh làm môi dụ, ngóng trông nàng mắc câu, nàng là con cá nhỏ hắn đặt trong đáy lòng, bơi qua bơi lại, chẳng biết lúc nào sẽ cắn môi câu kia? Lại có chút sợ nàng tới, tuổi nàng còn nhỏ, ngây thơ vô cùng, phải nói thế nào để cho nàng hiểu?

Hắn đợi bên bờ sông Hoàn Đái, nhìn mưa phùn biến thành ánh nắng chiều, nhìn thấy lá liễu được gột rửa xanh non mềm mại, nhìn thấy rất nhiều rất nhiều người đến đến đi đi, trong lòng vừa vui sướng vừa bồn chồn lo lắng, vì hắn đợi một người độc nhất vô nhị là nàng mà vui sướng, lại bởi vì nàng chậm chạp không tới mà bồn chồn không yên.

Hắn còn nhớ tới nước Đại Yến đã diệt vong, hoàng cung lung linh tráng lệ bị thiêu rụi trong biển lửa, chỉ còn lại mảng tường bị thiêu rụi cháy đen. Di tích đài Triều Dương lộng lẫy đồ sộ vẫn còn đây, sụp xuống một mảng lớn, chỉ chừa lại một lan can đá trắng tiêu điều, nàng từng đứng trên đó múa một khúc Đông Phong Đào Hoa, bộ y phục đỏ rực phấp phới bay như lửa.

Bây giờ, nàng cùng Đại Yến như nhau, đều biến mất giữa ngàn vạn nhân gian biển ảo.

Hắn vẫn đang chờ đợi một người, nhưng hắn biết rõ, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tới.

25. Chương 25-26

Chương 25: Người tới thật là nhanh

Mùa đông khắc nghiệt, trong vùng núi tiên có cảnh sắc trăm hoa đua nở, nơi trần gian thế tục lại không được rực rỡ như vậy, chỉ có đơn hai màu đen trắng. Chú lừa con lững thà lững thững bước trong băng tuyết, bốn cái chân thì thoảng lại giẫm nát một khối băng, “rắc” một tiếng giòn tan. Đàm Xuyên nửa nằm trên lưng lừa, mở hé một tấm bản đồ tỉ mỉ nghiên cứu.

Núi Hương Thủ phía nam, Thiên Nguyên quốc lại ở tây bắc, một chuyến đi này của nàng quả thật còn rất xa. Trước hết đi phía tây, giúp lão tiên sinh quét dọn mộ, nàng đi lần này chính là hơn nửa năm, trên mộ lão tiên sinh chẳng biết đã mọc lên bao nhiêu cỏ dại rồi? Vừa khéo một nước nhỏ phía tây kia có bến đò, băng ngang biển khơi, liền có thể tới Thiên Nguyên quốc.

Nhưng nàng còn muốn trước trở về Đại Yến, thăm mộ của A Mãn. Nàng đã bỏ đi nhiều năm như vậy, một lần cũng chưa từng quay lại thăm nàng ấy, trong lòng A Mãn có lẽ sẽ trách nàng thật vô tình. Nàng ấy vẫn luôn đối tốt với nàng như vậy, đến lúc chết thậm chí một phần mộ cũng không có, một người chôn tại vùng rừng núi hoang vắng lạnh lẽo như băng, sau khi chết cũng không có ai trò chuyện cùng nàng.

Có điều, A Mãn tốt xấu gì còn có phần mộ có thể đi quét, những người thân ruột thịt của nàng không phải chết trận sa trường thì là chết trong đại hỏa, thậm chí đến tro bụi cũng không tìm được, ngay cả muốn tảo mộ, thì cũng biết đi đâu mà tìm?

Đàm Xuyên thở dài một tiếng, cất bản đồ rồi vỗ vỗ ngang hông lừa con, bốn cái chân của nó bước càng thêm vui vẻ, một đường nhảy nhót xuống núi, trước khi trời tối liền tới một thôn trấn dưới chân núi, lừa con lập tức hóa thành một tờ giấy trắng, theo gió tản ra.

Đã có tới hơn nửa năm không sống chốn phàm trần, lúc này thấy trên đường từng đoàn người rộn ràng tấp nập, Đàm Xuyên không nhịn được một hít một hơi thật sâu, trong gió mang theo đủ loại hương vị: mùi dầu mỡ của tiệm bánh rán ở góc đường, mùi đắng chát của các tiệm sắc thuốc, mùi dầu thơm trong các lồng hấp tỏa ra... Dủ loại mùi vị hỗn tạp trộn cùng một chỗ, đó là mùi vị của hồng trần.

Nàng yêu thích mùi vị này.

Vào nhà trọ, yêu cầu một gian phòng, lúc tiểu nhị dẫn nàng lên lầu nhin không nổi quay đầu nhìn tới vài lần, chặc chặc luôn miệng: “Cô nương xinh đẹp thế này mà lại ra ngoài một mình, đi tìm tướng công sao? Không biết nam nhân nào có phúc lấy được một cô vợ xinh đẹp như vậy.”

Đàm Xuyên chỉ im lặng mặt không đổi sắc lắng nghe, trước khi vào cửa đột nhiên hỏi: “Nơi này của các người có bán thịt tươi không? Thịt heo thịt bò đều được.”

Đại khái là không ngờ một vị cô nương yếu điệu như vậy mà vừa mở miệng liền nói đến thịt tươi, tiểu nhị sững sờ nửa ngày mới cười nói: “Có thì có, nhưng mà cô nương muốn để làm gì? Chính mình ăn sao?” Hắn thấy Đàm Xuyên khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu đuối, không nhịn được muốn chòng ghẹo một chút.

Nàng cười cười, nói nhạt: “Không phải ta ăn, là cho nó ăn.”

Nàng chỉ ra phía sau, nơi đó chẳng biết từ lúc nào đã nằm chình ình một con mãnh hổ cực lớn, bộ dạng vô cùng hung ác, ngáp một cái thật to dọa cho tiểu nhị kia sợ đến ngậy người, miệng đầy răng sắc, sau đó trong nháy mắt lại đột nhiên biến mất.

Đàm Xuyên vừa lòng nhìn tiểu nhị đang run lẩy bẩy cả người, nhẹ giọng nói: “Không cần nhiều, mang cho ta hai mươi cân thịt bò, hai mươi cân thịt heo là được.”

Đóng cửa phòng, rõ ràng nghe tiếng tiểu nhị lộp bộp vừa lặn vừa bò xuống cầu thang, nàng lại thấy buồn cười. Thời buổi này người và yêu hỗn tạp, nhưng những kẻ trông mặt mà bắt hình dong vẫn còn rất nhiều, tiểu nhị kia chắc chắn lúc này đang cho rằng nàng loại yêu quái gì rồi.

Còn nhớ trước kia nàng theo lão tiên sinh học tập lại từ đầu, bởi vì dung mạo xuất chúng, khó tránh khỏi có người ngấp nghé, hoặc lên tiếng chòng ghẹo, hay là động tay động chân. Lúc ấy nàng còn nhỏ, chưa từng gặp phải loại chuyện này, vừa xấu hổ lại vừa phiền muộn. Tiên sinh đem linh thú mãnh hổ dùng để phòng thân đã theo ông vài chục năm cho nàng, một khi gặp phải những kẻ bốn cợt, liền cho mãnh hổ hiện thân. Chiều này dùng từ khi mười bốn tuổi cho tới giờ, trăm lần đều linh, làm cho lỗ tai được thanh tịnh không ít.

Lại nói tiếp, lúc ấy nàng thật sự gây ra biết bao chuyện đáng cười, ví như mua đồ này nọ luôn luôn quên trả tiền; không chịu chải tóc mà cứ tùy tiện buộc hai bím tóc xiên xiên vẹo vẹo; lại bởi vì bình thường đều mặc các loại y phục tơ lụa, lần đầu tiên mặc vải thô, trên người nổi rất nhiều mẩn đỏ, ngứa tới nổi vạy vẹo cả người; lần đầu tiên nấu ăn còn không xắt nhỏ thịt, không biết cho dầu mỡ, cứ thế cho năm cân thịt vào trong nước luộc nửa sống nửa chín, hại lão tiên sinh ăn tới mức tiêu chảy.

Có điều tuổi dần tăng lên, những chuyện đáng cười nhạo cũng càng ngày càng ít. Càng về sau, những chuyện linh tinh như mặc y phục vải thô, ăn cơm canh đậm bạc, ngủ cỏ tranh giường đất lạnh lẽo, đối với nàng mà nói quả thực chỉ là chuyện nhỏ.

Nàng càng ngày càng không giống Đế Cơ, nàng càng lúc càng tự do tự tại, một trái tim bình thản an tường — vào giây phút tuyệt vọng nhất, nàng chưa bao giờ tưởng tượng nổi chính mình còn có thể sống tốt đến vậy, phụ hoàng mẫu hậu và nhị ca bọn họ, nếu như trên trời có linh, chắc hẳn cũng sẽ rất vui mừng. Nàng rốt cuộc không còn là Đế Cơ chỉ biết cậy vào dung mạo cùng ca múa mà lấy làm kiêu ngạo.

Mau chóng tới năm mười tám tuổi, lão tiên sinh từ trần, trước khi qua đời cho nàng hai viên thuốc trân quý, màu đen có thể thay hình đổi dạng, màu đỏ chính là thuốc giải. Viết tên và bát tự của người mình muốn biến thành lên một lá bùa, đốt thành tro uống cùng với nước và thuốc, thay hình đổi dạng như vậy, ngay cả thần tiên hạ phàm cũng không thể nhận ra. Chỉ có điều, thứ nhất thuốc này có kịch độc, thứ hai mượn bát tự chính là hành vi nghịch thiên, trong vòng nửa năm nhất định phải ăn thuốc giải, nếu không sẽ khó giữ được tính mạng.

[bát tự: tám chữ - giờ, ngày, tháng, năm sinh – mỗi cái hai chữ, tổng cộng là tám chữ]

Đàm Xuyên từng nghĩ tới chuyện dùng diện mạo hoàng hậu, lớn tuổi một chút càng không dễ dàng bị người ta phát giác, nhưng bản thân tuổi vẫn còn nhỏ, nếu như một bà bác đoan đoan chính chính lại đột nhiên cười duyên như một cô thiếu nữ, thật không tránh khỏi khó xử rồi.

Cuối cùng vẫn là giả dạng A Mãn, thấp tha thấp thỏm co đầu rụt cổ ở núi Hương Thủ nửa năm, cuối cùng cũng đoạt được hôn đăng.

[hôn đăng: đèn hôn]

Nàng lấy hôn đăng từ trong túi Càn Khôn làm từ da trâu, lật qua lật lại ở trên tay xem xét. Thấy thế nào nó cũng chỉ là một giá cắm nền bằng đồng cũ nát, mở nắp ra, bên trong có bốn bắc đèn, chẳng phải bằng vải bông cũng chẳng phải bằng rơm rạ, mà mang một màu đỏ tươi nhàn nhạt. Không biết đổ chút dầu vào, có thể sử dụng như một giá cắm nền bình thường hay không.

Đang suy nghĩ ngẩn người, chợt nghe trên cửa bị ai đó gõ nhẹ hai lượt, nàng chỉ cho là tiểu nhị tới đưa thịt, thuận miệng nói: “Cứ đặt ở cửa là được.”

Không có tiếng động, cách một hồi, tiếng đập cửa lại vang lên, không nhanh không chậm, giống như đang trêu đùa nàng. Đàm Xuyên cất hồn đăng vào túi Càn Khôn da trâu, buộc chặt lại đai lưng, một mặt nói: “Ai?”

Vẫn như cũ không trả lời, vẫn như cũ tiếng gõ không nhanh không chậm. Đàm Xuyên có chút bực mình, bước tới mở hé cửa, bảo: “Có chuyện gì?”

Nam nhân đứng trước ngưỡng cửa kia dáng người thon dài, đáy mắt có một nốt ruồi hừng lệ, cười đến là ngây thơ hòa nhã, nhưng trong mắt lại phẳng phát bão tố cuồng phong. Hắn cười híp mắt nhìn về mặt biển sắc của Đàm Xuyên, chậm rì rì nói: “Mang thịt lên cho cô nương.”

Đàm Xuyên trong nháy mắt liền lấy lại bình tĩnh. Giả ngu? Không thể. Tuy rằng không biết là từ khi nào, nhưng người này nhận ra được diện mạo vốn có của nàng. Xuất thủ đối phó hắn? Càng không thể. Nàng khẳng định đánh không lại hắn, vạn nhất chọc giận hắn, lại càng thêm hỏng chuyện.

Tốt nhất là cứ nhanh chóng chạy trốn mới là thượng sách, so về tốc độ, nàng không tin sẽ thua hắn.

Nàng đóng sập cửa, cài then, sau đó lập tức mở cửa sổ nhảy xuống. Vừa rơi xuống đất, liền thấy Phó Cửu Vân đang đứng dựa vào tường nhìn nàng, nụ cười kia, quả thực không cách nào hình dung. Toàn bộ lông tơ trên lưng Đàm Xuyên lập tức dựng đứng cả lên, nhìn ngó chung quanh, chẳng còn đường trốn, đành phải cương quyết nhìn thẳng hắn.

“Cửu Vân đại nhân, là người thật sao? Ta vẫn không thể tin nổi, không ngờ được gặp lại nhanh đến vậy.” Nàng nói, sau đó bước tới, khoắc lấy cánh tay hắn.

Chương 26: Thực sự muốn giết sao?

Phó Cửu Vân cúi đầu nhìn nàng, chậm rì rì nói: “Không nhanh, lẽ ra phải bắt tiểu tặc nhà người ngay lúc người giả mạo đệ tử của sơn chủ mới phải.”

[tiểu tặc: tên giặc nhỏ]

Đàm Xuyên cười gượng: “Người ta xưa nay luôn ngưỡng mộ sơn chủ anh minh, từ tận đáy lòng vẫn mong đợi có thể làm đệ tử của lão nhân gia hắn.”

Hắn ra vẻ đã hiểu lại còn gật gật đầu phụ họa: “Thì ra là thế, người có tâm nguyện vĩ đại như vậy, ta đương nhiên muốn thành toàn. Vậy liền cùng ta trở về đi, sơn chủ cũng đang chờ người, chuyện làm đệ tử, tự nhiên dễ bàn bạc thôi.”

Dứt lời liền không cho phân trần, túm lấy sau cổ áo nàng kéo đi. Đàm Xuyên luống cuống tay chân, chẳng khác nào con heo sắp tiến vào lò mổ, oa oa kêu lên: “Cửu Vân đại nhân! Hay là đừng vội trở về mà? Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt đâu!”

Phó Cửu Vân ra tay nhanh như điện, đột nhiên đoạt lấy túi nhỏ da trâu nàng buộc ngang hông nắm chặt ở trong tay, lạnh lùng cười: “Thật không? Ta còn tưởng rằng người to gan lớn mật, chẳng biết sợ cái gì cơ đấy!”

Đàm Xuyên gắt gao ôm chặt cánh tay hắn, nhất định không buông: “Đại nhân người lại muốn chiếm đoạt bạc của ta sao?!”

Hắn nhìn nàng, vẫn là cười lạnh: “Được lắm, Đàm Xuyên người thật không tệ, đến thời điểm này vẫn muốn diễn kịch với ta.”

Hắn thực sự chưa từng gặp qua loại nữ nhân như vậy, cả gan làm loạn, hăm hại lừa gạt, mượn gió bẻ măng, xong việc bị bắt tận tay day tận mặt, cư nhiên không chút nào chột dạ, còn dám nói này nói nọ, ngay cả một chút hổ thẹn cũng đều không có sao? Cho dù là bỏ đi, cũng không chịu bỏ đi một cách quang minh chính đại, còn bày đặt bao nhiêu thủ đoạn, chui qua bao nhiêu chỗ trống, coi tâm ý người ta như một nắm bùn, dùng đủ rồi liền tùy tay vứt bỏ.

Lúc mới đầu cho rằng thi thể bị đốt trụ kia là nàng, cái cảm giác bàng hoàng khi ấy hắt đến nay vẫn không muốn hồi tưởng lại. Đã hơn một lần âm kém dương sai, hắt không thể ở bên bảo vệ nàng. Lần này đây chặt chẽ nắm được nàng, lại phát giác nàng là con cá nhỏ trơn tuột không gì sánh được, cho dù có nắm chặt thế nào, nàng cũng có thể chui ra từ giữa kẽ tay.

[âm kém dương sai: ý nói vô duyên, vô tình]

“Đàm Xuyên, người dù có đi tới tận trời góc biển, cũng đừng nghĩ trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta.” Ngón tay hắt đột nhiên trở nên căng thẳng, tựa như kim sắt siết chặt cổ tay nàng. Nàng đau tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, luôn miệng kêu to: “Ta mà không trốn xương cốt sẽ bị lòng bàn tay người bóp nát mất nha!”

Phó Cửu Vân hoàn toàn không quan tâm nàng làm bộ làm tịch, túm chặt tay kéo tiểu cô nương không tình nguyện về phía trước, quang minh chính đại bước vào từ cửa lớn nhà trọ. Bọn tiểu nhị thấy hắt lạ mắt, gặp Đàm Xuyên lại thấy quen mắt, có điều quan sát khuôn mặt trầm mặc bình tĩnh của Phó Cửu Vân, rất có vẻ hung thần ác sát, đành phải trở mặt ra cười khúm núm: “Đại gia ngài muốn ăn cơm hay là muốn nghỉ lại?”

Hắt nhìn cũng chẳng thèm nhìn, lấy từ trong ngực một viên trân châu ném cho chủ quán quỳ : “Ta mua nhà trọ mười ngày, đem đóng toàn bộ cửa lớn cửa sổ, đóng đinh lại, không cho ai ra vào, chuồng chó cũng đừng quên niêm phong.”

Hắt quay đầu nhìn khuôn mặt có phần trắng bệch của Đàm Xuyên, cười mỉa một tiếng, thấp giọng thì thầm: “Tiểu Xuyên Nhi, chúng ta, từ từ hưởng thụ.”

Trong lúc bị xách lên lầu Đàm Xuyên suy nghĩ vô số biện pháp thoát thân, thế nhưng chẳng cách nào là dùng được. Người này vóc dáng cao lớn hơn nàng, thân thể cường tráng hơn nàng, bản lĩnh tài giỏi hơn nàng, cái mũi còn thính hơn so với chó, thực muốn quyết tâm trông chừng nàng, dù cho lập tức mọc ra mười đôi cánh cũng chẳng bay thoát nổi đi.

Bàn tay đang kiềm chế nàng đột nhiên nới lỏng, nàng lui liền ba bước, đụng phải chiếc giường khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, chỉ nghe “cách” một tiếng, cửa phòng bị hắt dùng lực sập mạnh, còn rung lên vài bận. Trái tim nhỏ bé yếu ớt của nàng lập tức không chịu thua kém cũng bắt đầu đập liên hồi, nghẹn họng trân trân nhìn hắt cười lạnh chậm rãi tới gần, vừa bước tới vừa cởi áo khoác ngoài trên người.

“... Người, người muốn làm gì?!” Đàm Xuyên vội vàng bảo vệ cổ áo mình, định lùi về sau, nhưng phía sau hình như là giường, vị trí này quả thực vô cùng không ổn.

“Người nói xem ta muốn làm cái gì?” Hắt cười đến là hung ác, đai lưng trên áo ngoài buộc nút thắt không tháo được, hắt hung tợn kéo đứt, tiếng vải dệt bị xé rách làm cho nàng kinh hồn bạt vía.

“Đừng tới đây! Người đừng tới đây!” Nàng vừa lăn vừa bò, vòng qua sau cái bàn, ôm đầu kêu to: “Lần trước hiến thân là người nói không thêm! Lần này không có cơ hội nữa đâu!”

“Thế à? Đại nhân ta lại thích luận điệu ép buộc này đây.” Áo khoác vung lên, Đàm Xuyên chỉ thấy ngang eo bị thứ gì cuốn lấy, một lực mạnh mẽ truyền tới, thật sự không thể kháng cự, lão đảo té ngã trên giường. Trong đầu nàng trống rỗng, thê lương kêu lên: “Ta đã ba ngày rồi chưa tắm đó!” Kêu xong cũng không biết sống chết, nhanh chóng nhắm tịt mắt lại trước, chẳng biết ma quỷ của hắt khi nào thì hạ xuống.

Ai dè đợi nửa ngày, người này cũng chẳng hề động tĩnh, Đàm Xuyên dè dặt mở hé mắt nhìn, lại thấy hắt chỉ cởi áo ngoài, y phục bên trong không hề rối loạn, đang ngồi xếp bằng ở đầu giường thổi chén trà. Thấy nàng nhìn lên chính mình, hắt liền giễu cợt: “Dem cái tâm tình hoài xuân mơ mộng dọn dẹp lại chút đi, nhanh chóng ngồi dậy dâng hoàng cho ta!”

Chẳng biết kẻ xuân tình dạt dào khắp chốn là ai đâu?! Đàm Xuyên lại lần nữa thâm gào thét trong lòng, con thỏ cũng không nhanh bằng nàng, oạch một cái liền nhảy dựng lên, ngồi khấp nép ở mép giường, cười đến vô cùng nghẹn khuất: “Cửu Vân đại nhân, người làm sao mà tìm được ta?”

Phó Cửu Vân cũng không trả lời ngay, hắt hơi cúi thấp đầu, vẫn nhẹ nhàng thổi hơi nóng trên chén trà, có lẽ là bởi vì không cười, hắt nhìn qua có chút phiền muộn bị thương. Trong lòng Đàm Xuyên phảng phất như bị thứ gì khuấy động, những cảm giác ấy nẩy nở thẹn hay lòng cảm kích vốn luôn bị nàng tận lực áp

chế, còn có mảnh tình cảm ái muội nhập nhằng khó nói rõ, đột nhiên từ một cánh cửa khác chui ra, phút trăm mặt ngấn ngời lúc này dường như cũng nhiễm một hương vị ái muội.

“Tối giờ này người vẫn gọi ta là đại nhân sao?” Không đầu không đuôi, hần đột nhiên hỏi một câu.

Đàm Xuyên có chút bất an, nhìn chăm chăm những nét hoa văn vụng về trên cái chén hần cầm trong tay, giải thích: “Ta gọi vậy quen rồi...”

Phó Cửu Vân tỏ ra thờ ơ đối với đáp án này, chỉ lăm lăm uống trà đến nỗi giống như đang nghĩ ngợi chuyện gì tới mức xuất thần. Đàm Xuyên vốn cho là hần chỉ ít cũng phải ức hiếp làm khó dễ nàng vài lượt, không thì cũng phải mắng té tát một chầu, vậy mà hần ngàn dặm xa xôi không biết dùng cách gì đuổi kịp, lại dường như chỉ để ngồi trước mặt nàng ngăn người suy nghĩ.

“Cửu, Cửu Vân...” Đàm Xuyên ho khan một tiếng, bỏ đi hai chữ đại nhân, gọi thật không được tự nhiên, trên mặt còn giống như có chút nóng lên, thật là vô dụng, “Về chuyện đó, người rốt cuộc làm sao mà tìm được ta? Nơi này cách núi Hương Thủ rất xa mà.” Sẽ không phải là trong lúc nàng không biết, hạ cái chú văn bí mật gì lên người nàng đấy chứ?

Phó Cửu Vân nhìn nàng cười nhạt có phần hung tợn: “Người đoán thử xem làm sao ta tìm được người? Tiểu tặc, người trộm được bảo bối gì rồi?”

Lông tơ cả người Đàm Xuyên đều dựng đứng, vô ý thức nhìn thoáng qua túi nhỏ da trâu hần đang nắm trong tay. Chiếc túi này, ngay cả lúc tắm rửa ngủ nghỉ nàng cũng không bao giờ rời tay, tự cảm thấy giữ gìn rất cẩn thận, thật không ngờ vẫn bị hần nhìn ra sơ hở. Hần thực sự phát hiện điều gì rồi sao?

Hần buông chén trà, cười cười nhìn nàng đoán không ra ý tứ, cười tới mức làm nàng càng thêm kinh hồn bạt vía, nuốt nước bọt nhìn hần chậm rãi tháo dây buộc chiếc túi da trâu, nàng thực sự không thể chịu nổi, nơm nớp lo sợ nói: “Ấy kìa... Trong túi thực sự không có tiền đâu... Chỉ có chút lộ phí... không đủ biểu lão nhân gia ngài...”

Phó Cửu Vân chẳng thèm để ý tới nàng, mở chiếc túi thò tay vào lục lọi, lãnh đạm nói: “Ồ? Thế à? Lộ phí của người thật không ít, đều để cả trong túi Càn Khôn da trâu này đây.”

Hần lục lọi bên trong một chút — lấy ra được một bộ quần áo hơi cũ, lại lục — một bao lương khô, tiếp tục lục — dầu hoa quế bôi tóc, lược, bạc vụn, các loại thuốc thông thường, một xấp giấy trắng... Một cái túi nhỏ bằng nắm tay mà chứa được không biết bao nhiêu đồ vật, từ bên ngoài một chút cũng chẳng thể nhìn ra, là bảo vật tiên gia hiếm có, cho nên được gọi là túi Càn Khôn.

Sau cùng, hần lấy ra hòn đăng.

“Người thực sự là to gan lớn mật, loại thần khí hòn đăng này mà cũng dám trộm.” Hần dùng tay ước lượng hòn đăng, nửa cười nửa không.

Đàm Xuyên trợn mắt giả ngu: “Hòn đăng là cái gì? Người đang nói gì cơ? Đây chỉ là một cái đèn bằng đồng bình thường, ta mang theo phòng lúc cần dùng.”

Hần ra vẻ giật mình hiểu ra, cất hòn đăng vào trong ngực: “Nếu thế thì cho ta là được, cái đèn này kiểu mẫu cổ xưa, ta rất yêu thích. Lát nữa đại nhân lên phố mua giúp người một cái tốt hơn.”

Sắc mặt Đàm Xuyên thay đổi trong phút chốc, rất nhanh lại nịnh nọt cười cười: “Vậy thì tốt quá... Đồ Cửu Vân đại nhân cho đương nhiên tốt hơn mấy thứ đồ giả rách của ta gấp chục lần!”

Nàng đứng dậy bước ra phía cửa, Phó Cửu Vân nhíu nhíu đầu mày: “Đi đâu thế?”

Đàm Xuyên quay đầu lại, chậm rãi cười: “Ta xuống dưới — muốn kiếm chút đồ ăn. Cửu Vân người muốn ăn gì?”

Phó Cửu Vân chợt thấy trước mặt sát khí bức người, phảng phất như có một mãnh thú vô hình đối diện hần hung hăng nhào tới. Đàm Xuyên nhảy dựng lên nhanh như thỏ, lạnh lùng nói: “Mãnh hổ! Cẩn hần!”

Một con mãnh hổ cực lớn chẳng biết từ đâu xuất hiện, mở ra miệng to như bồn máu, không chút lưu tình nhắm hướng đầu Phó Cửu Vân mà ngoạm, trốn tránh cũng không kịp, hần hơi nghiêng đầu, một miệng đầy

răng sắc kia cắn trọn vào bên vai trái, hần nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi nháy mắt liền nhuộm đỏ nửa người.

Khuôn mặt Đàm Xuyên trầm tĩnh như nước, nhanh chóng đoạt lại túi Càn Khôn từ trong ngực hần, lập tức xoay người đẩy cửa rời đi, bắt buộc chính mình không được quay đầu lại.

Cửa phòng vừa mở đột nhiên bị một đôi tay vô hình mạnh mẽ đóng sập, “phập phập” mấy tiếng vang, bên tai nàng bỗng thấy một trận rét lạnh thấu xương, hơn mười tia sáng trắng bạc phóng thẳng vào trên cửa, chẳng khác nào đóng đinh. Thanh âm Phó Cửu Vân từ sau lưng vang lên, mang theo vẻ cuồng nộ u ám: “Đàm Xuyên, ngươi còn muốn đi đâu?”

Nàng xoay người trong nháy mắt, đã thấy lòng bàn tay hần có một luồng điện màu bạc phun ra nuốt vào, chặn ngang đầu mãnh hổ, chỉ phút chốc đã đánh cho linh thú vô cùng lợi hại kia thành những điểm sáng vỡ vụn. Tim của Đàm Xuyên cơ hồ ngừng đập, cứng ngắc người dựa vào trên cửa, chẳng hề nhúc nhích.

Phó Cửu Vân cúi đầu nhìn nửa bên thân thể nhuộm máu của mình, xé mở cổ áo, trên đầu vai là hai hàng dấu răng sâu tới nỗi có thể thấy cả xương, máu tươi trào ra như suối. Nàng thực sự muốn giết hần, máu lạnh tim lạnh, không chút lưu tình. Hần càng không nói một lời, Đàm Xuyên lại càng cảm thấy hô hấp dồn dập, trái tim dường như bị siết chặt, nàng không thể nào hít thở.

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, cần cổ bị một bàn tay nóng rực bóp chặt, nàng chẳng thể lựa chọn bất kỳ phương pháp nào kháng cự, bị động để hần hung hăng ném lên giường, đầu va mạnh vào ván giường, một trận choáng váng ập tới. Trên người bỗng nhiên bị đè nặng, nàng hoảng sợ mở to mắt, giữa đám sao vàng năm cánh như mưa trước mặt, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ con người u ám lạnh lùng của hần, kề sát gần đến vậy, như thể muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi.

“Tiểu cô nương, ngươi đang muốn chết...” Phó Cửu Vân lần đầu tiên lộ vẻ tức giận, gờ tay làm như muốn tiếp tục bóp cổ nàng.

Đàm Xuyên bật ra một tiếng thở dốc run rẩy, nhắm chặt hai mắt, chờ đợi cơn đau kéo tới. Thế nhưng đợi nửa ngày, hần không vung tay tát, cũng không bóp cổ, nàng chậm rãi mở hé mắt, lại đối diện thẳng với con người u ám gần như điên cuồng của hần.

Thậm chí không tìm được lời nào để hình dung ánh mắt ấy, như thể đã yêu tới cực điểm, lại như thể cũng thất vọng tới cực điểm. Ánh mắt ấy đâm vào nơi mềm mại nhất trong đáy lòng nàng còn sắc bén hơn bất kì lời nói nào.

Nàng sao lại như vậy?

Nàng sao có thể xuống tay?

Nàng thực sự muốn giết ta?

26. Chương 27

Chương 27: Trái tim nàng như sắt đá

Máu trên người hần từng giọt từng giọt lớn nhỏ lên ngực nàng, âm thanh rất nhỏ, lại khiến người ta kinh tâm động phách. Đàm Xuyên không chịu đựng nổi, nhắm mắt lại như thể muốn trốn tránh.

Những câu hỏi ấy nàng chẳng thể có một lời giải đáp.

Để đoạt được hồn đăng, dù cho phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ đi chăng nữa nàng cũng không sợ. Hạ mình quỳ xuống cũng được, cười đùa cợt nhả cũng tốt, cứng rắn vứt bỏ những con người khả ái ấy cũng chẳng sao. Cho dù có là — giống như khi nãy, đối với người muốn vươn tay với hồn đăng lộ ra răng nanh bén nhọn, nàng cũng không ngại.

Đàm Xuyên bật ra một tiếng cười khàn khàn kỳ quái, thấp giọng nói: “Người muốn cưỡng bức ta? Sao còn chưa động thủ? Gan bị chó ăn rồi à? !”

Nàng nhất định là điên rồi mới có thể kích động hấn trong lúc này.

Trước ngực chợt lạnh, y phục trên người bị hấn xé nát như tờ giấy trong nháy mắt, Đàm Xuyên chỉ cảm thấy một nỗi sợ hãi tột cùng trong khoảnh khắc, nhưng lại vì nỗi sợ hãi này mà toàn thân cứng ngắc, ngay cả một tiếng kêu cũng không kêu ra nổi. Trên vai bỗng truyền tới một trận đau nhức, là hấn bắt đầu cắn xé không chút lưu tình, tựa như đang thực sự muốn ăn thịt người.

Lại là tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, hấn đang xé rách váy của nàng. Đàm Xuyên sợ tới mức phát run cả người, rốt cục từ trong cổ họng phát ra một tiếng thét chói tai khàn khàn, liều mạng cuộn tròn người lại, ôm lấy đầu gối chẳng khác nào một kẻ lênh đênh giữa biển khơi sóng trào vó được cọc gỗ, liều chết không buông.

Động tác cuồng bạo của hấn ngừng lại, dường như đang kiềm chế chống đỡ trên người nàng nhìn thật lâu thật lâu, Đàm Xuyên gắt gao vùi mặt vào chăn đệm, muốn khóc, lại khóc không được, chỉ có thể ôm chặt đầu gối tựa như một đứa trẻ nhỏ bất lực, bờ vai trần nhỏ bé kịch liệt run lên từng đợt.

Áp lực trên người biến mất, hấn ở bên giường sốt sốt soạt soạt, nghe tiếng động là đang sức thuốc lên vết thương. Áo khoác ngoài rơi trên thân thể gần như trần trụi của nàng, thanh âm của hấn còn lạnh lẽo hơn băng: “Đàm Xuyên, người quả nhiên lòng dạ sắt đá, thực khiến ta tự thẹn không bằng. Người muốn đi, giờ có thể đi, cứ thế trần truồng mà đi đi!”

Hấn có đối tốt với nàng tới cỡ nào chẳng nữa, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu đảo nàng thoáng nghỉ chân, không chút lưu luyến liền có thể rời đi, không chút do dự liền có thể đánh chìm. Tàn nhẫn tới cỡ này, hấn mới được thấy lần đầu, làm cho người ta hết lần này tới lần khác rơi xuống vực sâu, cho dù vô số lần ôm nàng vào ngực, trong vực sâu này, cũng gọi không nổi một lời hồi đáp. Không muốn buông tay, lại bị gai nhọn của nàng đâm cho thương tích đầy mình, nàng là một nữ tử quật cường vừa làm tổn thương người khác lại vừa làm tổn thương chính mình.

Phó Cửu Vân cúi người, nhặt túi Càn Khôn của nàng trên mặt đất, bỏ vào trong ngực mình, lạnh nhạt nói: “Ta sẽ không bao giờ đuổi theo người nữa, sự thật ta có thể tìm được người cũng là nhờ hồn đạng này, mỗi một bảo vật tại Dạ Mị các đều có tinh khí thần của ta bám ngụ trên đó. Người đi đi, hồn đạng người vĩnh viễn cũng đừng mơ tưởng! Người cứ vậy mà đi, muốn đi chân trời góc biển cũng tùy người.”

Đàm Xuyên dần dần ngừng run rẩy, hai tay nắm thật chặt áo khoác ngoài, co rụt người vào trong áo. Thanh âm của nàng cũng lạnh lùng thong thả như của hấn: “Không phải người nước mất nhà tan, không phải người thân ruột thịt của người chết trận, người có tư cách gì hết lần này tới lần khác muốn ta buông tha cừu hận? Phó Cửu Vân, phải chăng người yêu ta mất rồi?”

Hấn đáp lại cực nhanh, thậm chí không chút suy nghĩ: “Phải.”

Đàm Xuyên cắn chặt răng, dùng hết sức lực bình sinh ngăn lại dòng nước mắt, có điều nàng không ngăn nổi sóng trào trong đáy lòng, hết thấy những tỉnh tỉnh mê mê giờ phút này đều trở nên phân minh rõ ràng. Hấn dịu dàng chăm sóc nàng, vì nàng mà vẽ nên cung Cảnh Viêm như mộng như ảo, nói ra những lời tốt đẹp nàng hằng khao khát được nghe, là bởi vì hấn yêu nàng.

Đó không phải lời bông đùa, không phải trò chòng ghẹo, cũng chẳng phải sự ham thích nông nổi. Tình yêu của hấn ghìm nén sâu đậm lại mềm mại dịu dàng, ẩn giấu, mà nhuần nhả vô thanh.

Nàng từng trải qua chuyện ái tình tốt đẹp nhất trên đời, cũng đã từng nếm qua kết cục bi thảm nhất, nàng cho rằng chính mình sớm đã thờ ơ như cây khô tro tàn. Vậy mà những quá khứ ấy lại chẳng thể mấy may ngăn cản dòng thủy triều lúc này đang điên cuồng trào dâng trong cơ thể, nàng lại bắt đầu run rẩy, chỉ có thể đặt tay lên miệng dùng sức cắn, muốn mượn đau đớn để làm cho chính mình tỉnh táo, tỉnh táo.

Nhưng là muốn nàng tỉnh táo thế nào đây?

Nàng thấp giọng nói: “... Nhưng ta trước giờ chưa hề yêu người, một chút cũng không có.”

Nàng chẳng rõ chính mình đang nói thật hay là nói dối, cứ như vậy nói ra, không biết là đang đùa hấn hay đùa chính mình.

Phó Cửu Vân nhìn nàng co rụt người thành một bóng lưng nho nhỏ, giọng điệu lại trở nên mỉa mai: “Người rất mạnh mẽ, cũng đủ tàn nhẫn, người tốt cực làm cho ta không còn muốn nhìn thấy người.”

Hắn đi tới trước cửa phòng, những tia sáng màu trắng bạc lấp lóe trên cửa bị hắn phất tay áo một cái, thu toàn bộ trở về.

Hắn bước ra ngoài, không quay đầu lại.

Phó Cửu Vân cứ vậy ngồi trong đại sảnh nhà trọ uống rượu giữa đêm hôm khuya khoắt, toàn bộ rượu tích trữ trong nhà trọ bị một mình hắn uống hết hai phần ba, chướng quây và tiểu nhị thấy hắn toàn thân tỏa ra vẻ hung thần, chẳng dám ho he một tiếng. Lại bởi vì không thấy cô thiếu nữ xinh đẹp kia xuống cùng, bọn họ đều hoài nghi phải chăng bị nam nhân này giết chết mất rồi, có điều cũng chẳng kẻ nào dám đi báo quan.

Không biết có phải vì phiền muộn tới mức gần muốn điên cuồng, hắn xưa nay ngàn chén không ngã rốt cục cảm thấy trong đầu choáng váng nặng nề, cảm giác say bắt đầu tầng tầng áp tới. Trên vai còn truyền tới từng đợt đau đớn xé da xé thịt, đứt khoát cứ để nó đau như vậy, máu cũng mặc nó tự nhiên chảy, như vậy hắn mới có thể chấp ghep được những câu chữ lộn xộn rời rạc trong lòng.

Đáy lòng có một cơn đau chát chúa, không chỉ vì bản thân hắn, mặc dù đã từng vùng vẫy vì nàng mà tử mị diệt nên mộng đẹp trên quý trọng lòng, mong rằng nàng cảm thấy an ủi; mặc dù là gắt gao ôm ấp nàng, im lặng cho nàng biết nơi này còn có hắn có thể dựa vào; dẫu cho hết thấy chẳng làm nàng cảm kích — những chuyện đó đều chẳng có gì đáng kể, là hắn cam tâm tình nguyện.

Hắn chỉ là vì sự quật cường bướng bỉnh tới mức liều mạng ấy của nàng, làm tổn thương người khác cũng làm thương tổn chính nàng. Lúc ấy hắn trong cơn cuồng nộ nói ra lời nói tổn thương người, giờ này lại chỉ có mình hắn nhắm nháp quả đắng hối hận tiếc nuối.

Túi Càn Khôn trong ngực rút ra, Phó Cửu Vân cầm trong tay xem xét tỉ mỉ. Trong này có chứa hồn đặng, ban đầu hắn đoán không ra nàng tới núi Hương Thủ để làm gì, trong khoảnh khắc cảm nhận hồn đặng bị lấy mất kia, hắn lập tức liền hiểu ra tất cả.

Nghe đồn m Sơn có rồng thần miệng ngậm hồn đặng, thu hút muôn vàn yêu ma quỷ hồn. Hồn đặng dùng tinh phách hồn người làm lửa, vạn năm không tắt — nàng muốn làm điều gì, hắn lại không dám tưởng tượng. Nếu nàng sống chính là để chết đi như vậy, dù cho nàng có hận hắn tới mức khắc cốt ghi tâm, thứ này cũng không thể giao cho nàng.

Trong phòng an tĩnh không có lấy một tiếng động. Đàm Xuyên chỉ cảm thấy rất lạnh, tay chân cuộn tròn trong áo khoác, vẫn cứ lạnh phát run.

Cuối cùng cũng tới lúc này, nàng lại chẳng thể miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ.

Nàng hơi khê động, mờ mịt nhìn bốn phía, bước tiếp theo phải làm gì? Chính nàng cũng không biết, lẽ nào thật sự để hắn cưỡng ép quay về núi Hương Thủ?

Không biết từ lúc nào trên bàn có đặt một cuộn tranh, lớn hơn vài lần so với các cuộn tranh bình thường, được buộc bởi một sợi dây tơ tằm màu đỏ xinh xắn.

Thứ này không phải của nàng.

Đàm Xuyên vươn tay, tháo dây tơ đỏ, cuộn tranh dùng giấy rất mới, vẫn còn mang theo hơi ấm trên người hắn.

Từng chút một mở ra, tranh trên giấy lại là một tòa cung điện nàng vô cùng quen thuộc, từ nhỏ đến lớn mười bốn năm, nàng chính là từ nơi ấy mà trưởng thành. Cung Cảnh Viêm, cung điện mỹ lệ nhất của hoàng cung Đại Yến, trong cung có đủ loại thu hải đường, khi nàng rời đi, mấy bông hoa nhỏ kia mới vừa chớm nở, chỉ là chẳng ai có tâm thưởng thức vẻ đẹp của chúng.

Tay Đàm Xuyên mềm nhũn, cuộn tranh rơi trên mặt đất, kinh động cứng đờ người.

Ảo giác trước mắt đột nhiên hiện lên, nơi nơi ngập tràn những nhánh thu hải đường trắng hồng rực rỡ, nàng ngồi giữa biển hoa, thấy gió cuốn tung những cánh hoa, bay qua góc áo. Trong cung Cảnh Viêm người đến người đi, phụ hoàng mẫu hậu an tường ngồi bên cạnh nàng, chỉ là mặt mũi mơ hồ. Đại ca bọn họ cũng đều ở đây, khuôn mặt mỗi người đều mơ hồ không rõ, chỉ có nhị ca mặt mày linh động, cười dài ngồi xổm trước mặt nàng, rằng môi mấp máy, tựa như đang nói chuyện với nàng.

“Nhị ca!” Nàng kêu lên, vươn tay ra muốn ôm lấy hắn, thế nhưng hai cánh tay chỉ quơ phải khoảng không, nàng suýt chút nữa ngã từ trên giường xuống.

A Mãn bưng nước trà khắn khăn đi tới, trên gương mặt hòa nhã lộ ý cười dịu dàng quen thuộc, đem ấm trà đặt cạnh tay nàng.

“Đừng, đừng đi...” Nàng vô ý thức kéo tay nàng ấy, đương nhiên lại là công dã tràng.

Nàng hiểu ra, đây chẳng qua chỉ là ảo giác do tiên họa tạo ra, hết thấy đều là giả, cho nên không thể chạm tới bọn họ, cũng không nghe thấy bọn họ nói chuyện. Chỉ là nàng thực sự không thể tin nổi sẽ có một ngày được gặp lại bọn họ, sinh động rõ ràng, tươi cười với nàng, nói chuyện đi lại chung quanh nàng. Tất cả chuyện này quả thực giống như một mộng đẹp bất ngờ, nàng bị hung bạo đẩy vào, lại luyến tiếc không muốn thoát ra.

Đàm Xuyên đột nhiên rút tay về, gắt gao cắn chặt răng, nước ở trong mắt nín nhịn không nổi rơi xuống một giọt. Nàng luôn quật cường như vậy, không bao giờ để giọt thứ hai rơi xuống, liều mạng lấy áo khoác lau mặt, xoay người chạy ra cửa.

Cửa mở, Phó Cửu Vân đứng trước mặt nàng. Hắn là khi này hắn đi bằng bó bột thuốc, ngoại sam dính đầy máu khoát trên khuỷu tay, cúi đầu lặng lẽ nhìn nàng.

“Mấy ngày này ta vẫn mãi miết vẽ bức tranh này.” Thanh âm hắn trở nên bình tĩnh, “Đợi tới khi vẽ xong toàn bộ sẽ tặng cho người. Khi ta xác định người là Đế Cơ, đã muốn làm như vậy.”

Đàm Xuyên ngơ ngác gật đầu, thì thào: “... Công Tử Tề?”

Phó Cửu Vân thấp giọng nói: “Công Tử Tề cũng được, Phó Cửu Vân cũng được, chỉ là cái tên mà thôi, chẳng hề quan trọng. Quan trọng là, hơn một lần Công Tử Tề đã không thể ở bên nàng, hắn luôn luôn tới muộn một bước. Lần này đây, Phó Cửu Vân sẽ nắm chắc nàng.”

Đàm Xuyên giống như không nhận ra hắn, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Phó Cửu Vân hiếm khi bị nhìn đến mắt cả tự nhiên, gơ tay khẽ đẩy nàng vào phòng, đóng cửa phòng: “Vào đi.”

Phó Cửu Vân thu bức tranh, một lần nữa cuộn lại, buộc dây tơ tằm đỏ đặt ở sau lưng. Hắn ngồi ở bên giường, không ngẩng đầu, khẽ nói: “Chúng ta không cần nói những lời thừa. Hồn đấng quá nguy hiểm, ta sẽ không để người mang đi. Đêm nay ở tạm đây một đêm, ngày mai theo ta quay về núi Hương Thủ.”

Nàng ngoảnh mặt đi một cách tàn nhẫn: “... Ta sẽ không quay về.”

“Tả Tử Thần đã rời khỏi núi Hương Thủ, Huyền Châu cũng đuổi theo, chắc hẳn sau này cũng sẽ không quay lại. Người không cần lo lắng có người sẽ nhận ra người.”

“Vì sao nhất định phải bắt ép ta quay về?”

Lẽ nào chỉ vì hắn là Công Tử Tề, hắn yêu nàng, vì nàng mà vẽ một bức Cung Cảnh Viêm, là nàng sẽ vô cùng cảm kích, từ nay về sau nguyện đi theo hắn?

27. Chương 28

Chương 28: Cái gọi là Đế Cơ

“Bởi vì ta không muốn người dùng hồn đăng, lại càng không muốn người cô đơn lẻ loi một mình. Ta muốn người được sống trong hạnh phúc.”

“Vậy người không bằng bảo ta đi tìm chết.”

Hắn hít một hơi, ánh mắt trầm lắng.

“Thực sự không có cách vãn hồi sao?”

Đàm Xuyên lạnh lùng nở nụ cười: “Vãn hồi thế nào? Vãn hồi cái gì cơ? Gọi nước Đại Yến quốc trở về sao?”

Phó Cửu Vân im lặng.

“Xuyên Nhi...” Hắn đột nhiên lại mở miệng, “Ta biết người muốn lấy hồn đăng để làm gì. Chỉ là, trên đời quả thật có một số việc đáng giá dốc sức để làm, cho dù chết cũng chẳng có gì đáng kể, bởi vì con người có luân hồi, chấm dứt một đoạn khổ sở, dù sao cũng còn có một đoạn hoàn toàn mới chờ đợi họ. Nhưng vô luận là chuyện gì, cũng không đáng để sau khi chết phải hồn phi phách tán, chịu thống khổ vô cùng vô tận.”

Nàng không nói lời nào, giống như một con thú nhỏ bị thương, rầu rĩ không chịu ngẩng đầu.

“Ta sẽ không khuyên bảo người quên đi cừu hận, thế nhưng ta nghĩ người đi cùng ta có thể bớt đi một chút bận tâm. Có chút hạnh phúc tuy rằng rất ngắn, cũng rất nông cạn, nhưng người xứng đáng có được. Người không yêu ta, vậy cũng không sao cả, tóm lại đều là ta tự nguyện. Hồn đăng... không thể giao cho người, ta sẽ phong ấn nó. Người nếu muốn hận, không bằng cứ hận ta, ta không cần người ngàn dặm xa xôi vạn lý lặn lội, người xem, ta ở ngay trước mặt người, muốn giết, cũng chỉ một đao là xong, vô cùng đơn giản.”

“Xuyên Nhi, ta sẽ luôn ở bên người, người muốn thế nào, ta cũng luôn ở bên người. Chỉ hồn đăng là không thể.”

Ánh mắt của nàng chẳng khác nào đang muốn giết người, Phó Cửu Vân thần nhiên tiếp nhận, không hề né tránh. Ánh mắt nàng rồi cũng dần trở nên dịu lại, dùng hết thủy sức lực và dũng khí, nàng gắt gao nhắm mắt, từng giọt từng giọt nước mắt thật lớn rớt xuống. Hắn vươn tay chạm tới, bị nàng dùng tay đè lại, áp vào trên mặt. Tay hắn rất ấm áp, cũng rất dịu dàng, một khi dựa vào sẽ không còn muốn rời ra, nàng không thích chính mình mềm yếu như vậy. Nhưng nàng không có cách nào chống lại.

Phó Cửu Vân ngồi bên người nàng, tay áo dài nhuộm máu che phủ bờ vai trần của nàng, ôm đầu nàng vào trước ngực, vạt áo nhanh chóng trở nên ẩm ướt. Không biết đã trải qua bao lâu, lâu tới mức Phó Cửu Vân cho rằng nàng đã ngủ, đang muốn nằm xuống ngủ cùng nàng, chợt nghe nàng khẽ nói bằng giọng mũi: “... Độc, đã giải chưa?”

Hắn lúc này mới nghĩ ra độc nàng hỏi là Tương Phùng Hận Vân, trong lòng cảm thấy hơi hơi chua xót, thì ra nàng vẫn nhớ rõ.

“Chút độc đó, còn không độc chết đại nhân ta được.” Ngữ khí của hắn ung dung thoải mái, mang vẻ bông đùa.

Đàm Xuyên ngẩng mặt lên, đôi mắt hồng hồng, còn hơi sưng lên, có điều đã không còn nước mắt. Nàng do dự một chút, xoay đầu đi thấp giọng nói: “Vậy... còn miệng vết thương thì sao?”

Hắn tự giễu nhìn nhìn trên vai, máu đã ngừng chảy, hắn ra đi vội vàng, không mang theo linh đan diệu dược gì, thuốc vừa bôi cũng chẳng có công hiệu gì lắm, miệng vết thương sưng phồng cả lên.

Hắn bảo: “Không sao, không đau.”

Nàng lại không nói gì, lông mi còn dính giọt nước nhỏ tinh tế, hơi hơi run nhẹ nhẹ, trái tim Phó Cửu Vân cũng run rẩy theo, không kìm nổi lòng muốn dùng đầu ngón tay chạm tới cánh bướm mềm mại kia. Nàng đột nhiên hắng giọng nói: “Ta có thuốc ở đây.”

Nàng xác thực mang theo rất nhiều thuốc tốt, túi Càn Khôn quả thực còn chứa được nhiều đồ vật hơn cả một kho báu, có một bình sứ nhỏ, bên trong đựng đầy những viên thuốc màu trắng to bằng đầu ngón tay, Phó Cửu Vân vừa ngửi hương vị liền biết đó là thuốc trị thương thượng hạng, hòa tan hai viên vào trong nước, thoa lên vết thương, qua một đêm miệng vết thương liền có thể khép miệng.

Đàm Xuyên quỳ gối trước mặt hắn, giúp hắn cởi áo khoác ngoài, ngón tay hơi lạnh lướt qua bộ ngực trần của hắn, hô hấp của Phó Cửu Vân chợt trở nên rối loạn, thỉnh thoảng nắm lấy tay nàng, nhiệt độ trong lòng bàn tay cơ hồ muốn thiêu cháy da thịt nàng. Nàng cúi thấp đầu, lúm đồng tiền mờ hồ lộ trên khóe môi, mang theo vẻ nghịch ngợm đã lâu không thấy, nhỏ giọng nói: “Không ngờ nổi người thật sự là tinh lực dồi dào, máu chảy nhiều như vậy, còn muốn làm gì?”

Hắn vô cùng không cam lòng mà buông tay, dường như tự giễu cười nói: “... Ra tay nhẹ chút, ta sợ đau.”

Động tác của nàng quả nhiên rất nhẹ, đầu ngón tay chạm vào vết thương, giống như gió nhẹ thoảng qua, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn đã liền biến mất. Phó Cửu Vân có chút tâm viên ý mã, vừa muốn nàng dừng bôi thuốc xong nhanh đến thế, lại vừa mong nàng dùng lực một chút, đụng chạm như gãi ngứa như vậy thật sự làm cho tâm tình người ta ngứa ngáy khó nhịn.

[tâm viên ý mã: như kiểu lòng vượt dạ ngựa ấy :> (viên: vượt, mã: ngựa) đứng núi này trông núi nọ; sớm nắng chiều mưa; thất thường, đại khái là anh Phó Cửu Vân khó chiều]

Ánh trăng chiếu lên song cửa sổ, bóng dáng hai người bọn họ lồng cùng một chỗ, trong người có ta, trong ta có người, tựa như sẽ không bao giờ phân cách. Trong lòng Đàm Xuyên có một loại vui sướng không nói lên lời, còn có một loại bất đắc dĩ mơ hồ mờ nhạt. Nàng nói: “Cửu Vân, người cảm thấy công chúa một nước, nên là thế nào mới phải? Chỉ cần ăn diện đẹp mắt một chút, dáng vẻ xinh tươi một chút, thể hiện uy nghi hoàng gia trước mặt người khác là được sao?”

Phó Cửu Vân không trả lời, hắn dường như đang ngủ, đầu hơi cúi xuống, khuôn mặt bị bao trùm trong bóng tối.

“Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cũng không có ai nói cho ta biết. Sau đó Đại Yến diệt vong, tiên sinh và ta tình cờ trở về thăm một lần, khắp chốn nơi đó đều cho yêu quái là tôn quý, chỉ vì Thiên Nguyên quốc thờ phụng vua quý. Những con dân bình thường hàng năm đều phải tiến cống thịt người ... Người biết thịt người là sao không? Chính là coi con người như một món cao lương mỹ vị dâng tặng cho một đám yêu ma cao cao tại thượng. Hoang đường lắm phải không? Thế nhưng đó lại là sự thật rành rành.”

“Sau khi trở về, ta vẫn cứ nghĩ, trước kia ta là công chúa Đại Yến, được vạn người ngưỡng mộ, tới cùng là dựa vào cái gì cơ chứ? Ta đã làm được gì cho bọn họ? Ta rốt cuộc có tư cách được các con dân của ta ủng hộ như thế hay không?”

“... Người nói, ta dùng hồn đấng sẽ hồn phi phách tán vĩnh viễn chịu thống khổ, không đáng. Đối với Đàm Xuyên mà nói, quả thật không đáng, nàng chỉ là một cô nương bình thường không người thân thích. Có điều trước khi trở thành Đàm Xuyên, nàng là Đế Cơ của Đại Yến. Trong lòng Đế Cơ, đây là chuyện ngàn vạn lần đáng giá.”

Thuốc đã thoa xong, là thuốc trị thương thượng hạng, bên trong còn bỏ thêm hí tiên tán, cái tên thể hiện ý nghĩa, ngay cả thần tiên không cẩn thận cũng sẽ bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ, sét đánh cũng không tỉnh, phải ngủ đủ năm canh giờ mới có thể tự mình tỉnh lại. Ban đầu nàng quyết định chỉ khi cùng đường bí lối tại núi Hương Thủ mới dùng đến, không ngờ nổi cuối cùng lại dùng trên người Phó Cửu Vân.

[hí: trêu đùa, giễu cợt, hí tiên: nhạo báng thần tiên]

Đàm Xuyên giúp hắn mặc quần áo tử tế, cẩn thận đặt hắn ngủ ở trên gối, ngắm nhìn vẻ mặt say ngủ an tường của hắn, trong lòng có bao điều muốn nói. Muốn nói cho hắn biết, thả mãnh hổ cắn hắn chỉ là nhất thời tức giận, chứ không hề muốn giết hắn; muốn nói, những ngày ở núi Hương Thủ, bởi vì có hắn, còn có Thúy Nha đáng yêu, nàng mới có thể thực sự cất tiếng cười, rất nhiều lần còn mơ về hắn, khi đó trong lòng cảm thấy một nỗi vui vẻ nhẹ nhõm thật lâu rồi chưa thấy.

Nàng còn muốn nói, hắn muốn ở bên nàng, thật sự là lời hứa vô cùng tốt đẹp vô cùng mật thiết.

Còn muốn nói...

Những lời muốn nói thực sự quá nhiều, chỉ là nếu như nói hết ra, nàng sẽ luyến tiếc muốn bỏ mà không được. Nàng đã từng nghĩ, sống qua mấy năm này, là có thể được giải thoát. Thế nhưng một năm cuối cùng này, nàng được sống thật sự hạnh phúc, cho nên giờ đây nàng thỏa mãn, chỉ ít không phải rời đi với nỗi lòng chứa đầy oán hận.

Đàm Xuyên khẽ khàng lấy hồn đăng từ trong ngực hắt, một lần nữa cất vào túi Càn Khôn.

Thay xong y phục, nàng nhịn không được quay đầu nhìn lại Phó Cửu Vân một lần nữa, tựa như lưu luyến không rời.

Xé hai tờ giấy trắng gọi ra linh thú nho nhỏ canh chừng bên cạnh hắt, để tránh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Đàm Xuyên nhìn hắt lần cuối, rút cục đoạn tuyệt đóng cửa phòng.

Lần này đây, là chân chính rời bỏ.

Nói là rời bỏ, Đàm Xuyên lại có chút sợ bị Phó Cửu Vân truy đuổi, người này nói chuyện hư hư thực thực, có trời mới biết ngoại trừ tinh khí thần trên hồn đăng, hắt còn bỏ bùa chú gì gì đó trên người nàng hay không. Nàng luẩn quẩn tại thôn trấn chung quanh ba bốn ngày, tính sẵn trong đầu từng đường đi nước bước, chuẩn bị chu đáo đề phòng chính mình không may lại bị tóm cổ lần nữa.

*

Ba bốn ngày trôi qua, không thấy động tĩnh gì, xem chừng hắt đã tức giận tới mức đến Thiên Nguyên quốc ôm cây đợi thỏ rồi. Đàm Xuyên lúc này mới cười lừa con, không nhanh không chậm đi về hướng tây. Tới khi đến trước mộ lão tiên sinh, đã là tháng hai tháng ba, cỏ dài chim bay, trên mộ lão tiên sinh không chỉ mọc đầy cỏ dại, còn nở một đám hoa dại, tươi tốt um tùm, ngược lại cũng náo nhiệt vui mắt.

Đàm Xuyên dứt khoát cắt sửa sơ qua cỏ dại trên mộ một chút, mấy bông hoa nhỏ kia thì giữ lại, chắc hẳn tiên sinh cũng vui mừng.

Tốn hai lượng bạc, mời một gánh hát từ thôn đầu đông, cộng thêm mấy vò rượu ngon và nửa cân thịt bò. Trong tiếng xướng tuồng lách cách binh binh bâng bâng, Đàm Xuyên ngồi trước mộ ăn ngấu ăn nghiêng, người đi đường đều ghé mắt trông sang. Nói cho cùng, nàng bây giờ mặt dạn mày dày gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, vậy mà đi theo tiên sinh học tập, trước khi chết ông cũng chẳng nhả nhủ khuyên bảo gì, chỉ cười tùm tùm phân phó một câu: “Lúc đến tảo mộ, nhớ mang rượu ngon thịt bò, nếu có xướng tuồng thì càng tốt.”

Đàm Xuyên mặt không đổi sắc uống bốn vò rượu, ngay cả một chút mùi rượu cũng không lộ ra, đám con hát xem náo nhiệt ngược lại sắc mặt trắng bệch, lần đầu tiên nhìn thấy một thùng rượu rõ ràng rành, lại còn là một thùng rượu cực kỳ xinh đẹp yếu đuối. Ăn uống no đủ, nàng vỗ vỗ tay đứng dậy, thi lễ trước mộ, nói: “Tiên sinh, đây là lần cuối ta tới thăm lão nhân gia ông rồi. Sau này trên mộ mọc cỏ dại, nở hoa dại, ta cũng chẳng thể giúp ông dọn dẹp, tiên sinh chớ trách.”

Trả tiền cho gánh hát, lừa con sãi bước đang muốn rời đi, bỗng nghe phía sau truyền tới một trận hô hoán, nhìn lại, thì ra là mấy con đào yêu đầu tròn đang mặt một bờ phờ vì đi đường xa, ngày trước lúc nàng và tiên sinh còn ở chỗ này, vẫn theo gót bọn họ lên núi chơi đùa, hái rất nhiều đào về ăn.

Đào yêu nơi này tính tình ôn hòa, đối xử với mọi người trước giờ vô cùng tốt, thế nhưng nhìn biểu tình của các thôn dân, lại giống như là đang hoảng sợ, đây mới là kỳ quái. Thói đời bây giờ, người và yêu sống chung lẫn lộn, yêu ma quỷ quái kì dị cỡ nào chẳng nữa đi lại công khai ngoài đường, cũng chẳng có ai thêm liếc mắt, ngăn ngừa vài năm, thói đời thay đổi rồi sao?

Đàm Xuyên cười lừa con tới nghênh tiếp, cười hỏi: “Đào ca ca muốn đi đâu thế?”

Đào yêu dẫn đầu vừa thấy nàng liền nước mắt lưng tròng, hận không thể nhào tới ôm chầm lấy: “Tiểu Xuyên! Chỉ có muội là tốt! Mấy ngày nay bọn ta oan ức lắm nha, đám người đó cứ thấy bọn ta là sợ tới mức hét chói tai, cứ như thể bọn ta muốn ăn thịt họ ấy. Oan uống quá đi! Trên đời này ai ai cũng biết giống đào bọn ta là tốt nhất, chưa bao giờ biết ăn thịt người!”

Đào yêu cái khác đều tốt cả, chỉ có điều mắc bệnh dong dài, chỉ một chuyện lặp đi lặp lại cũng có thể nói lải nhải nửa ngày, Đàm Xuyên nghe ước chừng hơn nửa canh giờ mới hiểu ra mọi chuyện. Té ra là hoàng đế của tiểu quốc phương Tây này không có cốt khí, đại quân Thiên Nguyên quốc còn chưa tới, chính lão đã tự đầu hàng trước rồi. Mà Thiên Nguyên quốc sau khi tiêu diệt Đại Yến, Tả tướng được cho là công lao vĩ đại, vốn muốn bảo ông ta ở lại Đại Yến làm một chức quan lớn, nhưng dân chúng Đại Yến cực kỳ căm hận vị thừa tướng phản quốc này. Để tránh phiền toái không cần thiết, chính ông ta đã xin chỉ thị tới nơi này làm một viên quan tiêu dao nhân hạ, tiếp tục trau dồi nhuần nhuyễn thủ đoạn cũ rích tôn thờ yêu quái.

Mấy hôm trước vừa gửi thiệp mời đến động phủ của đám đào yêu, mời bọn họ tham gia “Yến tiệc trăm người” gì đó, mượn lời của đào yêu, chính là mời bọn họ đi ăn thịt người, để thể hiện rõ sự khác biệt mạnh yếu giữa yêu quái và người thường. Nghe nói những yêu quái có chút thanh danh ở những vùng lân cận cũng đều nhận được thiệp mời, hết thấy bị dọa cho nhảy dựng, chẳng kẻ nào muốn chảy xuống vùng nước đục ấy, cho nên dứt khoát vứt bỏ động phủ đã trú ngụ nhiều năm, rời xa chốn thị phi này.

28. Chương 29

Chương 29: Tru sát

Nàng cười lừa con, thay đổi phương hướng chậm rãi tiến bước.

Đây mới thực sự là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, Tả tướng xa tận chân trời gần ngay trước mắt, khỏi cần nàng phải lãng phí cước trình.

Nàng còn nhớ thuở nhỏ rất thân thuộc với Tả tướng, con trưởng của ông ta là thư đồng của hoàng tử, nhị ca thường xuyên mang theo nàng lên lút chuồn tới nhà Tả tướng tìm mấy người con trai của ông ta chơi cùng, có một lần bị Tả tướng bắt gặp, làm cho hai người bọn họ lo lắng không yên, nếu bị phụ hoàng biết được, cả hai bọn họ đều sẽ bị cấm túc.

Thật không ngờ Tả tướng lại cười tủm tỉm giúp hai người giữ bí mật, trong ấn tượng ban đầu của Đàm Xuyên, Tả tướng là một ông bác đôn hậu mà dí dỏm.

Sau này lớn dần lên, cảm giác về ông ta cũng thay đổi, mơ hồ cảm thấy ông ta rất biết đối nhân xử thế, nói chuyện làm việc cẩn thận chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, gặp mặt ông ta sẽ cảm thấy sợ hãi, từ đó về sau số lần tới nhà ông ta cũng bớt dần đi.

Cuối cùng, chính là biết việc ông ta phản quốc thông đồng với địch. Nàng từng có vô số điều muốn chất vấn cha con Tả Tử Thần, mỗi câu mỗi chữ đều nhuộm máu và nước mắt. Thế nhưng trải qua nhiều năm như vậy, những điều muốn hỏi sớm đã chẳng còn, có hỏi hay không thì Đại Yến cũng đã diệt vong, việc gì phải để người khác nhìn thấy vết thương máu chảy đầm đìa của chính mình. Tiên sinh nuông chiều nàng, lúc còn đi theo ông học tập còn đặc biệt viết tên Tả tướng dán ở trên tường, để nàng mỗi ngày đâm dao cho hả giận. Nàng chưa từng đâm một lần, bởi vì chỉ có nỗi căm phẫn yếu đuối mới phải mượn phương thức này phát tiết.

Một thời gian dài như vậy trôi qua, Đế Cơ cũng đã thành Đàm Xuyên, nàng một bên thuận theo bước chân lác lác của lừa con, một bên suy nghĩ, giết xong Tả tướng phải mau chóng đi ăn thôi, nàng đói meo cả ruột rồi.

**

Một ngày nào đó, trời trong nắng ấm, chim hót véo von, Tả tướng hiếm khi nổi hứng thơ, mời tới mấy người văn nhân thi sĩ, xuất môn đáp thanh du ngoạn, thuận tiện làm vài áng thơ ca tự tiêu khiển. Đàm Xuyên trốn trong kết giới do lá bùa tạo ra quan sát ông ta kỹ lưỡng, thấy ông ta cũng đã hiển lộ dáng vẻ của người già, tóc mai đầu bạc, liền không nhìn nổi mà nhớ tới vua Bảo An.

Khoảng thời gian Thiên Nguyên quốc cử binh xâm lược Đại Yến kia, vua Bảo An cơ hồ già đi trông thấy, chỉ mấy tháng mà tóc bạc đầy đầu, tới khi bệnh chết lại càng giống một ông già lợm khộm lưng gù. Ông

làm hoàng đế nhiều năm như vậy, quá mức tin tưởng Tả tướng, coi ông ta như cánh tay phải, ai ngờ cánh tay của mình lại đâm một dao vào ngực của chính mình. Hai cha con bọn họ, về phương diện này đều quá ngây thơ.

Ước chừng là gần đây được sống quá nhàn nhã tự tại, Tả tướng mập ra vài phần, đi lại phần chân hững hờ, trái phải trước sau đều có đám yêu quái thủ hạ yêu lực dồi dào che chở. Mãnh hổ xưa nay chuyên ăn yêu quái, chợt thấy nhiều khẩu phần lương thực như vậy lúc ẩn lúc hiện trước mắt, hưng phấn tới nỗi liên tục gầm gừ khe khẽ.

Đàm Xuyên vỗ vỗ đầu nó, lấy ra cung sắt từ trong túi Càn Khôn.

Cung sắt nặng tám mươi cân, nặng mất hai năm mới có thể kéo căng, những gian khổ trong thời gian đó khỏi cần phải nhiều lời, lúc có thể kéo cung, ngay cả tiên sinh cũng không tin nổi, bảo nàng cài tên bắn chim đang bay trên trời, nàng bắn một con chim ưng, một mũi trúng đích, mặt không đỏ hơi thở không loạn, tiên sinh bội phục tới nỗi thiếu chút nữa là ngất xỉu.

[tám mươi cân ở đây bằng bốn mươi cân của mình]

Cài tên sắt, mở cung sắt. Tay Đàm Xuyên vững vàng như đá, nhắm thẳng hướng ngực Tả tướng, kéo căng cung sắt như hình trăng rằm.

“Viu” một tiếng, mũi tên như một ngôi sao băng xé ngang bầu trời, đâm sâu vào ngực Tả tướng, ông ta thậm chí bị luồng kinh lực kia làm cho lùi về mấy bước, ngã ngối trên mặt đất không thể tin nổi mũi tên sắt lún sâu trong lồng ngực. Bởi vì đâm vào quá sâu, máu cứ thế từng giọt từng giọt dừng mãnh phun ra, nhuộm thành một mảng đỏ tươi trước ngực.

Mãnh hổ không chờ đợi nổi vội vã xông tới, từng ngụm nuốt chửng bốn con yêu quái còn chưa kịp phản ứng, thỏa mãn ợ một cái, sung sướng lăn vài vòng trên mặt đất mới chịu trở về.

Đàm Xuyên ném ra một tờ giấy trắng, nháy mắt biến thành vô số yêu quái hình thù kỳ dị, làm bộ đuổi theo mấy vị văn nhân thi sĩ đã bị dọa cho nhũn người, trong lúc nhất thời có kẻ trốn xa, có người ngất xỉu, nàng lúc này mới thoải mái mà xuất hiện, bước tới bên cạnh Tả tướng. Ông ta còn chưa chết hẳn, miệng mở rộng, cổ họng chật vật phát ra tiếng ư ư, hoảng sợ trừng mắt nhìn nàng.

Đàm Xuyên ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn ông ta, thấp giọng nói: “Ông còn nhận ra tôi không?”

Ông ta không trả lời, có thể là do sợ hãi quá độ, thần sắc trong mắt biến ảo, giống như không thể tin nổi, giống như sợ hãi tội độ, lại như tuyệt vọng vô cùng vô tận.

“Tôi vốn nghĩ, giết ông là vì báo thù cho phụ hoàng mẫu hậu và các huynh trưởng của tôi. Có điều hiện tại còn phải thêm một điều.” Nàng cầm mũi tên, thẳng tay rút ra, máu tươi “phụt” một tiếng phun trào, Tả tướng hơi hơi run lên, phát ra những thanh âm đứt quãng: “Đế... Đế Cơ... Người không chết... Các người rõ ràng... đều bị chết cháy...”

Nàng gật gật đầu: “Tôi không chết, tôi sống vì con dân Đại Yển tới tìm ông đòi một cái nợ, nợ máu trả bằng máu.”

Sắc mặt ông ta biến đổi, há mồm muốn cắn đứt lưỡi, để khỏi phải chịu đựng nỗi thống khổ chậm rãi chờ đợi máu trong cơ thể chảy đến lúc cạn khô.

Đàm Xuyên lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng chết là xong hết mọi chuyện, trên đời không có chuyện đơn giản như vậy. Thiên đạo nhân từ, có luân hồi chuyển thế, tôi lại chẳng được nhân từ đến thế.”

Nàng đột nhiên lấy ra một lá bùa ấn lên đầu ông ta, thấp giọng nói: “Ông chính là tinh phách hồn người đầu tiên.”

Hồn phách chưa rời cơ thể đã bị lá bùa dẫn ra, hồn đăng thấm máu Tả tướng, cái nắp trên đỉnh hưng phấn “bụp” một tiếng tự mở ra, bắc đèn hút được hồn phách hơi hơi sáng lên, hiện ra một ngọn lửa màu lam nhạt. Hồn đăng không bao giờ tắt, hồn phách dùng để thắp đèn sẽ phải nhận hết khổ sở đời đời kiếp kiếp, lão tặc phản quốc, kết cục này rất thích hợp với ông ta.

Đàm Xuyên nâng đóm lửa leo lét đường như khê thối sẽ tắt kia, thấp giọng nói: “... Ông nợ con dân Đại Yến, ông phải trả.” Nàng đóng nắp đậy, xoay người rời đi, mảnh hổ đối với hồn đăng đã được thấp lửa thập phần kiên ky, không bao giờ dám tới gần trong vòng ba thước, đi theo nàng xa xa phía sau.

Chuyện Tả tướng bị tru sát khi đó được đồn thổi thổi sùng sục, kinh động tới cả hoàng tộc Thiên Nguyên quốc, thi thể ông ta được bí mật vận chuyển tới kinh thành Cao Đô của Thiên Nguyên. Quốc sư chỉ nhìn thoáng qua, liền nói: “Hồn phách bị lấy đi, người động thủ chắc chắn rất tinh thông tiên thuật.”

Từ đó tám cửa thành tại Cao Đô đều thiết lập trạm kiểm soát, cấm tất cả người tu tiên ra vào, chộc cho một vài đệ tử tu tiên quanh đó chỉ biết nuốt giận mà không dám nói gì.

Đoạn thời gian đó Đàm Xuyên lưu lại nhà trọ tại một trấn nhỏ của Đại Yến, mỗi bữa ăn ba bát mì thịt heo, làm hại bà chủ không cảnh đời nào là chưa gặp qua mỗi lần đưa mì cho nàng cũng nhin không được muốn xem cho no mắt cái bụng bằng phẳng của nàng. Ba tháng qua đi, nàng mập ra một vòng, vậy mà bờ eo vẫn cứ thắt tha, tư thái vẫn tuyệt vời, nhưng vẻ thon gầy lá lướt trước kia, đã uẩn chuyển theo gió mà đi không hẹn ngày trở lại.

Dùng giấy trắng biến ra một cái mặt người dán lên, Đàm Xuyên soi gương nhìn trái ngắm phải, cực kỳ vừa lòng với hình tượng mới của mình. Không xấu, cũng không đẹp, khuôn mặt tròn tròn đôi mắt tròn tròn, một hương vị rất ngây thơ hồn nhiên. Cho dù là đám người Phó Cửu Vân Tả Tử Thần Huyền Châu, lúc này kẻ sát vào mặt nàng, căng mắt ra nhìn, phỏng chừng cũng chẳng nhận ra cô nương đầy đặn bên cạnh đây chính là Đàm Xuyên.

Lại một tháng trôi qua, các lệnh cường chế đối với người tu tiên của các trạm kiểm soát tại Cao Đô đều bị bãi bỏ. Ngày nào đó tháng nào đó, một cô nương đầu ngây ngô nào ngây ngô ngồi thuyền đi tới Cao Đô, giữa ban ngày ban mặt, quang minh chính đại bước vào từ cửa thành, chẳng ai thêm liếc mắt thêm một cái.

Cao Đô là chốn kinh thành của Thiên Nguyên quốc, khi Đàm Xuyên còn nhỏ, hiểu biết về Thiên Nguyên quốc chỉ giới hạn trong phạm vi sách vở, đó một quốc gia hùng mạnh vùng tây bắc, theo như lời truyền lại thì hoàng tộc có mang dòng máu yêu ma, người người dùng mãnh thiện chiến, cuồng bạo khát máu.

Hai mươi lăm năm trước, hoàng hậu Thiên Nguyên sinh hạ vị hoàng tử đầu tiên, lúc đó trời hiện dị tượng, bên ngoài hoàng thành Cao Đô đổ mười tám mưa đen, người người cảm thấy bất an. Hoàng đế cho là điềm xấu, mời quốc sư lập đàn quan sát thiên cơ, ai ngờ kết quả nằm ngoài dự đoán mọi người. Quốc sư bẩm báo: Người này trời sinh mệnh cách vô song, quỷ thần cũng phải né tránh, dòng máu yêu quái nồng hậu, tương lai huyết chiến thiên hạ, nhất thống Trung Nguyên, chính là điềm lành lớn.

Hoàng đế tự nhiên bán tín bán nghi, liên tiếp mười ngày sau đó, ngày nào cũng có dị tượng, mỗi ngày vào lúc giữa trưa và nửa đêm, đều có hàng loạt yêu ma kì quái chưa từng thấy bao giờ từ trên trời hạ xuống, phủ phục bên ngoài tấm cung hoàng tử, không làm hại người, không kêu la âm ỉ, thật là hiện tượng lạ trăm năm khó gặp. Hoàng đế thuận theo thỉnh cầu của bách quan, khi đầy tháng sắc phong làm thái tử, đại xá thiên hạ.

Năm đó hoàng thành Đại Yến bị phá, chính là do vị thái tử gia này dẫn binh, kẻ này thực sự là yêu ma cuồng bạo giết người không ghê tay, chỉ riêng đối với thủ hạ của gã là dịu ngoan như cừu. Nhị ca đóng giữ hoàng thành tới phút cuối cùng, vì bảo vệ cửa thành, đấu với gã nửa ngày, cuối cùng do kiệt sức, chết dưới trường đao của gã.

Thái tử giết người như ngóe, bất luận già trẻ, tuyên bố chỉ không giết hai loại người, một là con gái trẻ trung xinh đẹp, một là thái giám bất nam bất nữ. Loại trước không nữ giết, loại sau khinh không thèm giết, thế nên phóng hỏa đốt hoàng cung Đại Yến, làm cho Tả tướng đang mơ tưởng lấy đầu hoàng tộc Đại Yến đi tranh công tước gần chết.

Vài năm gần đây Thiên Nguyên quốc thảo phạt khắp nơi, quốc khổ khó tránh khỏi trống rỗng, cần một thời gian để khôi phục. Thái tử quanh năm chinh chiến, không chịu được cuộc sống buồn tẻ nhàm chán trong kinh thành, đông đảo kiều thê mỹ thiếp trong phủ thái tử lại ngày đêm vội vàng tranh đoạt tình nhân, khiến

cho gã ngọt ngạt bí bách, dứt khoát xây dựng một biệt viện bí mật ở vùng ngoại ô, cả ngày lưu luyến thanh lâu quán rượu, đến khi buồn ngủ lại quay về biệt viện nghỉ ngơi.

Gã đã lập được không biết bao nhiêu kỳ công, phía sau lại có quốc sư toàn tâm toàn ý nói đỡ, hoàng đế cũng chỉ biết mở một mắt nhắm một mắt, tuy rằng kiêng kỵ, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Lúc Đàm Xuyên gặp được thái tử, gã đang ở trên lầu hai quán rượu nuốt rượu từng ngụm lớn bên cửa sổ, bên cạnh có chừng ba bốn cô gái xinh đẹp cười dài hầu hạ, trong vòng ba trượng không ai dám tới gần. Cứ cho là người trong quán rượu không biết thân phận thật sự của gã, nhưng kẻ này trời sinh cao to vạm vỡ, đầy mặt hung thần u ám, trường đao bên hông còn dài hơn bắp đùi người bình thường, dám tới gần mới là lạ.

Đàm Xuyên chọn một vị trí không xa không gần, gọi hai vò rượu, một là Bách Hoa Hương, một là Thần Tiên Túy. Hai loại rượu này đều rất thông thường, nhưng ít người biết rằng, trộn một phần rượu này vào ba phần rượu kia, lại tạo nên hương thơm cực kỳ nồng hậu. Nàng đổi lấy một hũ, mở nắp đây, chỉ một thoáng toàn bộ lầu hai ngập tràn hương rượu say lòng người, thỉnh thoảng có người đảo mắt nhìn quanh, mắng nhiếc tiểu nhị có rượu ngon mà không chịu đưa lên.

Thái tử đã có chút say, đột nhiên ngửi được hương vị lạ, không khỏi nổi hứng thêm thường, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi không xa, một thân áo dài trắng thuần, tóc đen như mây, dưới tay áo lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn đầy đặn, so với váy áo còn trắng hơn gấp bội. Gã quay đầu nhìn lại mỹ nữ bên cạnh, mỗi người đều trở nên son phấn dung tục, lúc này liền một phen đẩy ra.

“Cô nương có rượu ngon, sao không mời ta uống một chén?” Tiếng giày vang lên lộp cộp, ngay sau đó gã đã ngồi đối diện Đàm Xuyên, trong ánh mắt tùy tiện mang theo hàm súc, đánh giá gương mặt xinh đẹp như sắc hoa xuân của nàng.

Đàm Xuyên đề lại hũ rượu, khe khẽ mỉm cười: “Công tử, ta đang đợi người.”

Thái tử đoạt lấy hũ rượu trong tay nàng, ngửi một chút, sau đó ngửa đầu một hơi uống cạn, tán thưởng: “Rượu ngon! Được lắm!” Dứt lời lấy ra một viên minh châu từ trong lồng ngực, nói: “Cô nương, viên minh châu này đổi lấy hai vò rượu của cô, có được hay không?”

Nàng có chút giận, nói nhạt: “Chẳng qua chỉ là Bách Hoa Hương và Thần Tiên Túy tầm thường mà thôi, không đáng để công tử vung tiền như rác. Công tử nếu thích, hai vò rượu cứ cầm cả đi. Huống chi, là phụ nhân đã có chồng, hai chữ cô nương còn xin công tử chớ nhắc lại.”

Nàng lại lấy một phần rượu này ba phần rượu kia đổ thành một hũ rượu mới, đẩy tới trước mặt gã. Thái tử nhìn không chớp mắt động tác khéo léo tinh tế của nàng, tuổi nàng không lớn, lại trang điểm kiểu phụ nữ đã có chồng, mái tóc dài đen như tơ đều được vấn lên, để lộ ra cái gáy nhẵn mịn, còn có vài sợi lông tơ mềm mại của thiếu nữ ánh lên màu vàng dưới ánh mặt trời, mê người gấp ngàn vạn lần rượu ngon trước mặt.

29. Chương 30

Chương 30: Yêu Hận (Phần 1)

Gã đột nhiên nói: “Ta thấy phu nhân có phần quen mắt, trước kia từng gặp rồi phải không?”

Lại nữa rồi, nam nhân thiên hạ đều thích viện cái cơ sứt sẹo này để bắt chuyện hay sao? Đàm Xuyên thật không ngờ đường đường thái tử Thiên Nguyên cũng chẳng có dạng gì mới mẻ, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười: “Ta từ khi cực nhỏ đã ra khỏi nhà, nhân vật anh hùng như công tử là lần đầu tiên được gặp.”

Nàng ba lần bảy lượt nói bóng gió với gã là mình đang đợi người, thái tử lại kiên quyết giả mạo mắt mù, sống chết không đi. Mắt thấy hoàng hôn buông xuống, Đàm Xuyên bỗng nhiên thở dài một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ cặp mắt đỏ lên, thấp giọng nói: “Trẻ như vậy, chỉ e là chàng sẽ không tới...”

Thái tử biết rõ còn cố hỏi: “Phu nhân đang chờ người ư?”

Đàm Xuyên lắc đầu không đáp, không dấu vết lau nước mắt, đứng lên nói: “Ta phải về rồi, hôm nay cùng công tử trò chuyện thật vui, trong lòng rất dễ chịu. Cáo từ.” Dứt lời vội vã xuống lầu, chỉ còn vương lại hương thơm thoang thoang. Thái tử sao có thể chịu buông tha, theo sát ở phía sau, nâng kiếm cười nói: “Sắc trời đã tối, phu nhân một thân một mình đi đường chỉ e gặp nguy hiểm, không bằng để ta tiễn nàng một đoạn đường.”

Đàm Xuyên chỉ lắc đầu thở dài, từ chối vài lần, thấy gã hết sức kiên trì, liền thẹn thùng e lệ mà đồng ý. Thái tử dắt tọa kỵ của gã, đỡ nàng lên ngựa, tự mình dắt dây cương đi dưới dẫn đường. Đi chưa tới một canh giờ, đã ra khỏi hoàng thành, chung quanh lộ vẻ rừng núi hoang vu.

Thái tử ngạc nhiên nói: “Nhà của phu nhân lại không ở trong thành ư?”

Đàm Xuyên không nói một lời, buông hai tay áo, giấy trắng bên trong đã được cắt thành mảnh nhỏ từ trước theo chiều gió bay về phía sau, gặp gió lập tức biến lớn, vừa rơi xuống đất liền hóa thành quỷ đầu đỏ nanh ác, chỉ chít lít nhít như thủy triều, đồng thanh phát ra những tiếng rống dài, cả vùng rừng núi dường như đều bị thanh thế khổng lồ này làm cho rung động.

Đàm Xuyên lập tức ngã khỏi ngựa, thì thào nói câu: “Yêu quái!”, người liền đã hôn mê. Thái tử ôm lấy nàng, quay đầu nhìn lại, thấy bốn phía con đường đều bị quỷ đầu đỏ vây quanh. Gã trời sinh đã biết cách điều khiển yêu ma, loại yêu ma đáng sợ hung tàn cỡ nào trước mặt gã cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu, vậy mà hôm nay vô luận gã gầm gừ đánh đuổi thế nào, đám quỷ đầu đỏ này cũng chẳng hề từ bỏ, cứ từng chút một tới gần.

Thái tử một tay ôm chặt nàng, một tay kia rút trường đao, thét lớn một tiếng, trường đao bén ngọt như trăng rằm, cắt một vết sáng giữa ánh chiều tà. Quỷ đầu đỏ bốn phía trong chốc lát bay tan tác như những trang giấy bị xé vụn, những tiếng bùm bùm vang lên không ngọt, không thấy máu tươi, không thấy xương tan thối nát, những nơi ánh đao chém tới, chỉ có những đốm sáng trong suốt vỡ vụn.

Thái tử nhất thời sửng sốt.

Đàm Xuyên vẫn được gã ôm trong ngực đã bắt đầu hành động, thái tử chỉ thấy ngực trái đột nhiên lạnh thấu xương, trong phút chốc giật mình hiểu ra, túm lấy nàng như gà con, hung hăng ném ra ngoài. Lưng Đàm Xuyên va vào tảng đá, đau buốt đến tận tim, trước mắt biến thành màu đen, theo bản năng tạo ra kết giới, ẩn mình vào trong đó.

Thái tử cúi đầu nhìn đoản đao cắm ngập ngực trái, máu tươi đang chậm rãi nhuộm đỏ quần áo, gã giận quá bật cười: “Tiện nhân! Người uống phí tâm cơ!”

Đoản đao bị gã dùng sức rút ra, thái tử gia đầm đìa máu tươi bây giờ nhìn qua còn đáng sợ hơn so với đám yêu ma kia, càng đáng sợ chính là —— gã cứ nhiên không chết, trường đao vung lên càng thêm hung ác, mấy con quỷ đầu đỏ do giấy trắng biến ra đều hóa thành đốm sáng rồi tan rã.

P phía sau có tiếng loong coong của dây cung bị kéo, thái tử xoay người, đã thấy Đàm Xuyên kéo căng cung sắt, bước ra khỏi kết giới nhắm vào phía ngực phải của gã. Một thân trắng thuần kia được trời chiều nhuộm thành màu cam nhàn nhạt, tay áo tung bay, vẻ mặt trang nghiêm, giống như nàng Thiên Nữ lạnh lùng vì báo thù mà tới.

Thái tử đột nhiên ngừng động tác, bình tĩnh nhìn nàng, thật lâu sau, mới thấp giọng nói: “Người không giết nổi ta, ta cũng sẽ không giết người. Nhưng người phải cho ta biết, vì sao?”

Đàm Xuyên không trả lời, cung kéo căng hết cỡ, mũi tên bật ra như tia chớp, nháy mắt cắm ngập ngực phải của gã.

Thái tử nở một nụ cười cổ quái, lùi lại mấy bước, nói: “Ta nói rồi, người không giết nổi ta.”

Là bởi vì có dòng máu yêu ma sao? Bộ dạng gã rất khác với những người bình thường, phải chăng là do có dòng máu yêu nồng hậu? Đàm Xuyên không nói một lời, lại rút ra một mũi tên sắt, nhắm trúng vị trí lúc trước vừa bắn. Phía sau lưng đau nhức vô cùng, cú ném vừa rồi của gã, chỉ e đã làm nàng bị trọng thương.

Đàm Xuyên cắn chặt miệng đầy mùi máu tươi, buộc chính mình lần nữa dùng lực kéo cung, thái tử thỉnh thoảng phi mạnh đoản đao, trúng giữa cổ tay nàng, cung sắt rơi khỏi tay. Gã nhào tới mạnh mẽ như mãnh hổ

hạ sơn, vươn tay muốn chộp lấy vạt áo nàng.

Trước mắt đột nhiên tràn ngập sương mù màu tím, thái tử đột ngột ngã gục trên đất, hôn mê bất tỉnh. Đàm Xuyên cũng thỉnh thoảng hít vài hơi, nhất thời bị sắc tối nổi tức nghẹn trong lồng ngực, đầu óc hỗn loạn, thân thể không nghe theo không chế trở nên mềm nhũn.

Một đôi tay ôm lấy nàng, trong nháy mắt trước khi ngắt đi, Đàm Xuyên chỉ kịp nhìn thấy trường y màu tím trên người hắn, trong lòng có thứ gì đó vụt qua, cảm thấy rất quen thuộc, rất quen thuộc... Thế nhưng nàng chẳng thể nào nghĩ tiếp.

Lúc tỉnh lại, chỉ cảm thấy đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, trước cửa sổ có bóng người lay động. Trong lòng Đàm Xuyên cả kinh, nhanh chóng đứng dậy, lại thấy Tả Tử Thần đã lâu không gặp đứng trước cửa sổ, đang nâng ấm châm trà, thấy nàng đột nhiên nhảy dựng lên, hắn cũng hoảng hốt, nước trà hắt cả ra bàn.

“... Uống chút nước.” Hắn trầm mặc một lúc lâu, đưa chén trà cho nàng.

Đàm Xuyên hạ mi mắt, im lặng nhận cái chén, không tiếng động uống trà.

Kỳ thật nàng cũng không ngờ sẽ gặp Tả Tử Thần dưới tình huống như vậy, còn được hắn cứu. Nàng và hắn có thể xem là xa cách lâu ngày gặp lại, một lần từ biệt chính là bốn năm năm, năm năm trước thâm tình nồng nàn nói lời từ biệt, năm năm sau gặp lại đối mặt nhau mà chẳng còn lời nào để nói. Đoạn thời gian trên núi Hương Thủ kia, chỉ đành xem như một màn hài kịch, không ai muốn nhắc tới.

Tả Tử Thần không nói gì, Đàm Xuyên đương nhiên càng không nói, trong phòng trầm mặc khó tránh khỏi sinh ra ngại ngùng lúng túng. Cuối cùng vẫn là hắn phá vỡ bầu không khí căng thẳng: “... Cởi y phục ra đi, để ta xem qua thương thế.”

Đàm Xuyên theo bản năng nắm chặt vạt áo: “Không cần, không đau nữa rồi.” Nàng quay đầu đi, không muốn nhìn mặt hắn.

Thanh âm của hắn lại thêm một phần bất đắc dĩ bi thương: “Yến Yến...”

“Đừng gọi vậy!” Nàng phủ nhận cực nhanh, “... Yến Yến đã chết từ lâu.”

Tả Tử Thần nhìn sườn mặt bướng bỉnh hơi cúi xuống của nàng, thật giống với cô bé ngây thơ nhu mì trong trí nhớ, nhưng lại có chút gì đó hoàn toàn khác biệt. Cuộc đời hắn có một khoảng gián đoạn lớn, trong khoảng gián đoạn ấy, hắn thần nhiên nhân nhã, trải qua những ngày tháng thần tiên trên núi Hương Thủ; bên ngoài kia, nàng sớm đã hoàn toàn thay đổi, trở nên xa lạ vô cùng.

Tư vị trong ngực hắn quá đổi phức tạp, có rất nhiều lời muốn nói, gặp được nàng lại chẳng thể nói ra miệng. Những lời giải thích ấy, giờ này nói ra giống như chính là vũ nhục nàng, nàng quả thật chẳng cần bất kỳ lời giải thích nào, nàng từ lâu đã không còn là cô bé con chỉ có mỗi Tả Tử Thần trong mắt.

“Trên lưng còn đau không?” Thái tử Thiên Nguyên trời sinh có sức mạnh kinh người, bị gã ném một cách tàn nhẫn như vậy, xương cốt không gãy đúng là kỳ tích, cho dù là thế, nàng chắc chắn cũng bị nội thương nghiêm trọng.

Đàm Xuyên cực lực nuốt nước trà, thuận tiện cũng nuốt xuống vị máu tươi đang không ngừng trào lên trong họng. Buồng chén trà, nàng cắn răng đứng dậy, nói với hắn: “Ta không sao, đa tạ huynh ra tay cứu giúp. Chúng ta đã thanh toán xong xuôi cả rồi, cáo từ.”

Cổ tay bỗng nhiên bị người nắm lấy, Tả Tử Thần thần sắc phức tạp, giống như là không xác định, còn sợ hãi điều gì, thậm chí còn mang vẻ đoạn tuyệt, khàn khàn cất tiếng hỏi: “... Thế nào gọi là thanh toán xong xuôi? Ý của muội là...”

“Tả tướng là do ta giết.” Nàng đáp cực nhanh, rút cuộc quay đầu lại dừng cảm nhìn thẳng hắn, cặp mắt sáng như ánh mặt trời.

Nét mặt Tả Tử Thần có vẻ thống khổ không thể đè nén: “... Vì sao?”

Nàng không thể tưởng tượng bật cười: “Huynh lại còn hỏi ta vì sao, sao huynh không thử đi hỏi phụ thân huynh vì sao phải phản quốc thông đồng với địch?”

Ngón tay hắn bỗng nhiên siết chặt, cơ hồ muốn khảm vào trong da thịt nàng, sắc mặt trở nên trắng bệch: “Hay lắm, ông ta phản bội hoàng tộc Đại Yên, muội giết ông ta báo thù! Nhân quả báo ứng, ta không còn lời nào để nói! Chỉ là muội có quốc thù, ta có gia hận, ta cũng không bao giờ có thể... Không nên...”

Lời nói tới đây, rốt cuộc không thể nói tiếp. Hắn giống như bị bóng vội vàng buông tay, đột nhiên nắm tay đâm mạnh lên tường, trên tường nhất thời bị lõm vào thành một lỗ lớn. Đàm Xuyên lạnh lùng nói: “Huynh không nên cứu ta, ta biết. Trải qua chuyện này, ân oán giữa chúng ta cũng xóa bỏ. Huynh không còn nợ ta điều gì, ta cũng không cần trả lại huynh cái gì. Thế là được rồi.”

Nàng trực tiếp bước tới ngưỡng cửa, không chút lưu luyến mở cửa.

Phía sau bỗng nhiên bị người gắt gao ôm lấy, đôi tay kia dùng lực đến thế, cơ hồ muốn làm nàng ngạt thở. Đàm Xuyên chỉ thấy cổ họng bị thứ gì lấp kín, đau đớn vô cùng kịch liệt, kiên cường chống đỡ cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Buông tay.”

Hắn lại không buông tay, khuôn mặt chôn sâu trong mái tóc nàng, nước mắt nóng rực thuận theo mái tóc chảy vào cổ áo, thấm ướt cần cổ.

Thì ra nước mắt nam nhân cũng nóng đến dường ấy, vô cùng vô tận, mỗi một giọt đều là dày vò.

Đàm Xuyên nghĩ, nàng phải tỏ ra đoạn tuyệt một chút, ra sức giả vờ, sau đó cất bước rời xa hắn không quay đầu lại nhìn một cái. Trên đời này có rất nhiều tình cảm đau dài không bằng đau ngắn, cho dù là lấy lý do gì chấm dứt, dây dưa kéo dài đều sẽ làm cho người ta khôn khổ tiều tụy.

Quyết tâm của tráng sĩ chặt tay, từ bốn năm trước nàng đã sớm có.

[Tráng sĩ chặt tay (): Chỉ việc dùng sĩ bị rắn hổ mang cắn vào cổ tay, liền lập tức cắt bỏ, tránh cho độc tính lan ra toàn thân. Thể hiện làm việc cần phải quyết định nhanh chóng, không thể chần chừ, nhân nhượng.]

Thế nhưng nàng lại mệt mỏi tới nỗi chẳng thể động đậy, trái tim cũng đã mỗi một tới nỗi không chống đỡ nổi thêm bất kỳ gánh nặng nào. Nếu như hết thấy đều có thể trở về, nàng cũng hi vọng có thể làm cô gái nhỏ cuộn tròn trong ngực hắn, mưa gió đều do hắn cản, thanh thân làm viên minh châu trong lòng bàn tay hắn cả đời.

Chỉ là thời gian vĩnh viễn không thể chảy ngược, lúc còn yêu nhau, dù cho xa cách nhau nghìn vạn dặm, trái tim hai người cũng gần như gang tấc. Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả khi vòng ôm của hắn có siết chặt thêm nữa, khảm vào xương cốt máu thịt, trái tim cũng chẳng còn thấy kề nhau.

Hắn không phải Tả Tử Thần đã từng ngây ngô trên đài Triều Dương, nàng cũng không còn là Đế Cơ ngang ngược gào lên huynh mà không thích ta liền tru di cửu tộc.

Có những lúc, biết rõ là vượt mất, cũng chỉ đành bình thản mà chấp nhận kết quả.

Hắn dường như không còn rơi lệ, chỉ ôm nàng như vậy, vừa trầm mặc lại vừa cố chấp, không nói nổi một lời êm tai, cũng không tìm ra lý do để nghe nào, chỉ cứ ôm như vậy.

Đàm Xuyên hơi hơi giả vờ, thanh âm khàn khàn: “... Đừng có như vậy.”

Lông mi của hắn quét qua cổ nàng, mềm ướt ngứa ngáy, hắn nói: “Ta chính là một nam nhân ngu xuẩn thế đấy, ta không buông tay nổi.”

Nàng hít một hơi thật sâu, nước mắt đã sắp rơi, há miệng muốn nói gì đó, lại chẳng thể thốt ra một chữ. Mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ, bóng tối từng chút từng chút bao phủ tầm nhìn của nàng. Thương tích thái tử gây ra cho nàng vẫn là quá nặng, không thể gắng gượng chịu đựng thêm nữa.

Hai đầu gối nàng mềm nhũn, té xỉu trong lòng hắn.

Trong giấc ngủ mê, Đàm Xuyên nhớ tới rất nhiều chuyện nàng tưởng rằng đã trôi vào quên lãng. Không biết có phải nữ nhân nào cũng đều như vậy hay không, khi cô ta từ yêu chuyển thành hận một nam nhân, sẽ không bao giờ muốn nhớ lại hắn đã từng tốt như thế nào, ngay cả khi ngẫu nhiên nhớ tới những kỷ niệm này đó, cũng cảm thấy chẳng tươi đẹp gì cho lắm, hận không thể quên đi mọi chuyện, coi như chưa từng xảy ra.

Thế nhưng lúc này nàng im lặng nhớ lại bóng lưng hần đứng đợi nàng trên đài Triều Dương, lại cảm thấy có thể buông bỏ được rồi. Hần nói một chút cũng không sai, Tả Tử Thần chính là một nam nhân ngu xuẩn, không bao giờ mở miệng, không dám liều lĩnh, chỉ có thể cố chấp đứng một chỗ mà đợi chờ như vậy, cố chấp một cách xuẩn ngốc.

Nàng đã cách xa hần nghìn vạn dặm, vì trò đời biến ảo mà trở nên thay đổi hoàn toàn, hần lại vẫn cố chấp đứng chờ nơi ấy, chờ đợi một nàng Đế Cơ đã từng tồn tại, cho dù biết rõ sẽ chẳng bao giờ đợi được.

Nàng muốn bật cười vì cái loại cố chấp vô nghĩa này, thế nhưng trong ngực lại vô cùng khó chịu, ngay cả một câu “Huynh đừng đợi nữa” cũng không nói ra nổi, bởi vì nói gì cũng đều là thương tổn.

Chỗ đau trên lưng được một đôi tay nhẹ nhàng mơn trớn, sức nóng từ lòng bàn tay phun ra nuốt vào, dần dần xoa dịu cơn đau phía sau lưng. Đàm Xuyên bất tri bất giác tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy Tả Tử Thần cúi người ngồi ở đầu giường, tay áo rộng phủ trên gò má nàng.

Nàng thử trốn tránh, lại nghe hần thấp giọng nói: “Đừng cử động, nội thương rất nghiêm trọng.”

Đàm Xuyên nằm úp sấp trên giường, rất là xấu hổ, do dự một chút mới nói: “Việc gì phải cứu ta?”

Tả Tử Thần không trả lời, chỉ khe khẽ xoa đi xoa lại vết thương ở sau lưng nàng.

Rất lâu sau, hần mới nhẹ giọng nói: “... Năm đó Thiên Nguyên quốc sắc phong thái tử, phát thiệp mời rộng rãi, phụ thân tận mắt gặp qua thái tử và quốc sư, có lẽ do thấy được điều gì đó người bình thường không thể nào lý giải, đã bị chấn động rất mạnh. Ta chẳng bao giờ muốn quan tâm chuyện của ông, cũng không biết ông có tính toán gì. Cho đến khi hồi kinh năm đó, nghe ông nói muốn từ quan, mới lờ mờ đoán được chuyện ông muốn làm.”

“Phụ thân vẫn nói đây là chuyện tốt, cũng sẽ không có quá nhiều chiến loạn làm dân chúng chịu khổ, ta và mấy huynh trưởng đều không tán thành việc này, nhưng phụ thân khư khư cố chấp, bọn ta cũng không thể để lộ chuyện ra ngoài, dù sao cũng là phụ thân của bọn ta. Sau đó... Ta gặp muội. Biết muội là Đế Cơ, ta rất mâu thuẫn. Kỳ thật ta không nên tiếp xúc với muội quá nhiều, mỗi thời mỗi khắc ta đều sợ chính mình sẽ nói cho muội biết toàn bộ sự thật. Ta không muốn muội đau khổ, cũng không thể đẩy phụ thân vào hố lửa. Thế nhưng ta không không chế nổi...”

[chiến loạn: chiến tranh loạn lạc]

“Lúc phải rời đi, ta quyết định tới cầu xin phụ thân từ bỏ kế hoạch, có điều nói được mấy câu liền thành ra tranh cãi ầm ĩ, ta giận dữ trở lại núi Hương Thủ, định thỉnh cầu sơn chủ đồng ý hôn sự của chúng ta, đón nhận muội tới núi Hương Thủ. Phụ thân sợ ta tiết lộ chuyện cơ mật, phái người trộm hai bức tiên họa của Công Tử Tề từ trong hoàng cung đưa tặng sơn chủ, để ông ta xóa bỏ đoạn ký ức tại Đại Yển của ta... Sau đó Đại Yển diệt vong, muội tới núi Hương Thủ tìm ta, ta đã chẳng thể nhớ điều gì...”

Hần khẽ cười một tiếng, giọng như thở dài: “Tạo hóa trên người... Đây là báo ứng.”

30. Chương 31

Chương 31: Yêu hận (Phần 2)

Đôi tay đã rời khỏi lưng nàng, Tả Tử Thần đứng dậy bước tới bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm nhìn cây xanh bên ngoài, qua hồi lâu mới nói: “Muội... đã giết phụ thân ta, quốc thù báo xong rồi, từ giờ hãy sống trong an bình, đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa.”

Đàm Xuyên chậm rãi buông bàn tay đang xiết chặt góc chăn, trong lòng bàn tay đã ướt sũng một mảnh, bởi vì dùng sức quá mức, khớp xương cũng đau âm ỉ. Nàng nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Huynh không cần phải quan tâm đến ta, ta không muốn nhận tình của huynh nữa, ta nhận không nổi.”

Tả Tử Thần cười khỏ một tiếng: “Sau khi muội rời khỏi núi Hương Thủ, ta đã nhớ ra tất cả, thế là tìm kiếm muội khắp nơi. Trên đường nghe nói phụ thân bị giết, trong lòng mơ hồ đoán được là muội làm. Nhưng vẫn ôm một phần vọng hi vọng, hi vọng không phải là muội. Ta lẩn quẩn tại Thiên Nguyên quốc hai tháng, rốt cuộc tìm được muội. Chút hi vọng cuối cùng kia của ta cũng...”

“Ta giết Tả tướng, huynh muốn báo thù cho ông ta?”

Nàng cất giọng bình thản hỏi một câu, lại kích động Tả Tử Thần xoay người đột ngột, sắc mặt chợt trở nên tái nhợt, sau đó ngay lập tức biến thành trắng bệch. Hắn vươn tay, muốn chạm đến nàng, rồi lại lập tức rút lại, thanh âm khàn khàn: “... Ta không biết. Ta chỉ hi vọng muội sẽ không làm những chuyện nguy hiểm như thế nữa.”

Đàm Xuyên ngồi dậy, cúi người xỏ giày: “Vậy huynh cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ ra câu trả lời rồi lại tới tìm ta.”

“Đàm Xuyên!” Cổ tay bị hắn gắt gao nắm chặt, Tả Tử Thần rốt cuộc cũng nổi giận, “Muội còn muốn đi?! Muội muốn ta nói cái gì? Ta hận muội, ta muốn giết muội sao? Hay là ta không hận muội, muội giết đúng lắm?!”

Nàng dùng lực hất bỏ tay hắn, mắt đỏ lên run giọng nói: “Những lời này phải để ta hỏi huynh mới đúng. Rốt cuộc huynh muốn ta làm thế nào? Ta không nên giết Tả tướng, ta phải vỗ tay khen ông ta làm đúng lắm! Hay là nói, ta phải lập tức quên đi hết thấy, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh huynh giống như trước đây, tiếp nhận những đau khổ và ân tình sáng nắng chiều mưa từ huynh?”

Hắn trầm mặc, đôi mắt linh hồn kia khép chặt, nàng sẽ chẳng bao giờ còn được thấy sóng mắt say mê hay nổi thống khổ trong đôi mắt ấy.

Đàm Xuyên bỗng nhiên cảm thấy như trong lòng có một lỗ thủng, vừa mất mát lại vừa tủi thân. Lúc nàng cần hắn nhất, hắn lại quên hết thấy. Giờ đây nàng có thể quên đi đoạn hồi ức thống khổ, hắn lại nhớ ra tất cả. Vận mệnh đang đùa bỡn hắn hay là nàng?

Tay Tả Tử Thần chậm rãi rơi lỏng, lông mi thật dài kịch liệt run rẩy, hắn bỗng nhiên xoay người, thấp giọng nói: “Có những lúc ta lại nghĩ, nếu như vẫn không nhớ ra điều gì, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Đàm Xuyên ngơ ngẩn ngồi trên giường, không thể chịu đựng thêm nữa òa khóc nức nở thành tiếng, nàng chôn mặt vào đầu gối, thanh âm run rẩy: “Huynh đừng quan tâm đến ta nữa... Ta không muốn gặp lại huynh.”

Tả Tử Thần chậm chạp mà dời dần gập đầu: “... Được, ta sẽ không xuất hiện trước mặt muội nữa.”

Nàng hít thật sâu mấy hơi, mới áp chế được đau đớn trong cổ họng. Ngẩng đầu, trên mặt đã không còn nước mắt, nàng nói: “Tử Thần, ta trước kia thực sự đã từng thích huynh, cũng đã từng nghĩ muốn gả cho huynh. Đây là thật lòng thật dạ, không có nửa điểm giả dối.”

Trong cổ họng Tả Tử Thần có chút chua xót khổ sở, khẽ gập đầu: “... Ta biết, ta cũng thật lòng thật dạ, không hề giả dối.”

Nàng lại nói: “Chỉ là hiện tại tất cả đã thay đổi, Yến Yến huynh yêu mến đã chết rồi. Tả Tử Thần ta đã từng thích ở trong lòng ta cũng chẳng khác nào đã chết. Chúng ta không nên tranh cãi nữa, cứ như vậy mà tách ra thôi. Chừa lại cho nhau một con đường, chỉ ít để ta có thể mỉm cười mà cất bước.”

Tả Tử Thần siết chặt tay thành nắm đấm, thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Muội vẫn muốn báo thù?”

Nàng không trả lời, đứng dậy rót hai chén trà, đưa cho hắn một chén, một chén khác được nàng nâng lên trước ngực, trầm giọng nói: “Lấy trà thay rượu, uống một chén này, từ nay không còn liên quan.”

Hắn chậm rãi nhận chén trà, cứng ngắc chờ nàng chạm chén, một tiếng thanh thúy vang lên, thật giống với thanh âm của vật gì vỡ vụn trong đáy lòng hắn.

Đàm Xuyên một hơi uống cạn chén trà, ném cái chén lên trên giường, đoạn tuyệt mở cửa phòng xuống lầu.

Nơi này là một khách sạn, bước ra cửa là đường phố sầm uất nhất chốn Cao Đô. Đàm Xuyên chẳng có mục đích, nhưng vẫn kiên quyết giữ nhịp bước đi thật lâu, chợt cảm thấy có người theo sau, nàng lẳng lặng quay đầu, liền đối diện gương mặt tiêu tụy mệt mỏi phong trần của Huyền Châu.

Đàm Xuyên nhìn hồi lâu, lộ ra một nét cười thoảng hiện: “Ta vẫn luôn khó hiểu, Tả Tử Thần ở đây, sao người lại không có mặt. Thì ra vẫn núp trong chỗ tối. Trông người chẳng khỏe chút nào nhỉ.”

Huyền Châu lạnh lùng quan sát thân hình không còn nhỏ nhắn mảnh khảnh của nàng, đột nhiên mở miệng: “Bộ dạng người bây giờ xấu điên rồi, béo chẳng khác gì heo! Sao lại không biết xấu hổ còn ra đường gặp người?!”

Đàm Xuyên cười cười, không hề để ý: “Ta thay đổi không phải hợp ý người sao?”

Huyền Châu điềm nhiên nói: “Người đúng là đồ nữ nhân máu lạnh!”

Đàm Xuyên vẫn không hề để ý: “Ta máu lạnh chẳng phải đúng mong đợi của người sao?”

Huyền Châu cảm hận nói: “Không sai! Nhưng ta còn mong đợi người lập tức chết ngay đi nữa kìa! Người không nên cứ mãi dầy đoạ chàng như vậy!”

Đàm Xuyên mệt mỏi sụp vai, lẳng lặng đánh giá nàng ta, thấp giọng nói: “Huyền Châu, người cũng đã trưởng thành rồi, đừng ấu trĩ thế nữa, cũng đừng sống mãi trong quá khứ. Bằng không sẽ chỉ khiến ta càng thêm khinh thường người mà thôi, tuy rằng ta đã khinh thường người lắm rồi.”

Sắc mặt nàng ta lập tức thay đổi, nhưng Đàm Xuyên cũng không chờ nàng ta nói thêm điều gì, thân ảnh nhoáng lên một cái trong đám người, rốt cuộc không thấy đâu nữa.

Lừa con chậm rì rì tiến bước trên con đường đá xanh, tạo ra những tiếng “lát lát” vang vang.

Trong đầu Đàm Xuyên trống rỗng, không biết vì sao, chẳng muốn nghĩ ngợi gì, mặc sức để lừa con thích đi đâu thì đi, nàng cũng không biết chính mình muốn đi về đâu. Bấy nhiêu năm qua, nàng vẫn luôn tính toán hoàn mỹ những ngày còn thừa lại, muốn làm việc gì, làm như thế nào, khi nào thì làm xong, thế nhưng lúc này nàng thật sự có phần mệt mỏi.

Thậm chí mệt đến nỗi chẳng buồn nghĩ xem vì sao mà mệt.

Cứ thế mệnh mang mù mịt qua ba bốn ngày, nàng cảm thấy chính mình không thể tiếp tục như vậy, phải tìm chút việc để làm. Muốn giết thái tử, muốn giết quốc sư, muốn thấp sáng hồn đặng... Việc muốn làm thực sự rất nhiều, có điều ngay việc đầu tiên nàng đã làm không tốt, chẳng những không giết được thái tử, trái lại thiếu chút nữa còn bị hấn tóm được.

Vì sao không giết nổi hắn? Lẽ nào hoàng tộc Thiên Nguyên thực sự mang dòng máu yêu ma?

Đàm Xuyên chưa từng gặp loại chuyện này, nhất thời cảm thấy lúng túng không biết phải làm sao. Nhưng đối phương vĩnh viễn không chờ nàng nghĩ mọi việc cho thông suốt, ba ngày sau, toàn thành Cao Đô đều dán bố cáo truy nã, tiền thưởng cực kỳ hậu hĩnh, trên giấy rõ ràng vẽ mặt nàng, thậm chí còn vẽ rất giống. Thái tử Thiên Nguyên xảo quyết, trực tiếp đẩy nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió, không cho phép nàng tiếp tục ẩn mình trong chỗ tối.

Đàm Xuyên hiểu rõ, lúc này nàng tạm thời rời khỏi Thiên Nguyên quốc mới là lựa chọn tốt nhất, đợi vài năm nữa, Thiên Nguyên quốc khôi phục nguyên khí, thái tử lần nữa lãnh binh xuất chinh, đi săn trên chiến trường còn tốt hơn nhiều so ở nơi này ôm cây đợi thỏ. Nhưng tám chỗ trước cổng thành đều đã thiết lập trạm kiểm soát, kiểm tra tất cả những ai ra vào, lần này còn có người tu tiên hỗ trợ, gương mặt giả này của nàng chỉ cần bị người ta cố ý động chạm một chút là lộ ra sơ hở, không thể mạo hiểm đến thế.

Chần chừ trước cổng thành hồi lâu, nàng không còn cách nào đành quay trở lại, bắt đầu lại từ đầu vạch ra một kế hoạch hoàn mỹ hơn.

Lừa con bỗng nhiên ngừng lại, vươn cổ không biết ngửi thấy mùi gì, Đàm Xuyên lấy lại tinh thần, chỉ thấy nó dừng trước một tiệm cơm nho nhỏ, sắc trời còn sớm, tiệm cơm chỉ mở cửa một nửa, từ trong bay ra một

mùi cháy khét, kèm theo giọng nữ gào to: “Biết làm sao bây giờ? Hôm nay còn muốn bán hàng hay không?! Mẹ già này nuôi các người bao nhiêu năm, sao mà xào một đĩa rau cũng không nên thân?!”

Cửa xoạch một tiếng bị đá văng, thức ăn cháy khét bị hất toàn bộ ra ngoài, xém chút hắt trúng Đàm Xuyên, người mở cửa là một phụ nữ trung niên béo mập, trên mặt đầy vẻ giận dữ, thấy Đàm Xuyên thì sững sốt một chút, mới nói: “Hôm nay còn chưa mở cửa, khách nhân quay lại sau nhé.”

Đàm Xuyên sờ sờ túi tiền, ngân lượng còn thừa trên người nàng không nhiều lắm, lại ngẩng mặt nhìn tên tiệm cơm phía trên đỉnh đầu: [Tiệm cơm Yên Yên], không dùng được mà nở một nụ cười, bước xuống khỏi lưng lừa con, nói: “Đợi đã, có phải các bác đang thiếu đầu bếp giỏi?”

Bà chủ hoài nghi đánh giá nàng: “Nhìn cháu cũng không giống con nhà nghèo, có thể làm món gì ngon?”

Đàm Xuyên dắt lừa con đi vào cửa: “Cháu làm, mọi người nếm thử, nếu vừa ý cháu tới làm đầu bếp cho mọi người là được.”

Năm đó đi theo tiên sinh học tập, nàng lại có thể từ mười ngón tay chưa từng nhúng nước lạnh biến thành vạn sự thông.

[Mười ngón tay chưa từng nhúng nước lạnh (Mười ngón tay không dính nước mùa xuân): Trích từ bài thơ Công Tử Hành của Lưu Hi Di đời Đường: Nguyên văn là “Thập chỉ bất triêm dương xuân thủy, kim lai vi quân tổ canh thang.” – Mười ngón chưa từng dính nước lạnh, nay lại vì chàng mà nấu canh (ta chỉ chém được đến thế)]

Ba tháng mùa xuân rất lạnh, những người không cần nhúng tay vào nước lạnh để giặt quần áo chỉ có thể là những gia đình có điều kiện, không phải làm việc nhà, được sống an nhàn sung sướng, thường dùng cho phái nữ.

Vạn sự thông: không gì không biết]

Tiên sinh lớn tuổi, ăn uống lại kén chọn, để thỏa mãn ham mê ăn uống của sư phụ, nàng nghiên cứu không ít sách dạy nấu ăn. Về sau, chỉ cần nàng vừa nấu cơm, đám trẻ con trong thôn đều không nhịn được chạy tới ăn vụng, làm cho tiên sinh thường xuyên tức đến nổi râu ria chống ngược cả lên.

Tiệm cơm Yên Yên này lúc trước thật ra cũng có một đầu bếp không tệ, có điều đã về quê cưới vợ, chỗ trống này nhất thời chưa tìm được người lấp, tiệm cơm đã phải đóng cửa mấy ngày nay.

Đàm Xuyên tự ý đi vào phòng bếp, nhìn trái nhìn phải, lấy ra vài mớ rau xanh, thêm trứng gà chân giò mấy thứ, nhóm lửa thái rau cho dầu xào nấu, động tác nhanh nhẹn thành thạo, chưa tới một hồi, liền làm xong hai món rau xào, thịt bò ớt xanh nóng hổi, hơi nóng từ nồi hấp bốc lên, hương vị xông thẳng vào mũi, thì ra là canh trứng nhân tôm bóc vỏ chưng chân giò hun khói.

Bà chủ đứng nhìn ngây người, Đàm Xuyên bưng đồ ăn lên bàn, khe khẽ mỉm cười: “Tới nếm thử xem.”

Cao Đô giữa hè tháng bảy chẳng hề yên ả.

Thái tử từ khi ra đời tới nay được xưng là mệnh cách vô song, sẽ huyết chiến thiên hạ, thống nhất Trung Nguyên, chỉ trong một đêm mất đầu, bị đoạt hồn phách chẳng khác nào Tả tướng.

Hai người thiếp thị tắm đêm đó bị nhốt vào địa lao, ngày ngày nghiêm hình bức cung, da cũng bị phá đi một tầng, vẫn chưa tra hỏi ra điều gì.

Thái tử từ sau khi ra đời, vẫn luôn khác biệt với người thường, vì trong cơ thể gã có dòng máu yêu nồng hậu, trừ khi sử dụng thủ đoạn phi thường, nếu không vô luận ra sao cũng không giết nổi gã. Theo báo lại, kẻ ám sát xuống tay vừa nhanh vừa tàn độc, hoàn toàn là trong lúc thái tử ngủ say một đao chém xuống, bằng không cho dù có lòng dạ ác độc cùng sức mạnh vượt xa người thường, thật sự cũng không thể nào làm được chuyện này.

Cái chết của thái tử với cái chết của Tả tướng không thể nào đánh đồng như nhau được, đối với hoàng đế Thiên Nguyên mà nói, chẳng khác nào chuyện trời sập. Tin thiên tin địa tin quỷ thần, cũng chỉ một kết quả như vậy. Hoàng đế Thiên Nguyên chịu đả kích nặng nề, lập tức ngã bệnh, cả ngày chỉ ôm thi thể

không đầu của thái tử mà khóc. Một thời gian sau, giấy sao bọc được lửa, tin tức dần dần lộ ra ngoài, vãn vũ cả triều xôn xao.

31. Chương 32

Chương 32: Công Tử Tề đại nhân trong truyền thuyết

Quốc sư hiểu rõ tầm quan trọng của thái tử đối với Thiên Nguyên quốc, chẳng những bởi vì gã dùng mãnh thiện chiến, dòng máu yêu nồng hậu, càng bởi đủ loại di tượng vào thời điểm gã ra đời, cùng với mệnh cách vô song thiên hạ kia của gã. Thời khắc mấu chốt thống nhất Trung Nguyên lúc này, ngàn vạn lần không thể để nhân tâm dao động.

Thế là giữa lúc lời đồn lan truyền đến đỉnh điểm, vãn vũ bá quan rõ ràng nhìn thấy thái tử cười ngửa đi ra từ cửa cung, nói nói cười cười cùng nhị hoàng tử Đình Uyên, vẻ mặt như thường, thấy bách quan hành lễ với mình, lại tỏ ra rất ôn hòa, mỉm cười bảo bọn họ đứng dậy, không hề xa cách như lúc trước.

Lời đồn, chưa đánh đã tan.

Đương nhiên, loại chuyện cơ mật hàng đầu cỡ này, dân chúng phía dưới làm sao biết được, bọn họ còn đang có việc khác làm cho kích động phát điên.

Lại nói Đàm Xuyên ở lại tiệm cơm Yến Yến làm đầu bếp một tháng, tay nghề hoàn mỹ, mùi vị tuyệt vời, tiệm cơm vốn làm ăn ế ẩm dần dần có người ra kẻ vào, bà chủ quả thực muốn coi nàng như Bồ Tát mà cúng bái, ngoại trừ nấu nướng, những việc khác nhất định không cho nàng động tay, thậm chí đến cả quần áo cũng muốn người khác giặt thay nàng, cuộc sống tạm thời cứ thế trôi qua trong hạnh phúc.

Đại để là bởi vì bà chủ tiệm cưng chiều nàng, tạp dịch chạy bàn ở gian ngoài cũng khó tránh khỏi nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa, suốt ngày len lén liếc mắt đưa tình với nàng, hôm đó Đàm Xuyên còn nhận được một phong thư tình xiên xiên vẹo vẹo: “Xuyên Nhi, ta thích nàng, trái tim thích mỗi ngày đều sai như uốn riều.” (ta yêu nàng trái tim yêu mỗi ngày đều say như uống rượu.)

Đàm Xuyên dở khóc dở cười sửa lại chữ sai, trả lại tiểu nhị trẻ tuổi kia, hần nhất thời nước mắt chảy ngược chảy thành sông, bị dả kích đến nỗi mấy ngày liền không tới làm việc.

Bà chủ lén tới tìm nàng tâm sự: “Xuyên Nhi, tuổi cháu không còn nhỏ nữa, có muốn lập gia đình ở đây hay không? Mấy người trong tiệm của chúng ta đều không tệ đâu.”

Đàm Xuyên dùng sức nhéo mạnh hai cái trên gương mặt giả, thật sự khiến cho hai gò má đỏ bừng như máu, lúc này mới ngẩng đầu nhẹ giọng nũng nịu: “Người ta... Người ta sớm có người trong lòng rồi! Đậu Đậu ca nói, đợi kiếm đủ tiền cưới vợ, sẽ tới đón cháu về nhà.”

Thím Quách phụ trách mua đồ ăn thích nhất là mấy chuyện nhà chuyện cửa thế này, nhanh chóng chạy tới góp vui: “Đậu Đậu ca? Tên gì mà quá lạ thế! Nó làm nghề gì?”

Đàm Xuyên liên tục cười gượng, vắt hết óc: “Huynh ấy... à, chuyên môn vẽ tranh, cho nên quanh năm đều lang thang bên ngoài, nói là muốn tìm cảm hứng gì đó...”

Nói xong đột nhiên lại thấy chột dạ, sao nàng lại nói là vẽ tranh cơ chứ? Thật không hiểu nổi...

Thím Quách càng nổi lên hứng thú: “Vẽ tranh? Là họa sĩ à? Thím lại nghe nói mới đây có một vị cao nhân hết sẩy tới Thiên Nguyên quốc của chúng ta, đang sống dưới chân núi Phượng Miên, mấy vị quan to này, rồi thì hoàng thân quốc thích này, cả ngày vội vàng ngồi xe ngựa chạy tới nịnh nọt cậu ta, muốn xin cậu ta vẽ tranh cho. Cậu ta sẽ không phải là người yêu của Xuyên Nhi đấy chứ?”

Không đợi Đàm Xuyên trả lời, bà chủ đã kích động: “Làm sao có thể! Nếu Công Tử Tề tiên sinh có thể nhìn trúng Xuyên Nhi, mắt của cậu ta tuyệt đối là bị trát cứt rồi! Xuyên Nhi bác không có gì khác... Cháu đừng suy nghĩ nhiều...”

Đàm Xuyên bị ba chữ Công Tử Tề dọa cho giật nảy mình, sái cả cổ, đau tới mức nhe răng trợn mắt, mấy lời muốn nói đều quên sạch.

Thím Quách cuống quýt nói: “Đúng! Chính là Công Tử Tề! Bà chủ bà cũng biết à?”

Đây mới thực sự gọi là “Văn chân thiên hạ”, tùy tiện tìm một tiệm cơm nhỏ trong nước, người người đều biết Công Tử Tề là ai. Công Tử Tề tiên sinh trong truyền thuyết là một vị thần tiên chân chính, dạo chơi bốn biển, tự do tự tại; theo truyền thuyết hôm đó ra biển Nam uống rượu, giữa trưa liền lên đỉnh Phượng Miên nghỉ ngơi, mặt trời lặn lại bồi hồi vẽ tranh bên bờ sông Ngọc Thủy; theo truyền thuyết hắn đi qua nơi nào, nơi đó liền gặp vận may, đàn ông nói chuyện mấy câu với hắn, liền khỏi hết bệnh tật, phụ nữ nắm tay hắn một chút... con tim liền không nghe lời mà chạy theo hắn mất tiêu rồi.

[Văn chân thiên hạ: Nổi tiếng thiên hạ]

Truyền thuyết, vĩnh viễn là xằng bậy hoang đường.

Vị Công Tử Tề đại nhân thần bí này, gần đây không biết vì sao lại tới Thiên Nguyên quốc, ở lại dưới chân núi Phượng Miên, vẽ tranh mỗi ngày. Mấy bức tiên họa hắn vẽ tại Đại Yến năm đó, trải qua chiến loạn sớm đã không biết tung tích, hôm nay có người thật ngay trước mắt, ai lại không muốn xin một bức tranh? Nhất thời các đại thần trong triều cùng nhau xếp hàng tới núi Phượng Miên, khiến cho núi Phượng Miên u nhã tĩnh mịch trở nên ngựa xe như nước náo nhiệt lạ thường.

Tiếc là Công Tử Tề tính tình cổ quái, thấy không thể tiếp tục ở lại núi Phượng Miên, dứt khoát dọn dẹp một chút, chuyển vào thanh lâu lớn nhất Cao Đô, cũng không tiếp tục vẽ hoa điệu ngư trùng, mà cả ngày chỉ cân nhắc vẽ xuân cung đồ, vẽ một bức đốt một bức. Hắn đốt tranh, thế nhưng trong mắt người khác lại là đang đốt vàng ròng hàng thật giá thật, khó tránh khỏi lòng đau như cắt.

[hoa điệu ngư trùng: hoa chim cá sâu]

[xuân cung đồ: tranh khiêu dâm, porno :”>]

Năm đó khi Đại Yến còn chưa diệt vong, bà chủ đi ngang qua một chuyến, từ xa nhìn thấy Công Tử Tề vẽ tranh, đến nay nhắc tới vẫn còn đắc ý hả hê: “Người đó mới là rồng phượng trong đám người! Nếu bà đây mà trẻ đi mười tuổi, kiểu gì cũng vứt bỏ gã chồng vô dụng kia, bỏ trốn cùng cậu ta ngay.”

Mọi người cười ồ lên, Đàm Xuyên đành phải cười theo, sờ sờ cằm cổ, đầy tay mồ hôi lạnh.

Đại để bản lĩnh không bằng người chính là bị ai vậy đấy, Phó Cửu Vân chỉ cần khẽ vươn tay, bàn tay liền vượt qua vạt dạ, nàng có ngồi trên Cân Đầu Vân cũng chẳng bay đi nổi, trước mặt hắn vĩnh viễn không khác gì một con chim gãy cánh. Lần này hắn không ngại khua chiêng gióng trống tới Thiên Nguyên quốc, rõ ràng muốn nói cho nàng đang nấp trong chỗ tối: đại nhân ta tới đây, người cẩn thận.

Nàng thật sự hết sức cẩn thận, không hề hoài nghi lần này mà lại bị hắn bắt được, chính mình sẽ bị cắt thành từng mảnh, làm đồ nhắm rượu cho hắn.

Hôm sau theo thím Quách lên phố mua đồ ăn, thím Quách là một người lẩm cẩm, gặp được đám tam cô lục bà cũng có thể chít chít oa oa nói cả ngày mà không cần uống nước. Đàm Xuyên ngồi nghe cả buổi, chẳng qua là cô nương nhà họ Trương gả cho một tên bợm rượu, tiểu nhị họ Lý cưới một bà vợ hung hãn, toàn là những chuyện nhảm nhí linh tinh, thật sự chẳng dậy nổi hứng thú nghe chuyện, nàng đành phải tự kỷ xách giỏ đi chọn lựa đồ ăn.

[tam cô lục bà: ba cô sáu bà (chỉ những người phụ nữ làm nghề bất chính, lừa đảo. Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, mẹ mìn, chủ nhà chứa.)]

Đang nhặt mấy quả cà, chợt nghe đầu đường phía trước một tràng pháo đùng đùng đoàng đoàng, tiếp theo đó là tiếng chiêng trống cheng cheng từng từng đình tai nhức óc, nàng còn tưởng rằng có nhà nào cưới hỏi, không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy một đoàn người đang tiến tới từ góc đường phía trước, những kẻ khua chiêng đi trước mở đường, đánh trống đi bên cạnh trợ uy, ở giữa là một chiếc xe ngựa sang trọng, mấy chục người theo sau hộ tống, bá chiếm cả con đường.

Thím Quách không hổ là thím Quách, nháy mắt đã hỏi được tin tức xác thực: “Lẽ bộ Trương đại nhân phở trên vát vả lăm mới mới được Công Tử Tề tiên sinh tới nhà về bức chân dung, nhìn trận thế này xem! Cứ như cưới vợ gả chồng! Người ngồi trong xe kia chắc là Công Tử Tề tiên sinh rồi?”

Mọi người vừa nghe Công Tử Tề đại nhân trong truyền thuyết đang ở trong xe, dứt khoát vù vù tiến lên, chen lấn ở ven đường ra sức nheo mắt ngó nhìn, chỉ mong màn trúc trên cửa xe có thể thoáng lộ ra một khe hở nhỏ, để bọn họ có thể nhìn rõ hình dáng người ngồi bên trong.

Đàm Xuyên muốn tránh đi, có điều thím Quách nhất định không buông tay, dồn sức dắt nòng một đường chen tới phía trước, đi qua nơi nào nơi đó trở thành một đồng hồ ồn, chỉ nghe thấy tiếng người gào thét kêu đau. Cỗ xe dài kia dừng trước phủ của Trương đại nhân, phủ đệ nhà quan, dân thường không dám tới gần, đành phải nín thở chăm chú mà nhìn từ xa.

Cỗ xe mở cửa, một bóng người thon dài chậm rì rì xuống xe, nhất thời không vội vã bước lên cỗ kiệu nhỏ được chuẩn bị cho hắn ở bên cạnh, mà còn quay đầu lại nhìn thoáng qua một lượt. Hắn đeo một chiếc mặt nạ che nửa khuôn mặt, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng tư thái lại cực kỳ trang nhã, còn hướng về đám người vây vây tay, tiếng thét chói tai của thím Quách bùng nổ làm Đàm Xuyên thiếu chút nữa điếc cả tai.

Trở lại tiệm cơm nhỏ, cả ngày thím Quách không thể im lặng, gặp ai cũng túm lại khoe bà đã được thấy Công Tử Tề rồi, quả nhiên là rồng phượng giữa đám người, tuần mỹ tựa thần tiên. Trời biết trên mặt hắn căn bản đeo mặt nạ, có thể nhìn ra tuần mỹ tựa thần tiên mới là lạ.

Bà chủ nghe được xúc động không thôi, vì thím Quách còn đang trong trạng thái phấn khích điên cuồng, bà không thể làm gì khác đành tới hỏi Đàm Xuyên: “Xuyên Nhi, nhìn thấy Công Tử Tề tiên sinh thật rồi sao? Cậu ta mặc y phục gì? Bộ dạng ra sao?”

Đàm Xuyên gật gật đầu: “Vâng, nhìn thấy rồi... Đẹp lắm, trông cứ như thần tiên.” mới là lạ...

Sau khi bà chủ nghe nói thế, ngay cả việc buôn bán cũng chẳng còn lòng dạ nào mà làm, dứt khoát xếp một chiếc ghế nhỏ, ngồi trước cửa tiệm nhìn quanh phố phường, chỉ chờ mong bao giờ Công Tử Tề xuất hiện có thể ngắm thêm một lần. Đợi một mạch cho đến khi mặt trời lặn, con đường phía trước mới lại truyền tới một trận náo động, những người trong cửa tiệm đồng loạt chạy ra xem, lại thấy Công Tử Tề không ngồi xe cũng chẳng ngồi kiệu, đang chấp tay sau lưng thoải mái đi lại trên đường, một đám người vây quanh bên cạnh.

Bà chủ lặng lẽ lấy ra một chiếc khăn tay từ trong ngực, nhìn quanh bốn phía, thấy Đàm Xuyên đang núp mình sau cửa tiệm, bà lập tức đưa khăn tay cho nàng, cái mặt già hiem có dịp đỏ lên: “Xuyên Nhi à... Bác... có chút ngại ngùng. Trong tiệm chúng ta có mỗi cháu là cô nương trẻ tuổi, nghe nói Công Tử Tề tiên sinh trước giờ không làm khó dễ các cô nương, cháu giúp bác qua đó xin tiên sinh bức tranh chữ, nhé?”

Đàm Xuyên gần như nhảy dựng lên, cuống quýt xua tay: “Cháu... Cháu không đi!”

Mấy tiểu nhị nghe nói đến xin tranh chữ, cũng vội vàng lấy khăn mùi soa của mình kín đáo đưa cho Đàm Xuyên: “Xuyên Nhi! Xin nhờ người!”

Thím Quách đem tất cả mười mấy cuốn sổ sách trong tiệm ra, ngay cả giấy Tuyên Thành cháu ngoại bà dùng để luyện chữ cũng không bỏ sót, ném cả chồng cho nàng: “Đi mau đi mau!”

Đàm Xuyên ôm khăn tay khăn mùi soa sổ sách trong ngực, không lời ngẩng nhìn trời xanh, trời xanh đương nhiên không thêm để ý nàng, nàng đành phải rơi lệ đầy mắt mà bước tới, mỗi một bước đều như đi trên mũi dao, vát vả lấy hết dũng khí ngẩng đầu, đối diện với nửa mảnh mặt nạ làm từ Thanh Mộc kia dũng khí đột nhiên chạy đi đâu hết, cất giọng nhỏ như muỗi kêu: “... Tiên sinh... Giúp, giúp ta ký tên đi?”

Công Tử Tề đại nhân trong truyền thuyết không trả lời nàng, thậm chí không liếc về hướng nàng một cái, những người vây quanh hắn thật sự quá nhiều, giọng nói của Đàm Xuyên thật sự quá nhỏ, hắn căn bản không nghe thấy, cứ thế nhẹ nhàng mà đi lướt qua.

Đàm Xuyên nhanh chóng chạy về như bị lửa đốt sau mông, ném cả đồng hồ cho thím Quách: “Anh ta không chịu ký, không liên quan gì đến cháu!”

Mọi người cực lực khinh bỉ nàng một trận, cuối cùng vẫn là thím Quách dùng sức mạnh phi thường, khí phủ núi sông, vọt vào đám người, xin được chữ ký kia. Cái khăn có bút tích kia được bà chủ xem như vật báu, từ đó về sau ngày nào cũng ôm trước ngực, gặp ai cũng giở ra, đem ba chữ Công Tử Tề rỗng bay phượng múa trên đó khoe với mọi người từng chữ một.

Một người có thể nổi tiếng đến mức này, cũng coi như viên mãn rồi, Đàm Xuyên rất là cảm khái, người sinh ra đã bảnh chọe quả nhiên đi tới đâu cũng vẫn cứ bảnh chọe, đeo mặt nạ cũng không che được cái bảnh chọe của hân.

Vốn cho rằng câu chuyện sẽ kết thúc tại đó, ai ngờ chưa được vài ngày bà chủ bỗng nhiên tới tìm nàng với vẻ nghiêm túc khác lạ: “Xuyên Nhi, cháu có món gì sở trường nhất không? Phải là sở trường nhất nhất ấy!”

Đàm Xuyên khó hiểu: “Có thì cũng có, nhưng mà cháu chỉ biết làm cơm gia đình thôi, mấy món hiếm lạ gì đó cháu không làm được.”

Lần trước nàng tới quán rượu lớn nhất Cao Đô ăn một chiều, mấy món sở trường của đầu bếp nơi đó đều làm cho người ta hoa cả mắt, cái gì mà đậu hũ tạo hình người, bên trong còn nhồi thịt, cho vào nồi hấp chín, đậu hũ lại không bị tan ra. Đồ ăn kiểu này có đánh chết nàng cũng không làm được.

“Không sao, cứ chọn món thông thường sở trường nhất của cháu!” Bà chủ đích thân xách giỏ đi cùng nàng lên phố mua đồ ăn, thậm chí còn đóng cửa ngừng kinh doanh một ngày, chỉ để Đàm Xuyên chuyên tâm nấu nướng trong phòng bếp, làm xong một món bà lại nếm thử một ngụm, cảm thấy ngon thì ghi ra giấy.

Bận bịu như vậy cho tới khi mặt trời xuống núi, mới chọn ra được bốn món ăn một món canh, bà chủ nghiêm túc sắp xếp đồ ăn còn đang nóng hôi hổi vào một cái hộp, cẩn thận đậy kín, bấy giờ mới đưa cho Đàm Xuyên: “Xuyên Nhi, nhanh mang tới Thanh Phong lâu, đừng để thức ăn bị nguội.”

Đàm Xuyên đột nhiên có dự cảm chẳng lành, dè dặt hỏi: “Thanh Phong lâu đồ ăn gì mà chẳng có, sao phải mang đồ ăn tới đó?”

Cái mặt mo của bà chủ lại đỏ lên, bên lên xoắn xoắn khăn tay có chữ ký kia, hiếm khi nhỏ giọng ỏn ẻn: “Nghe nói Công Tử Tề tiên sinh chuyển ra thanh lâu, bởi vì ngại đầu ồn ào náo nhiệt, thức ăn cũng không hợp khẩu vị. Bác nghĩ cậu ta mấy ngày nay ở tại nhĩ gian trong Thanh Phong lâu, tất nhiên là ăn toàn thịt cá, lúc này đổi sang ăn mấy món cơm gia đình thanh đạm hẳn là rất thích... Cháu xem, người ta hào phóng như vậy, còn ký tên cho chúng ta, thế nào cũng phải báo đáp chút gì chứ?”

Đàm Xuyên nhét lại cái hộp vào tay bà chủ, vỗ vỗ y phục chạy lấy người: “Bà chủ, tự bác mang đi!”

Nói đùa gì vậy, lại muốn dâng con cừu non thơm ngon nhà nàng lên tận miệng con cọp già bảnh chọe nhà hân hay sao?! Nghĩ cũng đừng có nghĩ!

Bà chủ thiếu chút nữa muốn ôm đùi: “Bác... Bác đi từ sớm rồi, nhưng mà tiên sinh chỉ tiếp các cô nương trẻ tuổi... Xuyên Nhi, trong tiệm của chúng ta chỉ có cháu là trẻ nhất...”

Cô nương trẻ tuổi? Có đây đường kia kìa!

Đàm Xuyên phóng tầm mắt nhìn ra đường, tùy tay túm một cô nương trẻ tuổi đang xách giỏ tiến tới, đưa cái hộp cho cô ta: “Cô nương, tôi cho cô một tiền bạc, giúp tôi mang cái hộp này đến chỗ của Công Tử Tề tiên sinh ở Thanh Phong lâu nhé?”

Cô nương kia trợn mắt một cái, lắc lắc cái giỏ nhà mình: “Nằm mơ đi, chính tôi đây cũng muốn đưa cơm cho Công Tử Tề tiên sinh đây này! Một tiền bạc há có thể mua được một mảnh chân tâm của tôi! Một lượng bạc tôi mới bán.”

Đàm Xuyên nghèo rớt mòng tơi đành phải lần nữa rơi lệ đầy mặt xách hộp ra đi, nàng cảm thấy chính mình đã thật lâu không nghe đến số tiền nhiều tới một lượng. Phó Cửu Vân thật đúng là mầm tai họa mà, một mầm tai họa rành rành, hân ở tại thanh lâu, việc kinh doanh của thanh lâu liên hàng đêm chật ních, Thanh Phong lâu nơi hiện nay hân sống, người xếp hàng trước ngưỡng cửa mắt thấy đã sắp kéo dài đến phố trên, nhìn qua, tám chín phần mười đều là các cô nương trẻ tuổi xách giỏ cầm làn giống như nàng.

Thì ra mọi người đều muốn đến cùng một chỗ, lại có nhiều người đưa cơm như vậy, các cô nương còn như có như không ganh đua so sánh đồ ăn, bởi vì thấy toàn các món thông thường chẳng có gì hay ho mà so sánh,

liền bắt đầu ganh đua so sánh tư chất của hộp giỏ trong tay. Chiếc hộp gỗ hơi cũ trong tay Đàm Xuyên dẫn tới không ít ánh mắt xem thường.

Thanh Phong lâu đối với việc khác thường này hết thấy đã sớm có chuẩn bị, ba bốn tên tiểu nhị chặn ở ngưỡng cửa, lớn tiếng ồn ào: “Chậm một chút chậm một chút! Ai cũng có phần! Phí báo danh một tiền bạc, tiền trao cháo múc, ghi tên người và tên quán cơm vào quyển sổ bên kia. Công Tử Tề tiên sinh cam đoan sẽ thưởng thức cẩn thận từng món một, nếu thức ăn nhà ai hợp khẩu vị tiên sinh, sẽ được tặng một đại lễ bí mật! Chư vị phải nhiệt tình hăng hái tham dự, tận dụng thời cơ, cơ hội không thể để mất!”

Lại còn đòi phí báo danh! Đàm Xuyên xoay người bỏ đi. Thế thì cứ ăn đi! Nhiều người thế kia, no chết đi nhá!

Chỉ là nếu cứ thế bùng đồ ăn trở về, gặp bà chủ thì chẳng biết nói gì, khó tránh khỏi lại phải lừa dối một phen... Nàng nhìn nhìn xung quanh, nhân lúc không ai để ý, ôm cái hộp chui vào một ngõ hẻm vắng lặng.

32. Chương 33

Chương 33: Nàng trong tim hắn

Nàng bùng ra cơm canh vẫn còn nóng hổi, chắp hai tay thành hình chữ thập: “Ông trời có mắt, lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ, Phó Cửu Vân không có duyên với bọn mày, để ta ăn là được.”

Dứt lời nhét một đũa to chân vịt cải trắng vào miệng.

Cơm ăn được non nửa, trên đầu bỗng nhiên “kèo kẹt” một tiếng, một cánh cửa sổ bị đẩy ra. Một nam nhân thò nửa người ra, tán thưởng: “Thơm quá, ta đang đói.”

Đàm Xuyên ngẩng đầu, đối diện với chiếc mặt nạ Thanh Mộc phía trên kia, một miệng đầy cơm nhát thời tắc nghứ trong cổ họng, lên cũng không được mà xuống cũng chẳng xong, bị nghẹn tới nỗi chỉ còn biết ra sức cào tường. Hắn xoay người nhảy một cái, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh nàng, ngồi chồm hổm xuống, túm tím cười hỏi: “Người cũng tới đưa thức ăn sao? Sao không mang lên, lại trốn ở chỗ này ăn vụng?”

Nàng còn đang thống khổ cào tường, ra sức cụng đầu vào tường, nỗ lực cụng cho đồng thức ăn đáng căm hận trong cổ họng kia phọt ra.

Hắn bảo: “Đừng kích động, chớ sợ, tới đây, ta xem thức ăn thế nào nào.” Một mặt xem xét đồ ăn, dường như hoàn toàn không thấy nàng đang ở một bên vụn vặt loạn cả lên, lại còn khen ngợi: “Lá dương xỉ xào thật không tệ, sao ngươi biết ta thích ăn lá dương xỉ?”

Nàng sắp chết nàng sắp chết! Bị một đồng cơm làm cho nghẹn, chết sùi bọt mép trước mặt người mà nàng không muốn nhìn thấy nhất. Ngón tay Đàm Xuyên khua loạn xạ, thỉnh thoảng túm phải y phục của hắn, hắn cúi người xuống, đỡ lấy gương mặt nàng, làn môi dán trên đôi môi run rẩy của nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi, đồng cơm bướng bỉnh kia lập tức ngoan ngoãn yên ổn xuôi xuống dưới.

Đàm Xuyên cả người nhũn ra ngồi phịch trên mặt đất, ho đến sắp tắt thở, bên tai mơ hồ nghe hắn hỏi: “Ta có thể ăn được không?”

Ăn? Ăn cái gì? Nàng cảnh giác quay đầu nhìn, đã thấy hắn cầm đôi đũa nàng vừa dùng, bùng lên bát cơm nàng ăn thừa, gắp một đũa thịt băm cà, ăn một cách nghiêm túc tử tế. Trên đôi đũa kia còn dính rau cải trắng nàng vừa ăn thừa, ở rìa bát cơm có một hạt cơm nàng không cẩn thận làm vãi.

Hắn có mắc bệnh sạch sẽ hay không nàng không rõ lắm, nhưng một nam nhân có thể tùy ý ăn đồ thừa của một nữ nhân xa lạ như vậy hay sao?

Lần này khỏi phải dùng tay nhéo, mặt của nàng bây giờ cũng đỏ như máu rồi, rưng rưng nước mắt, không biết là vì ho khan khi nãy hay vì lí do nào khác. Cứ thế ngồi phịch trên mặt đất, ngẩng đầu như một kẻ ngốc, nhìn hắn ngồi xổm bên cạnh mình, ăn sạch sẽ cơm nước còn thừa, một hột cơm cũng không thừa lại.

Nhìn hần thay nàng thu dọn chén đĩa vào hộp, ngón tay thon dài, trên ngón giữa có một nốt ruồi nhỏ quen thuộc màu đen nhạt.

Đàm Xuyên không tin hần không phát hiện ra nàng, người này còn khôn hơn quỷ, không chừng đã sớm nấp trong góc tối chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Để tránh không cẩn thận tự chui đầu vào rọ như ngày đó, trong lòng nàng đã dự liệu trước rất nhiều điều. Cho rằng hần sẽ xông tới, thậm chí một chưởng đập tới, đánh cho nàng thành cái đầu heo rồi lôi về núi Hương Thủ. Nếu không cũng phải dùng miệng lưỡi châm chọc một phen, rất có thể còn có những hành động khó coi như là xé quần áo, túm tóc, ngành thương cung vân vân.

Ấy vậy mà hần lại làm bộ như không nhận ra nàng, ung dung thoải mái mạn bất kinh tâm, dường như nam nhân đã từng nói yêu nàng kia chỉ là ảo giác.

Nàng nói: “Người... không nhận ra ta?”

Hần đặt hộp gỗ vào trong tay nàng, nhàn nhạt phun ra một câu: “Ồ? Người là ai?”

Nàng nhất thời cảm thấy rất khó chịu.

Ma xui quỷ khiến, nàng thấp giọng hỏi một câu: “Ăn ngon không?”

Hơn nửa khuôn mặt của Công Tử Tề khuất sau mặt nạ, chính là khóe môi cũng hơi hơi nhếch lên, hần gật đầu: “... Ăn ngon lắm.”

Lần thứ hai ma xui quỷ khiến, nàng nói: “Đã khen ngon, nhớ thường tới ăn. Tiệm cơm Yến Yến, ở hẻm Bạch Thủy thành Bắc, không xa.”

Khóe môi nhếch lên càng nhiều: “Được, ta nhớ rồi.”

Hôm đó lúc trở về, bộ dạng Đàm Xuyên rất chật vật, trên quần áo dính đầy bụi đất, tóc tai rối bời, hai gò má vẫn chưa hết đỏ, càng làm nổi bật hai mắt long lanh nước, như thể bên trong có từng đóa từng đóa hoa đào bùm bùm nở rộ.

Thím Quách vừa thấy bộ dạng này của nàng thì suýt ngất, gào khóc ôm lấy nàng, đau khổ như cha mẹ chết: “Xuyên Nhi! Cháu là bị thằng khốn nào ức hiếp?!”

Bà chủ còn hoảng sợ hơn, ra sức đẩy thím Quách còn đang la réo loạn xì ngậu vào trong cửa, đóng chặt cửa tiệm, lúc này mới cẩn thận cầm tay Đàm Xuyên, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Bị người ta... ức hiếp à? Có... bị thương chỗ nào hay không?”

Bà không dám hỏi quá kỹ càng, sợ tiểu cô nương không chịu nổi.

Đàm Xuyên lắc lắc đầu, đặt cái hộp lên bàn, bảo: “Không có việc gì, chỉ là té ngã thôi. Thức ăn đưa tới rồi, Công Tử Tề tiên sinh nói... nói sau này anh ta sẽ thường xuyên tới.”

Cả phòng im ắng, Đàm Xuyên ho một tiếng: “Là thật.”

Tiếng thét chói tai nhất thời phá thủng nóc nhà, thừa dịp một đám người hưng phấn nhảy nhót điên cuồng phía ngoài, nàng đã lặng lẽ trở lại phòng nhỏ của mình từ lâu, đầu rất choáng váng, trái tim nhỏ yếu ớt rất không nghe lời mà muốn vọt ra ngoài, dường như sẽ vọt ra đến nơi, nàng chỉ còn cách dùng chân dè lại.

Nghĩ lại mới vừa rồi bởi vì hần trả lời vô cùng trôi chảy, Đàm Xuyên ước chừng là ho đến hồng cả đầu óc mất rồi, buột miệng thốt ra một câu: “Người... Người thật sự cảm thấy ăn ngon sao? Không phải vì nguyên nhân gì khác?”

Công Tử Tề lần này đáp lại còn trôi chảy hơn: “Người hi vọng là nguyên nhân gì khác?”

Đàm Xuyên hận không thể cắn đầu lưỡi của chính mình, tạm thời không nói đến chuyện hần có nhận ra nàng hay không, chỉ một câu hỏi kia là đủ chứng minh nàng hỏi ngu xuẩn cỡ nào. Cứ gặp phải Phó Cửu Vân là nàng kiêu gì cũng trở nên rất dằn dặt, luôn cả kinh sợ hãi, tất nhiên là do bị hần chinh phục mà thành ra thế.

Không chờ nàng nói rõ, hấn bảo: “... Thật sự là mỹ vị vô cùng, có hương vị của người con gái trong tim ta.”

Đàm Xuyên giống như bị người ta đâm một kiếm, đầu óc lập tức rối loạn. Nhớ lại khi nàng còn ở núi Hương Thủ, hình như quả thật có một lần nhầm chán, chỉ thuận tay làm một bát canh trứng gà. Vốn định để an ủi chính mình, kết quả hôm đó Phó Cửu Vân về sớm, lúc bị hấn bắt gặp thì canh trứng gà chỉ còn non nửa, hấn không nói hai lời đoạt lấy ăn sạch.

Khi đó nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, mấy cái suy nghĩ linh tinh gì mà đó là đồ nàng ăn thừa, rồi thì trên thìa còn có nước miếng của nàng. Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, liền cảm thấy cả người khó chịu, khẳng định là do vừa rồi bị ghen quá mức, ho choáng váng đầu óc rồi. Đúng rồi, lúc bị ghen khi này, phải chăng hấn có làm gì đó với nàng?

Vô ý thức xẹt qua môi chính mình, Đàm Xuyên không dám khẳng định. Mặt nàng được phủ bởi một lớp mặt giả, chẳng cảm giác được gì.

Ồi chao, loạn loạn loạn, gặp phải Phó Cửu Vân, mọi thứ đều loạn hết cả! Nàng trở mình, kéo chăn trùm kín đầu, buộc bản thân đem năm chữ “Người con gái trong tim” gạt ra khỏi óc, thế nhưng trong giấc ngủ, không tự chủ được, vẫn cứ mơ thấy đôi mắt sâu u buồn của hấn, lẳng lặng nhìn nàng như vậy, nhìn lâu như một giấc mộng thương hải tang điền.

Ngày thứ ba vào lúc đóng cửa tiệm, Công Tử Tề im ắng xuất hiện trong đại sảnh tiệm cơm, bà chủ vừa mới khép cánh cửa chính, quay đầu liền thấy chiếc mặt nạ Thanh Mộc kia của hấn, kích động quá độ hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Thím Quách vươn tay toan đỡ, nhưng Công Tử Tề tiên sinh trong truyền thuyết đã tiên hạ thủ vi cường, ôm ngang eo bé bỏng bà chủ thật béo cuồn cuồn, không chút khó nhọc, quay đầu bình tĩnh nhìn thím Quách đang đỏ mặt như thiếu nữ, cất giọng dịu dàng: “Đặt bà ấy ở chỗ nào thì được?”

[tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế]

Thím Quách phun máu mũi ngã xuống.

Đàm Xuyên bị bọn tiểu nhị hoảng loạn xô cửa lôi ra, khi ấy nàng đang gội đầu, dùng tay vắt khô tóc thò đầu vào đại sảnh nhìn thử, bà chủ và thím Quách mỗi người chiếm một cái bàn, mặt xui lơ lơ hôn mê bất tỉnh. Công Tử Tề tiên sinh đeo mặt nạ Thanh Mộc, ngồi ở giữa đại sảnh thảnh thơi uống trà, hai chân bắt chéo thập phần tự đắc.

“Tiên sinh tới rồi nha.” Đàm Xuyên làm bộ làm tịch đi qua chào hỏi, hai giọt nước trên tóc nhỏ xuống mu bàn tay hấn, hấn hơi khẽ động, cúi đầu nhìn mu bàn tay không nói một lời.

Bên cạnh một chiếc khăn run rẩy chìa tới, bà chủ lệ rơi đầy mặt: “Tiên sinh đừng để bụng... Con bé xưa nay vẫn lỗ mãng như vậy, cầm, cầm lấy lau đi...”

Hấn lại nâng mu bàn tay lên trước mũi khẽ ngửi, khóe môi nhếch lên: “... Thơm quá, là cho thêm dầu hoa dành dành sao?”

Lại đang khoe khoang phong tao! Phó Cửu Vân người có thể có thủ đoạn nào khác đứng đắn chút không? Đàm Xuyên từ tận đáy lòng khinh bỉ cái dạng chim công đom đóm đáng này của hấn, ho khan một tiếng nói lảng sang chuyện khác: “Tiên sinh đã dùng cơm chưa? Không ngại nói, ta đi làm ít đồ ăn, trước dùng tạm chút nhé?”

Hấn quả nhiên gật gật đầu: “Cũng được, ăn cơm trước, sau đó nói chuyện chính sự.”

Chính sự? Hấn muốn nói chuyện chính sự gì chứ? Đàm Xuyên đoán không ra hấn muốn làm cái quỷ gì, lẽ nào lại muốn giống như lần trước, vừa đâm vừa xoa ép nàng quay về núi Hương Thủ cùng hấn? Mãnh hổ dưới chân bất an găm giữ, nó vẫn nhớ chuyện bị Phó Cửu Vân một chưởng đả thương tại nhà trọ ngày đó, lúc này quả thực như lâm đại địch. Đàm Xuyên khẽ đá nó một cái, thấp giọng nói: “Mày trốn đi đừng ra, không được kích động.”

Nàng làm ba món mặn một món canh, bởi vì nhớ rõ Phó Cửu Vân nói hắn thích lá dương xỉ, nên cố ý làm nhiều một chút. Lúc bưng tới đại sảnh, bà chủ và thím Quách đã ân cần ngồi bên cạnh hắn nói chuyện phiếm, Phó Cửu Vân thấy một đĩa dương xỉ to đầy kia, quả nhiên nở nụ cười, thấp giọng nói: “Có lòng, đa tạ.”

Đàm Xuyên ho hai tiếng, giả bộ không nghe thấy, bên tai lại có chút nóng lên, may mắn mang gương mặt giả, người khác không nhìn ra mặt đỏ.

Trong đại sảnh đột nhiên an tĩnh lại, cả phòng người như vậy, trừng mắt nhìn một mình hắn ăn cơm, không khí hết sức quái dị. Phó Cửu Vân không chút để ý, dưới bao nhiêu con mắt dõi theo, cứ chậm rãi mà ăn, động tác tao nhã. Rõ ràng không hề ăn ngấu nghiến, thế nhưng cơm nước vẫn rất nhanh thấy đầy.

Bà chủ đặc biệt ân cần: “Tiên sinh dùng thêm chút cơm nữa đi?”

Hắn xếp đĩa ngay ngắn trên bát, lắc lắc đầu: “Không, đa tạ, ta no rồi.”

Dứt lời móc từ trong ngực ra một đóa kim hoa tinh xảo sáng lấp lánh, trong phòng lần nữa đột ngột rơi vào tĩnh lặng, con mắt mỗi người đều không tự chủ bị vật này hấp dẫn. Kim hoa lớn khoảng bằng bàn tay, dưới ánh sáng vàng của ngọn đèn trong gian phòng, ánh lên màu hoàng kim làm người ta lóa mắt. Trên cánh hoa mềm mỏng màu vàng kim kia, phẳng phất còn có hạt sương đang lăn xuống. Tạm thời không nói đến chuyện hoàng kim trị giá bao nhiêu bạc, chỉ riêng tay nghề điêu khắc kim hoa, đã là hiếm thấy trên đời.

Đám người bà chủ sớm đã nhìn đến ngây người, ngay cả Đàm Xuyên cũng không nhìn được mà nhìn chăm chăm không dời mắt.

Phó Cửu Vân thản nhiên nói: “Ta rất thích cô bé đầu bếp này, chỉ không biết lão bản có nguyện ý từ bỏ thứ yêu thích mà nhường lại hay không? Ta nguyện lấy một đóa kim hoa tạm thời biểu lộ thành ý.”

Đàm Xuyên “hấp” một cái đứng dậy, cái ghế cũng bị xô đổ, lại đánh thức bà chủ còn đang trong trạng thái kinh ngạc, do dự nhìn nàng một cái: “Ấy, ta, chúng ta thì không hề gì, nhưng Xuyên Nhi con bé...”

Thím Quách vội vàng nói chen vào: “Đúng đúng! Có thể được tiên sinh coi trọng đương nhiên là phúc khí của Xuyên Nhi, chỉ có điều Xuyên Nhi đã có người trong lòng, gọi là Đậu Đậu ca hay là Hoa Hoa ca gì đó, là một họa sĩ...”

“Khụ khụ!” Đàm Xuyên lớn tiếng ho khan, cuối cùng cũng ngắt được lời bà

33. Chương 34

Chương 34: Ái muội

Phó Cửu Vân hơi ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi rất chi là vô tội: “Đậu Đậu ca? Ồ, hắn không tu tiên, lại đổi thành vẽ tranh rồi?”

Khóe miệng Đàm Xuyên co giật một trận, cười khan nói: “Đúng vậy... Nghe nói tu tiên không có tiền đồ, đổi nghề rồi.”

“Thì ra là thế.” Hắn gật đầu hiểu ra, “Vậy tiểu Xuyên Nhi đưa ta đi gặp Đậu Đậu ca kia của ngươi là được, tiên sinh ta muốn gặp hắn xem sao, thuận tiện chỉ bảo hắn một số kỹ năng vẽ tranh.”

Đàm Xuyên rốt cục cũng hiểu được thế nào gọi là lấy đá tự đập chân mình, hận tới mức thiếu chút nữa nghiến nát cả răng, gian nan nói: “Huynh ấy... Huynh ấy... đang ở rất xa...”

“Mấy chuyện lặn lội đường xa ấy, tiên sinh ta am hiểu nhất.” Hắn cười dài đứng dậy, bất chấp giãy giụa ôm lấy vai Đàm Xuyên, trở tay tung kim hoa ra, bà chủ nhanh chóng đưa tay tiếp được, đặt trong lòng bàn tay yêu thích không rời. Hắn nói: “Bà chủ, ta sẽ đưa cô bé đầu bếp đi, đa tạ các người chiếu cố nàng thời gian qua.”

Kim hoa trong tay, bà chủ sớm cười nhăn nhoe cả mặt, vui tươi hơn hở gật đầu. Đàm Xuyên cuống đến độ vụn vụn thành bánh quai chèo, thế nào cũng không gạt nổi tay hấn, nàng hét to: “Bà chủ! Thím! Cháu, cháu không muốn...”

Lời còn chưa dứt, người đã bị ôm kéo túm lôi ra ngoài, chỉ còn dư âm lượn lờ. Bà chủ đang ôm kim hoa bỗng nhiên từ trong niềm vui khôn xiết nháy mắt tỉnh táo lại, khó xử nói: “Đợi đã, có phải vừa nãy Xuyên Nhi bảo không muốn không ấy nhỉ?”

Thím Quách lắc đầu lia lịa: “Đâu có đâu, nó vui đến nỗi nước mắt lưng tròng.”

Bà chủ cảm khái một tiếng: “Không ngờ Công Tử Tề tiên sinh thực sự coi trọng Xuyên Nhi, mắt cậu ta quả nhiên bị trát cứt rồi...”

Quả thật bị trát rồi, hơn nữa dường như bị trát rất chi là vui vẻ.

Người không vui vẻ là Đàm Xuyên, vô luận nàng có hất, kéo, cắn, gặm thế nào, tay hấn vẫn kẹp cứng trên cánh tay nàng như kim sắt, không hề nhúc nhích. Nàng cả giận nói: “Phó Cửu Vân! Buông tay!”

Hấn vô tội cúi đầu: “Người gọi ai? Ai là Phó Cửu Vân? Tiên sinh ta là Công Tử Tề, lần sau đừng có gọi sai.”

“Người giả ngu ít thôi! Người...” Đàm Xuyên còn chưa nói xong, đã thấy hấn ngồi xổm xuống, móc ra từ trong ngực một thứ dài năm tấc, màu đen như mực, thứ đó dường như là vật sống, bị hấn túm cái đuôi dài, không ngừng giãy giụa vụn vụn. Mãnh hổ vốn vẫn rụt rè theo ở phía sau, vừa thấy hấn móc ra thứ kia, nhất thời hai mắt tỏa sáng, hai cái tai lắc tới lắc lui, lộ ra bộ dạng một con sâu tham ăn.

“Ngoan ngoan, đứa trẻ ngoan, cái này cho mày ăn.” Hấn cười dài đong đưa con yêu quái nhỏ nhỏ kia, loại tiểu yêu quái này chỉ sống trong nước, đối với những linh thú như mãnh hổ mà nói, không có thứ đồ ăn vật nào sánh bằng thứ này. Đại để là vẫn nhớ lần trước người này đánh mình, mãnh hổ chần chừ không chịu tiến lên, dù rất thòm thèm nhưng vẫn cố kháng cự.

Đàm Xuyên cực kỳ cảm động: “Mãnh hổ giỏi lắm! Người xấu cho gì cũng đừng có ăn!”

Phó Cửu Vân thủng thỉnh móc tiếp ba bốn con tiểu yêu quái giống thế đang vụn vụn loạn lên, thông thả nói: “Ồ? Không muốn thật sao? Ở đây ta còn rất nhiều, có thể ăn no căng.”

Mãnh hổ chớp chớp mắt, nước miếng chảy đầy đất, chợt cụp tai xuống, bước từng bước nhỏ rón rén như mèo, tới gần mở to miệng chờ hấn ném cho. Hấn ném liên mười mấy con một lúc, mãnh hổ say sưa cực kỳ, lập tức quăng sạch thù hận ra sau đầu, lăn tròn trước mặt hấn, phưỡn bụng ra chờ vuốt.

Phó Cửu Vân cười tủm tỉm sờ cái bụng mềm của nó, nửa cười nửa không liếc Đàm Xuyên một cái, nhẹ giọng nói: “Rõ là một chủ nhân hư hỏng, có phải không? Chẳng bao giờ cho mày ăn tử tế, chúng ta về sau không thèm để ý tới nàng.”

Quá hèn hạ! Quá vô sỉ! Đàm Xuyên nghẹn họng trên trời nhìn linh thú của mình bị mấy miếng ăn lừa mất, tốc độ làm phản không gì sánh được, đảo mắt đã bắt đầu vờn quanh Phó Cửu Vân lấy lòng, cứ như thể chỉ hận không được ôm hấn liếm đầy mặt nước miếng.

Phó Cửu Vân sờ đầu nó, nói lời thăm thía: “Cô bé đầu bếp, linh thú tốt như vậy, người không nuôi nổi hay là không muốn nuôi, xem xem làm cho nó thành ra thèm ăn thế này.”

Nàng một chữ cũng không nói nên lời, giống như một kẻ đầu gối, bị hấn dắt lấy tiếp tục đi về phía trước. Hấn bảo: “Đậu Đậu ca của người đâu? Ở nơi nào? Gọi ra đây cho ta xem?” Đàm Xuyên đột nhiên rất muốn khóc, bốn chữ xấu hổ vô cùng viết như thế nào? Cứ nhìn nàng là biết!

Phó Cửu Vân không trở lại Thanh Phong lâu, cũng không đi thanh lâu nào khác. Khi trời sắp sáng, bọn họ tới chân núi Phượng Miên, nơi đó có một thôn trang nhỏ, trước kia hấn chính là ở tại rừng trúc trong thôn trang này. Đàm Xuyên bị ép buộc đi cả một đêm, mệt mỏi tới nỗi một bụng tức tối cũng không phát ra nổi, đẩy cửa nhìn thấy có giường, việc đầu tiên chính là nhào tới ôm chặt gối đầu.

Tiếp theo hấn muốn làm cái gì cứ quăng sang một bên trước đã! Muốn buộc nàng quay về núi Hương Thủ cũng được, muốn cướp đi hồn đăng cũng xong, tóm lại trước hết để nàng ngủ một giấc rồi xử lý những vấn

đề từ lưm từ la này cũng chưa muộn.

Thế nhưng có người cố tình không cho nàng được dễ chịu, Phó Cửu Vân bước tới lật chặn, nói: “Tiên sinh còn chưa ăn cơm, sao ngươi lại đi ngủ? Dậy mau, làm bữa sáng đi, tiên sinh đói rồi.”

Đàm Xuyên thống khổ ôm một góc chặn, thì thào: “Phó Cửu Vân ngươi cái đồ không có lương tâm... Để ta ngủ...”

“Đã nói rồi, là Công Tử Tề tiên sinh, Phó Cửu Vân là ai? Ngươi là đầu bếp, sao có thể mời ngươi tới để ngươi ngủ như vậy.” Hắn vờ về một mảnh giấy nhỏ, làm bộ muốn nhét vào lỗ mũi nàng.

Nàng hận đến nghiêng răng trèo treo, được, giả bộ không quen biết chứ gì? Xem ai lợi hại!

Hung hăng mở cửa, nàng không nói một lời đi tới phòng bếp, lúc nhào bột bỏ vào một đồng muối ăn, lại rót nửa bình giấm, hấp bốn cái bánh bao đen thui, bưng sang phòng sát vách: “Tiên sinh, bữa sáng tới rồi.”

Cửa bị mở ra, hắn tóc tai rối tung đứng trước ngưỡng cửa, mặt nạ chẳng biết đã gỡ xuống từ bao giờ, để lộ ra nốt ruồi lệ say lòng người nơi đáy mắt kia. Đàm Xuyên vừa thấy gương mặt ấy, cổ tay không chịu nổi run lên, bánh bao suýt nữa rơi xuống đất.

Dường như... Đường như đã lâu lắm rồi không nhìn thấy gương mặt hắn, hắn lúc nào cũng cười tủm tỉm, giờ phút này vẻ mặt lại nghiêm túc khó thấy, nhàn nhạt nói một câu: “Cứ đặt trên bàn là được.” Xoay người lập tức đi trở về trước bàn, nhúng mực bút lông, nhanh tay phác họa trên giấy Tuyên Thành ngọc bản.

[Tuyên Thành ngọc bản: loại giấy bản đẹp màu trắng dày, rất bền, dùng để viết hoặc vẽ]

Đàm Xuyên nhân lúc đặt khay xuống bàn, rốt cuộc không nén nổi hiếu kỳ, len lén tới gần liếc một cái. Đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt thấy hắn vẽ tranh, năm đó vì bức tranh của Công Tử Tề nàng đã xuất cung rất nhiều lần muốn kết giao, không ngờ hôm nay lại đột nhiên có cơ hội.

Hắn đang phác họa đôi mày ngài của người con gái.

Mày ngài nhú lại, tựa như đang nhăn nhin tựa như đau đớn tựa như choáng váng hôn mê; quần áo cởi một nửa, vừa như vui vừa như sợ vừa như vô thức. Ấy thế mà hắn lại vẽ xuân cung đồ! Giữa ban ngày ban mặt, vẽ xuân, cung, đồ! Lỗ tai Đàm Xuyên thoáng cái đỏ bừng, trái tim nhỏ bé yếu ớt nhảy dựng lên, nghĩ muốn tung cửa chạy trốn, thế mà hai chân lại như bị đóng đinh trên đất, chẳng thể nhúc nhích.

Về mặt Phó Cửu Vân bình thản, như thể không phải hắn đang vẽ xuân cung đồ mà là tranh hoa diêu ngư trùng, giọng điệu cũng bình tĩnh khác thường: “Trông đẹp không?”

Cô gái trong tranh dung mạo diễm lệ phong tao, đôi mắt long lanh như sao khê liếc, trông rất quen mắt, có chút giống với hoa khôi của thanh lâu lớn nhất Cao Đô. Lần trước thanh lâu tổ chức thi đấu cầm kỳ thư họa gì đó, nàng đi theo bà chủ bọn họ xem thử một lần náo nhiệt, ấn tượng đối với vị hoa khôi này cực kỳ sâu sắc, vì cô ta cũng múa một khúc Đông Phong Đào Hoa.

Nàng quần bách tới mức miệng đắng lưỡi khô, trong quần bách còn mang theo một hồ ghen tuông, cơn buồn ngủ nháy mắt bay lên chín tầng mây. Loại tình huống này, nàng phải lớn tiếng chửi người này hạ lưu vô sỉ? Hay là thẹn thùng vô hạn nói người hư hỏng quá đi? Hay là bùm mặt quay đầu bỏ chạy? Đàm Xuyên cảm thấy ba chuyện này một chuyện nàng cũng chẳng làm được, không hiểu vì sao, nàng lại đi hỏi một câu: “... Ai đây?”

Trong giọng nói của hắn hàm chứa ý cười, thờ ơ nói: “Một nữ nhân, nhìn không ra sao?”

Trái tim bé nhỏ yếu đuối của nàng muốn nổ tung rồi. Rất giỏi rất mạnh mẽ, nàng tự thẹn không bằng! Đàm Xuyên chạy trốn chết, mới vừa đến cửa, Phó Cửu Vân lại buông bút vẽ, nhéo một miếng bánh bao để trước mũi khế ngửi, chậm rãi nói: “Mùi vị có chút không đúng, chua quá rồi.”

[bạn nào hay đọc ngôn tình thì chắc cũng biết cái này rồi, “chua” ở đây còn có nghĩa là ghen tuông]

Đàm Xuyên quần vô cùng, sao lại quên mất mũi người này còn thính hơn mũi chó? Đồ nhiều giấm như vậy, hắn không ngửi được mới có quỷ!

Phó Cửu Vân đặt bánh bao xuống, đột nhiên cười trầm thấp một tiếng, nghiêng đầu, ánh mắt di chuyển trên người nàng, khiến cho nàng đứng ngồi không yên. Quần áo của hắn đã mở rộng rất nhiều, mái tóc dài buông trên vai, nửa khế nửa che xương quai xanh, da thịt nhẵn mịn trên bộ ngực dưới ánh nến lại càng thêm trơn bóng ái muội. Đàm Xuyên đảo mắt nhìn loạn, lúc thì nhìn tóc hắn, lúc thì nhìn mũi chân hắn, lúc thì lại nhìn cửa sổ, chính là nhất định không nhìn hắn, khiếp đảm trốn tránh.

“Cô bé đầu bếp, ” hắn gọi nàng, ngữ khí thản nhiên, giọng nói trầm ấm như rượu nguyên chất, “Ta đối với người con gái trong tim ta, trung trinh như một, đến chết không đổi —— cho nên, lần sau nấu ăn đừng thay đổi hương vị của nàng, nghe lời.”

Ánh nắng chiều cuối cùng dần dần biến mất trên nền trời xanh thẫm, trời tối rồi, cô bé đầu bếp đã ngủ cả ngày kia cũng nên dậy thôi. Phó Cửu Vân thu dọn một bàn đầy giấy Tuyên Thành, liếc nhìn cửa sổ phòng đối diện, nàng đã tắt đèn dầu, bóng đen mông lung chiếu trên song cửa, cực kỳ biếng nhác.

Hắn bước tới, đang muốn mở cửa sổ, cánh cửa gỗ đã được mở ra từ bên trong, Đàm Xuyên nằm bò trên bệ cửa sổ nhìn hắn, gương mặt giả ngọt ngào vui vẻ kia chẳng biết đã bị bong ra từ bao giờ, lộ ra sắc đẹp tựa trên châu bên dưới, rất có dáng vẻ biếng nhác yêu kiều, hai gò má còn mang vẻ buồn ngủ, được những sợi tóc mềm mại rối tung che phủ, mang một vẻ non nớt nhu nhược.

“Ta đói quá, nhưng mà ta không muốn động đây, Công Tử Tề tiên sinh giỏi giang như vậy, đi làm chút thức ăn nha?” Giọng điệu nàng giống như đang làm nũng, ngủ đủ giấc rất cực thoải mái quá mức, nổi thấp thỏm lúc trước không cánh mà bay, chẳng còn quan tâm gì nữa.

Phó Cửu Vân mỉm cười đi qua, nhìn kỹ nàng từ trên xuống dưới, mấy tháng không gặp, nàng không còn cái loại gầy yếu gió thổi là bay khi trước, cả người nở nang ra nhiều. Nếu như nói trước kia là kiểu nhỏ nhắn mảnh khảnh làm người ta yêu thương, thì bây giờ lại giống như một đóa hoa nở rộ, mượt mát kiều diễm.

Hắn dịu dàng hỏi: “Cũng được, người thích ăn gì?”

Nàng xòe ngón tay nói như thuộc lòng: “Mì thịt heo, thịt kho tàu, đầu sư tử, canh xương hầm bí đao... Cứ có thịt là được, ta không kén chọn.”

Hắn bật cười, lời nói mang theo cười nhạo: “Chẳng trách béo dữ vậy, mấy tháng nay ăn bao nhiêu cái đầu heo rồi?”

Khóe miệng Đàm Xuyên lại bắt đầu co rúm, cười gượng: “Người cũng không tệ, không béo không gầy, vẫn phong tao tươi đẹp như cũ, vạn người yêu thích.”

Phó Cửu Vân đang muốn nói chuyện, chợt nghe trên đầu truyền tới một tràng tiếng “Ồ ồ” của lão bò già, mãnh hổ vẫn ngủ trong bóng tối nhảy dựng lên, vội vã thể hiện nó trung thành bảo vệ “chủ”, uy phong lẫm liệt đứng bên Phó Cửu Vân, nghe rằng trợn mắt ra uy với một chiếc xe từ trên trời giáng xuống. Rất rõ ràng, “chủ” kia hiện nay đã đổi người rồi.

Thừa dịp Phó Cửu Vân tới chỗ xe bò, Đàm Xuyên cố gắng vót vát mặt mũi của vị “tiền” chủ nhân nàng đây, sờ sờ đầu mãnh hổ lấy lòng, nhẹ giọng nói: “Mãnh hổ ngoan, đi theo hắn vô ích thôi. Hắn chẳng tốt đẹp gì đâu.”

[tiền chủ nhân: chủ nhân trước]

Mãnh hổ khinh thường khẩy mũi, móng vuốt nguệch ngoạc trên mặt đất nửa ngày, viết ra một chữ “Thịt” xiêu xiêu vẹo vẹo.

—— Đi theo Phó Cửu Vân, có thịt ăn!

Kẻ nghèo hèn Đàm Xuyên đành phải lệ nóng doanh tròng nhìn linh thú nhà mình phấn khích điên cuồng chạy theo Phó Cửu Vân, vừa gào rú vừa trừng mắt đối với chiếc xe bò đột nhiên xuất hiện, công phu vỗ mông ngựa của nó, quả thực khiến nàng xấu hổ.

[vỗ mông ngựa: nịnh nọt, bợ dút]

Trên xe bò cũng không có ký hiệu gì, chỉ duy trên cổ lão bò già kéo xe có đeo một thẻ bài, trên đó là mấy chữ “Phó Cửu Vân người nha, lần tới bồi lão tử uống rượu”. Phó Cửu Vân bật cười, lấy một hũ rượu từ

trong tay áo, đút cho lão bò già kia uống hơn phân nửa, nó lập tức mừng đến mức gật gù đắc ý, bốn chân giẫm xuống tóe lửa đỏ tươi, lại dọa cho mãnh hổ nhảy dựng, vừa nãy nó còn đang cân nhắc con bò này có ăn được hay không đấy.

“Đồ ngon tới cửa rồi, sửa soạn một chút, theo tiên sinh ta đi thôi.” Hắc phỉ phỉ tẩm thẻ bài kia, nháy nháy mắt với Đàm Xuyên.

Cho đến tận khi ngồi trên xe bò, bay vọt lên trời nhắm thẳng về hướng nam, Đàm Xuyên mới nhớ ra trước kia còn ở núi Hương Thủ cũng thường xảy ra loại chuyện này, cứ nửa đêm trăng sáng là có xe ngựa từ trên trời giáng xuống tới đón hần đi, đến tận sáng hôm sau mới mang theo mùi rượu ngút trời mà trở về.

“Vẫn là cái vị quen biết trước kia thường mời người uống rượu?” Nàng hỏi một câu.

Phó Cửu Vân vén một góc rèm che, ngắm bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, mỉm cười nói: “Mi Sơn Quân mê nhất là rượu, bất phân thắng bại với hần đã lâu. Nếu muốn nhờ hần làm việc, biếu tặng vàng bạc mỹ nhân đều vô dụng, chỉ cần so tửu lượng thắng hần một lần, liền xin gì được nấy.”

Nhìn xe bò thuận gió mà bay thế này, Mi Sơn Quân chắc hần cũng là một tiên nhân, tiên nhân xưa nay không nhúng tay vào việc phạm tục, Mi Sơn Quân này lại có thể làm chuyện gì? Được phạm nhân nhờ xuồng núi xua quỷ cầu phúc chắc?

34. Chương 35

Chương 35: Cao trào (Phần 1)

Bay chừng hơn nửa canh giờ, xe bò dần dần hạ xuống, dừng trước một cây cầu gỗ nở đầy những bông hoa đỏ trắng. Cuối cầu là một tòa đình viện rộng lớn, cửa gỗ màu vàng thẫm đóng chặt, trước cửa là đủ loại tử đinh hương, từng cụm từng cụm rực rỡ tươi đẹp, tỏa hương nhẹ nhẹ khắp chốn, giữa đêm hè nóng nực thế này, lại lộ ra vẻ trong lành mát lạnh dễ chịu, dường như bên trong và bên ngoài cửa là hai thế giới khác biệt.

Phó Cửu Vân ôm trọn bờ vai của Đàm Xuyên, đi đến trước cửa khẽ giơ cây gậy gỗ treo trên đó, gõ ba cái lên cái trống da bên cạnh, sau một lúc lâu, cửa gỗ khẽ mở ra, hai đứa bé giống nhau như đúc từ bên trong bước ra nghênh đón, một nam một nữ, cả hai đều mặc quần đồ áo trắng, mềm mại khả ái.

“Cửu Vân đại nhân.” Hai đứa bé chỉnh tề hành lễ với hần, “Chủ nhân nhà ta đợi đã lâu, mời hai người theo ta.”

Phía sau cửa lại là một con đường mòn nở đầy hoa, đến cuối đường chia thành hai ngã, cô bé dẫn Đàm Xuyên đi về bên trái, một mặt nói: “Cô nương xin đi theo ta tắm rửa thay y phục.”

Đàm Xuyên hơi sững sốt: “... Còn phải tắm rửa thay y phục nữa sao?”

Lời nói của cô bé có chút ngạo nghễ: “Đây là quy củ đãi khách của chủ nhân nhà ta, cho dù là bậc vua chúa chốn trần gian tới Mi Sơn cư này, cũng không có ngoại lệ đâu.”

Thật không biết Mi Sơn Quân này là nhân vật thế nào, lại có thể cao ngạo đến vậy, còn có cả đạo lý bắt khách nhân tắm rửa thay y phục nhà hần mới được phép vào cửa. Ngã rẽ bên trái con đường đi đến tận cùng là một đình viện khác, trong viện có suối nước nóng tự nhiên, dòng nước màu trắng bạc, hơi nóng bốc lên, tràn ngập mùi dược liệu.

Đàm Xuyên sung sướng ngâm nước rất lâu, cô bé mang tới một bộ áo trắng mềm mại, một đôi guốc gỗ mới tinh, thay xong cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái, tinh thần không khỏi rung động. Bấy giờ lại theo cô bé xuôi đường cũ trở về, hít ngửi hương hoa thơm ngát trong đình viện, gió đêm mềm mại xuyên thấu qua lớp áo quét trên da thịt, mỗi bước chân đều có cảm giác như thể thuận gió mà đi.

Phó Cửu Vân đứng chờ dưới một bụi tử đinh hương, áo trắng như mây nổi lỏng bao phủ hần, mái tóc dài để một bên vai, đang nói chuyện phiếm cùng cậu bé kia, nghiêng đầu thấy nàng bước tới, liền ngừng nói, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt ôn nhu yêu thương.

Bị một đôi mắt xinh đẹp như đá quý nhìn chăm chú như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng. Đàm Xuyên kim lòng không đậu gục đầu xuống, hai tai lại nóng lên, gần đây xem ra da mặt nàng bị mỏng đi rồi, động một tí là đỏ mặt thẹn thùng, chính nàng cũng không chịu nổi.

Trên vai bỗng nhiên ấm áp, hần lại bắt đầu ôm vai nàng, động tác tự nhiên mà thân mật, như thể hần gần gũi với nàng như vậy là chuyện đương nhiên. Đàm Xuyên cảm thấy chính mình phải nhắc nhở hần một chút, nhưng đáy lòng lại không muốn hần xa cách nàng như thể người dưng, mâu thuẫn này thật sự làm cho người ta hết cách.

Viền tai nóng lên, là môi hần kề sát, hơi nóng phun trên mặt, nàng thậm chí không dám thở, lại nghe hần thấp giọng thì thầm: “Hôm nay cứ uống rượu thả cửa, có thể uống bao nhiêu cứ uống bấy nhiêu. Dù sao mọi chuyện đều có ta, say cũng không sao cả.”

Chính là có người ở đây, mới không thể thả cửa uống say đấy chứ?! Đàm Xuyên liếc xéo hần một cái, thấy trên mặt hần cũng không có vẻ trêu tức, không khỏi sưng sốt một chút. Hần nháy nháy mắt trái: “Tóm lại nghe ta, ngoan.”

**

Mi Sơn Quân chờ trong một tòa điện nhỏ ở sâu trong đình viện, trong điện trải một lớp thảm trắng dệt bằng mây tre mềm mại, chiếc bàn nhỏ làm từ gỗ đàn hương đặt trên sàn, lộn xộn trên mặt đất còn có rất nhiều người cũng mặc áo trắng, có nam có nữ, có già có trẻ, có yêu có người.

Mùi rượu nồng nặc trộn lẫn trong gió ủa tới, những người này hần là đã say đến hôn mê, nằm ngay đơ khắp nơi trên mặt đất cũng không ai quan tâm. Trong điện túy sinh mộng tử, chỉ có một người đang động, y đang rót rượu, đổ rượu từ một vò rượu to vào bốn bầu rượu nhỏ. Đó là một nam tử trẻ tuổi hết sức gầy, giống như một khung xương đang căng ra bên trong để đỡ lấy y phục, trên hai gò má còn đỏ ửng như bị bệnh. Nghe tiếng bước chân, y bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt lại trong suốt vô cùng, phảng phất như có thể nhìn thấu lòng người. Đàm Xuyên bị y nhìn lướt qua, bất giác ngừng bước.

[túy sinh mộng tử: say rượu mơ mơ màng màng]

Mi Sơn Quân không nói nhiều, trực tiếp ném một vò rượu tới đây, Phó Cửu Vân nhanh chóng chụp được, mở nắp ngửa đầu uống một hơi hơn phân nửa. Y lúc này mới mỉm cười, vỗ vỗ nệm êm bên cạnh: “Coi như tới rồi, ngồi xuống, cùng nhau uống rượu. Cô nương bên cạnh cũng lại đây.”

Phó Cửu Vân ôm vai Đàm Xuyên ngồi xuống bên cạnh hần, giới thiệu hết sức ngắn gọn: “Nàng tên Đàm Xuyên.”

Mi Sơn Quân nói nhạt: “Được! Đế Cơ nước Đại Yến, ta kính người một vò.”

Y mời rượu lại không dùng chén, mà dùng bầu rượu. Đàm Xuyên bị động bưng lên bầu rượu, im lặng nhìn hai mắt y, thấy trên cổ tay y có buộc một chuỗi ngọc lưu ly nhiều màu, lão tiên sinh đã qua đời cũng có một chuỗi vòng như vậy, thế là cười hiểu ra: “... Chúng ta cũng xem như cùng sư môn, bầu rượu này, hần là ta kính sư thúc mới đúng.”

Nói xong không chút do dự, ngửa đầu uống cạn bầu rượu, dốc ngược bầu lại, một giọt cũng không thừa.

Mi Sơn Quân lại cười một chút: “Tình mắt lắm. Đại sư huynh năm đó vì báo ơn mà rời khỏi sư môn, dẫn thân vào hoàng cung Đại Yến dạy bạch chỉ thông linh thuật cho hoàng tộc, thoáng chớp mắt, trăm năm đã qua. Hần chỉ là một bán tiên, bây giờ hần là qua đời rồi hả?”

Đàm Xuyên đáp lại một cách cung kính: “Vâng, tiên sinh táng tại chân núi Vân Lan nước Quỳnh ở phía Tây. Hậu sự toàn bộ do ta lo liệu.”

Mi Sơn Quân cũng không có vẻ bị thương, lại lấy hai bầu rượu, mỗi người một bầu, cụng bầu với nàng: “Vò này ta kính người, đa tạ Đế Cơ đã lo liệu hậu sự cho sư huynh.”

Tuy nói Đàm Xuyên là thùng rượu không đáy, nhưng cũng không chịu nổi y vừa bắt đầu đã mời rượu hết vò này đến vò khác, hơn nữa rượu trong vò cũng không phải loại rượu mạnh bình thường, vừa vào miệng liền biết ít nhất cũng phải có đến ba loại rượu mạnh trở lên trộn vào thành hỗn hợp rượu mạnh này, rất dễ làm người ta say. Nàng ngủ một ngày, một hột cơm cũng chưa ăn, bụng đau ra mà rớt mấy chục bầu rượu, đầu dần dần trở nên choáng váng.

May mà Mi Sơn Quân cũng chẳng khá hơn nàng chút nào, đến bầu rượu thứ ba lăm, cổ tay đã cực kỳ run rẩy, rót rượu thì sánh ra ngoài hơn phân nửa. Y thở dài một tiếng: “Quả nhiên là một nữ hào kiệt, ta hôm nay uống suốt cả một ngày, trước mắt không có thêm được nữa. Ngày mai lại chiến đấu với hai người các người.”

Y ném ra một xấp giấy trắng từ trong tay áo, rơi xuống đất nháy mắt hóa thành mười mấy đứa bé cả trai cả gái áo trắng quần đỏ, không khác gì hai đứa bé đón tiếp hai người bọn họ ở ngưỡng cửa, dặn dò: “Đem hết đám sâu rượu này ra bên ngoài, khóa cửa lớn, ngày mai không tiếp khách.”

Chiêu thức bạch chỉ thông linh ấy còn cao siêu hơn nhiều so với bạch chỉ thông linh thuật của hoàng tộc Đại Yến, Đàm Xuyên cho tới giờ cũng chỉ có thể gọi ra linh thú, không thể gọi ra linh quý hình người. Mi Sơn Quân lung la lung lay đứng dậy, ném một phong thư dày cộp vào lòng Phó Cửu Vân: “Lần này xem như ta thua, trước cho người một nửa lai lịch quốc sư, ngày mai thắng ta lại cho người nốt nửa kia.”

Nói xong thân hình nhoáng cái liền biến mất, chỉ còn lại mùi rượu nồng nặc.

Đàm Xuyên vốn đã say đến mức đầu óc kêu ong ong, nghe đến hai chữ “quốc sư” lại giống như có sét đánh trên đầu, lập tức tỉnh táo, quay đầu nghi hoặc nhìn Phó Cửu Vân. Hắn không giải thích gì, chỉ nhét phong thư vào trong ngực, nháy mắt mấy cái với nàng: “Làm tốt lắm, ngày mai tiếp tục cố gắng.”

Nàng lặng im hồi lâu, đột nhiên nói: “Quốc sư? Quốc sư Thiên Nguyên quốc?”

Hắn cười nhẹ: “Ngoan, đừng hỏi nhiều như vậy.”

Đàm Xuyên quả thực không hỏi lại, vịn vào bàn rượu muốn đứng lên, hai chân lại chẳng khác nào vải bông, không chịu nổi lực nháy mắt liền mềm nhũn khuỵu xuống. Phó Cửu Vân ôm ngang eo nàng bế bổng lên, đi qua bao nhiêu hành lang sân viện, sau cùng nàng được đặt trên một chiếc giường mềm mại, chặn đệm mang mùi thơm thoang thoảng như của rừng tùng lá trúc, nhẹ nhàng che phủ người nàng.

Đàm Xuyên cơ hồ vừa chạm đến giường liền ngủ mất, ngủ không biết bao lâu, đột nhiên giật mình tỉnh lại, chỉ thấy trong phòng tối đen không nhìn thấy ngón tay, bên cạnh nằm một nam tử, cánh tay duỗi sang ôm vai nàng.

Trên người hắn có mùi thơm quen thuộc và mùi rượu, là Phó Cửu Vân. Đàm Xuyên hơi hơi động một chút, thấy hắn không phản ứng gì, hơi thở sâu đều đều, hiển nhiên là đang ngủ. Nàng ho hai tiếng, thấp giọng gọi hắn: “Phó Cửu Vân, Phó Cửu Vân?”

Hắn ưm hai tiếng, buồn ngủ mười phần, trở mình ôm lấy nàng, cọ cọ hai cái như thể đang ôm chăn mềm rồi tiếp tục nằm mơ.

Đàm Xuyên trợn tròn mắt, tim đập loạn thùng thùng, lặng lẽ nâng tay thò vào y phục hắn, không dấu vết lần mò phong thư đã bị hắn giấu đi kia. Mò mò mò, lại mò phải một mảnh da thịt bóng loáng săn chắc, vội vàng buông tay tiếp tục mò chỗ khác. Lại mò, mò đến túi bên trong y phục, cảm giác không có phong thư. Lại mò nữa — lại bị hắn dùng lực túm cổ tay.

Nàng cả kinh, nhất thời nhắm tịt mắt, giả bộ đang ngủ. Trên người bị siết chặt, bị hắn ôm như thể muốn nhập nàng vào trong thân thể, cho dù cách y phục, cũng có thể cảm giác nhiệt độ nóng đến bỏng người của thân thể hắn. Đàm Xuyên rốt cuộc không dám giả ngủ, vội la lên: “Ta...”

Lời còn chưa dứt, hắn đã nặng nề hôn xuống, thậm chí có chút thô bạo, gần như chà đạp giày xéo mà mút lấy cánh môi nàng. Không theo kịp tiết tấu của hắn, nàng cảm thấy trên môi đau đớn, tựa như bị lửa thiêu, không khỏi ra sức giãy dụa, kéo tóc hắn, làm cho đôi môi gắn chặt của hai người tách ra một khoảng.

“Phong thư!” Nàng run rẩy nói hai chữ, hắn lại không chịu nói gì, thừa dịp nàng há miệng, một đường công thành chiếm đất, tập kết đầu lưỡi run rẩy trong miệng.

Đàm Xuyên cho rằng nàng sẽ chết dưới lực đạo đáng sợ và sự nóng cháy này mất, không còn là ngã ngón trêu đùa ái muội, miệng lưỡi dây dưa cùng một chỗ mang theo đầy dục vọng mãnh liệt, hẳn muốn ăn nàng, ăn sạch không bỏ sót, mỗi một tác đều phải thuộc về hắn, không chấp nhận nàng cự tuyệt —— không cho phép cự tuyệt.

Lòng bàn tay hắn như bàn ủi, đột nhiên tiến vào thăm dò từ vạt áo, áp chặt vào da thịt trần trụi sau lưng nàng, dần dần dời xuống, ôm lấy vòng eo cong tuyệt đẹp kia. Đàm Xuyên chỉ thấy ý loạn tình mê, một cảm giác trống rỗng chiếm cứ nàng, muốn dán sát vào hắn, rướn người dán sát hắn. Ôm chặt hắn, như là sợ mất thứ gì vô cùng quan trọng.

Đôi môi giằng co triền miên hơi tách ra một chút, hơi thở nóng rực nặng nề của Phó Cửu Vân phả trên mặt nàng, giọng nói trầm thấp khàn khàn cơ hồ không nhận ra: “... Nàng muốn làm chuyện xấu? Vậy mọi người cùng nhau làm chuyện xấu, có được không?”

Đầu óc Đàm Xuyên đã nát như tương, ý nghĩ kia chẳng qua cũng chỉ là chột lóe. Tựa như sẽ chết đuối trong vòng tay thâm trầm của hắn, cho dù há to miệng thở gấp, cũng không sao thở nổi. Tay, chân, thân thể, tất cả đều không còn là của nàng, sao có thể an trí để mà an tâm?

Dường như hắn đọc được ý nghĩ của nàng, khoát hai cánh tay không biết đặt đâu của nàng lên vai mình. Lần này, đôi môi ướm át hạ xuống cực kỳ dịu dàng, chậm rãi nhai nuốt cái lưỡi mềm mại của nàng, ung dung từ tốn dụ dỗ nàng thuận theo tiết tấu của hắn, từng chút từng chút, đầu lưỡi dây dưa; từng chút từng chút, tựa như hải tảo vuốt ve không nỡ chia lìa.

Trên vạt trái của bộ áo trắng nàng đang mặc có một nút khuy ngấm, lúc mặc vào thấy phức tạp vô cùng, thế nhưng dưới bàn tay hắn lại ngoan ngoãn phục tùng, đầu ngón tay lướt tới chỗ nào vạt áo chỗ đó liền lập tức mở ra, bị hắn dùng hàm răng cắn, từng chút từng chút kéo lên đầu vai. Đôi môi ẩm ướt nóng bỏng của hắn phủ lên bộ ngực nàng.

Đàm Xuyên run rẩy cơ hồ muốn tan chảy, mười đầu ngón tay bám chặt bờ vai rắn chắc của hắn, móng tay ghim vào da thịt. Muốn trốn tránh, nhưng hắn lại ôm siết lưng nàng như vậy, chẳng biết trốn tránh nơi nào. Dòng thủy triều đáng sợ mãnh liệt cuộn trào từ đầu tới chân, mang theo mùi vị ngọt ngào như của tử vong, cắn nuốt nàng. Áo trắng trên người hắn mát lạnh mềm mại, ống tay áo dài ma sát bờ eo nàng; đôi môi hắn nóng bỏng như thể muốn thiêu đốt nàng, cắn nuốt, liếm láp, phẳng phất như thân thể nàng là miếng bánh ngọt mê người. Đó là một loại nhức nhối khó chịu làm cho người ta không cách nào nhẫn nại nhưng cuối cùng vẫn phải chịu đựng nổi đau ngọt ngào ấy, nàng cảm thấy mình rất nhanh sẽ chết mất thôi.

Ở một chỗ sâu trong trí óc, có thanh âm nhẹ nhàng nói: Dừng lại, phải dừng lại, không thể tiếp tục, người không nên như vậy.

Dừng lại không được, đáy lòng có thanh âm còn rõ ràng hơn đáp lại. Nàng đối với hắn, là lưu luyến? Là né tránh? Là yêu thích? Hay chỉ vờn vện là muốn tìm một vòng ôm ấm áp nàng có thể dựa vào một thoáng? Chính nàng cũng không rõ, có lẽ tất cả đều đúng, cũng có thể tất cả đều sai. Ước chừng với nàng hắn là một chén rượu độc thơm nồng, kỳ thật biết rõ ý nghĩa của năm chữ uống rượu độc giải khát, lúc này việc nàng nên làm nhất là cho hắn một cái tát vang dội, sau đó giặt dũ rời đi.

[uống rượu độc giải khát: ví với chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau]

Chính là làm không được, ta làm không được. Nàng tự nói với mình, mơ hồ có một ý nghĩ điên cuồng liều lĩnh, muốn ném thử mùi vị thơm nồng ngọt ngào của chén rượu độc kia.

Đã không còn gì để mất, phải, nàng chưa từng sợ hãi mất đi thứ gì? Thế gian này, người nợ nàng nhiều lắm, nàng lại một mình thiếu nợ Phó Cửu Vân một món ân tình, còn không trả cho hắn, vậy cứ buông xuôi đi. Thời gian dài như vậy, vẫn đùa giỡn tâm kế, đấu với người, đấu với yêu, nàng đã mệt mỏi, chỉ mong sao sớm ngày kết thúc chuỗi báo thù hư không này. Trước khi hết thấy đều chấm dứt, chỉ ít nàng còn có thể ôm lấy hắn, dùng đôi tay vẫn còn tồn tại gắt gao ôm chặt hắn, kẻ vẫn luôn không ngừng truy đuổi phía sau nàng.

Đầu ngón tay của Phó Cửu Vân như có ngọn lửa nhỏ, ôn nhu mà không cho phép kháng cự bao trùm nơi non mềm nhất của nàng, tựa như đang thăm dò, cẩn thận dè dặt, mang theo biết bao yêu thương, nhẹ

nhàng vuốt ve nàng. Môi hôn không thể nắm bắt kia rồi cuộc cũng không còn chạy loạn, giống như muốn trấn an nàng, theo tiết tấu của ngón tay lần lượt hạ xuống trên bờ môi hé mở của nàng những nụ hôn.

Đàm Xuyên giống như một con cá vừa bị vớt lên bờ, không cam lòng mà bật lên, không cách nào đè nén, trong mê loạn từ cổ họng bật ra một tiếng rên rỉ nỉ non: “Cửu Vân...”

Hai cánh tay mềm mại lại đón lấy hắn, quấn quít trên cổ hắn giống như dây leo, kéo hắn về hướng nàng, về hướng nàng.

Ngón tay Phó Cửu Vân đột nhiên ngừng lại, không rời khỏi, chỉ là lẳng lặng bao phủ nàng như vậy. Hắn đè nặng trên người nàng, hô hấp dồn dập, lý trí chỉ còn sót lại một sợi dây kéo thật căng, hoặc là ngay lúc này buông ra, hoặc là dứt khoát kéo đứt. Nàng đã rộng mở vì hắn, đã ở ngay trước mắt hắn, khao khát nàng, như thể chỉ một khắc sau là cái chết sẽ ập tới, khẩn cấp vội vã, tới nỗi không sao nén được.

Hắn khao khát nàng đến thế.

35. Chương 36

Chương 36: Cao trào (Phần 2)

Thân thể sít sao dán chặt nhạy cảm phát hiện áo trắng trên người nàng đã nổi lông lấm rồi, vền vền chỉ có thể thay nàng che lấp một phần da thịt, như thể ngược lại làm cho thân thể uyển chuyển nở nang của nàng bây giờ càng thêm mê người.

Kế tiếp không phải nàng điên chính là hắn muốn điên rồi.

Không biết trải qua bao lâu, ngón tay hắn đột nhiên chậm rãi rút lui, Đàm Xuyên không biết là thất vọng hay là thở dài nhẹ nhõm, trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng vô cùng, thất thần nhìn hắn, trên hàng mi dài ngưng tụ một giọt châu nho nhỏ, theo từng hơi thở của hắn mà rung rinh sắp vỡ.

Phó Cửu Vân cúi đầu nhìn thoáng qua, ngón tay hắn đã trở nên ướt át trắng mịn, xúc cảm tuyệt vời còn vương vấn nơi đầu ngón tay. Hắn đem ngón tay kia ngậm vào trong miệng, liếm một chút, cặp mắt hơi hơi nheo lại, giống như đang nhắm nháp một loại mỹ vị quý hiếm.

“... Ta muốn làm chuyện xấu.” Hắn ôm hai gò má nóng như lửa của nàng, dán môi thì thảo nói.

Vậy thì làm đi! Nàng nhắm mắt lại, hé miệng, hàm răng khê cắn môi dưới của hắn.

Ngoài cửa sổ chẳng biết bắt đầu đổ mưa từ bao giờ, giọt mưa tí tách rả rích nhỏ trên lá chuối dưới bệ cửa sổ, thanh âm nhỏ vụn triền miên kia giống như những lời thì thầm mơ hồ của hắn, khóe môi trần trọc từ bên tai nàng uốn lượn trườn xuống, từng bước từng bước, thay thế ngón tay hôn lên nơi bí ẩn mềm mại của nàng.

Một người làm chuyện xấu, thế là đủ rồi.

Mái tóc hắn mang theo cảm giác mát lạnh, vuốt ve da thịt trần trụi bên trong đùi nàng, lòng bàn tay có mồ hôi, lưu lại trên da thịt nàng những vết tích ẩm ướt. Nhắm nháp nàng, dụ hoặc nàng, tựa như một bàn tay vô hình, lúc nâng lên lúc đẩy ra, đặt nàng lên một đỉnh cao xa lạ, không cho phép xuống.

Đàm Xuyên kiệt lực ngửa đầu, muốn hít thở, lại cảm thấy không hít vào nổi một ngụm khí để cứu mạng. Tay nàng khua khoắng trên đệm, giống như người chết đuối, màn che bị vén lên, ánh sao đêm mờ lung bao phủ trên người, tầm lưng rắn chắc mỹ lệ của hắn đã ướt đẫm mồ hôi, áo trắng gần như trở nên trong suốt, phấp phồng dán trên những đường cong cơ thể.

Hắn đột nhiên chống người dậy, “xoạt” một tiếng xé nát y phục trên người ném xuống giường, mồ hôi trong suốt rơi trên ngực nàng, lúc đầu thì nóng bỏng, sau lại trở nên lạnh buốt, xuôi theo sườn thấm vào chăn đệm.

Có lẽ là muốn bắt đầu rồi. Đàm Xuyên chớp chớp mắt, không ngờ hần đột nhiên nhấc chân lên, có chút thô lỗ cứng rắn, phủ kín nàng, sau đó xoay người một cái, ôm chặt lấy nàng từ phía sau, tựa cằm lên hõm vai mềm mại của nàng, vùi đầu hít thật sâu mùi thơm giữa mái tóc nàng. Lưng nàng dán chặt lên bộ ngực trần của hần, phảng phất như đôi môi đang hấp mút cùng một chỗ.

Đàm Xuyên không hiểu bắt lấy tay hần, Phó Cửu Vân cất giọng khàn khàn: “A, hương vị được lắm, bé con hư hỏng này.”

Mở miệng khẽ cắn gáy nàng, môi hôn trần trọc, kéo dài đến vành tai, cánh tay dần dần siết chặt, cơ hồ muốn làm nàng ngạt thở trong vòng tay hần. Nàng chẳng còn hơi sức để mà giãy dụa, thế là thành ra đáng vẻ đã muốn mà còn cố kháng cự. Tay hần tiến vào trong chăn, lướt theo những đường cong lung linh mềm mại dần xuống dưới thẳm dò, lại một lần nữa phủ lên nơi vừa được hần tỉ mỉ dùng môi hôn trêu chọc, nàng bật ra một tiếng rên như tiếng mèo kêu, lập tức cuộn mình rụt người lại.

Dịu dàng trêu chọc nàng, eo nàng vẫn tìm cách né tránh, một chút lại một chút chạm phải hần, tựa như con sâu nhỏ không sao thoát khỏi lưới nhện. Một tay Phó Cửu Vân đè lại ngực nàng, dán lỗ tai thì thào: “Chịu đựng... Ngoan, nhịn một chút, đừng động...”

Ngón tay hần tiến vào dò xét, tiến vào dò xét thật sâu.

Đàm Xuyên cứng người, hơi thở dốc nặng nhọc đan xen của hai người đột nhiên dừng lại, phảng phất trong phút chốc rơi vào một cảnh giới khác nàng không hiểu nổi. Hần khẽ cắn vành tai nàng, thanh âm trầm thấp tựa một giấc mộng huyền ảo, nói rất nhiều lời chỉ có hần và nàng mới hiểu, như là trấn an, như là dụ dỗ. Dụ dỗ nàng rơi vào lưới của hần, cũng không giãy giụa tìm cách thoát ra.

Tay hần cẩn thận dịu dàng, kiên nhẫn dẫn dắt nàng bước vào một thế giới xa lạ mà rực rỡ chói lọi. Thân thể đã không còn là của nàng, hoàn toàn không do nàng điều khiển, đầu óc trở nên trống rỗng, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, bất lực nắm chặt bàn tay hần đang đặt trước ngực nàng, tách ra năm ngón, đan xen vào tay hần.

Nàng loáng thoáng nhớ rằng chuyện nàng mơ tưởng không phải thế này, nhưng không có cách nào tỉ mỉ suy nghĩ cho ra. Sự tình đã phát triển theo hướng nàng chưa từng nghĩ tới, cũng không quá sẵn lòng thả mình theo phương hướng ấy, hần không cho nàng quay đầu, cũng chẳng còn cơ hội quay đầu.

Cánh cửa tình dục đã được mở ra, điên cuồng tập kích, không thể khống chế. Đàm Xuyên không nhớ nổi sau đó nàng có thét gọi tên hần hay không, thanh âm hần từ đầu đến cuối vẫn luẩn quẩn bên tai, từ đầu đến cuối hần vẫn ôm siết nàng như thế, không buông ra dù chỉ một khắc. Thủy triều dần dần bốc hơi, khô cạn, biến thành đại hỏa san bằng hết thủy, ngọn lửa từ trong não càn quét tứ chi bách hài.

Đàm Xuyên lại một lần nữa co mình lại, bên trong cơ thể cũng đang co quắp, sau đó lại giãn ra, giống như mạch đập của sự sống khiêu vũ trong ngọn lửa. Có lẽ một khắc sau nàng sẽ rơi xuống địa ngục, cũng có thể một khắc sau sẽ bay lên chín tầng mây, chính là ai còn có thể nghĩ nhiều đến thế? Nàng cảm thấy chính mình đang khóc, khóc đến thương tâm, thậm chí đã không thể nhớ ra vì sao lại khóc.

Phó Cửu Vân rút bàn tay ướt át về, ôm vai lật nàng lại, tỉ mỉ hôn lên đôi mắt nhắm chặt vẫn đang rơi lệ của nàng, hôn chớp mũi nóng cháy, và cả làn môi run rẩy.

“Ta yêu nàng, Xuyên Nhi.” Hần nói, “Ta yêu nàng, xuyt, đừng khóc...”

Lau khô bàn tay ẩm ướt, hần luồn hai tay vào mái tóc dày của nàng, nâng mặt nàng, hôn vồ về từng chút từng chút. Đàm Xuyên dần dần tỉnh táo từ giữa làn sóng quay cuồng, rõ ràng đã thỏa mãn, nhưng thân thể lại kêu gào không yên, kêu gào vì cảm giác trống rỗng còn mạnh mẽ hơn lúc trước. Nàng run rẩy mở mắt, nước mắt lăn xuống từ hàng mi dài, nhìn hần như thể cầu xin van nài.

Phó Cửu Vân lại nhắm mắt, kiên định lắc đầu: “Không được, không được.”

Hai mắt Đàm Xuyên đỏ lên.

Hần cười cười, gạt những lọn tóc thấm đẫm mồ hôi bên má nàng ra sau tai, thấp giọng nói: “Ta muốn nàng nhớ kỹ ta, nhưng ta còn muốn một thứ quan trọng hơn của nàng. “

Không phải nàng yêu hắn thì không được, không phải trong tim nàng có hắn thì không được. Hắn muốn sự bình đẳng từ nàng, từ trái tim cho đến thân thể, chỉ có một người là hắn. Phó Cửu Vân chính là kiêu căng ích kỷ như vậy, hắn có thể dung túng nuông chiều nàng, có thể sống vì nàng chết vì nàng, vì nàng mà làm hết thảy những chuyện hắn không cam nguyện, nhưng trước đó, nàng nhất định phải yêu hắn.

Đàm Xuyên lại nhắm mắt, lông mày cau chặt, trong lòng chỉ thấy mỗi một trống rỗng vô cùng. Nàng không nói gì, gắng sức đẩy tay hắn ra, Phó Cửu Vân lại không nghe theo đổi phương hướng khác tiếp tục ôm lấy nàng. Đẩy vài lần, hắn thủy chung không buông, động tác ngang ngược mà dịu dàng, nhất định ôm chặt lấy nàng.

Nàng bắt được tay hắn, cắn mạnh xuống, cắn cho đến khi trong miệng đầy vị máu tươi.

Phó Cửu Vân im lặng đặt tay bên môi nàng, bàn tay kia ôm trọn đầu nàng, ngón tay vuốt ve những sợi tóc của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve từng chút một.

Nàng lại cảm thấy thân thể mình sắp vỡ nát đến nơi, vỡ nát dưới sự vuốt ve ôn nhu của hắn.

“Không được ép buộc ta nữa.” Nàng rút cục nhả miệng, trong giọng nói còn có chút ghen ngào.

Hắn siết chặt nàng hai cái, dịu dàng nói: “Được, nàng ngủ đi, ta ở ngay đây, ta không đi.”

Hôm sau gặp Mi Sơn Quân, y rất quân tử cái gì cũng không hỏi, không hỏi bọn họ vì sao mà ngủ đến gần trưa mới dậy, cũng không hỏi vì sao mùa hè nóng bức như vậy Đàm Xuyên lại phải dùng khăn lụa quấn chặt cổ. Y chỉ nhìn thoáng qua Phó Cửu Vân với vẻ thông cảm, tốt bụng nói: “Hôm nay vẫn đánh cược được sao? Không được thì để hôm sau tiếp tục.”

Ai cũng thấy được dưới mắt Phó Cửu Vân có vành đen lơ mờ, y hết bộ dáng một đêm không ngủ còn phải chịu giày vò hành hạ. Đàm Xuyên làm bộ như nghe không hiểu, xoay mặt sang một bên ngắm cầu nhỏ nước chảy bên ngoài cửa sổ, Phó Cửu Vân cười cười: “Dong dài cái gì, ta đã bao giờ thua người chưa.”

Mi Sơn Quân không để bụng, vỗ vỗ tay, lập tức có ba bốn đĩa bẻ quần đỏ áo trắng bưng một vò rượu cao gấp mấy lần người bước vào, bên trong đã đổ đầy rượu ngon thơm nồng. Cạnh vò rượu dựng hai muôi gỗ lớn, ước chừng là dùng để múc rượu.

“Ta vốn dự định hai người chúng ta hôm nay uống cạn một vò ‘Túy Sinh Mộng Tử’ này, nhưng nếu tình huống đã có biến, ta thân là chủ nhà cũng sẽ không lợi dụng lúc người gặp khó khăn. Chúng ta dùng muôi gỗ này múc rượu, Để Cơ phân xử, đến giờ Thân, ai uống được nhiều muôi hơn thì người đó thắng. Thế nào?”

“Người muốn thế nào cũng được.”

Đàm Xuyên thấy hắn day day thái dương như có vẻ mệt mỏi, trong lòng không biết có tư vị gì, một câu nói ghen trong lòng bất giác buột miệng thốt ra: “... Cửu Vân, hay là để ta uống?”

Phó Cửu Vân quay đầu mím môi cười với nàng, đôi mắt sáng long lanh, mang theo vẻ quyến rũ: “Sao nào, đau lòng rồi? Lẽ ra phải biết đau lòng cho ta từ đêm qua mới phải.”

Nàng lập tức ngậm miệng, ra vẻ lạnh lùng ngoảnh mặt đi, nhưng vành tai lại dần đỏ lên.

Ngồi xuống xem hai đại nam nhân uống rượu thật sự không có gì thú vị, Đàm Xuyên ngồi xem một lát liền không chịu nổi, đang định đứng dậy đi đi lại lại, chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng xôn xao, mấy đứa bé hoảng hốt xông vào, kêu thất thanh: “Chủ nhân! Có một sát tinh phá tan cửa xông vào đây rồi!”

Ba người đồng loạt ngẩng đầu, đã thấy xa xa có một nam tử cao lớn tay cầm trường tiên đang chạy rất nhanh tới đây, một đám linh quỷ hình người chạy theo phía sau, có túm có lỏi, có làm phép trì hoãn có tay đâm chân đá, lại không ai có thể làm gì được hắn, trở mắt nhìn hắn xông thẳng vào phòng.

[trường tiên: roi dài]

Mi Sơn Quân chẳng khác nào gặp quỷ, lập tức lăn xuống trốn dưới gầm bàn, chết cũng không chịu ra.

Kể họ nhìn một vòng, nhướng mày, lạnh lùng hỏi Phó Cửu Vân: “Tên tiên nhân hèn nhát kia đâu?”

Phó Cửu Vân nhún nhún vai, cười nói: “Ai biết? Hay là say chết trong suối nước nóng rồi?”

Kẻ nọ càng thêm lạnh mặt: “Thôi được, lát nữa nhắn cho hần giùm ta, ta mang Tân Mi đi rồi, sau này nếu hần dám đến gần nữa bước, đừng trách ta ra tay độc ác!”

Nói xong lập tức xoay người đi, chưa đến một lát đã tìm được một cô thiếu nữ không biết từ căn phòng nào, ôm vào trong ngực sải bước ra ngoài, đi lại như gió lốc, không ai ngăn nổi một bước.

Phó Cửu Vân đầy hứng thú dùng chân đá đá Mi Sơn Quân đang trốn dưới gầm bàn khóc sụt sùi: “Người đi rồi, ra đi. Đồ vô dụng, gan nhỏ như vậy mà cũng dám tranh đoạt vợ người khác.”

Mi Sơn Quân khóc đến nỗi nước mũi cũng chảy đầm đìa, hết lần này đến lần khác ai oán gọi “Tiểu Mi”, tư thái cao ngạo lúc trước nay biến mất sạch sành sanh. Đàm Xuyên che miệng ngăn bản thân cười ra tiếng, hiểu kỳ nhìn Phó Cửu Vân, dùng ánh mắt hỏi hần bây giờ xử lý thế nào.

Phó Cửu Vân nháy mắt mấy cái với nàng, xoay người túm lấy Mi Sơn Quân đang khóc thành một đồng bèo nhèo nâng dậy, chậm rãi giúp y chỉnh lại quần áo tóc tai, một mặt dịu giọng nói: “Mi Sơn, một nữ nhân mà thôi, người đường đường là tiên nhân, muốn nữ nhân nào mà không có? Nhanh chóng quên nàng ta đi, chúng ta uống rượu mới là lẽ phải.”

Mi Sơn Quân lại càng khóc rống, kêu rên: “Tiểu Mi không phải nữ nhân nào khác! Thiên hạ chỉ có một Tiểu Mi! Nàng thật vất vả tự mình chạy đến tìm ta một chuyến, sao lại đi mất rồi?”

36. Chương 37-38

Chương 37: Khoảnh khắc vĩnh hằng

“Người đã thích nàng ta như thế, vậy đi đoạt lại là được.”

“... Không được! Nam nhân của nàng quá lợi hại, có dòng máu chiến quỷ, ta không đánh nổi hần!” Mi Sơn Quân vừa nhắc tới nam nhân kia đã run lên cầm cập.

“Người chỉ để ý chiếm được lòng của nữ nhân, chỉ cần nàng thích người, thì có đến mười chiến quỷ cũng chẳng thể làm gì các người.”

“Không được... Trong lòng Tiểu Mi căn bản không có ta!” Y khóc đến nghiêng trời lệch đất, dầm ngực giậm chân.

Quả thật là một tiên nhân hèn nhát.

Phó Cửu Vân không nói một lời rót rượu cho y, Mi Sơn Quân một muống lại một muống rượu vào bụng, giống như cái máy hát được mở, cứ thế nói liên miên lái nhái. Chẳng qua là y quen biết nàng ta thế nào, sao lại thích nàng ta, nàng ta tốt thế nào, xinh đẹp thế nào khả ái ra sao. Đàm Xuyên nghe phát buồn ngủ, xoay lưng lại ngáp một cái thật to.

Nghe nói những lúc trong lòng không vui thì không thể uống rượu, bởi vì sẽ rất dễ say, lúc này Mi Sơn Quân chính là trong tình trạng này, bị Phó Cửu Vân âm mưu xấu xa chuốc cho từng muống rượu mạnh, còn không ngừng nói chuyện, nói đến khi đầu lưỡi cứng cả lại, đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, gục xuống bàn tiếp tục gào khóc.

Phó Cửu Vân quay đầu chớp chớp mắt với Đàm Xuyên, nàng lập tức hiểu ý, cười tít mắt hỏi: “Sư thúc, ngài say rồi, hay là đi nghỉ ngơi một chút đi?”

Kẻ uống say chẳng bao giờ chịu nhận mình say, Mi Sơn Quân chỉ hàm hồ hồ hồ lắc đầu phủ nhận, một lúc sau, cất tiếng ngáy o o, thì ra đã ngủ.

Phó Cửu Vân gọi linh quỷ dìu y tới phòng ngủ nghỉ ngơi, quay đầu nhe răng cười với Đàm Xuyên: “Lần này thắng chắc rồi.”

Quả nhiên hôm sau Mi Sơn Quân sắc mặt cực kỳ không tốt tới tìm, ném một phong thư vào lòng hấn, uất hận nói: “Người thật không tử tế gì! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Thứ này cho người! Chuyện ngày hôm qua... không, không được nói ra ngoài!”

Phó Cửu Vân hiểu hiểu gật đầu: “Người cứ yên tâm, chuyện bề mặt như vậy nói ra đến mặt mũi ta cũng chẳng còn.”

Sắc mặt Mi Sơn Quân xám ngoét: “Người, người không hiểu nổi thống khổ của ta!”

Phó Cửu Vân vỗ vỗ vai y, không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Mi Sơn, đã thật sự thích nàng, thì bị đánh một trận cũng không hề gì. Ngay cả tâm tư của mình người cũng không dám nói cho nàng, chỉ biết khóc nhè, có phải là nam nhân hay không? Đừng để ta khinh thường người.”

Sắc mặt Mi Sơn Quân càng thêm xanh mét: “Hấn là hậu duệ của thượng cổ chiến quỷ! Người nói nghe dễ thế, sao người không đi mà đánh nhau với hấn?!”

“Cô gái ta yêu lại không tên là Tân Mi.” Hấn hơi hột nhả một câu, lại làm cho sắc mặt Mi Sơn Quân xanh như quả đào xanh, bỗng nhiên phát tay áo, giậm mạnh chân: “Người nói đúng! Ta, ta đi đánh nhau với hấn!”

Dứt lời quay đầu chạy vội ra ngoài, gọi tiên hạc, trường y tung bay tiên phong đạo cốt đi tìm tình địch đánh nhau.

Đàm Xuyên thông cảm nhìn theo bóng lưng gầy yếu của y, lại nhìn Phó Cửu Vân đang cười gian một bên, nói ra, y giao du với bạn bè như Phó Cửu Vân, thật là tám đời xui xẻo. Người này gặp kẻ nào thì độc địa với kẻ đó, đã đến nông nổi độc địa với cả thiên hạ, thật sự khiến nàng không thể không bội phục.

“Mi Sơn thường ngày tỉnh táo kiềm chế, hiểu rõ mọi việc của muôn dân thiên hạ, vô số người tổn hơn vạn kim cũng chưa chắc đã xin được một tin tức từ hấn.” Phó Cửu Vân tốt bụng giải thích một chút, “Chỉ là thỉnh thoảng đầu óc hấn bị rút gân, cứ quen dần là ổn. Chúng ta ở lại, vài ngày sau lên đường cũng được.”

Đàm Xuyên ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Hấn đầy vẻ thông cảm ngắm bầu trời phương xa, bảo: “Chờ hấn bị đập gần chết, trở về chúng ta có thể chế giễu.”

“...”

Nửa tháng sau, Mi Sơn Quân mặt mũi bầm dập quay về, Đàm Xuyên hòa cùng Phó Cửu Vân khoái chí cười nhạo, bị y thẹn quá hoá giận xua đuổi, dọn dẹp một phen trở lại rừng trúc nhỏ dưới chân núi Phượng Miên kia.

Lúc đó Cao Đô lại xảy ra một chuyện lớn, Lễ bộ Trương đại nhân cùng với mấy vị võ tướng trấn thủ kinh thành trong vòng một đêm bị giáng chức, cả nhà già trẻ đều bị lưu đầy. Vị Trương đại nhân này vốn ở ngay phố trên, ngày hạ chỉ, nam nữ toàn phủ gào khóc rung trời, dân chúng chung quanh cũng vì chuyện đó mà rầu rĩ. Truy cứu duyên cớ, thì ra là tội khi quân.

Nguyên bản cuối tháng bảy là thời gian Thiên Nguyên bổ sung phi tần hậu cung, tiến hành tuyển tú hàng loạt. Thiên Nguyên quốc tuyển tú nữ khác với Đại Yến, những quan viên có phẩm cấp trong nhà có con gái đủ mười sáu tuổi đều phải mời họa sĩ tới vẽ bức chân dung, trên đó viết đầy đủ họ tên xuất thân, sau đó dán kín đưa vào trong cung để hoàng thượng và hoàng hậu tự mình chọn lựa dựa vào diện mạo xinh đẹp, lễ độ đoan chính. Ngày đó Trương đại nhân chỉ ra ngàn vàng, xin Phó Cửu Vân vẽ bức chân dung cho con gái ông ta, nào ngờ lại bị từ chối thẳng thừng, lý do là: Công Tử Tề trước giờ không vẽ tranh cho nữ tử chưa lập gia đình, trừ phi là xuân cung đồ.

Trương đại nhân rơi vào đường cùng, đành phải tìm trong sổ đông đảo thê thiếp nhà mình một người có dung mạo ba phần tương tự con gái mình, sống chết nài nỉ Phó Cửu Vân vẽ cho nàng bức tranh, dán kín rồi đưa vào trong cung.

Trên đời há có bức tường nào không bị gió lửa, những quan viên khác nghe được việc này, nhao nhao tới nhờ Phó Cửu Vân vẽ tranh, hấn bị quấy rầy nhức óc, dứt khoát đưa Đàm Xuyên tới Mi Sơn cư trốn, trốn lần này chính là nửa tháng.

Lại nói đến hoàng đế Thiên Nguyên quốc kia, vì cái chết của thái tử mà thành ra một thân bệnh hiểm nghèo, vốn chẳng hề quan tâm gì việc tuyển tú. Ai ngờ nhân duyên thật khéo, nhìn thấy bức chân dung Trương đại nhân đưa lên kia, lại thấy cực kỳ vừa mắt, ngay cả bệnh tật cũng tốt lên ba phần, lập tức chọn trúng nàng ta, đêm đó sẽ đưa tới thị tẩm. Lúc thấy Trương tiểu thư lại cảm thấy không giống lắm với người trong bức vẽ, hoàng đế khó tránh khỏi nổi trận lôi đình, dọa cho nàng thiên kim tiểu thư chưa từng trải sự đời kia sợ mất mật, lỡ lời nói ra toàn bộ mọi chuyện, hoàng đế mặt rùng rợn giận dữ, phái người điều tra việc này, xác nhận không có lầm, lập tức hạ chỉ tổng viên quan đưa lên bức tranh giả kia đi lưu đày.

Trương đại nhân một nhà già trẻ, cùng với vị Trương tiểu thư đáng thương kia đều bị áp giải tới nơi biên thùy, chỉ riêng tiểu thiếp được vẽ trong tranh bị người ta bí mật giữ lại, đưa lên long sàng, liên tục đùa bốn ba bốn ngày cho đến khi không còn ra hình người, nổi đau để tang thái tử của hoàng đế mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

[long sàng: giường rồng, giường của vua]

Lại được biết người vẽ tranh là Công Tử Tề, lão cũng từng nghe qua tên tuổi người này, biết đó là một vị cao nhân, không chừng còn là một thần tiên, cho nên lập tức phái người mời tới.

Khi thái giám truyền chỉ tới bên ngoài rừng trúc, Phó Cửu Vân đang cuộn lại mấy bức xuân cung đồ mới vẽ xong gần đây, cắt vào một ống đựng tranh hẹp dài, giao cho thương nhân đang sốt ruột đứng chờ ngoài cửa. Một bức xuân cung đồ ba trăm vàng kim, đắt chết người, Đàm Xuyên vừa lột vỏ sơn trà vừa tặc lưỡi: “Ta còn tưởng rằng chàng xưa này không bán tranh cơ đấy.”

Phó Cửu Vân đi qua cúi đầu cắn quả sơn trà đã bị ăn một nửa trong tay nàng, cố tình chăm chú nhai một lúc, mới nói: “Hôm nay khác với ngày thường, ta muốn những kẻ vai trên biết đến sự tồn tại của ta.”

Đàm Xuyên ngơ ngẩn nhìn bàn tay trống không của mình, cách nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Chàng, chàng lại định làm gì?”

Hắn không trả lời, về mặt sâu xa nhìn thoáng qua rừng trúc, quả nhiên một lát sau chất giọng chói tai chỉ thái giám mới có vang lên: “Công Tử Tề tiên sinh, thánh thượng có chỉ, mau ra lĩnh chỉ!”

Quả sơn trà Đàm Xuyên mới vừa lột vỏ rơi trên mặt đất, nàng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, lại bị hấn dè lại: “Đừng nhúc nhích, cứ ngồi yên đó.”

Hấn muốn tiếp cận hoàng tộc Thiên Nguyên?! Nàng nhìn chăm chăm hấn thật sâu, ai dè Phó Cửu Vân chẳng hề trả lời, chỉ nhàn nhã tự tại nhặt quả sơn trà nàng vừa làm rơi xuống đất, lột vỏ rồi ăn tiếp. Thái giám bên ngoài liên tục gọi ba lần, không thấy hồi âm, ước chừng có chút tức giận, giẫm lên lá trúc muốn xông vào rừng trúc.

Phó Cửu Vân bốc vài hột sơn trà trơn tuột, tùy tay ném vào rừng trúc, cũng không thấy có động tĩnh gì, thái giám bên ngoài lại xoay tới xoay lui sống chết không vào được, kêu khóc om sòm một phen rồi xám xịt bỏ đi. Đàm Xuyên ngạc nhiên nhìn hấn: “Ồ, chàng cứ thả hấn đi vậy sao?”

Hấn cười có chút gian tà, chậm rãi nói: “Vừa gọi đã ra đã chẳng phải cao nhân, dong nhân mới đúng.”

[dong nhân: người tầm thường]

“... Chàng tiếp cận hoàng tộc, là vì cái gì?” Nàng cảm thấy nàng biết rõ đáp án, nhưng vẫn muốn hỏi ra miệng, chính mình cũng không hiểu vì sao.

Phó Cửu Vân lắc lắc đầu, không trả lời vấn đề này. Ven rừng trúc có mấy cây trúc nhỏ mọc cao, trông tươi non mượt mát, hấn dùng tay vuốt ve, bỗng nhiên hứng khởi, khắc lên trúc ba chữ “Phó Cửu Vân”, cười nói: “Sau này cây trúc này cao lớn, tên của ta ước chừng cũng sẽ cao theo, để người khác biết rõ cây trúc này là của ta.”

Hấn hiềm khi nổi tính con nít, Đàm Xuyên cũng có chút buồn cười, sáp lại gần khắc tên mình lên một cây trúc khác, đắc ý hả hê: “Thế thì cây này là của ta.”

Hai người bọn họ ra tay hành hạ một loạt những cây trúc tươi non mới mọc ven rừng trúc, Đàm Xuyên không tranh đoạt được với hắn, đành phải ôm cứng cây trúc cuối cùng không buông, nhanh chóng khắc lên mặt trên hai chữ “Đàm Xuyên”, còn chưa kịp tuyên bố chính mình là chủ nhân, Phó Cửu Vân đã mạnh mẽ sắp lại, trăng trắng trơn khắc tên hắn bên cạnh tên nàng.

“Cây này chính là hai người chúng ta nhé.” Hắn nắm lấy nắm đấm Đàm Xuyên vừa hươ lên, bỗng nhiên quay đầu lại khe khẽ mỉm cười với nàng, “Cho dù mai sau người chết đi rồi, hóa thành tro bụi, dù sao vẫn còn vết tích chứng minh hết thảy đã từng tồn tại. Không phải tất cả đều hóa thành tro bụi.”

Đàm Xuyên quay mặt đi không nhìn hắn, đáy lòng không biết có tư vị gì, ma xui quỷ khiến, lại nhìn chăm chăm tên của hai người kẻ sát nhau trên cây trúc mà ngây ngốc. Phải, hắn nói không sai, cho dù mai sau thể xác không còn, hồn phách bị Vong Xuyên gột rửa, bỏ lại những thống khổ và tốt đẹp một đời này, khu rừng trúc này cũng chứng minh bọn họ đã từng tồn tại. Trúc xanh sẽ không nói dối, tên của hai người sánh đôi cùng một chỗ còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Nàng ngây người rất lâu, chợt vui chợt buồn, nhất thời mừng rỡ nhất thời chán nản, lại có chút như si như túy.

Những người thân đã ở hoàng tuyền, giờ phút này đang nặng nề trách móc nàng, hay là lấy đó làm vui vẻ? Nàng chưa từng có một khắc giống như lúc này, có một loại dục vọng muốn sống. Không phải là dục vọng nhất thời trước khoảnh khắc tốt đẹp, mà rõ ràng, là loại dục vọng nóng cháy tựa máu đào. Có lẽ thật sự giống như những gì Phó Cửu Vân đã nói, hắn muốn nàng được sống những tháng ngày hạnh phúc mà một cô gái bình thường nên có, chuyện cho tới bây giờ, chính nàng cũng mơ hồ có một loại nguyện vọng như vậy.

Biết rõ nguyện vọng ấy là không có khả năng, thế nhưng trái tim mong đợi cũng không phải giả. Nàng cứ như vậy bị kéo qua kéo lại, mơ tưởng trong ảo tưởng trốn tránh sự thật làm cho người ta đau đớn kia. Nàng mới nhận ra chính mình vẫn đang ảo tưởng, muốn cùng hắn nhìn rừng trúc này ngày càng thêm tươi tốt, cây trúc có khắc tên hai người ngày càng thêm cao, đến khi hai người tóc đã bạc phơ tới thăm nó, kể về những chuyện vĩnh viễn không mai một — ảo tưởng tốt đẹp biết bao, làm người ta lưu luyến quên về.

Đàm Xuyên có chút mệt mỏi khép lại cặp mắt, vùi trán vào lòng bàn tay, nàng không muốn tiếp tục suy nghĩ vì sao Phó Cửu Vân lại xuất hiện trong ảo tưởng của nàng, phẳng phất như đó là chuyện đương nhiên, ngoại trừ hắn những người khác đều không thể, ngay cả Tả Tử Thần cũng không thể.

Khỏi cần nghĩ nữa, cũng không thể nghĩ tiếp, nàng cảm thấy chuyện này thật sự làm nàng mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Chương 38: Lời mời của thái tử

Phó Cửu Vân nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, tựa cằm lên hõm vai nàng, cái gì cũng không nói. Nàng không còn phản kháng, mệt mỏi vô lực dựa vào hắn, giống như đã thua trận, tự mình giao nộp vũ khí đầu hàng.

“Nổi gió rồi, trở về nhé? Buổi tối ta làm thịt kho tàu.” Hắn thấp giọng nói, vỗ vỗ đỉnh đầu nàng.

Đàm Xuyên im lặng hồi lâu, bỗng nhiên hơi động đậy, trả lời như thể muốn trêu chọc hắn: “Bếp trưởng, ta không muốn ăn thịt kho tàu, muốn ăn món sớ trường của chàng cơ.”

Hắn lập tức vươn người nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt phân vân. Nàng ngạc nhiên nói: “Chàng nhìn cái gì?”

“Nhìn xem có nhà ai trong thôn trang nuôi dê, không phải muốn ăn món sớ trường của ta sao?” Hắn cười xảo quyệt khác thường, “Sớ trường của Cửu Vân đại nhân chính là nướng dê nguyên con. Ta đi trộm một con về nướng.”

“...” Đàm Xuyên hoàn toàn bó tay.

Cuối cùng cũng không nướng được dê, Phó Cửu Vân lại mua chút thịt bò, xắt thành những lát bằng lòng bàn tay, đặt trên vỉ sắt nướng kỹ, cho thêm chút dầu ăn và muối, tỏa hương bốn phía, Đàm Xuyên thiếu chút nuốt cả đầu lưỡi, quên cả khen ngon. Thật không ngờ, hắn thật sự biết nấu ăn, hơn nữa tay nghề còn vô cùng tốt.

Hai người còn chưa kịp tranh giành miếng thịt cuối cùng để phân thắng bại, chợt nghe bên ngoài rừng trúc truyền tới một tràng tiếng bước chân hỗn độn, tựa như có rất nhiều người muốn xông vào. Phó Cửu Vân tỉ mỉ lắng nghe, gật đầu cười nói: “Bị coi thường, không ngờ hoàng đế kia chỉ phái hai trăm người tới vây giết.”

Đàm Xuyên trong nháy mắt hiểu ra, đoán chừng là hoàng đế Thiên Nguyên cảm thấy thế diện bị tổn hại, thẹn quá hoá giận, dứt khoát phái nhân mã tới bao vây tiêu diệt hẳn. Phỏng chừng gây động tĩnh như vậy cũng là có ý thăm dò, xem thử vị cao nhân trong truyền thuyết này đến tột cùng là “cao” tới cỡ nào. Nàng thừa dịp Phó Cửu Vân lắng tai nghe động tĩnh, vội vàng đoạt lấy miếng thịt bò cuối cùng nhét vào miệng, nhồm nhoàm nói không rõ tiếng: “Chàng gây chuyện, tự chàng giải quyết.”

Phó Cửu Vân nhéo mặt nàng một cái: “Lát nữa tính sổ với nàng.”

Hắn tiện tay cầm một hòn đá nhỏ ném ra, vừa rơi xuống đất liền hóa thành thiên binh thiên tướng lấp lánh ánh vàng, mỗi kẻ đều cao gấp ba người thường, vừa bước tới ven rừng trúc, đã dọa cho đám binh lính bên ngoài nhao nhao lùi lại. Không lâu sau, một con bò câu nhỏ trắng như tuyết chậm rãi bay ra từ rừng trúc, lượn hai vòng trước mặt tướng sĩ dẫn đầu, đáp xuống trong tay hắn, lại hóa thành một tờ giấy trắng, mặt trên chỉ viết hai chữ: Mời về.

Hai trăm nhân mã thoáng chốc mất hết sĩ khí, chưa đánh đã thua mà bỏ đi.

Tục ngữ nói, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba, Đàm Xuyên vốn tưởng rằng hoàng đế Thiên Nguyên sẽ phái thêm nhiều người tới vây giết, ai biết đợi liền mười ngày, chẳng thấy vây giết gì, lại nhận được một bức thư màu xanh nhạt phía ngoài rừng trúc, dùng mũi tên găm trên một cây trúc.

Gỡ xuống nhìn qua, dấu ấn trên đó làm nàng lập tức nhướn mày —— là thái tử Thiên Nguyên quốc.

Mở thư ra, hai chữ mở đầu lại khiến lòng nàng lập tức trầm xuống —— ” Đế Cơ Đại Yến, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ? Ngày mười lăm, Hạo Thiên lâu, mong nàng có nhã hứng, cùng ngắm trăng uống rượu.” Đề cũng không đề Phó Cửu Vân, đối phương căn bản chính là nhắm vào nàng, cũng đã sớm biết nàng cùng Phó Cửu Vân ở cùng một chỗ.

Có lẽ nàng sớm biết rằng ngày này sẽ tới, lần đó không thể giết chết thái tử, gã chỉ cần điều tra kĩ lưỡng một phen, là có thể tra ra thân phận thật sự của nàng. Nhưng điều làm nàng còn kinh ngạc hoang mang hơn, không phải là thân phận bị nhìn thấu, mà là trong phong thư còn đính kèm một thứ khác.

Đó là một mảnh lụa nhỏ cỡ lòng bàn tay, màu tím, dùng chỉ tối màu thêu lên những hoa văn hình mây chi chít.

Trong số những người nàng biết, chỉ có Tả Tử Thần mới mặc y phục màu này, chỉ có hắn, không còn người thứ hai.

Đàm Xuyên xé bức thư thành nhiều mảnh nhỏ, trái tim trong lồng ngực khi thì siết chặt khi thì buông lỏng, thân thể phảng phất như đang chìm dần trong một thứ chất lỏng đặc quánh. Cơ hồ là bản năng, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía phòng ngói sau rừng trúc, trước phòng ngói vắng vẻ trống không, nàng đứng sững hồi lâu, mới nghĩ ra Phó Cửu Vân hẳn là đang làm cơm trong phòng bếp, bây giờ việc nấu nướng đều do hắn phụ trách.

Nàng đứng trước rừng trúc nghĩ thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi bắp thịt trên cằm cổ cũng bắt đầu mỗi nhừ phát đau.

Gió to thổi qua rừng trúc, những phiến lá tới tấp rơi xuống, Đàm Xuyên đột nhiên động đậy, tựa như giật mình bừng tỉnh, nhét mảnh vải vụn vào trong ngực, xoay người trở lại.

Mười lăm tháng tám, trăng sáng gió mát, gió đêm mang theo hương hoa quế ngọt ngào. Đây là ngày lành để gia đình sum họp, nâng chén ngắm trăng. Đàm Xuyên ở ngoài rừng trúc đốt chút giấy vàng, còn có bánh Trung Thu và hũ rượu làm bằng giấy bạc có bán trong thôn trang, nàng đều cho cả vào trong chậu thiêu.

Ánh lửa nhảy nhót, trên mặt nàng lộ vẻ bi thương hiềm thấy, ngay cả mãnh hổ gần đây luôn quần quít lấy Phó Cửu Vân cũng yên lặng nằm bên chân nàng, không hề làm ồn.

“... Có lẽ ta sẽ không bao giờ gặp lại các người.” Nàng trầm giọng nói, đưa tay sờ sờ túi Càn Khôn da trâu, hồn đăng đã bị thấp lên một tinh phách bỗng trở nên nặng trĩu, “Chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, nhưng bất kể thế nào, ta nhất định sẽ thấp sáng hồn đăng.”

Tiếng gió xạc xào thổi, không có người trả lời nàng. Quay đầu nhìn thoáng qua, trong phòng Phó Cửu Vân vẫn sáng đèn, hẳn là đang vẽ tranh. Đến lúc phải đi rồi. Đàm Xuyên sờ sờ đầu mãnh hổ, cười một chút: “Người đi cùng chàng, đừng theo ta nữa.”

Mãnh hổ cực kỳ không cam lòng gầm nhẹ, tuy nói nó bị Phó Cửu Vân dùng miếng ngon mua chuộc, nhưng nó vẫn là một linh thú rất có khí phách, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ chủ nhân chân chính.

“Được rồi, đi mau!” Đàm Xuyên đẩy nó một cái, “Mày ở lại chàng có lẽ sẽ không phát hiện điều gì, đừng làm ta vướng chân vướng tay.”

Mãnh hổ tủi thân che mặt, qua kẽ móng vuốt nhìn thấy nàng thực sự bỏ đi, đến cả nước mắt cũng sắp chảy ra, nức nở nghẹn ngào chạy về ngồi dưới cửa sổ của Phó Cửu Vân khóc tu tu, khóc tới mức Phó Cửu Vân không thể không mở cửa, thở dài: “Mùa xuân qua rồi mà nhỉ, chẳng lẽ lão hổ cũng động dục vào mùa hè?”

Dưới cửa sổ chỉ có mãnh hổ ngồi chồm hổm nước mắt nước mũi rào rào như mưa, hẩn ngẩn người: “Chủ của mày đâu?”

Mãnh hổ đương nhiên không nói chuyện, Phó Cửu Vân chợt cảm thấy kinh hãi, phóng mắt nhìn lại, trong rừng trúc tĩnh mịch tối đen, gió đêm ủa tới, bóng người lờ mờ phải ở trong rừng đốt tiền giấy, đã sớm biến mất từ lâu.

Hạo Thiên lâu nằm ở thành Đông, khác với Thanh Phong lâu chuyên về các món ngon, đây là một quán rượu thuần túy, chỉ những người mê rượu mới thích tới nơi này. Mười lăm tháng tám, phần lớn các tiệm cơm quán rượu trong thành đều đóng cửa từ sớm, chỉ riêng nơi đó vẫn đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng.

Đàm Xuyên một thân áo trắng thướt tha bước vào Hạo Thiên lâu, thoáng chốc thu hút bao nhiêu ánh mắt dõi theo.

Thái tử ở ngay trước mắt, từ lần trước ám sát gã không thành, đã mấy tháng trôi qua, gã chẳng thay đổi chút nào, chỉ trừ khuôn mặt xanh xao giống như người chết. Lần này đi cùng gã còn có một người thanh niên, mặt mày xinh đẹp, vẻ mặt tươi cười, thậm chí tươi cười còn có chút ngại ngùng, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ nảy sinh thiện cảm muốn thân cận.

“Đế Cơ quả nhiên là người trọng tình nghĩa.” Thanh niên xa lạ kia mỉm cười nói, “Tại hạ Đình Uyên nhị hoàng tử Thiên Nguyên, có thể cùng Đế Cơ Đại Yến nổi danh khuynh thành uống rượu ngắm trăng, tại hạ vinh hạnh vô cùng.”

Đàm Xuyên lạnh nhạt nói: “Hôm nay tới, chỉ sợ không phải là uống rượu ngắm trăng đơn giản vậy chứ?”

Lười chẳng muốn đùa giỡn cùng bọn hắn, nàng dứt khoát nói thẳng.

Đình Uyên lại cười không nói, rót một chén rượu đẩy tới trước mặt nàng, tự mình nâng chén lên cao: “Ta xin kính Đế Cơ một chén, Đế Cơ thủ đoạn cao minh, làm việc quyết đoán, gan dạ kinh người, thực khiến đáng mày râu như ta bội phục không thôi.”

Xem thử thứ trong chén, màu đỏ sậm như máu, lại tỏa hương bốn phía, hẳn là rượu ngon ừ từ nho. Đàm Xuyên dùng tay che miệng chén, từ chối: “Xin thứ lỗi, ta không giỏi uống rượu, đành phải phụ ý tốt của nhị hoàng tử rồi.”

Thái tử ngồi đối diện tựa như một kẻ đầu gỗ, chẳng hề động đậy, thật là kỳ quái, chẳng phải gã gọi nàng tới sao? Sao lại để cho một mình nhị hoàng tử chit chit oa oa nói chuyện?

Đình Uyên thuận theo ánh mắt nàng liếc nhìn thái tử một cái, có vẻ hơi ngại ngùng, nhẹ giọng nói: “Bây giờ ngẫm lại, quốc sư hội tụ âm hồn giúp thái tử vá lại đầu, định dùng kế dẫn rắn ra khỏi hang, thật đúng là nhảm chán, Đế Cơ làm việc tất nhiên rất tự tin, sao có thể bị mấy mưu mẹo này mê muội. Ta đoán, nếu trong thư không đính kèm xiêm y cổ nhân của Đế Cơ, nhất định hôm nay ngươi sẽ chẳng tới đâu? Đã tới đây rồi, Đình Uyên chỉ có một chuyện muốn hỏi, đầu và hồn phách thái tử bây giờ ở đâu? Còn xin Đế Cơ vui lòng cho biết.”

Chén rượu dưới tay áo nhất thời bị lật đổ, rượu hắt lên váy trắng của nàng, tựa như máu tươi thấm đẫm một vùng. Đàm Xuyên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chằm chằm thái tử sắc mặt quý dị, trong lòng hết lần này tới lần khác cảm thấy như sóng to gió lớn gội xuống.

Là thật hay giả? Trong lúc nàng không biết thái tử đã bị người ta cắt đầu, ngay cả hồn phách cũng lấy đi?

Đây là sự thật làm cho người ta chấn động cỡ nào! Nàng tốn bao tâm sức chuẩn bị kỹ lưỡng, lại thất bại trong gang tấc, vốn định án binh bất động im ắng một thời gian, ngờ đâu thế sự vô thường, kẻ thù lẽ ra phải chết dưới tay nàng lại bị người khác giết mất. Lúc này nàng nên mừng rỡ, hay là nên tiếc nuối?

Đình Uyên thấy nàng nhú mày không nói, lại nói tiếp: “Quốc sư và ta có cùng một ý, chỉ cần Đế Cơ chịu giao hồn phách thái tử, cổ nhân của ngươi sẽ trả lại cho ngươi, chúng ta chẳng hề muốn làm người khó xử.”

Đàm Xuyên hơi chấn động, chỉ vào thái tử, thấp giọng nói: “Hắn, chết thật rồi sao?”

Đình Uyên không trả lời, nâng tay vỗ nhẹ lên lưng thái tử, đầu thái tử đang yên ổn gắn trên vai ngay lập tức lặn lông lốc trên bàn, xô vào hũ rượu vỡ tan tành. Cho tới khi lặn đến gần Đàm Xuyên, nàng mới phát hiện kia chẳng qua là một khối gỗ dẻo thành cái đầu rỗng ruột, trong đầu gỗ dùng chú phù phong ấn rất nhiều âm hồn, mới có thể khiến cho xác chết thái tử có thể hoạt động nói chuyện.

37. Chương 39

Trong quán rượu thoáng chốc trở nên cực kỳ an tĩnh, không biết qua bao lâu, đột nhiên có người tê tâm liệt phế hét lên một tiếng: “Đầu rơi!” Mọi người bấy giờ mới như bừng tỉnh mộng, vừa lặn vừa bò gào khóc chạy khỏi cửa.

Đình Uyên thở dài cười cười, có chút oán trách: “Nhìn huynh xem, lần này phiền toái lớn rồi.”

Hắn lấy từ trong ngực một lá bùa vuông vắn, ném nhẹ về phía cây nến, lá bùa cuốn quanh trên ngọn lửa nhỏ, cũng không rơi xuống. Ngay sau đó, bóng tối ập tới bao phủ, bóng tối kia giống như một hình thể di động, lướt ngang qua Hạo Thiên lâu, chỉ trong nháy mắt, dị tượng biến mất, quán rượu vốn đang huyền ảo bỗng nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh, an tĩnh tới mức quý dị.

Sau lưng Đàm Xuyên thấm đẫm mồ hôi lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy tất cả mọi người đều duy trì tư thế chạy ra ngoài, ngay đơ tại chỗ chẳng khác nào pho tượng. Nàng không khỏi cảm thấy ghen hòng, xem ra nàng chẳng những xem thường quốc sư Thiên Nguyên, mà còn đánh giá thấp cả nhị hoàng tử bí hiểm này nữa.

Đình Uyên nhặt khối đầu gỗ lên, đặt lại trên vai thái tử, nhẹ lời: “Ta ghét nhất là mấy thứ thần tiên ma quái này, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Cứ cố định bọn họ một lát, chờ quốc sư tới xử lý là ổn thôi.”

Đàm Xuyên len lén chà xát lòng bàn tay vào quần áo, tay nàng đầm mồ hôi, nàng phát giác chính mình đã gặp phải thử thách gay go nhất từ khi lọt lòng tới nay.

Trước khi tới nói cho cùng nàng vẫn ôm trong lòng một tâm lý cầu may, Tả Tử Thần nói thế nào cũng là kẻ tu tiên từ nhỏ, không đến mức dễ dàng bị người ta bắt được như vậy, nhưng lúc này xem ra, đó quả nhiên là một ý nghĩ cầu may quá rồi.

Chương 39: Quốc sư (Phần 1)

Nhất thời lại nghĩ tới việc Phó Cửu Vân đánh cược cùng Mi Sơn Quân, thắng thì có được lai lịch quốc sư, hành động này lúc ấy chỉ thấy ngạc nhiên, bây giờ nghĩ lại lại khiến nàng có một loại cảm giác kinh tâm động phách. Thái tử chết chẳng lẽ là do chàng? Cắt đầu đoạt hồn phách, một biện pháp quá mức cực đoan, ngoại trừ muốn thấp sáng hồn đăng, hồn phách con người chẳng dùng được vào việc gì khác. Mà chuyện hồn đăng nàng mang bên người, cũng chỉ có Phó Cửu Vân biết.

Chàng đã giết thái tử, có lẽ còn có ý định đối phó quốc sư, có điều nhận ra đối phương không dễ đối phó, cho nên mới tìm Mi Sơn Quân đòi lai lịch quốc sư? Lai lịch quốc sư chắc chắn không đơn giản, cho nên chàng mới từ bỏ kế hoạch bí mật ám sát, mà đổi thành cố gắng tiếp cận hoàng tộc Thiên Nguyên một cách công khai?

Chàng... Chàng thật sự xuất thủ thay nàng báo thù ư?

Cổ tay run lên nhẹ, nàng kiệt lực tỏ ra ung dung thản nhiên, thanh âm bình tĩnh: “Trước đó, ta muốn gặp vị cố nhân kia đã.”

Đình Uyên cười dài đứng dậy: “Mời đi theo ta.”

Bên dưới Hạo Thiên lâu năm trăm thước có một tòa cung điện bí mật, dọc theo những bậc thang bằng đá gấp khúc đi xuống dưới, bóng tối sâu hun hút làm cho người ta hoảng sợ.

Đình Uyên đưa giá cầm nến trong tay cho Đàm Xuyên, nói: “Công Tử Tề tiên sinh vang danh thiên hạ bỗng nhiên tới Cao Đô, hẳn là vì Đế Cơ người? Phụ hoàng phái hai trăm người tới vây giết, cũng không thu hoạch được gì, người này nhất định rất lợi hại. Ta to gan phán đoán, liệu có phải Công Tử Tề tiên sinh giúp người một tay trong chuyện của thái tử?”

Đàm Xuyên hờ hững nói: “Ai biết được? Nhị hoàng tử có thể tận lực nghĩ thêm vài khả năng, dù sao đoạn đường này vắng vẻ, rất nhàm chán.”

Đình Uyên cười cười, hoàn toàn không để bụng: “Vị cố nhân kia của Đế Cơ trong lúc ám sát quốc sư thất thủ bị bắt, tuy có hơi lỗ mãng, nhưng lá gan quả không nhỏ, tính tình cũng rất quật cường, ta thật không ngờ, hoàng tộc Đại Yên ai ai cũng đều rất có cốt khí, làm người ta phải kính nể.”

Bàn tay cầm nến của Đàm Xuyên chợt siết chặt, nếu người đó thật sự là Tả Tử Thần, có nên cứu hay không? Cứu bằng cách nào? Có một quốc sư nông sâu khó dò, còn có vị hoàng tử thông minh tuyệt đỉnh này, bắt cứ người nào cũng lợi hại hơn nàng gấp mấy lần. Nàng chỉ có thể tận lực trì hoãn, mong sao trong thời gian ngắn có thể tìm ra sơ hở của bọn họ.

Đình Uyên bỗng nhiên dừng lại giữa bậc thang, nàng không hiểu nên quay đầu lại nhìn hắn, lại thấy hắn cười có phần quỷ dị, tỉ mỉ đánh giá nàng từ trên xuống dưới. Đáy lòng Đàm Xuyên vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, hỏi hắn: “Nhị hoàng tử có gì muốn nói sao?”

Hắn cúi đầu xuống, khẽ nói: “Không, ta chỉ đang nghĩ, kế hoạch của Đế Cơ rất chu toàn, tiếc là thực lực không đủ, không thể giết chết quốc sư, thật là đáng tiếc.”

... Thế là có ý gì?

Đàm Xuyên chỉ thấy tim đập dồn dập, cố ý cười nói: “Cũng không nhất định, các người không sợ ta không tuân thủ lời hứa sao?”

Hắn cũng cười: “Chuyện sau này, ai mà biết được?”

Rốt cuộc không ai nói thêm gì, đi đến tận cùng bậc thang, đó là cửa chính của cung điện ngầm. Trước cửa có một đoàn yêu thú dữ tợn quanh thân rực lửa đang nằm bò ra ngủ, thấy hai người đi tới, liền lắc la lắc lư đứng dậy, cực kỳ kiêu ngạo vênh cao đầu, không để bọn họ vào mắt.

Đình Uyên chấp tay: “Đế Cơ, mời vào. Cố nhân và quốc sư đều chờ ở bên trong.”

Nàng đi vòng qua yêu thú, đầu ngón tay vừa chạm vào cửa đá, nó liền lặng yên không tiếng động mà mở ra, làm cho nàng lắp bắp kinh hãi. Đình Uyên nhú mắt cười: “Thế mới nói, ta ghét nhất mấy thứ thần tiên ma quái này. Đế Cơ tự mình bảo trọng.”

Trong cung đèn đuốc sáng trưng, giường đá ghế đá không thiếu thứ gì, kiểu dáng xa hoa nhưng vẫn toát ra một hơi thở âm u lạnh lẽo. Đàm Xuyên vừa nhìn vừa đi, theo bản năng lấy tay nắm nắm túi Càn Khôn da trâu, hồn đăng vẫn ở bên trong, đây có lẽ là phần thắng duy nhất của nàng. Nàng phải tìm cách chọc giận lão, khi người ta tức giận là lúc dễ lộ ra sơ hở nhất, chỉ cần quốc sư có thể lộ ra chút nào sơ hở, thì nàng vẫn còn hi vọng bắt lão thấp sáng hồn đăng.

Cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, vang vọng từng đợt giữa nơi cung điện hoang vắng này, trái tim Đàm Xuyên như bị thứ gì siết chặt, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch.

Một thanh âm khàn đục lạnh lùng vang lên: “Hồn phách thái tử rốt cuộc ở đâu? Có chịu nói hay không?”

Tiếng thét chói tai trở nên yếu dần, sau cùng biến thành tiếng nức nở, nghe lại không giống giọng của nam nhân, dường như là một nữ tử. Đàm Xuyên cất bước chạy, vạch tung tầng tầng lớp lớp màn lụa lạnh lẽo, chỉ thấy chính giữa điện đặt một bàn đá hình người, trên đó trói một nữ tử y phục tím. Một nam tử tóc bạc lẳng lặng ngồi trước bàn đá, trong tay nắm một quả tim người đỏ tươi còn đang đập, khi thì siết chặt khi thì buông lỏng. Tiếng gào thét của nữ tử kia cũng theo từng động tác của lão mà chột mạnh chột yếu, có vẻ như sắp tắt thở đến nơi.

Có lẽ là nghe thấy có người lạ tới, lão chậm rãi xoay người, đối diện thẳng với đôi mắt Đàm Xuyên. Mái tóc dài của lão đã bạc phơ như tuyết, khuôn mặt lại trẻ đến không ngờ, ngũ quan bình thường, song giữa hai lông mày lại tràn đầy u ám, làm người ta không rét mà run.

Lão quan sát từ trên xuống dưới một phen, thanh âm khàn khàn lần nữa vang lên: “Đế Cơ Đại Yến?”

Người này tất nhiên chính là quốc sư Thiên Nguyên, Đàm Xuyên còn chưa kịp nói chuyện, người áo tím bị trói chặt trên bàn đá nghe thấy hai chữ “Đế Cơ” lại run rẩy một trận, giãy giụa ngắc đầu, nhìn chằm chằm nàng đầy oán hận, thì thào: “Người tới... Sao lại là người?”

Trái tim Đàm Xuyên chột buông lỏng, ngay sau đó lại bị nhắc lên, chỉ một thoáng đã thấy hoa đầu chóng mặt. Sao lại là Huyền Châu? Sao có thể là Huyền Châu?! Nghìn tính vạn tính, tính đủ mọi đường cũng không tính nổi người bị nhốt ở đây lại là Huyền Châu!

“Mời ngồi.” Quốc sư chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình tĩnh mà còn lịch sự nhường chỗ ngồi cho nàng, “Thật không ngờ Đế Cơ Đại Yến còn nhỏ tuổi như vậy, tuổi nhỏ mà hành sự tàn nhẫn, khiến người ta bội phục.”

Đàm Xuyên liếc nhìn Huyền Châu một cái, không nói gì, im lặng ngồi xuống ghế đá. Lại thấy trong tay quốc sư còn nắm quả tim người đang đập loạn kia, trên tay áo nhuốm đầy máu tươi, tình cảnh này quả thật vô cùng kỳ dị, nàng chỉ thấy lồng ngực như bị thứ gì đè nặng, hô hấp có chút khó khăn.

Quốc sư ngồi đối diện nàng, vẻ mặt hờ hững: “Ta gần đây vẫn suy nghĩ, có lẽ nên thay đổi cách nhìn về hoàng tộc Đại Yến. Vua Bảo An phụ hoàng ngươi nhu nhược ích kỷ, không ngờ lại sinh được mấy người con có cốt khí. Ngay cả công chúa nước chư hầu mà còn kiên cường tới cỡ này, trùng oản tâm thuật của ta, còn có thể ngang ngạnh nhiều ngày như vậy. Hoàng tộc Đại Yến, quả không hổ từng được mệnh danh Thiết Huyết Thụ Yến.”

[oản tâm: khoét tim]

[Thiết Huyết Thụ Yến: nôm na là Nước Yến kiên cường]

Đàm Xuyên không thốt nổi một lời. Kẻ ngồi đối diện nàng đây, chính là quốc sư Thiên Nguyên, một nam nhân hoàn toàn khác so với tưởng tượng của nàng.

Từ lâu trước kia đã được nghe đến uy danh của quốc sư Thiên Nguyên, tinh thông các loại dị thuật, đối nhân xử thế trầm ổn tiếu lộ như vàng, nàng từng nghĩ kẻ này hẳn phải là một ông lão kín đáo chặt chẽ mang vẻ mặt tang thương, ngờ đâu lão ta tuy đầy đầu tóc bạc, dung mạo lại trẻ trung dị thường, trông vào chỉ thấy bí hiểm, nhìn không ra hỉ nộ, quả thật khiến người ta sợ hãi.

Quốc sư không để ý nàng vẫn trầm mặc, tiếp tục nói: “Thiên Nguyên diệt Đại Yến, nhất thống Trung Nguyên chỉ là xu thế tất yếu. Đế Cơ không buông bỏ được quốc thù gia hận, cũng là lẽ thường. Ta thấy

người tuổi nhỏ, trong lòng có chút không nỡ, chỉ cần người giao ra hồn phách thái tử, ta sẽ thả cho các người một con đường sống, không truy cứu nữa.”

Đàm Xuyên hít một hơi thật sâu, lát sau mới thấp giọng nói: “Người thả nàng ta trước, nàng không biết gì cả.”

Quốc sư nâng tay ném trái tim kia ra, nháy mắt liền nhập vào trong ngực Huyền Châu, ước chừng là đau đớn quá mức, Huyền Châu thở hổn hển vài tiếng rồi ngất xỉu. Vòng sắt kẹp chặt tay chân nàng ta trên bàn đá “leng keng” vài tiếng rồi rút lại, nàng ta mềm nhũn ngã gục xuống đất, vô cùng thê thảm.

Đàm Xuyên sửa sang lại y phục, suy tư chốc lát, nói thẳng: “Trước khi tới Thiên Nguyên, ta sớm đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, chưa hề nghĩ tới chuyện còn sống mà rời đi. Người cứ thế tin rằng ta sẽ nguyện ý giao ra hồn phách thái tử, tìm một con đường sống sao?”

Quốc sư nhìn nàng thật sâu, đột nhiên nói: “Đế Cơ, dù cho người giết Tả tướng, giết thái tử, thậm chí giết ta, giết hoàng thượng, tình thế của các quốc gia Trung Nguyên cũng sẽ không có gì thay đổi. Hoàng tộc Thiên Nguyên quốc ta mang trong mình dòng máu thượng cổ yêu ma, đã định trước sẽ nhất thống thiên hạ, gây dựng một đại địa Trung Nguyên hùng mạnh thịnh vượng hơn. Tả tướng của Đại Yến các người là một kẻ thức thời, thấy được sự mục nát của Đại Yến, cũng hiểu được sự hùng mạnh của Thiên Nguyên. Ông ta chẳng qua chỉ lựa chọn con đường đúng đắn nhất, thậm chí không màng danh lợi. Người có lập trường gì mà vì thù riêng giết ông ta trút hận?”

Đàm Xuyên cười cười, thấp giọng nói: “Ta không cần giải thích với người, giống như người cũng không cần giải thích với ta vì sao phải tôn thờ yêu quái. Người có lập trường gì mà trách cứ ta?”

“Giữa yêu với yêu không có nghi kỵ ngờ vực tính toán lẫn nhau.” Quốc sư lấy ra một tấm khăn lụa, lau sạch sẽ vết máu trên tay, “Thái tử chính là bởi đơn thuần dễ dàng tin người khác, mới có thể mắc bẫy của người. Bây giờ đại thế đã thành, ngay cả khi hoàng tộc Thiên Nguyên bị người giết sạch chẳng còn ai, thiên hạ vẫn sẽ thuộc về Thiên Nguyên như cũ. Mọi chuyện người làm, sẽ chỉ khiến cho người và những người khác thêm thống khổ, không có ý nghĩa gì.”

Nàng khẽ gật đầu, hờ hững nói: “Không sai. Ta mong sao Thiên Nguyên các người sớm đạt được ý nguyện lớn lao, từ đó về sau yêu ma tàn sát bừa bãi, vĩnh viễn không có một ngày bình yên.”

Ánh mắt quốc sư chợt lóe lên, dường như đã tức giận.

“Người ngẩng đầu, ” giọng nói khàn đục của lão giống như âm thanh của giấy ráp cọ xát trên mặt đất, quả thực rợn người, “Người ngẩng đầu lên, nhìn ta.”

Nàng giận dữ ngẩng đầu hoàn toàn không sợ hãi, vừa mới chống lại đôi mắt lạnh lẽo yêu dị của lão, nàng liền thấy lồng ngực chợt lạnh, tựa như bị một thanh đao băng mỏng sắc bén nhẹ nhàng xỏ xuyên. Không có đau đớn, còn chưa kịp cảm thấy đau đớn, nàng chỉ thấy nơi nào đó trong ngực tựa hồ trở nên trống rỗng, mất đi một thứ vô cùng quan trọng.

Mà thứ đó, giờ phút này rõ ràng đang bị quốc sư nắm trong lòng bàn tay —— trái tim nàng, trái tim đầm đìa máu tươi, đang nảy lên một cách dữ dội. Lão dùng móng tay cắt nhẹ trên bề mặt, Đàm Xuyên chỉ cảm thấy ngực đau đớn như bị xé rách, cơ hồ muốn ngất lịm, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng.

“Đế Cơ, ta không thích tranh luận với trẻ con. Bây giờ, người thành thành thật thật nói cho ta biết, hồn phách thái tử để ở đâu?” Lão thổi một hơi vào trái tim kia, nàng lại cảm thấy như ngàn vạn lưỡi đao lạnh buốt cắm vào trong ngực, bình sinh chưa bao giờ chịu qua nỗi đau đớn nào như vậy, thế nhưng lại không thể ngất đi, càng đau đớn, ý thức càng thêm tỉnh táo.

Đàm Xuyên siết chặt góc áo, móng tay từng ngón nứt toác cả ra, dùng hết thấy sức lực toàn thân chống chọi với nỗi đau đớn đáng sợ này, đột nhiên cười lạnh một tiếng, run giọng nói: “Được! Có thái tử một nước chôn cùng ta, ta cũng không chịu thiệt!”

Quốc sư im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nâng tay ném trái tim kia trở lại ngực nàng, đôi mắt lạnh lẽo mơ hồ mang theo vẻ kính phục, những kẻ chịu đựng oán tâm thuật mà còn có thể nói chuyện, thật sự không nhiều. Nữ nhân lại càng ít ỏi.

“Ta biết người quen biết Công Tử Tề, cũng biết rõ hẳn rất có bản lĩnh, cho nên người cái gì cũng không sợ, cho rằng hẳn sẽ đến cứu người.” Lão khàn khàn cười, “Không bằng chúng ta hãy đánh cược, cược xem trước khi hẳn xông vào tòa cung điện ngầm của ta cứu người ra, ta có thể hỏi được tằm tích hồn phách thái tử từ miệng người hay không.”

Đàm Xuyên chậm rãi liếm vết máu trên bờ môi, đều là do chính nàng vừa mới cắn. Nàng yếu ớt cười một tiếng: “Nếu thế, ta thắng chắc rồi.”

Quốc sư ra ngoài, cửa đá của tòa cung điện bị phong ấn đóng kín, hết thấy đều trở về trạng thái tĩnh mịch khi trước. Đàm Xuyên không còn chút sức lực ngồi phịch xuống ghế đá, xoay cái cổ cứng ngắc quan sát xung quanh, được lắm, không cửa sổ không cửa ra vào, không nước uống không đồ ăn, an tĩnh tới mức chẳng khác nào một phần mộ. Người bình thường bị nhốt trong đây ba ngày, không cần đến cực hình gì, chỉ sợ cả tám đời tổ tông nhà mình cũng muốn gọi đến ấy chứ.

May mà nàng có bảo bối túi Càn Khôn da trâu.

Đàm Xuyên từ túi Càn Khôn lấy ra hai cái chần, một cái trải lên giường đá, một cái dùng để đắp. Lại lấy ra bánh ngọt và túi nước, ăn chút ít cho đỡ sợ, tiện thể suy nghĩ kỹ lưỡng xem tiếp theo sẽ xử lý thế nào. Lúc Huyền Châu từ cơn hôn mê tỉnh lại, đập vào mắt chính là hình ảnh nàng nửa nằm trên giường đá, trong miệng nhồi đầy bánh ngọt.

Thấy ánh mắt nàng ta hết sức tàn nhẫn oán độc, lại đặc biệt là lúc mình đang uống nước, Đàm Xuyên rất tốt bụng đưa cho nàng ta một túi nước: “Muốn uống à?”

Huyền Châu không nói một lời đoạt lấy túi nước, ngửa đầu uống một mạch hơn phân nửa, bị sặc liên tục ho khan, làm ướt cả tóc và vạt áo, so với lúc trước còn thê thảm hơn vài phần. Chờ nàng ta dần dần ngừng ho, Đàm Xuyên mới nói: “Được rồi, Huyền Châu. Cho ta biết vì sao lại là người ở đây.”

Góc áo gửi kèm trong thư làm nàng tưởng rằng đó là Tả Tử Thần, bởi vì chỉ có hắn mới mặc y phục tím, ai biết vị tỷ tỷ này yêu ai yêu cả đường đi, lại cũng mặc nguyên một cây tím trên người. Nếu như... Nếu như biết trước là nàng ta, nàng có lẽ đã không tới để chịu khổ, để mặc nàng ta tự sinh tự diệt cho khỏe.

38. Chương 40

Chương 40: Quốc sư (Phần 2)

Huyền Châu lạnh nhạt nói: “Thế sao người lại ở đây?”

“Nghe nói người đi ám sát quốc sư, chẳng lẽ người đột nhiên có ý thức hận nước thù nhà, cho nên muốn báo thù?” Đàm Xuyên không để ý nàng ta, nói ra một lý do mà chính nàng cũng thấy buồn cười.

“Hận nước thù nhà cái gì!” Huyền Châu cười rộ lên, “Ta làm quái gì có nước có nhà gì chứ! Ta sao sánh được với người từ khi còn nhỏ đã được ngàn vạn người yêu thương cưng chiều, nhà của ta bị diệt, phụ mẫu đều chết cả ta còn muốn vỗ tay khen hay ấy chứ!”

Đàm Xuyên nghiêm mặt nói: “Vậy để ta đoán thử xem. Chắc hẳn là vì Tả Tử Thần, hẳn đã giết thái tử? Sau đó muốn giết quốc sư? Người thế là cũng phải chen một chân vào, cố ý thất bại, chính là vì muốn hẳn cùng người diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Không phải! Câm miệng!” Huyền Châu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt đầy tơ máu, có vẻ vừa tiêu tụy, lại vừa u ám. Nàng ta nhìn chằm chằm Đàm Xuyên, thậm chí ánh mắt còn mang vẻ oán hận, một lát sau, lại quay mặt sang chỗ khác.

“Ta biết rõ trong lòng chàng muốn gì, cả ngày buồn bực không vui, thường xuyên viết tên của quốc sư và thái tử trên giấy. Ta cũng biết rõ trong lòng chàng luôn cảm thấy chàng còn nợ người, chưa kịp giết thái tử, gã đã bị người ta giết, vậy thì chỉ ít giết quốc sư. Kỳ thật món nợ này căn bản không cần chàng phải trả! Chàng căn bản không thiếu nợ người cái gì! Ta tới thay chàng hoàn thành tâm nguyện là được, cuối cùng

chàng sẽ biết, ai mới là người tốt với chàng nhất. Huống chi, Thiên Nguyên diệt Đại Yển, ta giết quốc sư còn danh chính ngôn thuận hơn chàng, người thì biết gì chứ?! Không tới phiên người nói xằng bậy!”

Đàm Xuyên im lặng nhìn nàng ta, ánh mắt từ bờ vai thẳng tắp quật cường của nàng ta, rồi đến cả góc áo tím nhuộm đầy máu đỏ. Kiểu dáng bộ y phục tím nàng ta đang mặc giống y chang Tả Tử Thần, chỉ có điều có thêm chiếc đai lưng nữ tử thắt ngang eo. Làm như cảm giác được ánh mắt nàng, Huyền Châu hơi co người lại: “Nhìn cái gì? Người còn chưa nói tại sao người tới lại là người!”

Đàm Xuyên bỗng bật cười, thấp giọng nói: “Được rồi, Huyền Châu, người luôn luôn liều mạng hơn cả ta tưởng tượng. Nếu ta là Tả Tử Thần, không chiều theo ý người quả thực thiên lý khó dung.”

“Không cần người an ủi ta!” Huyền Châu hung hăng quay lưng lại, sau một khắc lại nước mắt như mưa. Nàng đợi ba ngày, bị hành hạ chết đi sống lại ròng rã ba ngày, mỗi một khắc mỗi một khắc dưới đáy lòng đều không ngừng gào thét gọi tên Tả Tử Thần, ngóng trông hắt tới cứu mình. Thế nhưng cửa mở, người tiến vào lại là nữ nhân nàng không muốn thấy nhất.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng như lúc này. Vẫn tranh, vẫn đoạt, tự lừa dối mình rằng trong lòng Tả Tử Thần hẳn là vẫn có chút ít khoảng trống dành cho nàng. Ý nghĩ tự lừa dối mình này trong ba ngày đã mất dần hầu như không còn, trong nháy mắt nhìn thấy Đàm Xuyên kia liền triệt triệt để để vỡ tan tành.

Nàng ở trong lòng hắn, ước chừng ngay cả một cọng tóc cũng chẳng thể nào lưu lại.

Không biết trải qua bao lâu, Huyền Châu ngồi tê cả chân, đứng lên đi vài bước, thấy Đàm Xuyên vẻ mặt bình tĩnh, không hề hoang mang, tới cùng không nhịn được cất tiếng hỏi: “Vì sao người lại tới đây?”

Đàm Xuyên khe khẽ mỉm cười, giữa đầu mày có chút âm u: “Ta tới tìm chết. Về phần người, đợi chết cùng ta đi.”

Chân Huyền Châu mềm nhũn, một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Ba ngày sau, quốc sư tới, nghe tiếng bước chân Đàm Xuyên còn nhanh hơn thỏ, đem đồng chân đệm bừa bãi lộn xộn cho cả vào hộp đựng bánh ngọt. Một giường đầy túi đựng nước, nàng ném cả vào túi Càn Khôn, tránh cho lão phát hiện dấu vết gì.

Đại khái là thấy nàng chẳng hề tiêu tụy chút nào, thậm chí sắc mặt còn hồng hào thêm vài phần, quốc sư cũng có chút bất đắc dĩ, khoanh tay thấp giọng nói: “Không thấy Công Tử Tề đâu, không ở núi Phượng Miên, cũng không tới Hạo Thiên lâu, chắc hẳn không muốn chảy xuống vũng nước đục, đã sớm vứt bỏ người mà rời khỏi Thiên Nguyên rồi.”

[chảy xuống vũng nước đục: ý nói cùng tham gia làm chuyện xấu]

Đàm Xuyên phản ứng rất thờ ơ: “Ồ, vậy à. Ta với hắn vốn chẳng có quan hệ gì, lại phiên người buồn rầu hộ ta rồi.”

Quốc sư hít vào một hơi, khom người ngồi trước mặt nàng, thanh âm nhu hòa đi hiếm thấy: “Đế Cơ, người tuổi còn nhỏ, còn có cả đời để sống, không nên khiến ta phải thay người thương tiếc ngày tháng đẹp mà lại mất đi tính mạng. Biện pháp tàn nhẫn ta có rất nhiều, nhưng ta không muốn dùng những thủ đoạn đó với người. Thế này đi, chúng ta đều lui một bước, ta có thể đưa các người ra khỏi lãnh thổ Thiên Nguyên, đổi lại, người cho ta biết hôn phách thái tử giờ ở đâu.”

Đàm Xuyên bình tĩnh nhìn vào mắt lão, nơi đó hiện lên vẻ nôn nóng và đau lòng hiếm thấy. Đau lòng vì ai? Vì gã thái tử yêu ma kia sao?

“... Người rất quan tâm tới thái tử? Với tư cách thần tử, quan tâm của người hơi có phần thái quá rồi.”

Một câu nói hờ hững, lại khiến cho quốc sư lập tức biến sắc, mồ hôi trên trán tuôn ra từng giọt, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, thấp giọng nói: “Người nói cái gì? Quan tâm... thái quá?”

Đàm Xuyên cười cười: “Đúng vậy, ta thấy hoàng đế còn không đau lòng đến thế, bị bệnh một hồi tìm mỹ nhân chơi đùa là lại khỏe. Xem ra, so với lão người còn giống cha thái tử hơn...”

Lời nói đột ngột ngắt quãng, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc trắng của quốc sư, trong ánh mắt thâm thúy, có hồi hận, tức giận, sát ý, sợ hãi đan xen cùng một chỗ, hai mắt dần biến thành đỏ sẫm, cứ thế nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng lập tức giống như giật mình hiểu ra, che miệng nhíu mày.

Không phải chứ? Thuận miệng nói bừa mà cũng đúng?!

“Người vừa nói gì?”

Giọng nói của lão đột nhiên trở nên trầm thấp yêu dị, làm nàng rung mình một cái, liên tục xua tay: “Ta đâu có nói gì! Ồ... Hôm nay thời tiết đẹp thật! Trời trong nắng ấm, sáng khoái tinh thần!”

Quốc sư nhìn nàng rất lâu, há mồm đang định nói, chợt nghe yêu thú bên ngoài cửa đá rống lên long trời lở đất, ngay sau đó cửa đá bị thứ gì đó xô mạnh tới nỗi rung lên, cả tòa cung điện đều chấn động. Lão lập tức đứng dậy, lùi ra ngoài nhanh như tia chớp!

Thế nhưng lão ta vẫn chậm một bước, cửa đá bị một nguồn lực mạnh mẽ không gì cưỡng nổi đập nát, đá vụn văng ra tung tóe. Giữa bụi mù cuồn cuộn, một thân ảnh màu tím chậm rãi bước tới. Quốc sư nheo mắt, thuận tay phẩy đám bụi đất đang bay đầy trước mặt, lập tức nhìn thấy yêu thú lão dùng để cười bị người ta chém thành hai đoạn, máu chảy đầy đất, đã sớm toi mạng.

Người áo tím đi tới cách trước mặt lão năm thước, chợt dừng lại. Tuy rằng nửa người hắc đều bị máu yêu thú bắn vào thấm đẫm, gương mặt đẹp tựa oánh ngọc cũng dính vài vết máu, thậm chí hai mắt bị mù, nhắm nghiền, lại vẫn thanh tú như chi lan, tuần nhã tựa trúc xanh.

Cả người Huyền Châu đều bắt đầu phát run, đột nhiên đứng dậy bỏ nhào về phía hắc, hét ầm lên: “Chàng tới cứu ta?! Tử...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy sau đầu bị người ta đập mạnh, nhất thời văng đầu hoa mắt ngã xuống. Đàm Xuyên thu tay về, lấy dây thừng trói tay chân nàng ta lại, quăng lên lưng lừa con vừa được hóa ra từ giấy trắng. Vị tỷ tỷ này xưa nay làm việc thành sự không thấy bại sự thì có thừa, thay vì để nàng ta xông lên tìm chết, liên lụy đến mọi người, không bằng đánh ngất nàng ta, tối thiểu còn có chút an tĩnh.

Lại thấy quốc sư và Tả Tử Thần đều không nói gì mà nhìn mình, nàng nhanh chóng cười xua tay: “Không... Không có gì! Các người tiếp tục! Tiếp tục!”

Tuy rằng Tả Tử Thần nhắm nghiền hai mắt, nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy hắc nhìn thoáng qua mình, chỉ là rất nhanh rồi lại khẽ dời đi, đối diện với quốc sư.

Giọng nói của hắc trước giờ vẫn luôn lạnh lùng, lần này còn lạnh lùng tới mức triệt để: “Người vẫn luôn muốn gặp Công Tử Tề, thậm chí mấy lần phái người đến gây rối, đơn giản chỉ là muốn thăm dò. Bây giờ ta tới đây rồi, sao người không triệt triệt để để mà thăm dò cho kỹ?”

Đàm Xuyên bắt giắc cắn đầu lưỡi, hắc giả mạo Công Tử Tề? Đây là cái kế sách gì vậy?

Quốc sư đánh giá hắc từ trên xuống dưới, ánh mắt có vẻ không tin, có tán thưởng, cũng có nghi ngờ: “Tiên sinh lời ấy sai rồi, ta chỉ là ngưỡng mộ phong thái tiên sinh, mong được kết giao. Ha ha... Chỉ là thật không ngờ tiên sinh lại trẻ tuổi tuấn tú như vậy, chẳng trách xuất môn luôn phải đeo mặt nạ.”

Tả Tử Thần nói lãnh đạm: “Người muốn kết giao? Bây giờ ta đã ở đây, có gì muốn nói cứ nói, xem xem có thể thuyết phục được ta, làm việc cho Thiên Nguyên các người hay không.”

Ánh mắt quốc sư lóe lên, chấp tay khom người, khàn khàn cười nói: “Tiên sinh quả nhiên là người hào sảng...” Một câu chưa xong, từ tay áo đột nhiên bắn ra một sợi dây màu đỏ tươi, nhanh đến kinh người, hướng thẳng tới ngực Tả Tử Thần. Mấy tiếng “cách cách” rất nhỏ, đầu kia của sợi dây đỏ đã bị Tả Tử Thần dễ dàng dùng tay bắt được, bóp mạnh, xương cốt năm ngón đều vỡ vụn. Đến lúc này Đàm Xuyên mới nhìn rõ, thì ra đó căn bản không phải sợi dây đỏ gì cả, mà là một cánh tay dài mảnh do yêu quái biến thành, còn mỏng hơn cả lưỡi dao mỏng nhất, màu sắc như máu, năm ngón tay dài bằng nhau, móng tay nhọn như kim. Bây giờ bàn tay kia bị Tả Tử Thần dùng lực bóp chặt, xương cốt vỡ nát, mềm nhũn chẳng khác nào miếng thịt.

“Oản tâm thuật?” Tả Tử Thần lộ ra một nụ cười nhạt châm chọc, “Đây chính là thành ý của quốc sư?”

Ánh sáng chợt lóe, bàn tay và cổ tay yêu quái kia bị thanh kiếm trong tay hắn chặt đứt, nét mặt quốc sư thoáng hiện vẻ đau đớn, cánh tay đứt rứt về tựa như rắn trườn, chui vào trong tay áo rộng rãi, không đầy một lát, khuỷu tay lão liền bị máu thấm ướt. Lão không những không tức giận, ngược lại còn lộ vẻ cung kính trước đó chưa từng có, thành khẩn nói: “Không hổ là Công Tử Tề tiên sinh, là ta lỗ mãng, chỉ đứt một cánh tay yêu, đủ thấy tiên sinh có lòng khoan dung độ lượng.”

Trường kiếm khẽ phát, những vết máu dính trên đó lập tức được tẩy sạch, Tả Tử Thần thu kiếm vào vỏ, bảo: “Bây giờ thì nói đi.”

Lần đầu tiên nhìn thấy Tả Tử Thần mang bộ dạng mặt lạnh tâm còn lạnh hơn, Đàm Xuyên chỉ thấy lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, đột nhiên thấy cực kỳ may mắn lúc trước đã đánh ngất Huyền Châu, bằng không lúc này chẳng biết nàng ta sẽ hò hét chói tai cỡ nào, lỗ tai cũng sẽ bị nàng hét cho điếc mất.

Quốc sư mang vẻ mặt nghiêm trang, trầm giọng nói: “Ta không dám cuồng vọng tự đại, lại càng không dám tự coi nhẹ mình. Thiên Nguyên của ta lãnh thổ bát ngát, người trong nước thuần phác tao nhã, hoàng tộc kế thừa dòng máu thượng cổ yêu ma, càng là một mảnh tâm lòng

son, không lấy người lừa ta gạt làm vinh, hơn nữa xưa nay cũng không có chuyện tính kế chốn quan trường. Thái tử thân mang mệnh cách vô song mà giáng, nhất thống Trung Nguyên đã là xu thế tất yếu, ngày nào đó sẽ đoạt được ngôi báu Trung Nguyên, kết thúc cục diện không ngừng phân tranh tựa như vụn cát này, tạo nên một đại quốc Trung Nguyên hùng mạnh. Tiên sinh hãy đặt tay lên ngực tự hỏi, Trung Nguyên từ nay chỉ có một nước, không còn chiến loạn giữa các quốc gia, tôn thờ yêu quái, không còn tính kế nghi kỵ giữa người với người, chẳng lẽ không phải vô cùng tốt hay sao? Tiên sinh lẽ nào nhẫn tâm nhìn cảnh dân chúng trôi giạt khắp nơi, suốt đời bị cuốn vào dòng phân tranh của các quốc gia quyền quý không thể giải thoát hay sao? Tiên sinh là người vô cùng thông minh, ta cũng biết một chút về lai lịch thực sự của tiên sinh, tiên sinh khoan tay làm ngơ nhiều năm như vậy, trong lòng nhất định hiểu rõ những gì ta nói không hề phóng đại. Tục ngữ nói, chim khôn chọn cành mà đậu, tiên sinh và vị Đế Cơ mất nước này dây dưa không rõ, kỳ thật nếu không nắm được thân phận tiên sinh, sẽ khiến người ta thương tiếc than thở.”

Những lời này quả nhiên là lời thật lòng, Tả Tử Thần lại chỉ cười nhạt nói: “Quốc sư biết một chút về lai lịch của ta? Chỉ e là không hẳn. Ngược lại, lai lịch của quốc sư ta lại thập phần rõ ràng. Người vốn là con yêu tiêu dao tự tại nhất trong trời đất, ăn gió uống sương há không vui vẻ? Cớ gì lại để những tranh đoạt vương quyền vậy bẩn tâm người. Mệnh cách vô song của vị thái tử kia, người đem đi lừa gạt người khác còn được, nói cho ta nghe, thì bảo ta biết nói gì cho phải?”

Về mặt quốc sư nháy mắt trở nên trắng bệch, hai mắt lại dần đỏ lên, đột nhiên khẽ nói: “Tiên sinh nói thế là có ý gì?”

“Chiêu mượn bụng sinh con này của người đã đem toàn bộ hoàng tộc Thiên Nguyên quốc ra đùa giỡn triệt để. Ta biết rõ người lo lắng điều gì, nếu để hoàng tộc biết rằng thái tử không phải do hoàng đế và hoàng hậu sinh ra, thậm chí một chút huyết thống hoàng tộc cũng không có, mấy ý nguyện vĩ đại êm tai người vừa nói sao có thể thực hiện.” Tả Tử Thần hoàn toàn không thèm để ý lão ta vì tâm tình bị khuấy động mà lộ ra bộ dạng yêu quái, “Người làm quốc sư nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa hiểu được? Chỉ vì có thái tử ở đây, vị trí quốc sư của người mới vững chắc như vậy, hoàng đế cũng phải nể người ba phần. Là người dựa vào thanh danh thái tử mới có thể phát lên, nếu không người vĩnh viễn chỉ là một gã thần quan không có thực quyền, chỉ có thể xem tướng cầu phúc cho người ta.”

“Công Tử Tề ——!” Quốc sư giận dữ điên cuồng hét một tiếng, chẳng thua kém gì sấm sét giữa trời quang, Đàm Xuyên chỉ thấy máu huyết nhộn nhạo trong ngực, vết thương trên trái tim ba ngày trước lại bắt đầu đau đớn, chỉ có thể gắt gao dùng tay đè lên ngực, cắn răng cố nén.

“Đồ quỷ ba ngàn tuổi vô hình vô thể chết không nổi nhà người!” Tám cánh tay yêu của quốc sư từ phía sau xòe ra như cây quạt, trong chớp mắt đã vươn dài mấy trượng, vươn thẳng về phía Tả Tử Thần, “Người ngay cả chính mình là cái quái gì cũng không rõ! Có tư cách gì xỉ nhục ta?!”

Tám cánh tay yêu từ nhiều hướng khác nhau đồng loạt bắn tới, e là thần tiên cũng không tránh khỏi, trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, rốt cục Đàm Xuyên cũng tìm ra. Quốc sư trong cơn phẫn nộ đánh mất lý trí, sau lưng lộ ra chỗ sơ hở lớn, nàng bắt chợt bật dậy, trong nháy mắt tiếp theo liền tới sau lưng lão, nắm một nhúm tóc bạc của lão, “xoẹt” một tiếng cắt đứt bỏ vào tay áo.

Quốc sư giật mình, làm như phát hiện hành động của nàng, lập tức rút về một cánh tay yêu, cắm sâu vào lồng ngực của nàng, moi trái tim tươi sống kia ra.

39. Chương 41

Chương 41: Quốc sư (Phần 3)

Đàm Xuyên lặn tại chỗ vài vòng, tuy rằng trái tim vẫn bị lão siết chặt trong tay, đau đến chết đi sống lại, nàng vẫn ha ha cười vài tiếng, giống như hiểu hết mọi chuyện, nói khẽ: “Chiêu oản tâm thuật này của người, hết thời rồi! Nếu muốn thái tử hồn phi phách tán, người cứ việc giết ta!”

Tám cánh tay yêu của quốc sư lập tức rút lại, lão rốt cuộc phát hiện tóc của lão đã bị nàng cắt một nhúm. Tóc, da, thân thể, đều có thể thông qua đó mà sử dụng thông linh thuật, nhất là lão am hiểu dị thuật như vậy, càng biết rõ tóc bị người ta cắt đứt là chuyện đáng sợ cỡ nào. Nếu như nàng muốn mời một tiên nhân lợi hại đến niệm chú giết lão, lão căn bản không còn đường sống.

Nếu không vì hồn phách thái tử, lão chỉ hận không thể cắt vụn trái tim nàng thành từng mảnh nhỏ, khiến nàng chịu hết giày vò đầy đau mà chết. Lão nhấn rồi lại nhin, mới điềm nhiên nói: “Đế Cơ, người rất lợi hại. Nhưng người tốt nhất nên biết rằng, nếu ta không muốn thả người, ngay cả thần tiên cũng đừng mơ thoát được cung điện ngầm của ta!”

Tám cánh tay yêu trên lưng lão trong thoáng chốc trở nên lớn dần, như tám con rắn đỏ yêu dị, chậm rãi ngoe nguẩy giữa không trung. Đàm Xuyên nằm trên mặt đất, vô lực nhìn lão hóa thành bộ dáng yêu quái, thậm chí đoán lão ta có lẽ là một con nhện yêu, bằng không sao có thể có nhiều tay như vậy?

Từ cửa truyền tới tiếng đao kiếm tựa rồng gầm, một ánh sáng trong suốt chợt lóe, Tả Tử Thần đã nhún người nhảy dựng lên, nháy mắt liền chặt đứt hai cánh tay yêu của lão, ai biết vừa mới chặt đứt, hai tay lại mọc ra, móng tay dài như đao như búa, vươn tới quẩn quanh người hắn. Đàm Xuyên đột nhiên kêu to: “Công Tử Tề! Người mang tóc của lão đi! Dựa vào thân thủ của người chắc chắn có thể tự mình thoát khỏi đây! Hồn phách thái tử cũng xin nhờ người, người biết rõ ta muốn làm gì. Người không cần để ý gã quốc sư yêu quái này, cứ để lão giết ta là được!”

Tả Tử Thần hơi ngần người, ngay sau đó lập tức hiểu ý, nhún người một cái đáp xuống bên cạnh nàng, quốc sư đột ngột ngừng công kích, lão thở hổn hển thấp giọng nói: “Đợi một chút —— Được! Ta trả lại trái tim cho Đế Cơ, nếu các người chịu trả lại lọn tóc và hồn phách thái tử, ta nguyện lấy danh nghĩa quốc sư đưa các người ra khỏi biên giới Thiên Nguyên quốc, đời này kiếp này tuyệt không nuốt lời truy cứu!”

Đàm Xuyên cười nói: “Thành giao! Trả lại trái tim cho ta trước!”

Quốc sư hận tới mức chết đi sống lại, run run cổ tay ném trái tim kia vào ngực nàng, một bàn tay khác vẫn luôn xòe ra vươn tới trước mặt nàng: “Tóc!”

Đàm Xuyên thống khổ chịu đựng nỗi đau đớn khi trái tim được trả lại, run tay lục tìm trong túi Càn Khôn da trâu hồi lâu, lấy ra một nhúm tóc bạc, nhưng là do năm đó lúc tiên sinh qua đời đã cắt xuống cho nàng làm kỷ niệm, nhanh chóng ném vào lòng bàn tay lão. Tả Tử Thần đỡ nàng ngồi dậy, thỉnh thoảng nàng kéo kéo ống tay áo hắn, thì thầm: “Mau... Mang theo Huyền Châu, chúng ta chạy mau!”

Quốc sư quả nhiên nhanh chóng phát hiện tóc không phải là của lão, phần nộ điên cuồng cơ hồ muốn ngất. Đường đường là quốc sư Thiên Nguyên, ba lần bốn lượt bị một con nhóc đùa giỡn trong lòng bàn tay, quả thực là nỗi nhục hơn cả bị giết. Quay đầu lại nhìn, Tả Tử Thần một tay xách eo Huyền Châu, một tay kẹp chặt Đàm Xuyên dưới nách, làm như định tìm cơ hội chạy trốn.

Lão rống lên một tiếng, tám cánh tay yêu đỏ rực bỗng trở nên đen như mực, hợp lại cùng một chỗ, biến thành một bàn tay yêu khổng lồ đen kịt. Tay yêu kia đột nhiên tản ra như mây mù, chớp mắt lại biến thành thực thể xuất hiện trước mặt Tả Tử Thần, nhanh tới nỗi làm người ta không kịp phản ứng. Tả Tử Thần

theo bản năng lùi lại, nào ngờ bàn tay kia giữa chừng thay đổi phương hướng, mục tiêu lại là Đàm Xuyên, túm lấy nàng nhấc lên, ném thẳng lên cao.

“Ừm” một tiếng, bàn tay kia mạnh mẽ chụp trước ngực nàng, thân thể nàng bị hất ra như một con diều đứt diều, Tả Tử Thần chỉ thấy máu trong người từ đầu đến chân nháy mắt trở nên lạnh toát, cơ hồ muốn bỏ mặc Huyền Châu xông tới đỡ nàng.

Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm Phó Cửu Vân: “Đều chuẩn bị cho tốt, mau mang nàng ta đi trước! Mau!”

Cơ thể Đàm Xuyên dường như được một đôi tay trong suốt khê khàng tiếp được, giữa khói bụi mịt mù, một bóng người từ từ hiện ra, tóc đen trong cuồng phong như mây bay, khuôn mặt như ẩn như hiện, chỉ có nốt ruồi húng lệ nơi đáy mắt vô cùng xinh đẹp. Hắn ôm siết Đàm Xuyên vào trong ngực, lạnh lùng liếc nhìn lão quốc sư còn đang xanh cả mặt, giờ ngón tay chỉ nóc nhà, thấp giọng nói: “Tay của người quá nhiều, thực ghê tởm. Dọn dẹp chút cho tử tế đi!”

Quốc sư vô ý thức thuận hướng tay hắn chỉ mà nhìn lên trần nhà, chỉ thấy trên đó chẳng biết từ lúc nào đã bị người ta dính đầy lá bùa, đang rơi xuống rào rạt như một trận mưa kiếm gió đao, lão muốn trốn cũng không kịp, đành phải dùng bàn tay yêu đen kịt kia che chắn trên đầu, xoay người chạy ra phía cửa. Ai ngờ người nọ còn dán cả bùa trên cửa, tạo một kết giới màu vàng nhạt ở trước cửa, lão dùng một bên vai xô vào, lại giống như xô phải một bức tường kim cương, xương cốt cũng muốn vỡ nát đến nơi.

Cùng đường bí lối, lão chỉ còn cách cuộn tròn toàn bộ thân thể trong bàn tay yêu, mặc cho vô số đao kiếm như mưa như gió bổ tới. Bàn tay yêu kia dần dần gãy đứt, càng ngày càng nhỏ. Cho đến khi trận mưa kiếm kia rốt cục ngừng lại, bàn tay yêu loong coong rạn vỡ, lại biến thành tám cánh tay yêu, chỉ là mỗi cánh tay đều không ra hình dạng, máu chảy đầm đìa.

Giữa không trung nhẹ nhàng bay xuống một mảnh thư nhỏ, quốc sư chịu đựng đau nhức tiếp được, chỉ thấy trên đó là hàng chữ rồng bay phượng múa: Công Tử Tề tới đây một chuyến, biếu tặng một trận mưa kiếm gió đao, xin chủ nhân vui lòng nhận cho.

[Nguyên văn: lời kiếm phong nhãn: kiếm sấm đao gió ~ tên chiêu của Cửu Vân]

Lão hận tới mức đem bức thư kia xé tan thành từng mảnh, đến tận lúc này mới biết lão bị người ta đùa bỡn từ đầu tới cuối, người tới sau kia mới là Công Tử Tề thực sự!

Đàm Xuyên lúc này chỉ cảm thấy đau. Đau tới nỗi nói không ra tiếng, còn đau hơn nhiều so với oản tâm thuật, đau đến không thể nào lý giải. Trong cơn đau nàng suy nghĩ lung tung một đống chuyện, cảm thấy chính mình từ khi tới núi Hương Thủ hình như chẳng gặp được chuyện tốt gì, hết lần này tới lần khác chỉ biết gồng mình lên mà chống chọi với đau đớn.

Còn nhớ trước kia đi theo tiên sinh học tập, chẻ củi không cần thận chẻ vào mu bàn chân nứt toác máu me be bét, lập tức đau tới nỗi gào ầm lên, tuy nói có hơn phân nửa là vì muốn được tiên sinh thương xót, cho thêm chút bạc để nàng mua đồ ăn vặt, nhưng cũng có nửa non là vì nàng từng là Đế Cơ mười ngón tay chưa từng nhúng nước lạnh, đau đến máu chảy đầy đất đối với nàng vẫn thật xa lạ.

Kết quả tiên sinh vừa thay nàng băng bó, vừa chậm rãi bảo: Thế này mà đã kêu đau rồi? Sau này thấp sáng hôn đặng, còn đau hơn thế này ngàn vạn lần, người nên hiểu rõ.

Hôn đặng còn thiếu hai hôn phách nữa mới đến phiên nàng ra trận, có điều lúc này Đàm Xuyên rất hoài nghi liệu có phải trong lúc bất tri bất giác nàng đã bị rút hôn phách đi thấp hôn đặng rồi hay không.

Hốt hốt hoảng hoảng, mông mông lung lung, không ngừng có người đi đi lại lại bên cạnh, cũng không ngừng có người dùng tay sờ tới sờ lui trên mặt nàng, sờ nhiều tới mức làm nàng tức giận trong lòng, rất muốn bật dậy mắng ầm lên đồ háo sắc.

Một giọng nói trầm thấp nhu hòa từ một nơi xa xôi mơ hồ vang lên: “... Trái tim vẫn bị quốc sư khoét đi, là lỗi của ta.”

Trái tim... Hèn chi cứ thấy trong ngực trống rỗng lạnh buốt, thì ra một chường cuối cùng kia chẳng những đánh bay nàng, mà còn nhân tiện thần không biết quỷ không hay dùng lại một chiêu oản tâm thuật? Ách, nàng sắp chết rồi chẳng? Không có trái tim con người vẫn có thể sống được sao?

Một thanh âm khác thấp giọng nói: “Bây giờ không phải lúc tự trách, bắt buộc phải tìm thứ gì đó thay thế, để nàng đỡ khổ sở.”

Sau đó một đôi tay cởi y phục trước ngực nàng, một vật cứng rắn lạnh như băng đặt trên ngực nàng. Chờ một chút ——! Khoan đã! Lẽ nào bọn họ định lấy tảng đá làm trái tim tạm thời cho nàng?! Đàm Xuyên lo lắng, dù nói thế nào, lấy tảng đá làm tim cũng quá khoa trương rồi nha!

Một bàn tay ấn vào thứ lạnh như băng trên ngực nàng kia, chưa đến thời gian uống nửa chén trà, thứ đó dần trở nên nóng rực mềm mại, từng chút từng chút nẩy lên, như thể đã biến thành một trái tim xa lạ. Bàn tay dùng lực nhấn một cái, trái tim thay thế kia nhập vào trong ngực, lấp đầy khoảng trống lạnh lẽo trong lồng ngực, máu huyết trong cơ thể phẳng phát một lần nữa bắt đầu lưu động, nỗi đau đớn toàn thân nhất thời giảm đi, khiến nàng dễ chịu không ít.

“Tạm thời chỉ có thể như vậy, trong vòng ba tháng nhất định phải đoạt lại trái tim thực sự của nàng——ta khuyên người tốt hơn hết không nên tự ý hành động, lần này đối phó quốc sư có thể chạy thoát suôn sẻ, máu chốt vẫn là xuất kỳ bất ý, huống chi lão muốn lôi kéo Công Tử Tề, nên vẫn chưa núng tay. Bây giờ lão đã biết nội tình của chúng ta, chỉ dựa vào một mình người tuyệt đối không phải đối thủ của lão.”

[xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng]

“Lão đã bị người đánh trọng thương, còn đang suy yếu, lúc này không đi còn đợi đến bao giờ?”

“Lai lịch quốc sư vô cùng kỳ quái, ngay cả ta cũng không nắm chắc phần thắng. May mà Xuyên Nhi thông minh, lấy được tóc của lão. Tuy lão khoét được trái tim nàng, lại vẫn không dám hành hạ thương tổn, chỉ sợ cũng vì cố kỵ điều này. Chỉ cần có tóc ở đây, phần thắng của chúng ta lại thêm một phần. Người thay vì đứng đây vô ích, không bằng ra ngoài phòng xem một chút, nữ nhân kia khóc lóc làm ta nhức cả đầu.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa, căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Gánh nặng trong lòng Đàm Xuyên đã được giải tỏa, dần dần liền muốn ngủ, bỗng nhiên có một bàn tay chậm rãi vuốt ve trên trán nàng, gạt những sợi tóc thấm đẫm mồ hôi của nàng sang hai bên.

Giọng nói dịu dàng êm ái kia mang theo chút mệt mỏi và than thở hiếm thấy: “Đàm Xuyên, hai hồn phách đã có đủ, hồn phách của lão quốc sư kia ta nhất định sẽ mang tới cho nàng, chỉ là... Hồn phách cuối cùng để thấp hồn đăng, nàng muốn dùng của ai? Hoàng đế Thiên Nguyên? Nhị hoàng tử? Hay là... Nàng đã sớm chuẩn bị để chính mình trở thành hồn phách cuối cùng?”

Cho nên mới không thèm nhìn đến ai, không tới gần ai; cho nên mới bỏ đi dứt khoát như vậy; cho nên nói chính mình không có tương lai?

Thực chưa từng gặp qua cô gái nào cố chấp đến đáng sợ như vậy.

“... Ta có lẽ đã sớm biết, hồn phách cuối cùng quan trọng nhất, chọn kẻ nào cũng đều không thể, chỉ có nàng mới được. Nàng muốn giết ai ta đều có thể giúp nàng. Thế nhưng người nàng muốn giết cuối cùng là chính mình, ta có nên giúp nàng không đây?”

Không có người trả lời hẳn, trong căn phòng vẫn im ắng như vậy. Bàn tay kia chậm rãi rút khỏi trán nàng, như là mang theo cả sự ấm áp vô cùng quan trọng, Đàm Xuyên bỗng nhiên không còn buồn ngủ. Rõ ràng lồng ngực đã không còn trống rỗng, lại phẳng phát như lần nữa được nếm trái tường tận nỗi cô tịch lạnh lẽo.

Cứ như vậy đi... Nàng tự nói với mình, như vậy rất tốt. Có lẽ trái tim bằng đá cũng sẽ trở nên cứng rắn lạnh lùng, nàng tựa hồ có thể lãnh đạm vô tình mà nhìn bọn họ buồn bã thất vọng. Mọi chuyện đã tới nước này, trời có sập nàng cũng sẽ không lùi bước, không ai có thể ngăn cản nàng.

Ngay cả trái tim bằng đá đang âm ỉ khó chịu kia cũng không thể.

Không biết ngủ say bao nhiêu ngày, lần nữa mở bừng mắt, trước giường nửa bóng người cũng không có. Đàm Xuyên lăn lông lốc từ trên giường xuống, kinh ngạc cúi đầu nhìn thân thể mình, một chút cũng không đau, cũng không có chỗ nào khó chịu. Trái tim thay thế trong lồng ngực thông thả đập từng nhịp vững vàng, hết thấy như thường.

Cái không bình thường là căn phòng này...

Nàng nhìn chăm chăm chiếc “Giường” như một kẻ ngốc, nghiên cứu xem nó đến cùng có đúng là một con trai ngọc khổng lồ hay không, thoát nhìn nó thật sự rất giống một con trai. Vật dụng xung quang đều đủ cả, nhưng cũng đều là san hô và hải thạch làm thành, những đám tảo biển mềm mại bám trên tường khe khe đóng đưa theo làn nước, một bầy cá nhỏ màu sắc sặc sỡ bơi qua bơi lại giữa san hô và hải tảo.

Nàng ra sức dụi dụi mắt, cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi, lại dụi dụi, một con cá nhỏ đã bơi tới bên cạnh, bị nàng dùng ngón tay chọc chọc, dọa cho chạy trốn chết.

... Nàng sống dưới đáy nước rồi sao?

Xỏ giày, vén rèm cửa làm từ trân châu, đi qua bao nhiêu cánh cửa bằng san hô, bên ngoài là đáy biển trắng xoá mênh mông, cát mịn như bạc, căn phòng nàng đang ở là một vỏ sò cực kỳ to lớn, tựa một đóa hoa rực rỡ phong tao nở trong cát biển.

Đàm Xuyên ngây ngốc.

“Ta nói, nàng vừa mới khỏi bệnh, lại làm cái quỷ gì thế?” Một giọng nam đột nhiên vang lên ở phía dưới, Đàm Xuyên ngạc nhiên cúi đầu, chỉ thấy Phó Cửu Vân Tả Tử Thần cùng Huyền Châu ba người đứng dưới vỏ ốc, giữa đầu im lặng nhìn nàng. Giờ phút này hình tượng của nàng cực kỳ không lịch sự, chỉ khoác một tấm áo mỏng, nằm úp sấp trên nóc vỏ sò bằng tư thế chó dữ chụp mồi, vươn tay muốn lấy cái rổ đựng mình châu to bằng quả trứng bồ câu trên nóc nhà.

Đại khái là vì có chút xấu hổ, chân nàng khẽ trượt, từ trên nóc nhà lăn thẳng xuống, nhất thời khuấy tung một đồng bọt biển bên dưới. Giữa đám bọt bay tứ tung, Phó Cửu Vân túm lấy eo nàng, kẹp ở dưới nách như kẹp gạo, như cười như không cúi đầu liếc nàng một cái: “Tiểu tặc định trộm mình châu?”

Đàm Xuyên thành khẩn cúi đầu nhận sai: “Không có không có, ta chỉ định kiểm tra, ca ngại sự xa xỉ nơi đây một chút.”

Thời điểm xa xỉ nhất của Đại Yến, cũng chưa từng nghe nói treo một rổ dạ minh châu trên nóc nhà để trang trí, khảm hai viên minh châu lên tường đã là quá lắm rồi, sau này vì chiến tranh mà quốc khố trống rỗng, bị vua Bảo An đưa ra ngoài lên lút bán đi.

Thảm thương thay, đường đường Đế Cơ một nước, lại bị dạ minh châu làm cho hoa mắt.

40. Chương 42

Chương 42: Chúng ta nói chuyện

Bốn người tiến vào gian phòng vỏ sò, rất nhanh liền có mấy chú cá nhỏ màu sắc rực rỡ bùng khay trà trên đầu bơi tới, trong tách trà không ngâm lá trà, cũng không biết là loại rong biển gì, màu xanh tươi vô cùng hấp dẫn.

Đàm Xuyên có chút chột dạ, nhanh chóng bùng lên uống một ngụm, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, không khỏi khen một tiếng, lúc này mới hỏi: “Ồ thế... ta ngủ mấy ngày rồi?”

Nói thật, bốn người bọn họ ngồi cùng một chỗ uống trà, thật sự rất quý dị, quý dị tới nỗi nàng không thể không tìm một đề tài để thay đổi bầu không khí nặng nề này.

Huyền Châu sắc mặt không tốt lắm bộ như không nghe thấy, Phó Cửu Vân chỉ mãi nhìn nàng cười lạnh, cười đến độ làm nàng toàn thân sợ hãi, chỉ có Tả Tử Thần nhìn quanh một vòng, thấy không ai thêm để

ý nàng, thế là do dự mở miệng giúp nàng đỡ lúng túng: “Muội bị một chương của quốc sư làm chấn động toàn thân, xương cốt vỡ năm phần, sau khi dùng linh dược đã ngủ đủ năm ngày, bây giờ trên người có chỗ nào không khỏe không?”

“Ách, ta khỏe rồi...” Đàm Xuyên quay đầu không nhìn bản mặt cười lạnh của Phó Cửu Vân, “VẬY... cảm ơn mọi người cứu ta... Có điều huynh và Phó Cửu Vân sao lại tới cùng nhau?”

“Ta vốn định rời khỏi Thiên Nguyên, ” Tả Tử Thần ngừng một chút, không nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Huyền Châu, tiếp tục nói: “Tình cờ gặp Cửu Vân, mới biết muội và Huyền Châu gặp chuyện. Cho nên hai người cùng nhau bàn kế sách, ta nói chuyện với quốc sư kéo dài thời gian, Cửu Vân dán bùa, chờ cơ hội cứu bọn muội ra.”

“Choang” một tiếng, là thanh âm tách trà vỡ nát, tách trà trong tay Huyền Châu bị nàng ta hung hăng ném xuống đất, nước trà xanh biếc lập tức hòa tan trong nước biển dập dềnh. Trong mắt nàng ta tràn đầy lệ, đứng dậy định bỏ đi.

“Đợi chút đã.” Phó Cửu Vân đột nhiên mở miệng, “Mấy ngày nay ta bị màn kịch đi đi ở ở của người quây cho nhức đầu, người tóm lại là muốn đi hay ở? Hoặc người lần này đi đừng quay lại, hoặc người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta.”

Huyền Châu nhìn hẩn một cái, trong mắt đầy vẻ căm hờn, có điều ánh mắt đó rất nhanh lại chuyển đến Tả Tử Thần, bên trong thêm nhiều phần ủy khuất cùng phần uất, thấp giọng nói: “Tử Thần, chàng cũng muốn ta đi?”

Tả Tử Thần im lặng hồi lâu, bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Những gì cần nói mấy ngày trước ta và nàng đã nói rõ cả rồi, cũng không muốn nhắc lại lần thứ hai. Nàng nguyện ý trở lại núi Hương Thủ là tốt nhất, một mực giận đối bên ngoài, chỉ là tự tạo nghiệp chướng cho chính mình mà thôi.”

Huyền Châu dờ dẩn đứng nơi đó, gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt khép chặt của hẩn, nói: “Chàng nói chàng cảm kích ta có phải không? Chàng căn bản không thiếu nợ cô ta cái gì! Chàng là thiếu nợ ta! Chàng phải hoàn trả cho cô ta, vì cái gì không nghĩ phải bù đắp cho ta?!”

Không có ai trả lời nàng ta. Nàng ta khê gật đầu, thì thào nói: “Trong lòng chàng một chút địa vị ta cũng không có, cho nên chưa bao giờ chàng cảm thấy thiệt thòi cho ta... Được, ta hiểu rồi.”

Nàng ta xoay người đi ra khỏi cửa, một mặt lại nói: “Ta sẽ không trở lại. Tử Thần... Những ngày chúng ta ở núi Hương Thủ thật là đẹp, ta cho rằng khi đó chàng đã thích ta, không phải sao? Chỉ có điều chàng lại muốn vứt bỏ ta thêm lần nữa.”

Quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời nàng dường như chỉ có bốn năm trên núi Hương Thủ ấy, không có nước, không có nhà, không có Thu Hoa phu nhân, cũng không có Đế Cơ. Chỉ có điều cái gì tốt đẹp cũng đều ngắn ngủi, đặc biệt là với nàng. Có lẽ kia chỉ là một hồi ảo mộng của một nam tử mất trí nhớ bất lực, tỉnh mộng hẩn liền cảm thấy bội phần sỉ nhục, không chút lưu luyến mà dứt khoát ra đi. Nhưng đó đã là tất cả trong cuộc đời nàng mất rồi.

“Tả Tử Thần, rồi chàng sẽ hối hận! Ta muốn chàng vĩnh viễn hối hận!”

Lời nguyện rửa oán độc biến mất dần bên ngoài phòng, ba người trong phòng thật lâu sau vẫn ngồi im lìm. Tả Tử Thần khê động, đứng dậy nói: “... Ta mệt rồi, muốn đi nghỉ tạm. Các người cứ chậm rãi trò chuyện.”

Đàm Xuyên cảm giác được ánh mắt Phó Cửu Vân ra sức đảo quanh sau lưng mình, dấu hiệu thập phần thập phần không ổn, vội vàng buông chén trà xuống cười làm lạnh nói: “VẬY, vậy ta đây cũng mệt rồi... Buồn ngủ quá, đi ngủ một giấc...”

“Đàm Xuyên.” Hẩn không lên giọng, trong giọng nói cũng không có vẻ gì là uy hiếp, thậm chí còn rất dịu dàng, vì sao lại khiến nàng có cảm giác muốn thoát mồ hôi lạnh? Nàng ngừng chân, quay đầu cười với hẩn: “Ta mệt thật mà, còn trọng thương mới khỏi đây này.”

Phó Cửu Vân vẫy tay với nàng, cười đến quỷ dị: “Mấy kẻ cản trở đều đi cả rồi, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện cho rõ ràng.”

Nàng quay lại ngồi, nghĩ nghĩ, nói: “Được, chàng nói, ta nghe.”

Phó Cửu Vân lại không nói gì, chỉ vung tay ném cho nàng hai phong thư, cất giọng cười như có chút mỉa mai: “Ồ trước mặt nàng, Thiên hoàng lão tử cũng phải nhận thua. Thứ nàng vẫn muốn, giờ cho nàng.”

Đàm Xuyên ngạc nhiên nhìn phong thư trong lòng, chốc lát sau mới phản ứng kịp đây là lai lịch quốc sư, rốt cuộc bất chấp chuyện khác, lập tức mở ra xem kỹ.

Mi Sơn Quân quả nhiên rất có bản lĩnh, ngay cả quốc sư sinh vào năm nào, theo học người phương nào đều có thể kể ra đầy đủ.

Quốc sư có huyết thống tộc yêu quái cổ thuộc hai mươi bốn động Nam Man, dòng máu yêu thuần chủng, tới giờ đã ba trăm tuổi. Đại để là tham luyện danh lợi phồn hoa chốn nhân gian, năm mươi năm trước tới Thiên Nguyên làm một viên thần quan không chút tiếng tăm, được cái bộ dạng bất lão bất tử lại làm cho hoàng đế hứng thú, muốn học chút thuật trường sinh bất lão, liền đề bạt làm quốc sư.

Phán rằng thái tử mệnh cách vô song, cũng là dựa vào một lời tiên đoán của Thiên Nguyên quốc từ xưa. Mấy đời trước từng có vị thần quan tiên đoán trăm năm sau Thiên Nguyên sẽ giáng lâm một người mang mệnh cách vô song, huyết chiến Trung Nguyên, hoàn thành bá nghiệp nhất thống thiên hạ. Quốc sư chắc hẳn là chui vào chỗ trống này, dùng máu tươi của chính lão trộn lẫn với bọn quỷ hung thần luyện hóa, mượn bụng hoàng hậu sinh hạ một thái tử không phải yêu cũng chẳng phải người. Bản thân gã đã có sức mạnh của yêu ma mang dòng máu thuần chủng, lại thêm sát khí trời sinh, còn thiện chiến khát máu hơn bất cứ kẻ nào, ai ngờ chỉ một khắc không đề phòng, đã bị Phó Cửu Vân lén lút cắt đầu, ngay cả hồn phách cũng lấy đi, cũng khó trách quốc sư phần nộ điên cuồng.

Đoạn cuối của bức thư được viết theo lối ứng đối, huyết thống yêu quái cổ thuộc hai mươi bốn động Nam Man, thập phần khó chơi, dù có chặt đầu cắt thành nhiều mảnh nhỏ, cũng chưa chắc giết được. Đàm Xuyên nhớ lại tình hình ám sát thái tử ngày đó, không khỏi âm thầm gật đầu.

Nếu muốn tiêu diệt triệt để, có hai phương pháp, một là sau khi cắt đầu lập tức rút hồn phách, phương pháp này đã được Phó Cửu Vân áp dụng để đối phó thái tử; hai là dùng linh lực của thanh oánh thạch ở Cực Bắc, tạo thành kết giới vây nó lại, dùng tóc da hoặc thân thể của nó làm vật dẫn, chú sát.

[chú sát: niệm chú cho chết, nguyên rửa cho chết]

Muốn cắt đầu quốc sư rồi rút hồn phách, cực kỳ khó khăn, trải qua trận vừa rồi, chỉ e lão cũng phòng bị như tường đồng vách sắt, không có khả năng may mắn chỉ bị thương giống như lần trước. Chỉ có phương pháp thứ hai còn có thể thử xem.

Đàm Xuyên xem xong thư không nén nổi kích động, liền thanh nói: “Cảm ơn chàng! Ta đã biết nên đối phó lão thế nào, chuyện tiếp theo không cần chàng giúp, tự ta sẽ...”

“Đàm Xuyên, ta hỏi nàng, có phải nhất định phải dùng chính mình đi thấp hồn đặng? Tuyệt đối không chừa đường sống?”

Một câu hỏi hời hợt của Phó Cửu Vân, lại làm nàng cứng người một chút, vô ý thức siết chặt bức thư trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “... Chàng nói không sai. Những gì phải nói ta cũng đã sớm nói với chàng, Cửu Vân, ta rất cảm kích chàng nguyện ý giúp ta. Thiếu nợ chàng chỉ sợ không thể trả, ta cũng chỉ có thể nợ chàng như vậy... Chuyện tiếp theo ta thực sự có thể tự mình...”

“Dù cho ta sẽ phải mất mạng, nàng cũng vẫn muốn kiên trì?” Lại là một câu hỏi lạnh lùng.

Cổ tay Đàm Xuyên hơi run lên, cổ họng nghẹn ngào, ánh mắt thần thờ nhìn theo con cá nhỏ kéo theo cái đuôi rực rỡ đang chơi đùa trong rặng san hô, cười khan hai tiếng: “Chàng mất mạng cái gì chứ? Chuyện này vốn không liên quan đến chàng. Đừng có bảo là tự tử vì tình... Ha hã, loại chuyện này so với phong cách xưa nay của chàng không khỏi một trời một vực.”

Nàng giả bộ thoải mái, nói giỡn một câu tuyệt đối không buồn cười chút nào.

Phó Cửu Vân lẳng lặng nhìn khuôn mặt đang cúi xuống của nàng, có lẽ hẳn trước giờ cũng chưa từng nghiêm túc chăm chú nhìn nàng như vậy, trước kia đều là mang theo vẻ hài hước và yêu thương. Biểu cảm như vậy làm cho nàng có chút cứng ngắc, theo bản năng dùng ngón tay ra sức xoắn xoắn vạt áo, vắn vắn vạt áo thành một nhúm.

“Thì ra nàng nghĩ như vậy, giờ thì ta hiểu rồi. Thật ra, ta vốn nghĩ vô luận ra sao cũng phải ngăn cản nàng.” Hấn cất giọng hời hợt, “Có điều mấy lời sáo rỗng đó chỉ có thể lay động những kẻ ngoài cuộc, mà ta cũng chẳng có tư cách lên tiếng khuyên nàng buông bỏ việc báo thù. Ta hỏi nàng một câu cuối cùng, thành thật trả lời ta, nếu ta lần nữa đoạt lại hồn đăng, nàng sẽ làm thế nào?”

Sắc mặt nàng chậm rãi trở nên lạnh lùng, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Tội gì phải bức ép ta lần nữa?”

Hấn cười hai tiếng, chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói: “Cho nên ta cũng chỉ là không thể không giúp nàng, không cần nàng cảm kích. Đoạt cũng không được, ta cũng không muốn thấy nàng chết trên tay người khác. Thực muốn chết, không bằng để ta thấy nàng ra đi. Nhưng mà Đàm Xuyên, tìm nàng quả nhiên cứng rắn như đá, điểm này ngay cả ta cũng tự thẹn không bằng.”

Cho dù có theo đuổi nàng, cùng chung sống với nàng, qua một thời gian dài như vậy, với nàng ước chừng cũng chỉ hời hợt như một giọt nước mưa đọng trên tảng đá. Chẳng trách được ai, thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời nàng, hẳn đã không theo kịp.

Hấn xoay người đi ra ngoài, Đàm Xuyên vội vàng mở miệng: “Chàng đi đâu?”

Phó Cửu Vân hồ hững nói: “Nếu không phải có hồn đăng, giữa chúng ta căn bản không có bất kỳ quan hệ gì. Nàng không nên hỏi, ta cũng không nên đáp. Như vậy với nàng mà nói không phải tốt nhất sao?”

Hấn ra khỏi cửa, không quay đầu lại. Đàm Xuyên ngơ ngẩn ngồi trong đại sảnh vắng vẻ, mấy con cá nhỏ sắc sỡ bơi qua bơi lại chung quanh, bọt biển trong suốt tựa như những viên pha lê sủi bọt bay lên, rõ ràng là cảnh đẹp hiếm thấy, nàng lại không có tâm tư thưởng thức.

Những gì nàng phải làm bây giờ chỉ là chờ đợi, trước khi chết vẫn có người ở bên nàng, bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu cũng đều trao cho nàng những an ủi và ấm áp mà nàng khao khát, sau đó khi muốn chàng rời đi chàng sẽ dứt khoát rời đi. Phải, những gì nàng muốn chính là như vậy, cho dù bị nói là ích kỷ cũng không sao, thế nào cũng được.

Đàm Xuyên chờ đến đứng dậy, trong ngực rõ ràng đã có một trái tim, lại đột nhiên cảm thấy trống rỗng một khoảng lớn. Chàng giúp nàng rất nhiều, vẫn im lặng không nói, luôn ở phía sau trao cho nàng tất cả những gì nàng muốn. Được rồi, đó đều là do chàng tự nguyện, kỳ thật chẳng liên can gì tới nàng, chính chàng cũng đã nói, không cần nàng cảm kích.

Nàng vẫn luôn trông mong cục diện ấy tới, đến khi nó thực sự tới, nàng đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng chàng, chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau. Nàng chẳng hề sợ hãi tử vong, cũng không sợ sau khi chết thấp sáng hồn đăng sẽ phải chịu nỗi thống khổ khôn cùng. Nàng chỉ sợ... Sợ cái gì? Chính nàng cũng không nói rõ.

Giống như ngày hôm đó A Mãn chết, hay như buổi tối kia tiên sinh ngậm cười nhắm mắt xuôi tay, nàng cũng không rơi lệ, chỉ cảm thấy ngực bị khoét đi một khối, toàn bộ thân thể tựa như một tấm da bọc ngoài lớp xương, từng cơn gió lạnh thổi vù vù qua khoảng trống ở giữa, làm nàng phát run.

Đàm Xuyên đột ngột xoay người cất bước chạy, chạy tới ngoài cửa, cao giọng gọi: “Phó Cửu Vân! Chàng sẽ phải chết là có ý gì?! Chàng mau nói cho rõ ràng!”

Những bong bóng trong suốt quay cuồng theo động tác của nàng, chàng đã biến mất, có thể là không nghe thấy, cũng có thể nghe thấy nhưng không muốn trả lời. Nàng ra sức chạy về phía trước, cảm thấy như vậy thật ngốc, thật không nên, nhưng nàng không thể dừng lại. Cũng như biết rõ ảo tưởng chính mình sẽ sống sót, trở thành một cụ bà tóc trắng xoá, ngồi bên Phó Cửu Vân trong rừng trúc đầy gió, chuyện như vậy sẽ chẳng bao giờ có thật, nhưng vẫn không nhịn nổi mà ảo tưởng.

41. Chương 43-44

Chương 43: Cho tới khi cái chết mang nàng đi (Phần 1)

Là chính nàng đã đẩy chàng ra, trái tim lạnh lùng sắt đá hết lần này tới lần khác đã dự liệu cảnh tượng này, cho rằng chính mình hoàn toàn có thể hờ hững tiếp nhận. Nhưng vì sao chàng lại nhắc tới cái chết? Lại là một lần lừa gạt ác ý? Hay là một mồi nhử để dụ nàng mắc câu?

Nàng chạy đã mệt, ngồi trên cát biển mềm mại thở dốc từng ngụm lớn. Nước biển trong suốt dày đặc bao bọc nàng, bỗng nhiên từ phía sau truyền tới một trận sóng ngầm dao động, nàng vội vàng quay đầu, người tới lại là Tả Tử Thần.

Hắn khép sát tay trong tay áo, im lặng cúi đầu đối diện gương mặt nàng, hồi lâu sau, mới nói: “Không nên chạy quá xa, quay lại đi. Hắn là vài ngày nữa hắn sẽ trở về.”

Đàm Xuyên vô lực ngã ngồi trên cát, thì thào: “Huynh biết rõ chàng muốn đi? Đi đâu?”

“Hắn là tới Cực Bắc tìm kiếm thanh oánh thạch.” Hắn bước tới, kéo nàng dậy, rất nhanh lại buông tay, “Đi thôi, trở về.”

Đàm Xuyên suy sụp đi theo hắn trở lại căn phòng vỏ sò, thấy hắn gầy đi rất nhiều, sắc mặt càng thêm trắng tới nỗi trông như trong suốt, trong lòng cũng không biết có tư vị gì, thấp giọng gọi: “Tử Thần...” Rồi lại không biết phải nói gì.

Hắn quay đầu lại cười cười, trong mắt tuy có chút u buồn, nhưng vẻ mát mẻ và đau khổ trước kia đã không còn, trái lại còn lộ ra phong thái thanh đạm của một tiên gia chân chính, dịu dàng nói: “Đàm Xuyên, sau khi giết quốc sư đừng ôm mãi ý muốn báo thù, hãy cùng hắn sống thật hạnh phúc, tính toán một chút cho tương lai.”

Nàng nở một nụ cười gượng gạo: “Vậy huynh nói trước xem huynh tính làm gì. Quay lại núi Hương Thủ tiếp tục tu hành làm thần tiên à?”

Hắn lắc lắc đầu, cười nói: “Ta sẽ không quay về, thiên hạ sơn thủy nhiều lắm, ta đã sớm tính toán cả, sau khi đoạt lại trái tim của muội, liền rời khỏi Thiên Nguyên đạo chơi bốn bể, tìm tiên hỉ đạo, làm một tiên nhân không vướng bận.”

Đàm Xuyên lần đầu tiên thấy vẻ tươi cười thật sự trên gương mặt hắn, có lẽ hắn đã nghĩ thông suốt mọi chuyện. Như vậy rất tốt, Tả Tử Thần xưa nay luôn thông minh nhân từ, thay vì mãi vướng mắc trong một đoạn chuyện xưa không có kết quả, không bằng làm một tiên nhân vui vẻ. Với hắn mà nói, đó là giải thoát, cũng là một cảnh giới mới.

“... Hay lắm, chờ huynh làm tiên nhân, ta sẽ tới tìm huynh xin tiên đan đó nha.” Nàng cười dài, nói một lời nói dối tốt đẹp.

Năm ngày sau, Phó Cửu Vân trở về thần không biết quỷ không hay, sáng sớm Đàm Xuyên tỉnh dậy ra ngoài tản bộ, từ xa nhìn thấy hắn từ phía trước đi tới, vừa nhìn thấy nàng, lại xoay người lộn trở lại, sải bước tóe khói né tránh.

“Phó Cửu Vân!” Nàng quát to một tiếng, bình sinh chưa từng chạy nhanh như vậy, lao vút như một viên đạn đập vỡ bao nhiêu hải thạch, xô lệch cả san hô, nhảy thẳng qua lan can liễu mạng đuổi theo.

[Đàm Xuyên đuổi nhanh thế mà còn không kịp, đủ thấy Phó Cửu Vân chạy tóe khói thế nào =))]

Đuổi một mạch tới trước cửa phòng hắn, cánh cửa vỏ sò kia lại dùng lực khép lại. Đàm Xuyên hung hăng đá một cước, lạnh lùng nói: “Chàng ra đây! Nói cho rõ ràng! Trốn sau cửa còn gọi gì là nam nhân?!”

Thanh âm của hắn từ sau cánh cửa vang lên lạnh như băng: “Công chúa điện hạ còn có gì phân phó sao? Ta một đường bốn ba, vô cùng mệt mỏi, xin thứ cho không thể tiếp đãi. Mời về cho.”

“Được, vậy chàng nghe cho kỹ đây.” Đàm Xuyên dán sát vào cửa, “Ta chỉ có một câu muốn hỏi, hôm đó chàng nói chính mình sẽ chết, tới cùng là có ý gì? Phiền chàng nói cho rõ ràng đi.”

Hắn lạnh nhạt đáp: “À, rất cảm kích công chúa điện hạ đã quan tâm. Đó chẳng qua là ta thuận miệng bịa chuyện mà thôi. Nàng không cần xem là thật.”

“Chàng đến ra ngoài mà còn chẳng dám, làm sao ta tin được đó chỉ là bịa chuyện?”

“Tin hay không thì tùy.”

Hắn bỏ lại lời này, rồi không còn thanh âm gì khác. Mặc cho nàng ở bên ngoài xô, đập, đá, hắn nhất định không thềm để ý.

Đàm Xuyên ngừng lại thở một hơi, đột nhiên lấy từ túi Càn Khôn ra một thanh đao ngắn, chém từng đao từng đao trên vỏ sò, như thể muốn đục ra một cái động lớn.

Đến khi bọt biển liên tục phụt ra, cánh cửa khép kín kia rốt cục cũng được mở ra nhanh chóng, Phó Cửu Vân về mặt âm u, đứng sau cửa chau mày nhìn nàng, giọng nói lãnh đạm còn lộ vẻ tức giận hiếm thấy: “Nàng quá tuý hững rồi đấy!”

Đàm Xuyên thu đao nhỏ, khoanh tay ngừng đầu nhìn hắn chòng chọc: “... Bây giờ, nói cho rõ ràng đi.”

“Chúng ta hình như đã chẳng còn quan hệ gì, ta có chết hay không liên can gì đến nàng?” Hắn cũng đứng khoanh tay, cười mỉa mai.

Nàng đột nhiên nghẹn họng, dừng khí ồ ạt khi nãy bị một câu của hắn đánh tan thành mây khói.

Bởi vì nàng phát hiện hắn hỏi cực kỳ có đạo lý, cũng cực kỳ đúng then chốt. Bọn họ căn bản chẳng có cái quan hệ rắm gì, quá lắm chỉ là một khoảng thời gian nàng làm nha hoàn cho hắn, thậm chí còn không phải làm việc.

Dịu dàng an ủi nàng, giết thái tử, giết quốc sư, những khi chung sống một chỗ thường xuyên chọc cho nàng cười —— Những chuyện ấy hắn cũng có thể tùy tiện nói một câu “Ta thích thế” có lẽ cho qua. Bọn họ không phải vợ chồng, không có quan hệ huyết thống, ngay cả tình nhân hẹn thề trọn đời trọn kiếp cũng chẳng phải, nàng thật sự không có lý do gì mà hùng hổ chỉ vào mũi người ta đòi hỏi chuyện.

Có lẽ đây cũng chỉ là một lần hắn thả mồi câu, chỉ cần gắng sức chống lại dụ hoặc, liều chết không há mồm cắn câu, hắn sẽ không thể được như ý. Nhưng cho dù có là trái tim làm bằng kim cương cũng không chịu nổi những đè nén lặp đi lặp lại như vậy, nàng thở dài một tiếng, cả người đều trở nên mềm nhũn, thấp giọng nói: “Được rồi, ta nhận thua.”

Cắn mồi câu của hắn, móc vào lưỡi câu của hắn, nàng đã mệt mỏi tới mức một ngón tay cũng không còn muốn phản kháng.

“Vậy câu nói kia thực sự chỉ là thuận miệng nói bừa?” Nàng vô lực hỏi.

Phó Cửu Vân khẽ gật đầu: “Ừ, ta nói bừa, đừng suy nghĩ nhiều.”

Đàm Xuyên thở ra một hơi, một chuỗi bong bóng phun ra, xoay người toan đi, hắn bỗng nhiên ở phía sau nói: “Chờ chút, cái này ta vẽ xong rồi, coi như quà cho nàng đi.”

Nàng ngạc nhiên quay đầu lại, liền thấy hắn ném tới một bọc vải hẹp dài, bên trong là một cuộn tranh rất lớn, cùng với một chiếc lọ thủy tinh. Miệng bình được phủ kín bởi một lá bùa, bên trong có một thứ mang hình ngọn lửa, pháp phòng sáng rực. Màu sắc kia giống như màu xanh nhạt trong những bức tranh thủy mặc —— chỉ có yêu hồn mới có màu sắc này, hồn phách phạm nhân phần lớn là màu xanh da trời nhạt hoặc đậm.

Là hồn phách thái tử.

Sau khi cuộn tranh khổng lồ kia được mở ra, đình đài lầu các trong tranh lần lượt hiện ra, nước biển xoáy nhẹ một vòng, liền tựa như đất bằng mọc lên từng tòa cung điện hoa lệ, vào đúng tiết xuân thu hải đường nở rộ, cánh hoa đỏ trắng bay khắp trời. Từng người thân đã mất của nàng lần lượt xuất hiện bên người, mặt mày linh động, vui cười với nàng, vẻ mặt ôn nhu.

Tay Đàm Xuyên run lên, cuộn tranh cùng lọ thủy tinh rơi xuống cát.

“Đầu thái tử cắt lâu rồi, đã sớm thối rữa, ta đã ném ra đồng hoang, hồn phách này ta giữ lại cũng chẳng để làm gì, nàng muốn thế nào tùy nàng.”

Phó Cửu Vân khép lại cửa phòng, tay áo phát một cái trên lỗ thủng kia, vỏ sò lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Cầm lấy bức họa nàng mong nhớ ngày đêm, làm giấc mộng đẹp đi! Tái kiến, công chúa điện hạ.”

Đàm Xuyên ngơ ngẩn nhìn cánh cửa khép chặt vô tình kia, chợt thấy toàn thân không còn chút sức lực.

Nàng chưa bao giờ giống như lúc này, cảm thấy mệt mỏi và bất lực khôn cùng.

Những người yêu mến nàng, đều đã bị nàng đẩy ra, nàng vốn luôn ngóng trông cục diện này. Cứ thế thản nhiên tàn nhẫn, cô độc chìm hồn đang chịu chết.

“Cầm bức họa làm giấc mộng đẹp đi!” ——ngữ khí xem thường, giống như cười nhạo nàng chỉ biết tìm kiếm âm áp trong hư ảo, vừa trở lại hiện thực liền bắt đầu dùng vẻ ngoài thờ ơ lạnh nhạt mà trốn tránh.

Nàng ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối, chỉ cảm thấy tuyệt vọng và u ám, mệt tới nỗi chỉ muốn cứ vậy mà biến mất trên đời.

Đàm Xuyên trốn ở trong phòng ba ngày không ra, bức họa kia vẫn mở ra đặt trên giường, nàng hết lần này đến lần khác rơi vào giấc ngủ, tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy người thân đang mỉm cười với mình, thật giống như bọn họ trước giờ chưa từng rời đi. Phó Cửu Vân nói không sai, đây thực sự là một giấc mộng đẹp làm người ta không muốn tỉnh lại.

A Mãn mỉm cười bưng khay trà đi tới, khom người nhìn nàng, tựa như muốn cùng nàng trò chuyện. Đàm Xuyên không nhìn được vờn tay ra sờ —— chỉ sờ vào khoảng không.

Nàng cúi đầu thở dài một tiếng.

Thấy Đàm Xuyên tự nhốt mình trong phòng ba ngày, Tả Tử Thần vốn không nhiều chuyện cũng nhìn không được mà lên tiếng chất vấn : “Người đã nói gì với muội ấy?”

Phó Cửu Vân đang đứng dựa bên cửa sổ uống rượu, vẻ mặt lãnh đạm, chỉ nói: “Cái gì cũng chưa nói, chẳng qua chỉ tặng nàng một bức họa mà thôi.”

Hắn đưa Tả Tử Thần một cái chén, rót đầy rượu thay hắn, lại cười nhẹ nói: “Đa tạ người, đã không tiết lộ thân phận Công Tử Tề.”

Tả Tử Thần “nhìn” hắn giây lát, đáp: “Người đã có bản lĩnh cao như vậy, vì sao phải khuất phục ở lại núi Hương Thủ? Giúp sơn chủ vợ vết bảo vật, làm đệ tử của lão? Bản lĩnh của người so với tiên nhân hắn là còn cao siêu hơn nhiều.”

Phó Cửu Vân nghĩ nghĩ một thoáng, biếng nhác nở nụ cười : “Bởi vì ta nhàm chán, nếu người sống nhiều năm như vậy, không ngừng chuyển thế, cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.”

“Đương nhiên, còn một nguyên nhân then chốt.” Hắn uống một ngụm rượu, “Hồn đang ở núi Hương Thủ, cho nên ta phải lưu lại.”

“Hồn đang?” Hiển nhiên Tả Tử Thần rất bối rối đối với bảo vật này, căn bản không nghĩ ra đó là thứ gì.

“Đại khái là thế... Có điều rốt cuộc cũng có thể kết thúc cuộc sống kiểu này. Lại đây, chúng ta lại uống một chén, loại chuyện uống rượu này, quả nhiên phải có người uống cùng thì mới thú vị.” Hắn dứt khoát đưa cả bầu rượu cho Tả Tử Thần, học theo bộ dáng Mi Sơn Quân cụng bầu với hắn.

Tả Tử Thần có chút dở khóc dở cười: “Ta cũng không có tử lượng tốt vậy đâu.”

Vừa dứt lời, liền thấy nước biển phía sau hơi hơi xao động, quay đầu lại, chỉ thấy Đàm Xuyên ba ngày không gặp ăn mặc gọn gàng, mặt mày tươi cười đi ra. Không biết ba ngày nay nàng gặp chuyện gì, cả người gầy đi rất nhiều, dáng vẻ mảnh khảnh thướt tha ngày xưa mơ hồ hiển hiện.

Thấy hai người bọn hắn ban ngày ban mặt uống rượu bên cửa sổ, còn uống cả bầu, nàng không khỏi bật cười bước tới: “Hả? Cơm còn chưa ăn đã bắt đầu uống rượu à?”

Tả Tử Thần không khỏi quan tâm hỏi một câu: “Muội không sao đấy chứ?”

Nàng tùy ý khoát tay áo: “Không sao, ta giảm béo ấy mà.”

Tả Tử Thần lần nữa đỡ khóc đỡ cười, viện cớ trở lại phòng mình thiền tu, không muốn quấy rầy không gian riêng tư của hai người bọn họ.

[thiền tu: ngồi thiền tu hành]

Đàm Xuyên tự nhiên ngồi xuống trước cửa sổ, nhắc bầu rượu Tả Tử Thần vừa uống thừa tu một ngụm, lại nhặt một viên đậu phộng cho vào miệng ăn, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Phó Cửu Vân, nhàn nhạp mở miệng: “Bao giờ đi tìm quốc sư tính sổ?”

Phó Cửu Vân nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, chậm rãi ngoảnh mặt đi: “Đại Mi Sơn có thời gian, hấn gần đây còn bận chơi bịt mắt bắt dê với tên chiến quỷ, tạm thời không tới được.”

Lại còn muốn làm phiền Mi Sơn Quân tới giúp nữa sao, Đàm Xuyên không khỏi cảm thấy kính nể, nâng cao bầu rượu hướng phía nam vái tam lần, cảm tạ sư thúc giúp đỡ.

Phó Cửu Vân uống xong rượu liền muốn đóng cửa sổ, bị nàng chặn lại, mỉm cười hỏi: “Chàng sợ gặp ta đến vậy sao?”

“Ta? Sợ?” Hấn chậm rãi hỏi lại, quả nhiên liền mở toang cửa sổ, đem bầu rượu đặt ở gian ngoài, sau đó liền mặc nguyên y phục nằm dựa trên giường, như ngủ như không, coi nàng như không khí. Có mấy con cá ước chừng là mê luyện sắc đẹp của hấn, ở trong lòng hấn chui tới chui lui, ngẩng đầu hôn cảm hấn, bị hấn lần lượt xua ra, không chịu từ bỏ lại tiếp tục tiến lên.

Chương 44: Cho tới khi cái chết mang nàng đi (Phần 2)

Đàm Xuyên không dừng được bật cười, quan sát bốn phía một vòng, nhẹ giọng nói: “Không ngờ dưới đáy biển này mà cũng có phủ đệ của chàng, lúc nào chàng cũng có những việc làm người ta không ngờ tới. Nơi này còn đẹp hơn núi Phượng Miên nhiều, ta cảm thấy thậm chí còn hơn cả Mi Sơn cư và núi Hương Thủ nữa, thật đáng yêu.”

Phó Cửu Vân khép mắt lại: “Thật không? Thích thì ở lại thêm vài ngày, ở đến già cũng được.”

Đàm Xuyên một hơi uống cạn bầu rượu, trầm giọng nói: “Được.”

“Cạch” một tiếng, đầu hấn đang gối trên tay trượt xuống, đập vào vỏ trai, phát ra tiếng vang khá lớn.

Nàng không cười, chỉ cúi đầu nhìn xuống bầu rượu trong tay, thật lâu sau, lại nói: “Ta những tưởng ta không còn quan tâm tới chuyện gì, tâm này như chim bay... Ha ha, thì ra ta căn bản đâu có được hào hiệp như vậy. Bị biết bao chuyện làm tổn thương, lại chỉ biết núp đằng sau tự an ủi mình. Chàng xem, ta còn hay ảo tưởng, ta ảo tưởng rất nhiều chuyện, như là chúng ta về già sẽ như thế nào, liệu có sinh một đứa nhóc hay không, đứa nhóc lớn lên sẽ giống ai... Toàn là những ảo tưởng nực cười cả. Trước kia ta cũng thường ảo tưởng, nhưng trong ảo tưởng chỉ là Tử Thần, không biết từ khi nào người trong ảo tưởng đã biến thành chàng. Những tâm sự nữ nhân khờ khạo nhằm chán đó ta rất khinh bỉ, ta phải có ý chí sắt đá, chết không vướng bận mới đúng. Nhưng là, ta phát hiện ảo tưởng cũng có thể biến thành kỳ vọng, ta... thật thẹn với con dân Đại Yến.”

Lời vừa dứt, cả người hấn liền lao tới giống như một con chim lớn, cách một bộ cửa sổ gắt gao ôm lấy nàng. Hấn cái gì cũng không nói.

Đàm Xuyên chớp chớp mắt, chỉ thấy trước mắt càng lúc càng mơ hồ, có bọt nước không ngừng rơi xuống, thấp giọng nói: “Chàng cũng không được nói những lời chết chóc như vậy nữa. Ta không chịu nổi, cho nên ta ngoan ngoãn tới xin hàng rồi đây. Ai, trước khi thấp hôn đăng, chúng ta còn có rất nhiều thời gian, xem như đời này chúng ta được ở bên nhau, sao phải quan tâm là mấy ngày hay vài năm. Trước kia sao ta chưa từng nghĩ đến?”

Phó Cửu Vân vuốt ve mái tóc và gương mặt nàng, lực tay có chút không khống chế được, cơ hồ muốn đem nàng bóp nát. Bờ môi nóng cháy mang hương rượu kề sát, hôn đi những giọt nước ướt át trên mặt nàng, giọng nói thậm chí hơi run rẩy: “... Đừng lo, có vào hôn đăng ta cũng sẽ ở bên nàng, chúng ta cùng nhau đau.”

Nàng nhin không được phì cười một tiếng, trở tay ôm cổ hắn: “Hồn đăng chỉ có thể đốt bốn hồn phách, chàng tới góp vui kiểu gì? Coi chừng chén nó phát nổ.”

Không có lời đáp lại, đôi môi hắn đã phủ lên đôi môi hồng đào say nồng của nàng, hai tay nhấc nàng qua bệ cửa sổ, ngồi trên đùi hắn, trong lúc hỗn loạn còn không quên đuổi đám cá mú đang quẩn quít lấy mình ra ngoài cửa sổ, sau đó mới đóng cửa sổ, tránh cho đám ngao sò tôm cá nào đó không hiểu phong tình tới phá hoại không khí.

Không ai lên tiếng, nên nói, không nên nói, bọn họ cũng đã sớm nói rất nhiều, ngôn ngữ thường làm con người mỗi một nghi kỵ. Không có gì phù hợp hơn môi răng và thân thể để biểu đạt những tình cảm giấu trong đáy lòng, sức lực toàn thân của Đàm Xuyên phảng phất đều bị rút đi, từng hơi thở dường như cũng biến thành tiếng rên rỉ ngọt ngào, nàng thậm chí không tin nổi chính mình thật sự yêu chàng đến vậy, tới cùng là bắt đầu từ khi nào?

Là từ khi chàng nói sẽ không buông tay? Hay là khi hai người cùng khắc tên trên trúc xanh, dệt nên mộng tưởng cho nàng?

Chính nàng cũng không nói rõ.

Không thể tiếp tục trốn tránh, bọn họ còn có nhiều thời gian như vậy, cho tới khi tử vong mang nàng đi trước, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Không ngừng có bọt biển li ti tràn ra từ hai làn môi dán chặt, trượt qua gò má vừa tê vừa ngứa, có một viên bong bóng đọng trên hàng mi dài rậm run rẩy của nàng. Phó Cửu Vân nhin không được dùng môi hôn lên đó, nụ hôn say sưa làm người ta ngạt thở cuối cùng cũng thoáng ngừng.

Cơ thể hắn cũng khẽ run rẩy, gắt gao ôm nàng, thở hổn hển chôn mặt vào hõm vai nàng. Đàm Xuyên bỗng nhiên cảm giác chỗ nào đó trên cơ thể hắn biến hóa, theo bản năng hơi cử động, muốn tránh né. Thành linh tay hắn đột nhiên siết chặt, gần như yếu ớt hừ một tiếng, khẽ cắn cổ nàng: “Ta không đợi nổi nữa. Nếu không đủ dịu dàng, đừng trách ta.”

Cái gì không đủ dịu dàng? Đàm Xuyên lơ ngơ còn chưa hiểu gì, đột nhiên trời đất quay cuồng, nàng bị bế bổng lên, ngay sau đó được đặt vào trong con trai khổng lồ mềm mại, con trai khổng lồ kia lập tức lặng lẽ khép lại, giống như một căn phòng nhỏ tối đen khóa chặt bọn họ. Trên vỏ trai còn gắn hai viên minh châu, mờ mờ tỏa ra ánh sáng trong suốt.

Đàm Xuyên đột nhiên hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hắn đè nặng trên người nàng, đầu ngón tay sờ đến vạt áo, cơ hồ gấp gáp không thể nhẫn nại, tựa như một người chết khát rất cuộc tìm được nguồn nước, vẽ thành thạo điều luyện lần trước biến mất cả, thậm chí ngay cả vạt áo cũng không kéo ra nổi, cuối cùng bộ trường sam bị hắn xoạt một tiếng xé nát, lòng bàn tay nóng bỏng phủ trên thân thể nàng.

Nàng “á” một tiếng, hắn trở nên không khống chế, nàng cũng bắt đầu luống cuống tay chân, giữ chặt bàn tay đang du ngoạn trên cơ thể mình, run giọng nói: “Đợi đã...”

“Thời điểm này, ngàn vạn lần đừng nói với ta không nguyện ý...” Trong giọng nói của Phó Cửu Vân mang theo một tia thống khổ.

Trí óc đã bị thiêu đốt thành một biển lửa mơ hồ còn thừa lại một chút thanh tỉnh, nói với hắn: Chờ một chút, nghe nàng nói. Không nên lỗ mãng, không nên kích động, người không phải thiếu niên ngây ngô mới lớn.

Vậy cho ta được làm thiếu niên ngây ngô mới lớn một lần đi! Hắn vô tình đá chút thanh tỉnh cuối cùng ra khỏi óc, nàng sẽ là của ta, ta muốn nàng!

Y phục rách nát bị ném vào một góc, hắn nâng niu thân thể mềm mại tinh tế trong bàn tay, trong bóng tối mờ mờ cúi đầu tìm đến môi nàng, như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hôn nàng một cách điên cuồng không kiềm chế.

Đàm Xuyên đã nóng tới mức choáng váng, tựa như khối vải bị hắn lật qua lật lại, con người dịu dàng trầm tĩnh lúc đó chẳng biết đã bị giấu dấu mất, Phó Cửu Vân trước mắt quả thực là một người xa lạ nàng chưa

từng gặp, giống như khoảnh khắc tiếp theo trời sẽ sập đến nơi, ngây ngất như thể đây là giây phút trước khi tử vong đuổi tới.

Da thịt nàng là một đoạn tơ lụa bóng loáng, bị vây kín trong lòng bàn tay hắn, được vuốt ve mơn trớn tới từng phân từng tắc. Nàng cảm thấy một nỗi đau đón mơ hồ, từ trong cơ thể truyền ra, dần dần lan tràn đến từng tắc da, đầu ngón tay hắn, làn môi, bộ ngực, chạm tới chỗ nào liền làm cơn đau kia rõ ràng thêm, ngay sau đó lại đẩy nàng lên đỉnh hư không, mơ hồ trong đau đón còn có một nỗi khát khao mãnh liệt.

Tay nàng vươn lên từ giữa đệm chăn lộn xộn, luồn vào mái tóc dài của hắn, theo bản năng rướn người kề sát hắn, hạnh phúc chìm đắm trong nỗi đau đón hư không mơ hồ kia.

Phó Cửu Vân trầm giọng hừ một tiếng, tay phải vòng qua bờ eo thon thả của nàng, làm cho toàn bộ thân thể nàng dán chặt hẳn không một khe hở, da thịt ma xát khiến nhiệt độ đột nhiên lên cao, không ai có thể nhẫn nại được nữa. Chợt thấy hắn buông lỏng vòng tay, nàng nắm lấy ngón tay hắn đang lưu luyến trên gương mặt, thì thào như thể cầu xin: “Đừng đi!”

Đừng giống như lần trước, nói không được, không được. Bọn họ không còn nhiều thời gian, thời gian một cái chớp mắt cũng trân quý hơn nhiều so với minh châu, không thể tiếp tục lãng phí vô ích. Nàng khao khát hắn, ngay lúc này.

Hắn lập tức cúi xuống ôm chặt nàng, dán môi thở dốc: “Ta đây. Sẽ đau đó, chịu đựng.”

Đôi chân trần của nàng có chút bất an co lên, mơn trớn bên hông hắn, ngay sau đó nước biển nhẹ nhàng xao động, cặp chân nàng cứng lại. Đàm Xuyên phát ra một tiếng rên nhỏ, đau tới nỗi hít thở không thông, móng tay ghim thật sâu vào da thịt rắn chắc bóng loáng của hắn. Hắn khẽ môi bên vành tai nàng, phát ra hơi thở mê người, nàng liền quay đầu hôn hắn, như thể muốn phân tán lực chú ý.

Phó Cửu Vân ngừng một chút, khẽ vuốt hàng mày nhíu chặt của nàng, thấp giọng hỏi: “Đau lắm sao?”

Nàng không nói nên lời, chỉ biết lắc đầu. Hắn áp trán lên trán nàng, dần dần bắt đầu chuyển động, mỗi một lần phảng phất đều từ từ thâm nhập vào sâu bên trong nàng, muốn tìm hiểu hết thấy những bí mật mà nàng giấu kín. Một tiếng ghen ngào không nín được theo bờ môi nàng trượt ra, cũng không biết là do đau đón hay vì gì khác.

Bọn họ bây giờ đã thực sự trở thành một khối, gắn bó sít sao, từ nay không thể tách rời, cũng sẽ không bao giờ tách rời. Nàng lần đầu tiên hiểu được, trên thế gian này nàng rốt cuộc không hề cô đơn, kẻ yêu nàng ở ngay đây, người nàng yêu cũng ở ngay đây.

Lần đầu hoan ái ngoại trừ đau đón cũng chẳng có gì sung sướng, Phó Cửu Vân thở gấp càng lúc càng kịch liệt, siết chặt bờ vai nàng, cố gắng không để chính mình dùng lực quá mạnh. Nàng vì đau đón mà khao khát nụ hôn của hắn, thế là hắn một lần lại một lần hôn nàng, muốn làm cho giọng nói của mình nghe bình tĩnh một chút, lại tựa hồ thế nào cũng làm không được, chỉ có thể nhẹ giọng thì thầm nói với nàng: “Sẽ qua nhanh thôi... Chịu đựng, chịu đựng...”

Hắn bỗng nhiên rời khỏi, siết chặt như thể muốn vò nát nàng, thân thể mạnh mẽ run rẩy vài cái, sau đó liền gục trên người nàng, ngón tay quăn lấy tóc nàng, mồ hôi của hắn hòa cùng mồ hôi của nàng, đôi môi ướt át day nhẹ trên làn môi mềm mại khẽ nhếch của nàng một chút, cất tiếng như thở dài: “Ôm ta đi.”

Đàm Xuyên nâng cánh tay rã rời ôm chặt cổ hắn, hắn hơi nghiêng người, lật mình một cái, liền thay đổi tư thế nằm xuống, để nàng nằm trên người hắn. Trái tim hắn đập cực kỳ kịch liệt, giống như trống nổi, nện trên lồng ngực nàng, Đàm Xuyên một mối chỉ còn muốn ngủ, để mặc hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, âu yếm hôn lên trán nàng, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

Nàng chậm rãi lắc đầu, cũng bắt chước nắm lấy mái tóc dài của hắn, tết thành một bím đuôi sam, nhẹ nhàng nói: “Chàng đau không?”

Phó Cửu Vân bật cười: “Cô bé ngốc, nam nhân sao mà đau được.”

Đàm Xuyên chỉ thấy một mối uể oải, mỗi tắc bắp thịt đều mỗi như căng trướng, nhưng nàng lại không muốn ngủ, nỗi vui sướng trào dâng trong lòng, lại có một loại cảm giác mất mát không rõ, từ nay về sau nàng đã thực sự là một nữ nhân. Giờ khắc này nàng chỉ muốn hắn ôm nàng thật

chặt, cái gì cũng không cần nói. Có lẽ thế gian thực sự có sự tương thông giữa hai tâm hồn, trong nháy mắt tiếp theo hắn liền vòng tay ôm trọn nàng, bàn tay bắt đầu vuốt ve tấm lưng trần của nàng như muốn an ủi, bờ môi ấm áp nhẹ nhàng hạ xuống những nụ hôn lên gò má, lên lồng mày, lên vành tai nàng.

42. Chương 45

Nàng sắp ngủ đến nơi, tỉnh tỉnh mơ mơ nhắm mắt lại, không biết trải qua bao lâu, bàn tay vuốt ve của hắn lại lần nữa trở nên nóng cháy, thuận theo vòng eo thon gọn trượt dần xuống dưới, lần này rất cuộc không hề nóng, dịu dàng mà kiên nhẫn phủ lên nơi mềm mại nhất trên cơ thể nàng, nhẹ nhàng mơn trớn như đang vỗ về an ủi một con thú nhỏ bị thương.

Lưng của Đàm Xuyên bị siết chặt, hừ một tiếng tỉnh lại, đối diện đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, nơi đó như đang dấy lên một ngọn lửa.

“Lại lần nữa nhé.” Phó Cửu Vân không chờ nàng trả lời, nâng tay giữ gáy nàng, đầu lưỡi đẩy ra hàm răng khép chặt, làm sâu thêm nụ hôn này.

Nàng cảm thấy rối bời, dường như nằm yên cũng không phải, trốn tránh cũng không phải, ngồi dậy lại càng không phải. Ngón tay hắn vĩnh viễn luôn thừa kiên nhẫn hơn so với nàng, nhất định muốn bức nàng phát điên. Hắn cứ vậy triển miên hôn, khiến nàng chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đứt đoạn từ trong khoang mũi, khác hẳn với cảm giác khi nãy, một cơn sóng triều kỳ lạ còn mãnh liệt hơn lúc trước ở Mi Sơn cư ào tới.

Đàm Xuyên không khống chế được giây giũa thoát khỏi bờ môi quấn quýt của hắn, rụt vai lại dựa đầu trên vai hắn, thân thể khẽ run rẩy theo từng động tác dịu dàng của tay hắn.

Chương 45: Cho tới khi cái chết mang nàng đi (Phần 3)

Đôi tay không biết đặt đâu, chỉ có thể quờ quạng siết chặt đệm chăn, bị hắn nắm cổ tay giữ trên cao, cả người nàng liền mềm nhũn ngã xuống, run rẩy dựa sát vào thân thể hắn.

Phó Cửu Vân rất tốt bụng cúi đầu hỏi nàng: “Bây giờ còn đau không?”

Đàm Xuyên cắn mạnh một ngụm trên ngực hắn coi như trả thù, hắn lại giữ lấy eo nàng, điều chỉnh vị trí một chút, dùng thân thể chính mình thay thế ngón tay thâm nhập cơ thể nàng.

Giống như tất cả sinh mệnh lần thứ hai bị lấp đầy, nàng phát ra một tiếng rên rỉ như thở dài, nắm lấy cánh tay hắn, theo từng động tác của hắn khi thì siết chặt khi thì nới lỏng. Nàng thật muốn điên rồi, tùy thời tùy ý bị ném lên cao, hắn lại không cho phép nàng ngừng lại lâu, hung hăng kéo xuống dưới, sóng triều tình dục cuộn trào mãnh liệt, cuốn bay lý trí, quét sạch những rụt rè e ngại.

Dường như nàng thấp giọng gọi gì đó, có thể là cầu xin hắn buông tha cho mình, cũng có thể là mong muốn hắn đừng kìm nén mà hãy tiếp tục, làm cho nàng vỡ vụn thành mảnh nhỏ, chìm nổi theo từng đợt thủy triều, ném trải nổi sung sướng bí ẩn mà kịch liệt lần đầu tiên trong đời này. Thanh âm của nàng, hơi thở của nàng, toàn bộ thân thể và cảm xúc của nàng đã không thể điều khiển, hắn muốn nàng khóc nàng liền khóc, muốn nàng rên rỉ nàng liền rên rỉ.

Sau lưng phẳng phất như có một dây cung đột nhiên bị kéo căng, Đàm Xuyên uốn cong người, mái tóc dài họa một đường mực đen trong bóng tối. Phó Cửu Vân đỡ eo nàng ngồi dậy, ngón tay luôn sâu trong mái tóc dày của nàng, ôm thân thể pháp phồng của nàng vào trong ngực, giọng nói khàn khàn: “... Ta muốn nhìn thấy nàng.”

Vỏ trai khổng lồ mở ra, ánh sáng trong veo của nước biển xanh thẳm chiếu vào, da thịt nàng ửng hồng như một đóa hải đường, mồ hôi khắp người được nước biển tẩy rửa, những bọt biển li ti từ giữa thân thể bọn họ mạnh mẽ bốc hơi, từng hạt từng giọt, tựa như những viên ngọc trai thủy tinh tinh tế.

Nàng hiện tại ở ngay chỗ này, trong lòng hắn, bọn họ chính là yêu nhau.

Lần hoan ái giao triền ngọt ngào này có thể kéo dài cho tới khi thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn. Nàng tươi đẹp như thế, yêu bao nhiêu cũng là không đủ, hẳn thậm chí không biết phải yêu nàng như thế nào mới có thể thực sự thỏa mãn.

Bên bờ Hoàn Đái lần đầu tiên nhìn thấy nàng mặc nam trang, bồn chồn lo lắng nhìn nước sông róc rách chảy qua, trong lòng thầm nghĩ chỉ muốn gặp một người là hẳn, tựa như một con vàng anh mới vừa học bay, vừa ngây thơ vừa khả ái — từ thời điểm ấy hẳn đã thường xuyên tự giác hoặc không tự giác mơ tưởng được đôi mắt xinh đẹp kia ngó nhìn.

Nàng phải nhìn ta, chỉ một mình ta, bởi vì sớm từ khi nàng còn chưa biết, ta đã luôn nhìn nàng như vậy.

Tia sáng rất cực dần dần chìm xuống, Đàm Xuyên từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh lại.

Những chú cá nhỏ nhỏ tụ tập thành đàn phát ra ánh sáng xinh đẹp trong bóng tối, bơi qua bơi lại đầy phòng, tạo thành rất nhiều hoa văn ánh sáng kì lạ.

Chúng nó ngẫu nhiên cũng bơi tới cạnh Đàm Xuyên, nàng sợ làm thức giấc Phó Cửu Vân còn đang ngủ say bên cạnh, liền dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bọn chúng, kết quả ngược lại còn kéo theo càng nhiều cá nhỏ bơi lại đây, tranh nhau hôn ngón tay nàng, như thể trên đó có đồ ăn ngon vậy.

Nước biển phản chiếu ánh sáng mờ lung chiếu rọi dung nhan say ngủ của Phó Cửu Vân, như thể sắp theo hàng mi run rẩy của chàng mà chảy xuống. Đàm Xuyên chống cằm ngắm nhìn khuôn mặt vờ ngủ của chàng, mỉm cười khẽ nói: “Cửu Vân? Chàng tỉnh chưa?”

Chàng “ừm” một tiếng, vùi đầu vào trong chăn tiếp tục giả bộ như đang ngủ say, đáy mắt bỗng nhiên có chút cay nóng, dường như chỉ sợ chính mình đang mơ, không dám ngẩng đầu.

Đàm Xuyên không khỏi buồn cười, thật sự không thể tin nổi một nam nhân như vậy mà cũng có tâm tư xấu hổ thẹn thùng, sau khi tỉnh dậy không biết phải đối mặt thế nào, dứt khoát che mặt trốn đến hôm sau. Chỉ có cô nương người ta mới làm vậy thôi chứ.

Nàng nằm dựa vào vai chàng, kéo chăn ra, dịu dàng nói: “Cửu Vân, chàng đừng sợ, ta sẽ có trách nhiệm với chàng.”

Chàng đột nhiên xoay người, lao tới nhanh như hổ đói vồ mồi đẩy nàng ngã trên giường trai ngọc khổng lồ, Đàm Xuyên bật cười định trốn, thỉnh thoảng chàng lại dùng tay che kín mắt nàng, giọng nói vẫn còn hơi khàn: “Nhóc con chết tiệt kia, không được nhìn, không được phép nói chuyện.”

Nàng quả nhiên không nói gì nữa, chỉ dùng tay ôm bờ vai chàng, giúp chàng vuốt thẳng những sợi tóc dài hỗn độn. Tay Phó Cửu Vân chậm rãi từ trên mặt nàng dời xuống, nắm cằm nàng để nàng đối diện với mình, ánh mắt giao nhau, mấy lời thề non hẹn biển dài dòng bùi tai bọn họ đều không cần, ánh mắt cũng có thể nói lên tất cả.

“Phó Cửu Vân, Công Tử Tề... Vì sao phải lấy hai cái tên?”

Những gì nàng biết về chàng thực sự không nhiều lắm.

Phó Cửu Vân suy nghĩ một chút: “Đây là bí mật.”

Chàng bị đánh khẽ một cái, nhưng nét mặt lại lộ ra một nụ cười mỉm tựa như hoài niệm. Nắm cổ tay nàng, để nàng nằm yên ổn trong lòng mình, trong thanh âm của chàng mang theo cảm khái: “Thật lâu rồi... nàng mới hỏi lại ta vấn đề này.”

Đàm Xuyên khó hiểu đưa mắt hỏi, chàng chỉ lắc đầu cười, cuối cùng lại nói: “Nàng xem Thượng cổ Hóa thánh gọi là Bình Giáp Tử, sao hẳn còn có tên gọi Khương Hồi?”

Một câu giải thích không ngờ tới, nhưng lại cực kỳ hợp lý. Đàm Xuyên hơi sửng sốt: “Thật đúng là đạo lý này, sao lúc trước ta không nghĩ ra nhỉ?”

“Nàng lúc nào chẳng ngạc nhiên vậy.”

Lại bị đánh một quyền.

Chàng lật người lại, muốn ức hiếp trả thù đến cùng. Trên chiếc giường trai ngọc chấn đệm lộn xộn không ai nhìn cho nổi, gối đầu đều rơi xuống đáy biển, bị cát biển vùi lấp hơn phân nửa.

Trời dần dần sáng, tia sáng khúc xạ vào nước biển, tạo ra ánh sáng êm dịu như ngọc trai.

Đàm Xuyên đan tay vào trong mái tóc dài của chàng, trong lòng bỗng nhiên có chút sợ, nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Trời sắp sáng rồi.” Nàng nhẹ nhàng nói, “Tốt nhất là đừng sáng vội, ta còn chưa muốn dậy.”

Có chút không cam lòng, nàng còn chưa kịp nằm mơ, trong mộng còn chưa kịp thề nguyện với chàng, cùng nắm tay nhau đến già, sống qua một đời người ngắn ngủi mà tươi đẹp kia.

Chàng siết chặt nàng vào trong ngực, trai ngọc chậm rãi khép lại, ngăn trở ánh bình minh đang muốn chiếu vào.

“Trời sẽ không sáng.”

Chàng nói, để nàng dựa cằm lên vai mình, hai gò má kề sát.

Dù cho đêm tối có kéo dài thế nào cũng sẽ phải trôi qua, đôi mắt Đàm Xuyên lại một lần nữa thích ứng với ánh sáng chói lòa trên mặt biển, đã mấy ngày trôi qua.

Hôm đó lên bờ, thời tiết nắng ráo, gió không lớn, rất thích hợp làm một vài chuyện nguy hiểm kích thích.

Mi Sơn Quân cười tiên hạc đợi ở trên bờ, sắc mặt không tốt lắm, chắc hẳn gần đây bị vị chiến quỷ tình địch kia của y giày vò không nhẹ. Tiếp nhận nhúm tóc bạc của quốc sư Đàm Xuyên đưa cho, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vài cái, y thờ ơ nói: “Đế Cơ, ta giúp người không phải vì tranh chấp giữa các quốc gia, người phải hiểu điểm này. Hậu sự của đại sư huynh là do một tay người lo liệu, ta chỉ trả cho người một phần nhân tình.”

Đàm Xuyên khẽ gạt đầu, mỉm cười đáp: “Vô luận là vì lý do gì, ta đều cảm kích sự thúc ra tay trợ giúp.”

Mi Sơn Quân nhìn Phó Cửu Vân đứng ở phía sau, do dự một chút, lại nói: “Tranh chấp giữa các quốc gia vĩnh viễn sẽ không ngừng, mà đời người lại hữu hạn, cho nên hận thù cũng là hữu hạn. Những gì người làm đối với đời sau mà nói, có lẽ chẳng có chút ý nghĩa nào, người vẫn khẳng khẳng muốn làm?”

Nàng nhắc chân tiến về phía trước, một lát sau mới trả lời: “Ta làm vậy không phải vì thù hận.”

Mấy ngàn vạn con dân Đại Yến ngày đêm chịu giày vò, trở thành thức ăn cho đám yêu ma. Trên đời này có những thứ còn quan trọng hơn hận thù rất nhiều, các tiên nhân siêu thoát thế tục có lẽ vĩnh viễn cũng không hiểu được.

Mi Sơn Quân đứng cạnh Phó Cửu Vân, cười khổ: “Ta không giúp được người, hay là sau khi hồn phách đầy đủ ta lấy trộm hồn đăng...”

“Không.” Phó Cửu Vân nở một nụ cười thỏa mãn, “Giờ đây ta chẳng còn mong muốn điều gì.”

Mi Sơn Quân ngạc nhiên nhìn hần bước nhanh về phía trước, dùng tay vén mái tóc dài bị gió biển thổi tung của Đàm Xuyên, hai người kề trán vào nhau, không biết thăm thì với nhau điều gì, nàng chợt cười rộ lên, đá tung cát vào người hần, hai người đuổi nhau trên bãi cát mềm mại trải dài vô tận —— một màn này kích thích sâu sắc trái tim nhỏ bé yếu ớt gần đây bị tình địch tàn phá tơi bời của Mi Sơn Quân, y không kìm nổi lệ chảy ròng ròng.

Mùng bốn tháng chín, mưa tầm tã đã nhiều ngày, may mắn hôm nay trời quang đãng, một phong thư được thả trước phủ quốc sư chẳng biết từ bao giờ, không đề tên, nhưng dấu ấn chim yến kỳ lân trên giấy đã nói rõ thân phận người thư. Trong thư chỉ có một hàng chữ: Tối nay giờ tỵ, dưới núi Phượng Miên, không gặp không về.

Quốc sư vốn đang cáo bệnh không ra khỏi cửa siết chặt phong thư, tâm tình phức tạp. Toàn bộ phủ quốc sư đều được giăng kết giới và pháp trận dày đặc, một con chuột nhỏ lọt vào cũng không có đường ra, thế nhưng Đế Cơ đâu phải chuột, nàng tới cũng không thềm tới, chỉ ném một phong thư trước cửa, đoán chắc lão tất nhiên sẽ đến hẹn.

Trong tay lão là tư liệu do bọn thuộc hạ ngầm điều tra về Đế Cơ, trên đó rõ ràng viết: Đại Yến Đế Cơ, yêu kiều yếu đuối, ngây thơ lương thiện, giỏi về ca múa, có chút hiểu biết bạch chỉ thông linh thuật.

Quốc sư xé nát bấy tập tư liệu, nàng ngây thơ lương thiện, yếu đuối yêu kiều? Lão lần đầu tiên thấy một cô nương “ngây thơ” giáo hoạt tàn nhẫn đến vậy. Trong ngực có một hộp ngọc nặng trĩu, bên trong là trái tim tươi sống của Đế Cơ, trên đó bị cắm chỉ chút ngân châm, tựa một con nhím đỏ tươi.

Cẩn thận rút từng ngân châm ra, máu tươi lập tức thấm đẫm nửa hộp ngọc, lão tùy tay phất một cái, các vết thương lớn nhỏ do bị châm biến mất trong phút chốc, hết thấy đều khôi phục nguyên trạng.

Cho dù có đoạt lại được hồn phách thái tử, cũng không thể để cho nàng sống tiêu dao, lão muốn nàng phải chịu mọi khổ sở đau đớn, sống không quá năm năm.

Giờ tý đêm đó, không biết vì sao lại có mưa nhỏ tí tách rơi. Đàm Xuyên nắm một chiếc dù làm từ trúc xanh, cầm theo đèn lồng đợi phía ngoài rừng trúc, nhìn thấy quốc sư cười yêu thú dễ cách xa mười trượng, phía sau còn dẫn theo vị thái tử không đầu kia, trên người thái tử hình như còn vác một cô gái, trông có vẻ như đang mê man.

Nàng chậm rãi bước tới nghênh tiếp, cười nhạt: “Quốc sư quả là người đúng giờ.”

Quốc sư nhìn quanh bốn phía một vòng, rừng trúc vắng vẻ trống không, dễ nhận thấy chỉ có một mình nàng, không khỏi trầm giọng hỏi: “Công Tử Tề đâu? Hay là lại trốn trong góc tối?”

Đàm Xuyên cười nói: “Đây là chuyện riêng của ta, không liên can tới người khác, đương nhiên cũng chỉ có ta tới gặp quốc sư.”

43. Chương 46

Chương 46: Chú sát (Phần 1)

Lão mà tin mới thực là gặp quỷ, thấy nàng xoay người định tiến vào rừng trúc, lão lập tức phất tay: “Không cần bước vào, nói luôn ở đây đi. Tóc và hồn phách thái tử trả lại cho ta, ta sẽ đem trái tim trả cho người — ta vốn không muốn giết người, có điều xong việc ta muốn người rời khỏi Thiên Nguyên ngay lập tức, cả đời không được bước vào ranh giới Thiên Nguyên của ta nữa bước!”

Nàng gật đầu: “Ta đương nhiên hiểu được, quốc sư là sợ ta tiết lộ bí mật của thái tử ra ngoài, dã tâm của người sẽ không thể đạt được.”

Quốc sư nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Đế Cơ, kỳ thực gạt những ân oán này qua một bên, ta cũng có chút tán thưởng người. Bởi vì người không tin vào số mệnh. Ta cũng xưa nay không tin cái gọi là thiên mệnh, có lẽ về việc này, người có thể hiểu được ta.”

“Ông trời thay chúng ta an bài hết thảy, khi nào thì sinh, khi nào thì chết, khi nào thì cao sang, khi nào thì thấp hèn. Trời bảo thiên hạ sẽ đại loạn, thế là phân tranh không ngừng; trời bảo vùng Trung Nguyên nguyên tắc sẽ thống nhất, ngay lập tức liền có người mang thiên mệnh giáng xuống. Vì sao ta phải ngoan ngoãn nghe theo thiên mệnh cơ chứ? Cái gọi là người mang thiên mệnh, trước giờ chưa từng do trời định, tại thế gian người và yêu cùng tồn tại này, ai mạnh kẻ đó là vương. Nếu người đời đều nghe theo cái gọi là mệnh, ta đây liền tạo một thứ còn mạnh hơn để phá vỡ nó!”

“Người đời đã bị trời cao chà đạp thành nghiệt, quên mất đau đớn. Ta sẽ cho bọn chúng nhớ lại thế nào là đau đớn, trên đời này chưa từng có thần, cho dù có, ta cũng sẽ giết bọn họ. Từ đó về sau, ta chính là thần!”

Đàm Xuyên lạnh lùng nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của lão, lạnh lùng nói: “Ổ trong mắt ta, người chỉ là một lão yêu đáng thương bị lòng tham chi phối.”

“... Người quả nhiên không hiểu những điều này.”

Quốc sư thất vọng lắc đầu, không muốn thừa lời cùng đứa trẻ con như nàng, vẫy tay một cái, thái tử không đầu liền bước những bước nặng nề tới trước mặt Đàm Xuyên. Nói thật, hình dạng gã không có đầu mà còn có thể đi lại quả thực rất đáng sợ, đặc biệt lúc này đã hơn nửa đêm, kẻ nào thành linh nhìn thấy có khi sẽ bị dọa chết.

Đàm Xuyên ngừng thở, thấy hẳn không chút khách khí quẳng cô gái trên vai kia xuống đất, nước bùn dính đầy nửa người nàng ta, lăn khê trên mặt đất một chút, lộ gương mặt diêm lệ còn hơi sạch sẽ —— là Huyền Châu!

“Vị công chúa này định tìm cách không trả tiền trà trộn vào đội thuyền buôn bán vượt biển, bị người ta phát hiện mà còn không biết hổ thẹn, ngược lại còn ra tay đánh người. Ta nghĩ nàng ta cùng người cũng là người quen cũ, để người phải lo lắng về an nguy của nàng ta cũng không tốt, nên đem tới trả lại cho người.”

Đàm Xuyên chỉ thấy trong ngực thùng thùng đập loạn, quả thật không ngờ đối phương còn có thể lần nữa bắt được Huyền Châu. Vị tỷ tỷ này thật là thành sự không thấy bại sự có thừa, cả ngày ngoại trừ gây phiền toái cho người khác, còn có chỗ nào có ích không? Xem bộ dạng này của nàng ta, sống không ra sống chết không ra chết, chỉ e đã bị hạ chú cho ngủ li bì —— thấy quốc sư định giải trừ chú văn, nàng vội giơ tay: “Đợi đã! Cứ để nàng ta ngủ ở đó đi!”

Nếu đánh thức nàng ta dậy, không biết sẽ lại nói ra những lời ngoan độc gì, hôm nay làm chuyện lớn, đành phải làm phiền nàng ta ngủ nhiều một chút vậy.

Nàng lấy một nhúm tóc bạc và một chiếc lọ dài bằng thủy tinh từ trong tay áo, thân lọ trong suốt lấp lánh, bên trong có chứa một ngọn lửa màu xanh nhạt, bập bùng tựa như ánh nến, rất có linh tính.

Đàm Xuyên nhìn hờn phách trong bình, cười cười: “Hờn phách ở chỗ này, chỉ có điều đầu đã thối rữa không ra hình dạng, bị ta ném đi rồi. Với bản lĩnh của quốc sư, chuyện nhỏ này hẳn sẽ không thành vấn đề.”

“Đưa đây!” Quốc sư nhớ nhung thái tử, không chịu nổi tiến lên một bước, vươn tay toan giật lấy.

Nàng mỉm cười che lọ lại, cũng không nói chuyện, chỉ đưa mắt nhìn nhìn lão. Quốc sư lập tức lấy ra hộp ngọc, trái tim tươi sống trong đó vẫn đang đập, không thể nào nhìn ra nó đã rời khỏi cơ thể hơn nửa tháng. Trái tim kia bay vút ngược chiều gió, giống như chim non về tổ, xoạt một tiếng nhập vào trong ngực nàng.

Trái tim trở về cơ thể, nỗi đau khoét tim mới đồng loạt phát tác, Đàm Xuyên đau tới nỗi khụy người xuống, chột lùi lại mấy bước tóm lấy Huyền Châu, chớp mắt liền biến mất ở ven rừng trúc, chỉ để lại trên đất cái lọ kia và một nhúm tóc bạc.

Quốc sư khó nén kích động, lao tới đoạt chiếc lọ đổ ra hờn phách đã được thổi phồng kia, nhিপ đập quen thuộc làm lão dâng trào cảm xúc.

Cái gì là mệnh cách vô song? Cái gì là nhất thống Trung Nguyên? Lời tiên đoán mê tín cổ xưa đó lão sớm đã không cần! Chỉ cần thái tử ở đây, chỉ cần có thái tử! Đứa con hung thần mà lão dùng máu tươi thai nghén này có thể đưa lão lên đỉnh cao quyền lực, lời tiên đoán cổ xưa của Thiên Nguyên đã sắp bị phá vỡ, dù cho chủ nhân thực sự của mệnh cách vô song kia có là ai, đều đã không còn quan trọng. Thái tử sắp trở về!

Lão sẽ trở thành hoàng đế nhất thống Trung Nguyên, bước lên đài cao, trở thành vị thần bề ngễ thiên hạ!

Lão mừng rỡ ôm ngọn lửa linh hồn kia vào trong ngực, thấp giọng nỉ non: “Con ngoan, cha tìm được con rồi!”

Yêu thú phía sau bỗng nhiên ngửa đầu tru lên một tiếng, tựa như đang báo động trước điều gì, quốc sư chậm rãi xoay người, thấy trong bóng đêm mịt mù, một đoàn người ngựa lặng yên không tiếng động xông mưa mà tới, vây kín phía ngoài rừng trúc. Người dẫn đầu đốt một cây đuốc, soi qua phía này một chút, sau đó một giọng nam quen thuộc mà thân thiết vang lên: “Quốc sư, đêm hôm khuya khoắt thế này, ngài lão nhân gia sao lại một thân một mình ở đây?”

Nói xong người nọ thúc ngựa đến gần, một thân giáp trụ, dưới lớp mũ giáp kia là khuôn mặt tuấn tú còn ướt nước mưa, đôi mắt cười cong lên, thập phần ôn hòa, ngàn phần vui vẻ, là nhị hoàng tử Đình Uyên.

Quốc sư vừa thấy là hấn, trái tim treo lơ lửng nhất thời hạ xuống ba phần, lạnh nhạt nói: “Lời này phải để lão thần hỏi nhị hoàng tử mới đúng, đêm khuya mưa gió như vậy, dẫn binh tới tiêu diệt cường đạo hay sao?”

Đình Uyên ôn nhu nói: “Hôm nay nhận được tin, nói dưới chân núi Phượng Miên có xuất hiện phản tặc, cho nên phụ hoàng lệnh ta lãnh binh tới bắt. Bất quá đi cả một vòng, trời tối đen như mực, phản tặc chẳng thấy đâu, lại gặp lão nhân gia ngài. Còn phải làm phiền ngài nói cho ta nghe một chút, có thấy phản tặc xuất hiện hay không? Trở về ta còn có một câu trả lời thỏa đáng cho phụ hoàng.”

Trái tim quốc sư lại hạ xuống năm phần, chỉ vào rừng trúc sâu thẳm khẽ nói: “Mới vừa có mấy kẻ hành tích khả nghi tiến vào rừng trúc, nhị hoàng tử sao không vào đó lục soát thử xem?”

Đình Uyên quả nhiên dẫn theo hơn mười người thân tín, giục ngựa đến gần rừng trúc, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn vào ngực áo của quốc sư, ngạc nhiên nói: “Ồ, lão nhân gia ngài cất thứ gì lấp lánh trong ngực vậy?”

Quốc sư cúi đầu, quả nhiên thấy hòn phách thái tử từ cổ áo lộ ra non nửa, lại bởi vì chung quanh đều là binh lính, cái chết của thái tử chỉ có rất ít hoàng tộc được biết, giờ phút này nói ra khó tránh khỏi khiến người ta hoài nghi, lão lập tức dùng tay che lại, nói qua loa: “Ta tới bắt mấy con tiểu yêu chỉ xuất hiện vào những đêm mưa, để luyện chế đan dược. Đây là loại yêu phát sáng vào ban đêm.”

Đình Uyên cười nói: “Thì ra là thế, ta còn tưởng là hòn phách gì chứ... Lại nói tiếp, vị huynh đài phía sau ngài kia, không phải là yêu quái gì đấy chứ? Sao không có đầu?”

Đám binh lính kia vốn chưa từng chú ý, nghe hấn nói vậy, đều soi đuốc tới nhìn, quả nhiên nhìn thấy vị thái tử không đầu kia đứng thẳng tắp trong mưa. Thái tử thân hình cực kỳ cao lớn, dù cho không có đầu cũng cao hơn người thường hai cái đầu, ngày xưa gã dẫn binh quét sạch chư quốc Trung Nguyên, đám tướng sĩ cực kỳ quen thuộc vóc dáng gã, lập tức liền hoảng sợ nhao nhao kêu lên: “Đó là thái tử! Thái tử không có đầu?!”

Quốc sư bắt đầu nổi giận, mắt lạnh nhìn Đình Uyên, hấn lại giống như không biết chuyện gì, vô tội mà hoang mang nhìn lão, thì thào: “Quốc sư, chuyện này là thế nào?”

Quốc sư sắc mặt âm trầm, chợt lấy hòn phách kia ra, hung bạo chụp vào lưng thi thể của thái tử, lạnh lùng nói: “Ta cho các ngươi xem chuyện này là thế nào!” Trong giọng nói thoảng hiện sát khí, những kẻ chứng kiến sự việc hôm nay quá nhiều, nếu tiết lộ ra ngoài, lời đồn lan ra chắc chắn sẽ khiến uy tín của thái tử giảm đi. Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc!

Hòn phách nhập vào sau lưng thái tử, thi thể vốn vẫn không nhúc nhích kia nhất thời bắt đầu hoa chân múa tay, mọi người thấy một thi thể không đầu nhảy múa loạn xạ, không khỏi sợ nổi da gà. Quốc sư lấy khối đầu gỗ vắn buộc bên hông lão cẩn thận đặt lên cổ thái tử, gã lập tức ôm lấy đầu, giống như thống khổ, bỗng nhiên há to mồm, có vẻ muốn hét lên điên cuồng, lại không thể phát ra chút thanh âm nào.

“Rắc” một tiếng, khối đầu gỗ kia bị chính gã bóp nát, máu tanh nồng nặc bỗng nhiên từ đoạn đầu chảy ra, thi thể thái tử nặng nề đổ xuống bùn, không còn động đậy.

Xung quanh im phăng phắc, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng vô cùng quỷ dị này dọa cho sợ run.

Quốc sư sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên mắng nhiếc một tiếng: “Tiện nhân vô sỉ ——! Hòn phách là giả!”

Thân hình lão vụt sáng, nháy mắt liền đến bìa rừng trúc, làm như muốn lao vào.

Binh lính đứng gác hai bên do dự nhìn phía Đình Uyên, ánh mắt hấn lóe lên, chỉ suy nghĩ phút chốc, liền thấp giọng nói: “Chặn lại!”

Mấy trăm người ngựa chỉ sợ không đối phó được một lão quốc sư này, nhưng lúc này thật sự không thể kéo dài được nữa, không biết bao giờ mới chờ được một cơ hội khác. Sáng nay hoàng đế Thiên Nguyên ở trong ngự thư phòng nhận được một phong thư không đề tên, trong thư liệt kê đầy đủ các tội khi quân mà quốc

sư phạm phải, trình lên rõ ràng chuyện lão mượn bụng hoàng hậu sinh ra một thái tử không có huyết thống hoàng tộc, còn nói giờ tý đêm nay tới núi Phượng Miên sẽ biết hết thấy chân tướng.

Hoàng đế đối với thái tử vốn cũng chẳng có nhiều tình cảm, mấy năm tình phụ tử chỉ sợ cũng bị những kiêng kỵ và e ngại thay thế từ lâu. Sau khi thái tử chết lão cũng chỉ ưu phiền vì sự nghiệp thống nhất Trung Nguyên chưa thành, thái tử dần dần đã chết, Thiên Nguyên khó tránh bị các nước kia báo thù. Cho nên sau khi nhận thư, hoàng đế trái lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ thấy già chết đúng là chuyện tốt.

Quốc sư phạm phải tội lớn khi quân lão cũng chỉ cấp cho nhị hoàng tử mấy trăm nhân mã tượng trưng, đại ý là muốn thuyết phục lão ta, dù sao hoàng đế vẫn tiếc nuôi thuật trường sinh bất lão, đan dược quốc sư luyện chế còn chưa ra lò, lúc này mà giết lão ta, thật tiếc thay cho một lò đan dược trường sinh bất lão.

Đình Uyên rút trường đao, thừa dịp bọn lính ngăn lão quốc sư, quay lại thấy con yêu thú kia hãy còn gầm rú, xông thẳng tới nơi này làm như muốn bảo vệ chủ. Cổ tay hấn vung lên, một đao lưu loát chém xuống, đầu yêu thú lăn lông lốc như quả bóng cao su, cơ thể vẫn nhào thẳng tới chiến mã hấn đang cười, may mà hấn trốn nhanh, lăn trên mặt đất vài vòng, đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt thấy mặt đất kịch liệt chấn động, vừa mới đứng lên lại ngã nhào xuống nước bùn.

Những người còn lại cũng không khá khẩm gì hơn hấn, mặt đất giống như trở thành biển nước chảy xiết, quay cuồng không ngừng, bỗng nhiên ở giữa lồm vào một khối lớn, mọi người không kiềm chế được đều bị cuốn xuống hố to, ngay cả quốc sư cũng không ngoại lệ, dưới chân trượt một cái lập tức ngã nhào vào. Lão phản ứng lại vô cùng nhanh, ngay tức khắc vươn cánh tay yêu túm được một cây trúc bên trên, thành linh trước mắt hàng vạn tia sáng trắng bạc mọc lên từ mặt đất, tựa như một lồng sắt khổng lồ, nháy mắt nhốt mọi người bên trong vàng sáng.

Ngay sau đó mặt đất ngừng chấn động, có kẻ cố gắng dùng đao kiếm chọc thủng kết giới màu bạc kia, ai ngờ kết giới nhìn thì mềm mỏng, thực tế lại cứng hơn cả vách tường kim cương, đao kiếm chém tới lóe ra tia lửa, không thể nào cạy mở ra được.

Đình Uyên ngồi ngay ngắn phía sau kết giới, tùy ý dùng tay sờ soạng một cái, dưới đáy lòng “à” một tiếng, đây là kết giới được tạo bởi thanh oánh thạch, có thể nhốt vạn vật thiên hạ. Thanh oánh thạch tính chất cổ quái, có thể hấp thu thể lực, yêu lực, tiên lực, bị nhốt trong đó càng giây dựa thì càng vô lực, chẳng thà im lặng ngồi, yên lặng theo dõi biến hóa.

Hấn quay đầu thấy sắc mặt quốc sư rất khó coi, không khỏi cười một tiếng, thấp giọng nói: “Quốc sư, chẳng lẽ người vây nhốt chúng ta, là kẻ thù của lão nhân gia ngài?”

Quốc sư không trả lời, trong mắt như muốn phun ra lửa, chỉ hung tợn nhìn chằm chằm một mảnh rừng trúc tối đen.

44. Chương 47

Chương 47: Chú sát (Phần 2)

Một lát sau, có thiếu nữ một thân y phục đỏ rực bụng dù từ trong rừng chậm chậm bước ra, màu đỏ ấy như màu của lửa, rất hiếm có người ngày thường mặc y phục màu này. Thế nhưng lúc này nàng mặc lại khiến người ta không tìm ra một điểm xấu, dường như màu sắc tươi đẹp ướt át này chính là vì nàng mà chuẩn bị.

Trên mặt nàng lộ vẻ tươi cười, thậm chí không nhìn ra chút nào ác ý, chậm rì rì ngồi xổm bên ngoài kết giới, nghiêng đầu đánh giá quốc sư, mở miệng nói: “Người quá coi thường ta, suýt chút nữa mất nửa cái mạng mới đổi lấy một cơ hội, lẽ nào ta lại lãng phí?”

Quốc sư lạnh nhạt đáp: “Đề Cơ, người nhốt ta lại có ích lợi gì? Trong kết giới có cả ba trăm mười chín người, ta có thể giết rồi ăn, ăn rồi lại giết, người nhốt ta vài ba năm ta cũng sẽ chẳng có chuyện gì. Chỉ sợ người không sống được đến vài ba năm.”

Đàm Xuyên khẽ mỉm cười: “Ấy, ta nhân từ một chút, cho người ngắm nốt bình minh ngày mai. Nhớ phải ngắm cho kỹ, bởi vì sau này người không được ngắm nữa đâu.”

Nàng rút ra giấy trắng, biến thành một cái ghế dựa, cứ thế ngồi bên ngoài kết giới, cắn hạt dưa, hai chân bắt chéo, cười tít mắt nhìn những kẻ giãy dựa gào khóc bên trong, bình sinh chưa bao giờ hưởng thụ đến thế, thích ý đến thế.

Quốc sư há mồm đang muốn nói gì, chợt thấy đỉnh đầu phẳng phất có một áp lực vô hình đè xuống, lão tựa như bị hung hăng vò nát, mặt cảm thấy xuống nước bùn, dù có ra sức giãy dựa thế nào, cũng không tránh nổi áp lực vô hình mà khổng lồ kia. Lòng ngực lão bị đè nén ngột ngạt cơ hồ muốn nổ tung, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng lục lọi trong lòng, lấy ra một nhúm tóc bạc, thuật che mắt từ khi lão bị vây trong kết giới đã được giải trừ, đó căn bản không phải một nhúm tóc, mà là một nhúm lông được cắt từ lưng dê.

Tròng mắt lão cơ hồ muốn nứt hốc mắt mà ra, gắt gao chỉ vào Đàm Xuyên, gân xanh trên trán phập phồng, không nói được một câu.

Đàm Xuyên chậm rãi nói: “Đừng vội, thời gian còn sớm. Phụ mẫu ta, cộng thêm năm vị huynh trưởng, còn có một tỷ nữ, tổng cộng tám cái mạng. Ta sẽ cho người chết đủ tám lần. Còn lại những gì người thiếu nợ con dân Đại Yên, ta cũng sẽ bắt người chậm rãi trả cho bằng hết.”

Quốc sư rốt cuộc không chịu nổi lực đạo chú sát, lăn một vòng trên mặt đất, hiện ra dáng vẻ yêu quái, ba mươi hai cái tay yêu đỏ như máu quơ loạn xạ, dọa cho đám binh lính bên trong kết giới kêu gào không ngừng, nháo nhác chạy trốn.

Yêu lực nhanh chóng cạn kiệt, lại thêm uy lực của chú sát, làm lão cần cấp bách bổ sung máu thịt tươi sống. Lão bỗng nhiên xoay người lại, hai mắt đỏ như máu, như thể sắp nứt tròng mắt mà ra, gắt gao trừng mắt nhìn bọn lính đang trốn vào góc xó trong kết giới.

Cánh tay yêu vung lên, không biết túm một lúc bao nhiêu người, đưa tới miệng hung hăng nhấm nuốt, bỗng cười bật cười ha ha: “Đế Cơ! Người chờ xem! Sớm muộn gì ta cũng sẽ nhai người nát bấy!”

Đàm Xuyên nhìn không chớp mắt gương mặt đầm máu của lão, thấp giọng nói: “Trước đó, ta sẽ cho người bị đập vụn.”

Không biết trải qua bao lâu, mưa dần dần tạnh, chân trời bắt đầu hé ra một tia nắng sớm yếu ớt. Quốc sư đã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần, cả người đầy vết thương và máu tươi, chung quanh đầy rẫy những thi thể đứt đoạn, đều là của các binh lính Thiên Nguyên chết dưới tay lão.

Gió lạnh thổi qua, tuy đã có kết giới vây quanh, Đàm Xuyên vẫn cảm thấy chính mình ngửi được mùi máu tanh nồng nặc, nàng có chút mệt mỏi day day thái dương. Phía sau vươn tới một đôi tay, thay thế tay nàng xoa bóp các huyệt vị trên đầu. Nàng không quay đầu lại, chỉ cười cười, khẽ nói: “Huyền Châu sao rồi?”

Phó Cửu Vân ôm đầu nàng vào trong ngực, hôn khẽ lên trán nàng: “Tình lâu rồi, hiếm khi không khóc cũng không làm ầm ĩ, có điều cũng không nói chuyện.”

Nói xong lại nghĩ đến cái gì, bảo: “Mi Sơn nói chú sát đã cơ bản hoàn thành, chỉ thiếu một bước cuối cùng, hỏi nàng khi nào muốn đoạt tính mạng lão.”

Đàm Xuyên lạnh lùng nhìn quốc sư đã hôn mê, tên yêu quái đã tâm bưng bưng, kẻ đầu sỏ làm Đại Yên diệt vong, rốt cục cũng chết trên tay nàng.

“... Trời sáng rồi, chờ lão tỉnh lại, ngắm nốt bình minh đi.” Trên mặt nàng thoáng hiện một nụ cười nhợt nhạt, là sự giải thoát cùng mệt mỏi rã rời sau khi được hải lòng thoả dạ.

“Đế Cơ, người có lương tâm hơn ta đấy. Ta không định để lão ngắm nhìn bình minh hôm nay.” Trong kết giới bỗng nhiên vang lên một giọng nam ôn hòa, thật sự quá bất ngờ, ngay cả Phó Cửu Vân cũng sửng sốt phút chốc.

Phải biết rằng kết giới thanh oánh thạch có thể hấp thu thể lực, bị nhốt cả một đêm, ngay cả cạp cũng chỉ biết nằm bẹp mà thở dốc, không ngờ còn có người có thể nói chuyện, quả thực phải dùng từ kỳ tích để hình

dung.

Bóng người trong kết giới thoảng động, như một tia chớp lén tới bên cạnh quốc sư, trường đao giơ lên cao, rõ ràng là ánh đao rét lạnh sắc bén, thế mà lại được người đó sử dụng tao nhã ôn nhu đến thế. Một đao chém xuống, cái đầu của quốc sư lăn ra rất xa. Người đó vẩy sạch vết máu trên đao, nâng tay chống vào kết giới, cười dài đối diện hai người qua ánh sáng bạc, chính là nhị hoàng tử Đình Uyên.

“Người vẫn cử động được ư?” Đàm Xuyên kinh ngạc đứng bật dậy.

Đình Uyên không trả lời, chỉ nháy mắt mấy cái: “Ta muốn cảm ơn các người, thay ta trừ bỏ mối họa lớn trong lòng, giúp ta tiết kiệm không ít sức.”

Trường đao xẹt qua kết giới, kết giới có thể so với kim cương cứ vậy im ắng vỡ vụn ra. Hắn bước ra khỏi hố, quay đầu nhìn thoảng qua, nhân mã mang theo chết hơn phân nửa, không chết cũng bị kết giới hút mất nửa mạng, sống sót cũng là phế nhân.

Hắn xoay người nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Đàm Xuyên, cười đến là ôn hòa: “Như vậy, ta đi nhé. Đầu có thể cho ta mang đi chứ?”

Trong tay hắn còn nắm đầu quốc sư, yêu quái thuộc Nam Man hai mươi bốn động cho dù bị chặt đầu cũng sẽ không chết, môi lão vẫn đang mấp máy, như thể bất cứ khi nào cũng có thể tỉnh lại nói chuyện.

Đàm Xuyên cả người cứng ngắc, trơ mắt nhìn hắn sai bước đi thật xa, đột nhiên kêu lên: “Vì sao... kết giới lại vô dụng với người?!”

Đình Uyên ngẩng đầu nghiêm túc nghĩ nghĩ, cất tiếng cười sang sảng, mang theo chút ngại ngùng: “Có lẽ là vì ta ghét nhất mấy thứ thần tiên ma quái gì đó chẳng. Bảo trọng, tái kiến.”

Nàng theo bản năng định đuổi theo, Phó Cửu Vân lại nắm chặt tay áo nàng.

“Đừng đuổi!” Hắn thấp giọng nói, “Vị hoàng tử này rất cổ quái...”

Nhị hoàng tử trong vòng ba thước chung quanh hoàn toàn không có tiếng động và quỷ mị, tới chỗ nào quỷ thần cũng đều né tránh, tiên lực yêu lực không thể phát huy trên người hắn.

Phó Cửu Vân thần sắc phức tạp nhìn thoảng qua thân thể không đầu của quốc sư, lão từng muốn phá vỡ lời tiên đoán của Thiên Nguyên, đè ép người mang thiên mệnh chân chính vĩnh viễn không thể ngóc đầu?

Quả thật thiếu chút nữa là thành công rồi, quốc sư so với tưởng tượng của hắn còn giỏi hơn nhiều.

“Đừng dính dáng gì đến người đó, nàng không động vào hắn được đâu.” Phó Cửu Vân sờ sờ gương mặt Đàm Xuyên, chợt bật cười, “Ngoan ngoan, nghe lời ta một lần đi mà.”

Đàm Xuyên dờ dẩn gạt đầu, bước tới cạnh quốc sư dùng lá bùa rút lấy hồn phách, hồn đang trong túi Càn Khôn da trâu phẳng phát cảm ứng được hồn phách có yêu lực cường đại này, lại khẽ run lên.

Ngọn lửa linh hồn trên hồn đang đã sáng hơn lúc trước nhiều, hồn phách Tả tướng và thái tử đã bị đốt, để hồn phách quốc sư vào ngọn lửa, ngọn lửa kia thoảng chói cao thêm ba tấc, có màu như bầu trời trong suốt những ngày quang đăng.

Phó Cửu Vân đột nhiên lùi một bước, há mồm như thể muốn nói gì, trong rừng trúc chợt truyền tới thanh âm gào thét của Mi Sơn Quân: “Là ai?! Ai quấy nhiễu nghi thức chú sát của ta?! Ta còn chưa hoàn thành bước cuối cùng người đã chết mất rồi!” Y vùng chân múa tay nhảy nhót chạy ra.

Phó Cửu Vân tóm vai y, thì thào gì đó, vẻ mặt Mi Sơn Quân thay đổi hẳn, vội vàng đỡ lấy hắn, quay đầu nhìn Đàm Xuyên một cái, nàng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất ngậy ngốc nhìn chăm chăm hồn đang, không biết đang nghĩ gì.

Thần khí chỉ thiếu một hồn phách cuối cùng là có thể phát huy tác dụng, bị thần lực của nó lây nhiễm, bầu trời vừa mới quang đăng một chút lại trở nên âm u, rào rào đổ mưa xối xả. m hồn trong núi kêu khóc, phát ra âm thanh làm cho người ta bủn rủn.

Ô che rơi ở một bên, Đàm Xuyên rất nhanh ướt đầm cả người.

Nàng nghĩ đến rất nhiều rất nhiều chuyện, ngày trước khi Đại Yến chưa diệt vong, nàng đã được hưởng bao nhiêu sung sướng hạnh phúc, chỉ là hết thấy đều không thể trở về. Đốt hồn đăng đi! Khiến cho tất cả hồn phách yêu ma ở mười phương, bọn lệ quỷ khắp hoàng tuyền bích lạc sẽ phải vì thần lực khiến người ta run rẩy kia mà hiện thân, từ nay thiên hạ sẽ không còn yêu ma.

Đây là mục đích duy nhất để nàng sống cho tới giờ, rốt cuộc không thể nghĩ ra con đường thứ hai.

Ngọn lửa xanh biếc kia phảng phất như đang dụ dỗ hồn phách nàng giấu trong sâu thẳm, phảng phất có vô số đôi tay nhỏ bé dịu dàng vuốt ve, kêu gọi nàng: Người tới đây, ha ha, người tới đây mau!

Thân thể nàng không khỏi run lên, không chống đỡ nổi trước mê hoặc, giờ hồn đăng lên cao, nhắm ngay ngực toan dùng lực đâm xuống.

Một bàn tay lãnh lẽo nắm lấy cổ tay nàng, Đàm Xuyên mở mắt ngẩng đầu, đối diện với gương mặt có phần tái nhợt của Phó Cửu Vân, nụ cười trên gương mặt hắn mang theo vẻ mệt mỏi không nói rõ, không hỏi nàng vừa định làm gì, chỉ thấp giọng nói: “Cả người ướt hết rồi, quay về phòng rồi nói.”

Đàm Xuyên mở mắt nhìn hắn, thì thào: “Cửu Vân...”

Phó Cửu Vân chậm rãi nhắm mắt lại, hắn chưa bao giờ mệt mỏi nhợt nhạt như vậy, thậm chí có thể thấy rõ cả mạch máu màu xanh dưới da, cả người như thể sắp trở nên trong suốt.

Hắn nói: “Ngoan, chúng ta về nhà.”

Đàm Xuyên mông mông lung lung cong cong khoe miệng, phảng phất như muốn mừng rỡ vì thắng lợi sau cùng của mình. Thế nhưng nước mắt của nàng lại rơi xuống trước, bỗng nhiên che mặt, ngồi xổm xuống, ôm chặt hồn đăng lạnh buốt vào trong ngực.

“Ta thắng... Ta thắng rồi...” Chỉ không ngừng lặp lại những lời này.

Người thân trên trời có linh, những con dân Đại Yến chịu đủ chà đạp, nàng rốt cục cũng có thể thanh thản ngẩng đầu, không xấu hổ, không khổ sở, mỉm cười mà đi gặp bọn họ.

Một bàn tay đặt lên vai nàng.

“Nàng thắng rồi, nàng rất dũng cảm, là nàng công chúa xuất sắc nhất.”

Đàm Xuyên ngược đôi mắt đắm lệ, mỉm cười với hắn: “Ta kiệt sức rồi, Cửu Vân bế ta về nhà có được không?”

“Được.” Một nụ cười ôn nhu.

Hắn bế nàng lên, hai tay phảng phất như đang run kịch liệt, đi rất chậm rất chậm, hết sức khó nhọc.

Nàng không hề phát giác, nàng cho rằng người đang run rẩy là chính mình. Giống như trước đây, nàng ôm chặt lấy cổ hắn, chôn mặt vào lồng ngực ấm ướt của hắn. Nơi đây là nhà nàng, nơi mà dù có tùy hứng thế nào cũng chẳng sao, dù có làm nũng thế nào cũng có người nuông chiều hết mực.

Nỗi lòng chất chứa bao năm vừa được giải tỏa, Đàm Xuyên bỗng mệt mỏi đến nỗi không muốn mở mắt ra, trong mơ màng cảm thấy có người nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, dùng khăn khô lau mái tóc ướt sũng của nàng.

Có người đang kịch liệt nói gì đó, có người cấp thiết hỏi, có người thấp giọng giải thích.

Thế nhưng nàng chẳng thể nghe rõ điều gì, ngón út nắm lấy ngón tay Phó Cửu Vân, lưu luyến lắm nhắm: “Cửu Vân, chàng đừng đi...”

Tất cả thanh âm đều ngừng lại, nàng nặng nề chìm vào mộng đẹp.

Mọi người trong nhà đã nhiều năm chưa từng đi vào mộng đều tới gặp nàng, người đầu tiên chính là nhị ca, hắn thì thầm nói rất nhiều, nói lộn xộn làm cho người ta nghe không rõ, trên mặt lúc nào cũng cười hi hi, cuối cùng tặng nàng một cái ôm mạnh mẽ.

A Mãn vẫn giống như trước đây, ngậm cười rưng rưng mà hành lễ với nàng.

Phụ hoàng mẫu hậu đứng bên nàng, bàn tay dịu dàng khẽ vuốt mái tóc nàng, các hoàng huynh khác khoanh tay đứng hai bên trái phải, cười dịu dàng thân thương.

Những nụ cười này thực sự đã lâu không thấy rồi.

“Hoàng tuyền... có lạnh hay không?” Nàng thấp giọng hỏi.

Nhị ca lắc đầu.

“Sau khi chết đi, cảm giác thế nào?”

“Cũng như khi còn sống, nhắm mắt lại lại sống đến giờ.”

Đàm Xuyên cảm thấy chính mình chưa từng hạnh phúc như vậy, thấp giọng nói: “Vậy là tốt rồi... Muội, muội có lẽ phải rất lâu sau mới có thể đoàn tụ cùng mọi người... Không cần đợi muội cũng được.”

“Yên yên...” Nhị ca ôm lấy nàng, “Như vậy là đủ rồi. Đừng tiếp tục nữa, không nên khiến bản thân hối hận...”

Thanh âm hân đột ngột không còn nghe thấy, Đàm Xuyên bỗng nhiên hoảng sợ giật mình, mở mắt ra mới phát giác trời đang tối dần, từng ánh chiều tà nhẹ nhàng xuyên thấu qua tấm màn che nhuộm vàng chần chẫn.

45. Chương 48

Chương 48: Người ta yêu

Phó Cửu Vân mặc nguyên quần áo ngủ bên nàng, một ngón tay còn bị ngón út của nàng móc lấy. Sắc mặt chàng tái nhợt gần như trong suốt, trên môi một chút huyết sắc cũng không có, hơi thở nhịp nhàng yếu ớt.

Đàm Xuyên vuốt ve gương mặt chàng, cảm giác không hề ấm áp, ngược lại còn có chút mát lạnh.

Nàng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, vội vàng gọi chàng: “Cửu Vân? Chàng đang ngủ sao?”

Bờ mi dài rậm của chàng hơi run lên, đôi mắt xinh đẹp kia mở ra, con ngươi xao động, cuối cùng dừng lại trên mặt nàng. Chàng cười cười, xoay người tới gần ôm trọn vai nàng.

“ Tỉnh rồi à? Có đói bụng không?”

“... Chàng bị bệnh?” Đàm Xuyên gạt những sợi tóc trên gò má chàng, muốn dùng hơi ấm trong lòng bàn tay sưởi ấm cho da thịt hơi lạnh của chàng.

Phó Cửu Vân gật đầu: “Hình như bị chút phong hàn, ha ha, ta đã rất nhiều năm không sinh bệnh, việc này thật có chút mất mặt.”

Nàng kéo cao chăn, che kín cho chàng. Chàng chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cũng không nói chuyện, nàng thế là cũng không định nói gì nữa, chỉ giúp chàng gỡ mái tóc dài ra sau tai. Hơi ấm của lòng bàn tay nàng không thể nào làm ấm được tay chàng, tay chàng rất lạnh, ủ trong tay, mà cảm giác như đang nắm một khối ngọc thạch lạnh buốt.

“Hay là đi gọi một đại phu nhé?”

Đàm Xuyên xoay người định xuống giường, lại bị chàng yếu ớt kéo vai: “Đừng đi, ta chỉ muốn nhìn nàng.”

Nàng lại nằm xuống, ôm nửa người trên của chàng vào trong ngực. Từng hơi thở dài ấm áp của chàng phả lên xương quai xanh ngửa ngửa, sau đó đôi môi chàng nhẹ nhàng dán lên da thịt chỗ đó, thanh âm rất thấp: “Xuyên Nhi, có cơ hội... múa lại một lần khúc Đông Phong Đào Hoa nhé? Chỉ cho một mình ta nhìn.”

Đàm Xuyên nở nụ cười: “Không có đào kép tấu nhạc, múa làm sao được? Huống hồ đã qua nhiều năm như vậy, ta sớm quên rồi.”

Chàng nặng nề cười hai tiếng: “Thế à? Thế thì thôi vậy...”

Nàng ôm chàng, nhìn mặt trời chiều dần dần chìm xuống, mặt trăng như cái mâm bạc treo trên đỉnh đầu. Hồn đang bị cho vào túi Càn Khôn, những dị tượng về thời tiết phút chốc liền biến mất. Tất cả đều an tĩnh êm ả, bóng đêm đẹp đến vậy, nàng từ nhỏ đến lớn đã nhìn vô số lần, nhưng chưa từng giống như bây giờ, cảm thấy không muốn dời tầm mắt, thậm chí lưu luyến không rời.

“Cửu Vân, ba bắc đèn của hồn đang đều được châm rồi. Bắc cuối cùng kia phải được châm trong vòng mười hai canh giờ, nếu không... bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ bể. Trước khi trời sáng, ta phải đi.”

Chàng ngẩng đầu nhìn nàng, nét mặt thoáng cười, dịu dàng nói: “Được rồi, đêm nay ta làm một châu dê nướng nguyên con nhé. Đừng để bụng đói mà đi.”

Trong cổ họng nàng như có vật gì kịch liệt run rẩy, khiến cho toàn thân cũng trở nên đau đớn.

Khi tiên sinh còn sống, từng kể một chuyện xưa cho Đàm Xuyên. Có người này từ nhỏ đã sợ quỷ, cả ngày trốn trong nhà không bước chân khỏi cửa, còn mời những kẻ võ công cao cường tới gác cửa cho mình, cho rằng như vậy là có thể an tâm. Há biết bị quỷ biết được nhược điểm này, liền chờ thời cơ đến hù dọa hấn, người này chuẩn bị nhiều như vậy, cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng lại vẫn bị quỷ dọa chết.

Tiên sinh bảo, trong lòng người càng sợ cái gì, càng không được lảng tránh, nghiệt trái đều từ tâm mà ra, hết thấy thuận theo tự nhiên mới là chính đạo.

Chỉ là khi đó nàng chưa thể hiểu ý của tiên sinh, giờ đây hết thấy bụi bặm đều bị xóa sạch, kết cục dần trở nên rõ ràng, nàng mới biết trong lòng mình sợ nhất điều gì.

Là ly biệt.

Nàng vẫn tận lực lảng tránh, buộc chính mình phải dùng trái tim sắt đá mà đối mặt mọi người, càng tận lực, kết quả lại càng đi ngược. Cổ tình lạnh lùng vô tâm chỉ càng tố cáo tâm hồn yếu đuối, cuối cùng buông bỏ hết thấy tình cảm yêu mến, đảo mắt đã phải ly biệt, những ngày thực sự được nở nụ cười lại ít ỏi đến vậy.

Đây gọi là gieo nhân nào gặt quả ấy.

Mi Sơn Quân đã quay về, có lẽ là bị Phó Cửu Vân đuổi về, Đàm Xuyên nhớ rõ lúc mình sắp ngủ vẫn còn nghe thấy y ồn ào. Không biết Tả Tử Thần và Huyền Châu nghe được chuyện gì, buổi tối lúc ăn dê nướng, không một ai lên tiếng, bầu không khí vô cùng nặng nề, ngay cả Huyền Châu cũng hiếm khi không dời mắt nhìn Tả Tử Thần đăm đăm.

Mọi người ngọt ngào vui đầu ăn thịt, cho dù trong thôn trang thường thường bay tới tiếng mắng chửi “Tên khốn nạn nào trộm dê nhà ta”, chốc lát vẫn chén hết nửa con dê.

Phó Cửu Vân trong người có bệnh, cơm nước xong liền vào phòng nghỉ ngơi.

Đàm Xuyên ngồi bên lu nước rửa bát, chợt nghe phía sau truyền tới tiếng bước chân rất khẽ, nàng thuận miệng cười nói: “Thật không ngờ chàng thật sự đi trộm dê, trong thôn trang mắng cũng lâu thật đấy.”

Người kia đứng sau lưng nàng, cách hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Kỳ thật người không cần bức bách chính mình như vậy.”

Cái bát trong tay Đàm Xuyên thiếu chút nữa rơi xuống đất, đứng bật dậy, ngạc nhiên há hốc miệng trừng mắt nhìn người trước mặt, lắp bắp: “Ách... Người, người đang nói chuyện với ta sao?”

Huyền Châu mà chủ động tới tìm nàng nói chuyện, không thua gì trời đổ mưa đổ. Từ khi nhớ được chuyện, Huyền Châu trong ấn tượng đối với nàng vĩnh viễn chỉ có hai biểu tình: thù hận và cười lạnh. So với cô nương bây giờ đứng trước mặt mình, vẻ mặt còn mang theo một tia bi thương quả thực tựa như hai người.

Huyền Châu nhíu nhíu mày, khẽ nói: “Tên tiên nhân hèn nhát kia... nói cho bọn ta biết cả rồi. Người đã vì Đại Yến làm nhiều như vậy, cũng không cần tiếp tục thêm nữa. Người phải biết rằng, sẽ không ai tiếp nhận cái tình này của người, người đời phần lớn đều ích kỷ ác nghiệt, chỉ biết tìm lợi cho mình.”

Nàng ta đột nhiên bàn luận mấy chuyện này với mình, nói không kinh hãi là không thể, Đàm Xuyên mãi sau mới khép lại được miệng: “Người xác định là đang nói chuyện với ta?”

Huyền Châu lạnh lùng cười khẩy —— quả nhiên vẫn là cười lạnh thích hợp với nàng ta —— ánh mắt nàng ta có chút phức tạp, vẻ xem thường chán ghét không giảm chút nào, nhưng giờ này lại thêm chút cảm thông và ôn nhu, thấp giọng nói: “Ta quả thực rất căm ghét người, trước kia ta chỉ ngày đêm mong ngóng người chết, bây giờ người thực sự muốn chết, ta lại mong người vẫn tiếp tục sống cho tốt. Không phải người đã thích người khác rồi sao? Cùng hắn mà sống nốt quãng đời còn lại. Người đã cứu ta hai lần, nhân tình này, ta nhất định sẽ trả cho người.”

Đàm Xuyên im lặng hồi lâu, đột nhiên cười khổ: “Chuyện cho tới bây giờ, nói mấy lời này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ta cứu người cũng không phải để người báo ân, người chịu an phận là tốt lắm rồi.”

Huyền Châu xoay người liền đi, chỉ bỏ lại mấy lời: “Ta chỉ muốn nói có thể, người bảo trọng. Ta sẽ ngày ngày cầu khẩn ông trời, kiếp sau đỡ phải gặp người.”

Đàm Xuyên ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng nàng ta, bỗng nhiên cảm thấy kích động: “Huyền Châu!”

Nàng ta không quay lại, chỉ ngừng một chút, loáng thoáng như có tiếng thở dài: “Ngày đó người đã bảo ta... Con người phải trưởng thành một chút... Ta vẫn luôn bị vây nhốt, thật không ngờ chui ra khỏi kén, lần đầu tiên mọc cánh, lại sắp bị cắt đứt...”

“Huyền Châu, người đang nói gì?”

Nàng quay đầu lại, không ngờ lại nở nụ cười, không còn vẻ căm ghét khắc cốt ghi tâm, cũng không có vẻ châm biếm khó coi.

“Ta quả thực rất căm ghét nước Đại Yến, từ trên xuống dưới, từ đầu tới đuôi. Đế Cơ, ta chẳng phải loại người vĩ đại gì, không có khát vọng như người. Một kẻ như ta, có thể làm được gì cơ chứ?”

Nàng ta bỏ đi, mặc kệ Đàm Xuyên ở phía sau khó hiểu gọi thế nào, cũng không quay đầu lại.

Đàm Xuyên trở lại phòng, Phó Cửu Vân đã ngủ, ước chừng còn chưa ngủ say, nghe tiếng bước chân liền chậm rãi mở mắt ra. Ánh nến trên bàn nhảy nhót, trong mắt chàng phẳng phất như có những đốm lửa nhỏ, sáng lên lấp lánh.

Nàng ôm một góc chăn, mỉm cười với chàng: “Sao còn chưa ngủ? Ta vào ngủ cùng chàng đây.”

Phó Cửu Vân ôm lấy eo nàng, gối đầu lên đùi nàng, có vẻ làm nũng hiếm thấy: “Đợi lát nữa... Đợi lát nữa ngủ tiếp. Cho ta nhìn nàng.”

Đàm Xuyên nắm tay chàng, dựa người sát vào chàng, trong lòng mong đợi chàng có thể giống như trước đây dùng lực ôm lấy nàng, toàn thể giới chỉ còn có hai người bọn họ cứ ôm nhau như vậy. Thế nhưng chàng suy yếu tới nỗi ngón tay cũng chẳng còn sức lực.

Đợt ốm này thật nghiêm trọng, không ngờ nổi một người như chàng mà cũng bị phong hàn quật ngã.

“Ta rất ít khi kể về tiên sinh với chàng phải không?” Nàng thấp giọng nói, “Chuyện về hôn đăng là tiên sinh nói cho ta biết. Thế nhưng đến tận lúc chết ông vẫn hối hận, không nên nói cho ta việc này.”

Phó Cửu Vân buông hàng mi dài, chỉ ừm một tiếng.

“Khi ấy ông sợ ta coi thường mạng sống bản thân, cho nên mượn chuyện hôn đăng để ta có hy vọng muốn sống.” Đàm Xuyên dừng một chút, “Thấp sáng hôn đăng cần dùng khí và ý chí vô hạn, ông cho rằng ta chắc chắn không làm được.”

“Thế nhưng gan nàng còn lớn hơn tưởng tượng của ông ấy nhiều?”

Ánh mắt Đàm Xuyên chạm ánh mắt chàng, hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Không, lá gan của ta cũng rất nhỏ. Chỉ ít, lúc thấp sáng hôn đăng, có những người ta không dám gặp. Cửu Vân, chỉ tiễn ta đến đây thôi, đoạn đường tiếp theo tự ta đi tiếp, chàng hãy sống cho thật tốt.”

Phó Cửu Vân cười có chút mê ly: “Tìm vài cô nương xinh đẹp chơi bời, phong lưu phóng khoáng mà sống? Được thôi.”

“Ách...” Đàm Xuyên nhất thời không nói được gì.

“Đương nhiên là nói giỡn.” Phó Cửu Vân nháy mắt mấy cái với nàng, vỗ vỗ tay nàng, giống như đang vỗ về một con thú nhỏ, “Muốn thế nào, đều theo ý nàng.”

Đàm Xuyên cố gắng kìm nén những giọt nước mắt vô dụng, nàng đã dễ vượt qua rất nhiều lần ly biệt, có cố tình lảng tránh có vô ý lảng tránh. Lúc này đây, cuối cùng người ấy cũng muốn cùng nàng cáo biệt, không còn ai bên cạnh. Nàng chỉ có thể dùng hết dũng khí mà đối mặt.

“Ai, quay qua đây một chút. Cửu Vân, ta muốn nhìn chàng.”

Chàng rướn người tới gần, cho nàng một nụ hôn mềm nhẹ như gió thoảng, đôi môi hơi lạnh.

Nàng chợt cảm thấy chính mình thực sự nhìn chàng bao nhiêu cũng không đủ, hai hàng lông mày này, đôi mắt này, những khi cười lộ lên lại mang một vẻ ngây thơ riêng biệt, nhưng khi không cười vì nốt ruồi lệ nơi đáy mắt kia, lại làm chàng có vẻ u buồn.

“Chàng ngủ đi, ta sẽ ở đây nhìn chàng. Trước khi trời sáng ta sẽ không đi.”

Chàng nhất định là bị bệnh không nhẹ, hầu như ngay sau đó liền rơi vào một giấc ngủ thật sâu, đôi môi tái nhợt nỉ non thốt ra mấy chữ mơ hồ: “Hồn đang... Chờ ta...”

Đàm Xuyên cúi người hôn lên gương mặt chàng, bao nhiêu âm vang ồn ã trong lòng bỗng nhiên im bật.

Chàng ở ngay đây ngủ say trong lòng nàng, tuy rằng bình minh ngày mai không quan hệ gì tới nàng, thế nhưng hiện tại sao vẫn thấy không hạnh phúc?

Người ta yêu, chàng hãy mơ những giấc mơ thật đẹp.

Cuối giờ tỵ, cửa phòng ngói bên trái lặng yên mở ra, mảnh hổ ngủ dưới bệ cửa sổ hiếu kỳ quay đầu nhìn một cái, trong họng phát ra tiếng gừ gừ khe khẽ, như thể muốn nói gì.

Một người mặc y phục tím chầm rãi bước tới trước mặt, cúi người lắc lắc đầu với nó, nó quả nhiên không kêu gì nữa, chỉ tròn đôi mắt màu vàng nhìn hần. Tả Tử Thần sờ sờ đầu nó, nói rất khẽ: “Được rồi, ngủ đi. Không nên làm kinh động chủ tử người.”

Hần bước ra khỏi rừng trúc, đang muốn gọi linh cầm, thành linh phía sau vang lên giọng nói của Huyền Châu: “Tử Thần, chàng muốn làm cái gì?”

Hần lấy làm kinh hãi: “Đã trễ thế này, sao còn không ngủ?”

Huyền Châu đứng đối diện, ánh mắt sắc nhọn như kiếm, im hơi lặng tiếng đâm xuyên người hần. Nàng không hỏi lại, hần cũng không nói thêm, giữa bọn họ quả thực không có gì hay ho để nói. Muốn khóc muốn nháo, vài năm trước nàng đã làm cả. Muốn quẩn muốn quít, những rứt rဲ của người con gái nàng đã vứt bỏ từ lâu, vẫn chẳng đổi lại được gì.

“Lúc dùng bữa khi nãy, ta đã thấy chàng động chân động tay.”

Phó Cửu Vân không khỏe, Đàm Xuyên nổi lòng ngổn ngang, không ai chú ý Tả Tử Thần dùng thuật che mắt, len lút đánh tráo túi Càn Khôn.

Hần cười nhẹ: “Đừng nói bậy.”

“Có nói bậy hay không tự chàng biết.”

Nàng đứng thẳng lưng, lần đầu tiên kiêu ngạo mà thỏa mãn nhìn thẳng hần. Từ trước nàng cũng sẽ đứng thẳng lưng, làm ra vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm, thế nhưng ở trước mặt hần lại vĩnh viễn muốn cúi đầu, như là thiếu nợ hần cái gì, lúc nào cũng cảm thấy chột dạ.

Bây giờ nàng nghĩ chính mình có thể chân chính nhìn thẳng hần rồi.

“Chàng làm gì ta đều biết nói, ta vĩnh viễn là người đầu tiên phát hiện những cử động rất nhỏ của chàng. Chàng có biết vì sao không? Bởi vì ta mỗi thời mỗi khắc đều vẫn nhìn chàng... Ta hiểu chàng, hiểu hơn bất kỳ kẻ nào trên đời này. Cho nên chàng vĩnh viễn cũng đừng nghĩ giấu diếm ta chuyện gì.”

Tả Tử Thần không động dậy, thậm chí không hề lộ ra một tia cảm động. Từ lâu trước đây vẫn luôn là như vậy, bất kể nàng có làm gì, đều không sao rung động được hắn. Nàng chỉ là không muốn thừa nhận với chính mình, kỳ thực người này thực sự không thích nàng chút nào, thậm chí hoàn toàn không có khả năng sẽ thích.

Nàng đối với hắn, là một khối nam châm cùng chiều, xưa nay chưa từng để vào trong mắt.

“Chàng định hi sinh chính mình, châm hồn phách cuối cùng của hồn đăng, thành toàn cho Đế Cơ và Phó Cửu Vân?”

Nàng cất giọng hỏi mỉa mai.

Tả Tử Thần cúi đầu chốc lát, thấp giọng nói: “Hồn đăng là do muội ấy dùng máu tươi mở ra, đã lập khế ước với thần tiên trên trời, cho dù ta cố tình cũng không thể nào châm được. Việc trả thù Thiên Nguyên quốc cũng nên dừng ở đây, thái tử và quốc sư đều đã chết, những gì cần làm đều đã được làm, không đáng phải chịu khổ sở vĩnh viễn để đổi lấy thiên hạ không còn yêu ma. Ta sẽ mang hồn đăng đi, mãi mãi không xuất hiện.”

Trong mắt Huyền Châu chợt lóe sáng, tựa như ánh lửa của ngôi sao vừa không cam lòng vừa tràn ngập chờ mong mà bùng cháy lên lần cuối.

“Tử Thần...” Thanh âm của nàng run rẩy, “Vậy, vậy chàng dẫn ta theo có được hay không? Ta xin thề, tuyệt đối không bao giờ tùy hứng hồ đồ nữa, ta...”

“Tốt hơn hết nàng hãy quay về núi Hương Thủ.”

Hắn hồ hững xoay người, cũng không nhìn nàng thêm một lần, “Ta sẽ không dẫn nàng theo. Đừng làm phiền ta lần nữa.”

Huyết sắc trên gương mặt Huyền Châu từng chút một rút dần, cuối cùng trở thành tái nhợt như khối ngọc lạnh lẽo.

Nàng gật đầu, thấp giọng nói: “Ta hiểu rồi. Vậy ta tiễn chàng một đoạn đường.”

“Không cần.”

Hắn gọi linh cầm, xoay người toan nhảy lên.

Một đôi tay bỗng nhiên nhẹ nhàng ôm hắn từ phía sau, vòng qua eo hắn.

“Tử Thần...” Nàng lưu luyến không rời.

Hắn không nói gì, cũng không động dậy.

Cánh tay nàng dần dần siết chặt, sau đó trong nháy mắt bỗng nhiên buông lỏng ra. Tả Tử Thần chỉ cảm thấy trước ngực trống rỗng, bỗng nhiên xoay người, đã thấy trong tay nàng nắm chặt túi Càn Khôn da trâu, trên mặt lộ một nụ cười quỷ dị, vội vàng lùi về sau mấy bước.

“Huyền Châu!?”

Hắn theo bản năng vươn tay ra tóm, lại tóm được một nhúm tóc lạnh buốt. Nàng không trả lời, lòng bàn tay chợt lóe sáng, cắt đứt đoạn tóc dài bị hắn tóm được, nhún người nhảy lên lưng linh cầm kia, bay mất dạng đầu cũng không thèm quay lại.

Tả Tử Thần vô cùng hoảng sợ, lại không dám kinh động hai người đang ngủ say trong phòng, linh cầm đã bị nàng cướp đi, đành phải gọi ra linh thú trừ tà, một đường xuyên núi vượt sông mà đuổi theo.

Huyền Châu trình độ tiên thuật không cao, bởi vì chưa từng nỗ lực học cho tử tế, bản lĩnh điều khiển linh cầm cũng không bằng hắn, không lâu sau liền bị hắn bắt kịp. Trong tiếng gió thét gào, hắn lớn tiếng gọi: “Huyền Châu! Không được làm vậy!”

Nàng dường như quay đầu trào phúng nhìn hần, ngay sau đó lại nghiêng người từ trên lưng linh cầm rơi xuống. Bóng đêm mờ mịt, y phục màu vàng nhạt của nàng phút chốc biến mất, không còn thấy bóng dáng. Tả Tử Thần vội điều khiển linh thú trừ tà lao theo, lại thấy bốn phía cung điện rực rỡ, mái cong lầu cao, rõ ràng là hoàng cung Thiên Nguyên. Nếu bị người trong cung phát hiện, không biết sẽ chuốc thêm bao nhiêu phiền toái.

Linh cầm đậu xuống bên một bờ hồ, khoảng cách rất xa, mơ hồ chỉ thấy Huyền Châu nằm bên bờ hồ, trong tay gươm cao hồn đăng bị giấu trong túi Càn Khôn kia. Bị thần lực của hồn đăng cảm nhiễm, mây đen nhất thời bắt đầu dày đặc, sấm chớp nổi lên, trời lại đổ mưa như trút nước. Đám âm hồn đã quỷ du đăng trong hoàng cung hoảng sợ tru lên chạy trốn, phát ra những thanh âm rợn người.

“Huyền Châu!” Hần không biết là tức giận hay là kinh hãi, thân ảnh vừa lóe lên đã đến bên cạnh nàng, lại không hề phòng hồn đăng tỏa ra một tầng kết giới màu máu, hần đụng phải lập tức lùi lại mấy bước.

Rơi từ độ cao như vậy, Huyền Châu đã toàn thân đầm máu, nửa người dưới động cũng không thể động, chỉ là nhìn hần cười lạnh, một lúc sau, mới thấp giọng nói: “Chàng không còn cách nào đâu... Hồn đăng dính máu của ta rồi... Trên đời này, chỉ có, chỉ có ta và Đế Cơ là quan hệ huyết thống, cô ta có thể thấp sáng hồn đăng, ta đương nhiên cũng có thể thấp...”

Mưa to như trút nước, nàng rất nhanh bị xối ướt, mái tóc dài dính trên má, máu đầy mặt và cổ cũng bị nước mưa xối sạch. Có lẽ là bởi vì sắc mặt quá tái nhợt, trên mặt nàng lần đầu tiên hiện ra biểu tình có thể xem là yếu ớt, thanh âm đứt quãng: “Tả Tử Thần, chàng lúc nào cũng máu lạnh hơn ta tưởng... Chàng, chàng muốn quên ta... Ta sẽ không cho chàng như nguyện...”

Tả Tử Thần cái gì cũng không nói, chỉ rút kiếm ra, từng nhát từng nhát ra sức chém vào kết giới kia, lại không khác nào đã trăng xe cát, chẳng thể phá hư chút nào.

Huyền Châu nở nụ cười, sau một khắc nước mắt lại tuôn xuống như mưa, thì thào nói: “Ta vẫn thật hoang đường... Sắp chết đến nơi, còn muốn chàng nhớ kỹ ta để làm gì? Đế Cơ... Đế Cơ là Đế Cơ của Đại Yến... Ta cũng là... công chúa. Chuyện cô ta có thể làm... Ta cũng có thể làm... Khi còn sống chưa làm được gì... Chỉ ít, chỉ ít khi ta chết... muốn... thiên hạ không còn yêu ma...”

“Keng” một tiếng, là tiếng thanh kiếm trong tay hần bị kết giới đánh văng, bay ra xa rơi trên mặt đất.

Hần chống tay lên kết giới, đôi môi nôn nóng mấp máy, chỉ là gió rất lớn, mưa cũng rất to, nàng chẳng thể nghe được điều gì.

“Tử Thần... Trong lòng chàng liệu có phải...”

Liệu có phải đã có chút thích nàng rồi?

Nàng giờ hồn đăng lên cao, trong tiếng mưa rền gió dữ dùng lực đâm phần sắc nhọn thẳng vào trái tim, chỉ một thoáng, ngọn lửa trên hồn đăng đều bị dập tắt, máu của nàng chậm rãi chảy theo những hoa văn trên hồn đăng, rồi lại chậm rãi bị hồn đăng hút vào. Mỗi một lần hút, đèn lại biến màu đỏ hơn một chút, trong màu đỏ còn lộ ra một vầng sáng trong suốt, như là đang sống.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên mãnh liệt, làm cho hần đứng không vững, tiếng âm hồn gào khóc theo gió truyền tới không dứt. Hồn đăng ầm vang một tiếng, hút đủ máu, trở nên sáng ngời như thái dương, tanh nồng như máu đông.

Huyền Châu phát ra một tiếng rên rỉ như than vãn, y phục trên người đều bị cuồng phong xé thành mảnh nhỏ. Nàng nâng tay hướng về Tả Tử Thần, như là muốn bắt lấy hần: “Tả Tử Thần, chàng hãy nhìn ta!”

Thân thể tái nhợt của nàng nháy mắt hóa thành một đồng máu thịt lẫn lộn, bị cuồng phong thổi tan, vài mảnh xiêm y chậm chậm rơi xuống. Ngay sau đó, gió êm sóng lặng, chỉ còn lại hồn đăng đã thực sự được thấp sáng bỗng bênh giữa không trung, ngọn lửa màu trắng nhạt gần như trong suốt, quanh đèn dường như tỏa ra một vầng sáng màu đỏ tươi mang tới tử vong và tuyệt vọng, an tĩnh chấp chờn trước mặt Tả Tử Thần.

Hần nhìn qua giống như một người chết.

Từ nay, hần thật sự vĩnh viễn cũng không thể quên nàng, không bao giờ quên được nữa.

46. Chương 49

Chương 49: Bình minh không có chàng

Ngoài cửa sổ bắt đầu nổi cuồng phong, tạo nên những âm thanh như tiếng quỷ khóc sói gào trong rừng trúc.

Dường như có người nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Đàm Xuyên, thấp giọng nói rất nhiều điều, làn môi mềm mại dán lên hai gò má và vầng trán nàng, thật lâu không nở tách rời.

Nàng lại mơ thấy những người thân đã lâu không gặp, nhất thời không muốn tỉnh lại.

Mơ màng lung lung nghe thấy chàng nói chuyện: "... Chỉ có thể ở bên nàng tới đây thôi, tỉnh dậy chớ có khóc nhè... Bất quá, nếu nàng thực sự khóc, ta có thể làm gì được đây, Đàm Xuyên..."

Nàng nghe không rõ, chỉ hơi làm nũng đè lại tay chàng, để lòng bàn tay áp lên gương mặt mình, như vậy khiến nàng rất an tâm, rất thư thái. Nàng đã quen làm nũng với chàng, bất giác lộ ra tính tình ngang ngược thất thường. Chàng nuông chiều nàng cũng nuông chiều hết mực, cứng rắn đem một cô nương trưởng thành giỏi mưu ma chước quỷ nuông chiều thành Đế Cơ tuổi nhỏ, tiên sinh mà thấy chỉ e cũng phải lắc đầu lia lịa một phen.

Hơi ẩm trên da thịt dần dần biến mất như cát vụn, Đàm Xuyên từ trong mộng đẹp tỉnh lại, thỏa mãn hít một hơi, giơ tay muốn ôm chặt người đối diện — lại ôm vào khoảng không, người kia đã biến mất.

Nàng hãy còn buồn ngủ mê man, chưa hiểu rõ tình huống, đẩy chăn ra đứng dậy, dụi dụi mắt gọi chàng: "Cửu Vân, chàng đỡ hơn chút nào chưa?"

Không ai trả lời, cuồng phong lật tung cửa sổ kêu phần phật, màn che bị cuốn tung — bầu trời ngoài kia một mảnh đen kịt, trời còn chưa sáng.

Gió thổi làm nàng phát lạnh, nàng quần chặt y phục, ngáp dài tránh những chỗ gió lùa, tới phòng bếp xem thử — không có ai.

Tới gian phòng chàng thường vẽ tranh — vẫn là không có ai.

Đi cả qua nơi ở của Huyền Châu và Tả Tử Thần — vẫn như cũ không có ai.

Trong rừng trúc cuồng phong gào thét, sỏi đá bay mù trời, Đàm Xuyên bị gió tấp thiếu chút nữa ngã nhào, phải bám chặt vào một cây trúc, chỉ nghe trong gió có tiếng khóc rung trời, khí tức hồn phách lạnh lẽo thổi qua thân thể, khiến nàng run rẩy không ngừng.

Vô ý thức ngẩng đầu, đã thấy trong cuồng phong là một đám mây đen khổng lồ đang bốc lên từ mặt đất, giống như một con rồng đen mạnh mẽ, cuộn tròn di chuyển về hướng tây — hướng tây, là phương hướng của hoàng thành Cao Đô, lúc này từng cơn lốc đen kịt in dấu trên bầu trời, như thể vô số con rồng đen khổng lồ hội tụ giao hợp ở phương tây, phía trên hoàng cung dần dần hình thành một cột mây đen thông thẳng lên trời, cuộn xoáy theo cơn gió lốc dữ dội.

Đàm Xuyên bỗng nhiên có dự cảm đáng sợ, phảng phất như vừa có một việc vô cùng tệ hại xảy ra. Bất giác luồn tay vào túi Càn Khôn da trâu vẫn buộc bên hông, sờ vào mới phát hiện nó đã sớm bị đánh tráo. Có người lấy trộm hồn đăng, thậm chí trong lúc nàng không biết đã thấp sáng hồn đăng rồi!

Nàng quả thực không sao tin nổi, hồn đăng ngay từ đầu đã được nàng dùng máu tươi mở ra khế ước, hồn phách cuối cùng nhất định phải là nàng hoặc người thân của nàng. Khế ước của thần tiên mà cũng có thể bị phá vỡ, đây là đạo lý gì?

Nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân run rẩy không sao kiềm chế, hai chân như nhũn ra, nàng chạy điên cuồng trong rừng trúc, đẩy lòng chỉ không ngừng gọi đi gọi lại một cái tên: Phó Cửu Vân, Cửu Vân. Lẽ nào là chàng? Thế nhưng lúc sáng sớm vẫn nghe thấy chàng nói chuyện, thời gian ngắn như thế, không có khả năng... Hồn đăng thu hút hồn phách của yêu ma khắp mười phương, vậy là phải được chăm ... ít nhất ... hai đến ba canh giờ mới có thể. Là Tả Tử Thần, hay là Huyền Châu?!

Do chạy quá nhanh, nàng ngã nhào trên đất, lăn một mạch từ trong rừng trúc ra ngoài, xô mạnh vào tảng đá, nhất thời trước mắt đầy sao.

Hình như có người nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, trong tay áo thoang thoảng hương thơm nhẹ nhàng mà nàng quen thuộc. Đàm Xuyên theo bản năng giơ tay nắm lấy, nhưng chỉ sờ vào khoảng không, bốn phía ngoại trừ những cây trúc xanh méo mó chao đảo, không còn gì khác.

Gió thổi quá lớn làm nàng chảy nước mắt, tiếng gào thét trong cổ họng cũng bị vô tình thổi tan.

“Cửu Vân! Phó Cửu Vân!” Nàng đã gọi khản cả giọng, nhưng không đợi được một câu trả lời, đỡ lấy vầng trán vô cùng đau nhức, nàng lao đảo chạy ra khỏi rừng trúc.

Phía ngoài rừng trúc là thôn trang nhỏ dưới chân núi Phượng Miên, mọi người trong thôn trang đã dậy từ lâu, bị dị tượng hôm nay dọa cho ngây ngốc, người thì thét chói tai, người thì chạy trốn như điên, người thì hoa chân múa tay chỉ vào dị tượng mà xôn xao ồn ào. Lại thấy Đàm Xuyên từ trong rừng trúc đi ra, đều sợ xanh cả mặt, không ngừng nói gặp quỷ, rừng trúc này từ xưa đến nay chưa có người ở bao giờ.

Đàm Xuyên túm lấy một ông lão, vội hỏi: “Ngài có thấy Công Tử Tề tiên sinh từ trong này đi ra không?”

Ông lão ra sức giãy giụa, mặt cũng chuyển màu xanh: “Công Tử Tề nào chứ... Đó là ai?”

Ông lão này mấy hôm trước còn cho bọn họ một giỏ ngô sen, sao có thể hôm nay đã nói không quen biết? Nàng ngạc nhiên buông tay, nhìn ông lão vừa lăn vừa bò chạy xa, mọi người trong thôn tụ tập ở một chỗ xa xa, cảnh giác sợ hãi quan sát nàng, khe khẽ thầm thì: “Thật đúng là kỳ quái, trời còn chưa sáng đã nổi gió tà, hôm nay trong rừng trúc chưa từng có người ở lại có chuyện ma quái... Hay là sắp xảy ra chuyện lớn gì?”

Trái tim nàng cơ hồ muốn vọt ra khỏi họng, trong đầu kêu ong ong, như là bị một đôi tay vô hình quấy cho loạn xạ. Bỗng nhiên đưa tay đặt ở bên mép huýt gió một tiếng, mãnh hổ lập tức từ rừng trúc chạy vội ra.

“Mãnh hổ ngoan, đưa ta đi hoàng cung nhìn xem!”

Mãnh hổ nhảy lên ngọn cây, lao vun vút trên những cành cây không ngừng xao động. Đàm Xuyên bám chặt trên lưng nó, nhìn lên vô số con rồng đen do yêu hồn tạo thành trên bầu trời đang tiến về hướng tây, cột mây đen uốn lượn phía trên hoàng cung càng ngày càng cao, càng ngày càng to, như là muốn cắn nuốt cả bầu trời.

Phía dưới có rất nhiều người khóc la chạy trốn, còn có rất nhiều loại yêu quái có yêu lực mạnh mẽ cố gắng tận lực chống đỡ không để thần lực kéo đi. Lá cây trợn lẫn bùn đất bị cuốn vào cơn lốc, một nửa bầu trời phủ một màu đen kịt, một nửa kia thì có màu vàng nâu như bùn đất.

Tất cả đều hỗn loạn.

Mãnh hổ ngược gió lao vun vút, chỉ chốc lát đã tới bên ngoài hoàng cung Thiên Nguyên, hoàng thành đã sớm bị đặt trong trạng thái giới nghiêm. Mãnh hổ nhẹ nhàng nhảy qua mái hiên, tránh khỏi ánh mắt cảnh giác của bọn lính canh, Đàm Xuyên rất nhanh liền nhìn thấy Tả Tử Thần đang đứng cao cao trên nóc Hạo Thiên lâu.

Tay áo dài rộng thùng thình sắc tím của hắn bị gió thổi bay lỏng lẻo, cả người đứng im không nhúc nhích như đầu gỗ. Nghe nàng gọi bên dưới, hắn hơi run lên, nhưng cũng không quay đầu lại.

“Tử Thần! Hồn đặng rồi cuộc...” Đàm Xuyên trèo lên mái hiên, vội vã muốn hỏi cho rõ ràng.

“Ta phải đi.” Hắn ngắt lời nàng, xoay người, lao đảo đi về phía trước, bước chậm rãi như thể đã mất một phần hồn.

Nàng thử bước tới kéo hắn lại, hắn lại tránh như tránh rắn rết, cánh tay vươn ra của nàng đành xấu hổ mà khựng lại giữa không trung.

Tả Tử Thần ngẩng đầu nhìn cây cột khổng lồ đen kịt giữa bầu trời, thanh âm khàn khàn: “Ta đã không thể ngăn cản nàng... Mọi thứ hồi gì cả, ta cái gì... cũng không muốn nói. Bảo trọng...”

Đàm Xuyên ngạc nhiên nhìn thân ảnh hắn chợt lóe trên mái hiên, trong phút chốc biến mất.

Không thấy Huyền Châu, là nàng ta đốt hồn đặng?

Đàm Xuyên lòng nóng như lửa đốt, lúc này mới nhớ ra tối qua Huyền Châu đột ngột nói ra những lời ấy, lại có loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời.

Không thể nào ngờ nổi, đến cuối cùng người thấp sáng hờn đặng lại là nàng ta, cái người đã từng ấu trĩ mà nông cạn, ác độc mà còn cố chấp – Huyền Châu.

Có nên đuổi theo Tả Tử Thần không đây? Nàng do dự một chút, cuối cùng cười mánh hồ trở lại mảnh rừng trúc dưới chân núi Phượng Miên kia. Nàng còn lo lắng về Phó Cửu Vân hơn, chàng đến tột cùng đã đi đâu rồi?

Ngơ ngẩn bước vào rừng trúc, đám yêu ma nho nhỏ thường ngày hay lén lút lảng vảng trong rừng trúc đều không thấy nữa, khắp nơi bị phủ một bầu không khí trầm lặng. Cuồng phong đã ngừng, còn lại chỉ có tĩnh mịch và tiêu điều.

Gió nhẹ phất qua góc áo, trong gió còn loáng thoáng mang theo tiếng sáo trúc du dương. Tim Đàm Xuyên đập loạn nhịp lắng nghe thật lâu, đột nhiên cất bước chạy về phía trước, máu huyết toàn thân đều chảy ngược lên đầu, trước mắt thậm chí còn thấy hiện lên rất nhiều sao nhỏ.

Váy bị tảng đá cửa qua, rách một mảnh lớn, nàng vẫn bất chấp, không dám ngưng một hơi, lao đảo chạy vội tới trước phòng ngói, đã thấy cánh cửa gỗ của phòng ngủ mở ra một bên, tiếng sáo gián đoạn từ bên trong truyền ra, đúng là giai điệu khúc Đông Phong Đào Hoa.

Cửu Vân!!

Nàng vội vàng đẩy cửa, ngay sau đó lại bị một đôi tay lạnh buốt khế che hai mắt.

“Đừng nhìn.” Giọng của chàng trầm thấp mà yếu ớt, “Sao lại trở về đây?”

Nàng nắm chặt cổ tay lạnh buốt của chàng, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ủy khuất: “Phó Cửu Vân, chàng đang làm cái quỷ gì? ! Buông tay ra!”

“Sao không đi cùng hắn?”

“Chàng còn nói linh tinh ta sẽ giận thật đó!”

“Nàng nhìn thấy rồi, sẽ sợ.”

Bàn tay kia dời đi, trong phòng mờ tối, phẳng phất như bị phủ lên một lớp mực nhạt màu. Thân ảnh Phó Cửu Vân cũng mơ mơ hồ hồ, giống như hình bóng một người được phác họa bởi một nét bút tùy ý trong bức tranh thủy mặc, đường viền vẫn còn đây, nhưng bên trong lại trong suốt, vô luận thế nào cũng không thể nhìn rõ.

Đàm Xuyên lẳng lẳng nhìn gương mặt gần như trong suốt của chàng, máu huyết im ắng từ từ lắng xuống, ngưng kết thành một khối băng.

Chàng mơ hồ nở một nụ cười, dịu dàng nói: “Xem ra không thể ở trong hôn đặng cùng nàng, lại để nàng cô đơn ở lại trên đời. Ta chỉ lo lắng, không có người chăm sóc nàng.”

Nàng không cử động, không kinh hoàng, không khóc lóc, cũng không lộ ra vẻ sợ hãi tuyệt vọng.

Cứ vậy im lặng nhìn chàng, từ những đường viền mờ nhạt kia nỗ lực tìm ra ngũ quan của chàng, hàng mày của chàng, đôi mắt của chàng.

Nàng nghĩ trong nháy mắt kia nàng hiểu ra tất cả, lại hình như thoáng chốc cái gì cũng thành ra không hiểu.

Thật nhỏ giọng, nàng hỏi một câu: “... Vì sao? Biến thành như vậy?”

Bởi vì...

Bởi vì, bởi vì hắn kỳ thực không phải người, chỉ là một con quỷ được sinh ra trong hôn đặng. Hôn đặng được đốt lên, hắn đương nhiên phải biến mất, thực sự hồn phi phách tán, không vào luân hồi, từ nay về sau thế gian sẽ không còn vết tích của hắn. Những phạm nhân kia, đã quên đi tồn tại của hắn, có lẽ không lâu sau, nàng cũng sẽ quên.

Nhưng hắn không muốn nói cho nàng, có thể đến lúc này, hắn vẫn có một chút tự ti nhỏ nhoi hoặc là bị tâm lý rối loạn nào đó khuấy phá.

Mong muốn ở trong tim nàng, hắn vĩnh viễn luôn hoàn hảo, là một con người hoàn toàn chính chính, là nam nhân tên Phó Cửu Vân. Nam nhân ấy yêu nàng từ sâu trong đáy lòng.

Hắn không phải quý, không có gì khác biệt so với những con người bình thường cao cao tại thượng.

Tâm nguyện lớn nhất cả đời chỉ là được làm một người thường ở bên nàng, trải qua một đời ngắn ngủi.

Thế nhưng tâm nguyện chỉ có thể dừng ở đây.

Phó Cửu Vân cười cười, sờ sờ đầu nàng: “Cô bé ngọc, đừng có trưng ra vẻ mặt đũa đám thế. Cười lên một cái, đã sắp quên mất ta rồi, còn không mau cười cho ta xem?”

Ta sẽ không quên!

Đàm Xuyên đột nhiên giơ tay muốn ôm lấy chàng, thế nhưng thân thể chàng dần dần trở nên trong suốt hư ảo, hai tay xuyên qua ngực chàng, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Nàng đã chẳng thể chạm vào chàng nữa rồi.

“Một lát nữa trời sẽ sáng, ” chàng nói, “Xuyên Nhi, hãy múa lại một lần khúc Đông Phong Đào Hoa, ta muốn xem.”

Bàn tay Đàm Xuyên chậm rãi rút về, dùng sức ôm lấy mặt, đôi vai gầy như thể không chống đỡ nổi muốn sụp xuống.

Một lát sau, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, cười nhẹ: “Được, ta múa, chàng tấu nhạc.”

Trong phòng không có tỳ bà ngọc hay tỳ bà vàng thượng hạng, chỉ có một cây đàn tỳ bà bằng gỗ cây lê đã hơi cũ, giữa thân đàn cong cong hình trăng khuyết, có hai dây đã đứt.

Đàm Xuyên ôm tỳ bà vào trong ngực, Phó Cửu Vân ngồi trên bệ cửa sổ đặt sáo trúc nghiêng nghiêng bên miệng cẩn thận thổi, tiếng sáo du dương uyển chuyển, tựa như gió xuân phả vào mặt.

Vung tay áo dài, như dáng mây bay. Thế nhưng nàng không có tay áo dài, đành tháo tạm đai lưng để múa.

Ôm tỳ bà che nửa mặt, lúm đồng tiền thấp thoáng sau tỳ bà như phù dung trong nước, đôi mắt lấp lánh như ánh sao giữa đồng hoang vu, đến tận lúc chết cũng vẫn còn bùng cháy, ngược lại còn sáng đến kinh người, phảng phất ánh mắt kia cũng có thể làm tổn thương da thịt.

Lá trúc loạt xoạt rơi, nàng ở đây trong gió xoay tròn, nghĩ chính mình đã trở lại trên đài Triều Dương.

Trên đài chỉ có chàng và nàng, một khúc Đông Phong Đào Hoa, là duyên là kiếp của bọn họ.

Cây tỳ bà đứt dây không thể đàn ra thanh điệu, chỉ có những tiếng u u nức nhen, như âm thanh của trân châu rơi xuống đất vỡ tan. Bỗng nhiên “Phụt” một tiếng, hai dây đàn khác cũng đứt theo. Nàng chẳng hề để ý, xoay ngược đàn ra sau đầu, dùng tay gỗ lên mặt gỗ, tạo nên những âm vang thanh thúy.

Nàng nhớ tới rất nhiều chuyện, từ lâu từ lâu lắm rồi, đều là chàng ở sau tìm kiếm nàng. Còn chưa kịp nói cho chàng biết, khi đó nàng toàn tâm toàn ý muốn tới bờ sông Hoàn Đái gặp chàng, chỉ có điều không tìm được đường. Ngày hôm nay quay về tìm chàng, cũng là toàn tâm toàn ý, chỉ có điều chàng đã sắp biến mất.

Chẳng thể giữ lại được gì, số phận là dòng cát chảy âm kém dương sai.

Vì sao chàng phải biến mất? Vì sao một chút xíu cũng không chịu nói cho nàng?

Nàng cũng có thể giống như bao nhiêu cô gái trước lúc bị vứt bỏ, đem những nghi vấn trong đáy lòng ra hỏi cho triệt để.

Nhưng, hỏi có nghĩa lí gì? Nàng tin rằng chàng tuyệt đối không muốn ra đi, thay vì lãng phí đoạn thời gian cuối cùng để truy vấn, không bằng thỏa mãn tâm nguyện của chàng, để chàng được vừa lòng thỏa ý.

Thiếu nợ chàng nhiều lắm, không ngờ những gì có thể báo đáp chỉ là thế này.

Bóng tối rút dần, phía chân trời hiện ra một tia nắng sớm nhạt màu. Tiếng sáo cũng dần trở nên suy yếu, cuối cùng hóa thành hư vô.

“Cửu Vân... Ta đối với chàng, là toàn tâm toàn ý, chưa từng thay đổi.”

Nói cho chàng nói cho chàng nói cho chàng, ngay giây phút cuối cùng này! Van cầu ông trời đừng làm cho trời mau sáng như vậy! Để chàng nghe thấy! Cho chàng được biết!

Đàm Xuyên chợt quay đầu lại, mảnh sân nho nhỏ trước mắt từ trên xuống dưới chậm rãi hóa thành tro bụi.

Nơi kia là phòng bếp chàng thường nấu cơm, đây là căn phòng vẽ tranh chàng phủ kín giấy Tuyên Thành và bút mực, còn có phòng ngủ, đại sảnh... Không đợi nàng bước tới, cả tòa sân viện nho nhỏ đã đều biến mất, chỉ còn lại một mảnh đất trống hoang vu, mảnh hồ cũng sợ ngáy người, người trái người phải một hồi, quay đầu lại vừa ủy khuất vừa nghi hoặc khò khè với nàng, như là muốn hỏi vì sao.

Nàng chỉ lẳng lặng nhìn bóng người còn lưu lại cuối cùng kia, sáo trúc trong tay chàng khẽ lung lay, rồi nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Đường như chàng nói gì đó, thế nhưng quá khẽ, bị gió thổi tan, nàng cái gì cũng nghe không rõ.

Con người thanh đậm như mực kia, rốt cuộc cũng phiêu tán như làn khói, tựa như chưa từng tồn tại trên thế gian này.

Đàm Xuyên bước hai bước, hai chân bỗng nhiên không còn sức lực, mềm nhũn ngã xuống, ôm lấy đầu gối cuộn tròn mình lại.

Bầu trời phương tây dần dần trở nên u ám, hồn của yêu ma khắp mười phương bị hồn đăng gọi tới, ngưng tụ thành đám mây đen vĩnh viễn sẽ không tiêu tan, hồn đăng không tắt, thì mây yêu không tan.

Sợ hãi loại thần lực này, mảnh hồ co người không ngừng run rẩy, ô ô i i, như là đang khóc.

Tâm nguyện duy nhất cả đời nàng chính là lúc này, thiên hạ không còn yêu ma, bách tính chịu giày vò của bọn chúng đã được giải thoát rồi.

Nàng cứu biết bao người bị yêu ma giày vò trên thế gian này.

Sau đó, trơ mắt nhìn thế giới của chính mình vỡ vụn thành từng mảnh, hoàn toàn sụp đổ.

Giờ đây, nàng có thể vui vẻ rồi chứ?

Không ai trả lời, Đàm Xuyên ôm chặt đầu gối, nhìn không chớp mắt cột mây đen xoay tròn, ngồi trọn một ngày đêm.

Nàng sẽ đi đâu đây? Nàng nên đi nơi nào? Kế tiếp muốn làm gì? Cùng ai sống đến bạc đầu? Cùng ai sinh con đẻ cái, ngồi bên nhau trước rừng trúc chỉ vào trúc xanh có khắc tên trên đó, cười đùa chuyện tình yêu năm nào?

Thế giới này rất lớn, nhưng không có một Phó Cửu Vân thứ hai.

Lúc Mi Sơn Quân tới, trời đã tối rồi. Y tức đến điên người, thậm chí xe bò cũng không thềm ngồi, trực tiếp cưỡi mây đạp gió xông tới, vừa tới nơi đã gào lên: “Sao lại đốt hồn đăng vội thế? ! Không phải bảo các ngươi trước khi đốt đèn thì báo ta một tiếng hay sao? !”

Đàm Xuyên vẫn ngồi dưới đất, thậm chí không hề nhúc nhích, dường như căn bản không nhìn thấy y.

Mi Sơn Quân thấy rõ người ngồi chỗ tối kia là nàng, cực kỳ hoảng sợ: “Ngươi không chết?! Thế hồn đăng làm sao có thể... A! Ta biết rồi! Là vị cô nương kia! Nàng ta và ngươi... Nàng ta và ngươi có quan hệ huyết thống! Lúc trước sao ta không nghĩ tới?! Là nàng ta thấp sáng hồn đăng!?”

Đàm Xuyên mấp máy môi, thấp giọng nói: “Sư thúc... Ngươi đến tìm Cửu Vân? Chàng đã không còn...”

Mi Sơn Quân sắc mặt xanh lét: “Ta đương nhiên biết! Hồn đăng cũng thấp rồi, hắn có thể sống mới là gặp quý! Hắn ép ta phát thệ không cho ta nói, nhưng, nhưng mà ta nên sớm nói cho ngươi mới phải... Ta nên sớm nói cho ngươi...”

Đang nói đột nhiên ngừng lại, y hoảng sợ nhìn gương mặt đột ngột biến sắc của Đàm Xuyên, nàng đứng lên, đi vài bước về phía y, nâng tay làm như muốn túm lấy y hỏi cho ra nhẽ, sau một khắc lại đột nhiên ngã ngồi trên mặt đất, thần thờ không nhúc nhích.

— nàng nhất định phải châm hôn đặng, tuyệt đối không chừa đường sống? Dù cho ta sẽ phải mất mạng, cũng vẫn muốn kiên trì?

— Chàng, chàng cũng đừng nói là muốn tự tử vì tình... Ha hã, loại chuyện này so với phong cách xưa nay của chàng không khỏi một trời một vực.

.....

Nguyên lai, chàng đã nói, thực sự đã từng nói, chỉ là nàng chưa bao giờ tin tưởng, thậm chí còn nói đùa một câu ác liệt. Cho nên sau đó hỏi lại chàng, chàng khẳng khái đó chỉ là lời xằng bậy.

Chàng cố tình cho nàng một lời nói dối tàn nhẫn nhất, cũng là lời nói dối vụng về nhất, sao nàng lại tin cơ chứ? Vì sao lại tin?

À, nàng lựa chọn tin tưởng một lời nói dối, bởi vì như vậy chính nàng có thể thoải mái dễ chịu hơn một chút, khỏi phải ở trong hôn đặng cảm thấy thống khổ khó xử về chàng.

Nguyên lai... Nguyên lai đến cuối cùng, người phải chết không phải là nàng, đêm đó triển miên ôm ấp trong tuyệt vọng, đêm đó trông mong bình minh không bao giờ tới, là chàng.

Phải rồi, phút cuối cùng trước khi đi, có phải chàng đã nói với nàng điều gì? Dù có muốn thế nào, có vất óc suy nghĩ thế nào, nàng cũng chẳng thể nhớ ra.

Nàng vẫn muốn biết, về mặt của chàng khi đó thế nào, được giải thoát? Không nữa? Hay vẫn mỉm cười nhợt nhạt mạn bất kinh tâm như trước?

Quên đi, khỏi cần suy nghĩ. Đi hỏi chàng chẳng phải sẽ biết hay sao? Biện pháp đơn giản như vậy lẽ ra nàng phải nghĩ ra từ sớm, trên đường xuống hoàng tuyền chặn chàng lại, đem tất cả những gì nên nói, tất cả những gì nên hỏi, hết thảy hỏi cho rõ ràng.

Trên đường xuống hoàng tuyền, chàng còn trốn tránh được nữa sao?

Đàm Xuyên mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là phòng khách quen thuộc nơi Mi Sơn cư, nàng nghi hoặc nhìn quanh một vòng, thấp giọng hỏi Mi Sơn Quân về mặt uế oải ngồi ở bên giường: “Sao ta còn chưa chết?”

Mi Sơn Quân mặt tối nổi chằng thêm phàn nàn mấy lời oán giận, thở một hơi thật dài: “Sắp chết rồi, không cần sốt ruột. Lão yêu quốc sư kia đã hạ châm nguyên rửa lên trái tim ngươi, nếu như không giải chú văn, ngươi tối đa chỉ có thể sống thêm một hai năm.”

“Ta đợi không được đến một hai năm, bây giờ chết luôn đi.” Ánh mắt nóng bỏng của nàng xuyên thẳng vào trái tim nhỏ bé dễ vỡ của Mi Sơn Quân, làm cho y đỏ cả mũi.

“Đế Cơ, ngươi đừng nghĩ chết rồi có thể xuống âm phủ tìm hân. Người sống xem chừng còn có thể gặp lại, chết rồi không thể gặp lại hân đâu.”

“... Vì sao?”

Mi Sơn Quân lại thở dài một hơi: “Hân là quý do hôn đặng hóa ra, rốt cuộc vì sao lại sinh ra hân, chỉ sợ thần tiên trên trời cũng chẳng biết rõ. Hôn đặng nếu không bị châm, hân chỉ có thể hết lần này tới lần khác mang theo ký ức mà chuyển thế luân hồi, canh gác hôn đặng không thể giải thoát. Giờ đây hôn đặng đã bị châm... Ai, hân là sẽ hôn phi phách tán, không biết ngủ li bì ở đâu rồi đi? Người chính là có chết xuống âm phủ cũng không tìm được hân. Còn không bằng nỗ lực sống, có lẽ sau này có người có thể dập tắt hôn đặng, hân sẽ lại quay về.”

Đàm Xuyên nhắm mắt lại, khẽ nói: “Thế nhưng ta không sống được bao lâu nữa, có phải không?”

Mi Sơn Quân ngáp ngừng một chút: “Chú văn kia quả thật không giải được, nhưng chưa hân đã hết cách, ta sẽ thay ngươi nghĩ cách. Ai bảo... Ai, ai bảo ta mềm lòng thế chứ!”

Y lấy tay áo, dụi dụi cái mũi và hai mắt đỏ bừng: “Người cứ ở lại Mi Sơn cư cho ta, đừng có đi đâu cả, hồn đàng đã bị khóa chết trong hoàng cung Thiên Nguyên, bây giờ bên ngoài dấn đây bố cáo truy nã các người, người mà ra ngoài thì chỉ có chết. Nói chung mọi chuyện giao cả cho ta, ai bảo ta là sư thúc số khổ cơ chứ!”

Mi Sơn Quân vừa cắn nhai liên miên vừa khóc sụt sùi bỏ đi, gian phòng lại rơi vào tĩnh mịch, mãnh hổ dựa cằm lên tay nàng, im lặng an ủi nàng. Đàm Xuyên mệt mỏi gắng sức quay đầu, nhìn sắc thu rực rỡ bên ngoài cửa sổ, nhớ tới lần trước Phó Cửu Vân còn ở đây, khi đó nàng đang ngủ vẫn cảm giác được, chàng dựa bên cửa sổ mỉm cười nhìn nàng.

Vì sao lại yêu nàng? Vì sao cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng ở bên nàng? Có biết bao chuyện nàng muốn hỏi, tới tận bây giờ vẫn muốn hỏi, nhưng chưa từng hỏi qua. Người đã chết, hỏi được đáp án cũng chỉ làm lòng đau thêm, lòng của nàng đối với chàng xưa nay vẫn lạnh lùng sắt đá.

Hôm nay ngoài cửa sổ vắng vẻ, chàng đã không còn trên đời. Không cần thương tâm hối hận, đây là cách trả thù nàng triệt để nhất, rơi lệ cũng là trào phúng.

Chàng giống như chưa từng xuất hiện, y phục, giày, bức tranh —— những gì liên quan tới chàng đều hóa thành tro bụi, cái tên Công Tử Tề cũng trong vòng một đêm đã bị người ta quên mất. Chỉ có cây sáo trúc chàng từng dùng vẫn được đặt ngay ngắn bên gối, còn vương mùi hương nhẹ nhàng trong tay áo chàng, vẫn vít trước mũi.

47. Chương 50 End

Đàm Xuyên ôm siết cây sáo vào trong ngực, cảm thấy như chàng vẫn đang ở đây, như thể chưa từng rời đi.

Ngoài cửa sổ trúc xanh san sát, thật giống sân viên nho nhỏ dưới chân núi Phượng Miên kia. Mi Sơn Quân xem chừng là sợ nàng thương cảm, chuyển cả phiên rừng trúc ở núi Phượng Miên tới Mi Sơn cư rồi.

Nàng bước ra ngoài, lấy một chiếc ghế ngồi trước rừng trúc, đếm từng cây từng cây một. Có một cây cao nhất to nhất, bên trên hẳn là có khắc tên của hai người. Tất cả những gì liên quan đến chàng trên đời này đều biến mất, thế nhưng tên khắc trên trúc xanh sẽ không bao giờ mất, cho nên chàng là có thật, ở trong ngực nàng, cho tới tận cùng sinh mệnh cũng sẽ không quên.

Đặt sáo trúc bên môi nhẹ nhàng thổi một tiếng, nàng không biết thổi sáo, không được linh hoạt khéo léo như chàng, tiếng sáo ưu mỹ bị nàng thổi nghe như tiếng quạ kêu.

Trong rừng trúc có linh quỷ hình người đang đào đất lấy măng, thực sự không chịu nổi thanh âm kia, ôm đầu chạy xa, cầu xin nàng đừng thổi nữa.

Đàm Xuyên mỉm cười, cũng nhìn linh quỷ như đang cầu xin, thấp giọng nói: “Ai biết thổi sáo? Dạy ta có được không?”

Nàng không muốn giống như những phạm nhân trong thiên hạ này, sau khi chàng biến mất liền lập tức quên chàng. Nhạc luật cũng được, vẽ tranh cũng tốt, nàng cái gì cũng có thể học, chỉ mong có thể tới gần chàng thêm một chút.

Gió mơn man thổi qua y phục nàng, chậm rãi vây quanh nàng, Đàm Xuyên đặt sáo trúc bên môi, cúi đầu gọi một tiếng: “Cửu Vân.”

Có lẽ chàng ở ngay phía sau, ôn nhu đáp lại một tiếng, vỗ về đầu nàng, dịu dàng như ánh ban mai.

Nàng đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Người yêu của ta, ta sẽ đợi chàng.

Chương 50: Cuối cùng...

Hôm đó trời lại đổ mưa, mưa rơi rả rích từ sáng đến tối. Rừng trúc ngoài cửa sổ chìm trong sương mù, có những giọt nước mưa trong suốt trượt theo lá trúc nhỏ xuống.

Từ khi hôn đăng được thắp sáng, đã ba năm trôi qua. Bị thần lực ảnh hưởng, trời mưa nhiều hơn khi trước rất nhiều.

Mưa không lớn, chỉ là mưa dây mênh mang trải dài, làm búi tóc hơi ẩm ướt.

Cửa sổ gỗ mở một cánh, bên dưới song cửa là một chiếc giường, Đàm Xuyên đang nằm trên đó, đắp trên người bốn cái chăn bông, vẫn cứ lạnh run người, khuôn mặt gầy guộc hốc hác, trên môi không còn một tia huyết sắc.

Mi Sơn Quân ngồi cạnh cửa sổ, đặt ba ngón tay lên cổ tay gầy guộc của nàng, đầu mày cau chặt.

“Lạnh lắm à? Thế thì đóng cửa lại.”

Lần này bắt mạch xong, y cũng không nói gì đến chuyện chú văn của quốc sư, đứng dậy toan giúp nàng khép lại cánh cửa gỗ.

“Đừng... Ta muốn nhìn bên ngoài.”

Đàm Xuyên ho khan vài tiếng, một tia máu tươi theo khoeo môi nàng chảy xuống. Nàng hiện tại đã không còn đau đớn thống khổ như mấy năm đầu chú văn mới vừa phát tác, tựa hồ bây giờ ngay cả đau đớn cũng chẳng còn cảm nhận được, chỉ là cả người gầy rộc đi, như thể bất cứ khi nào cũng có thể tắt thở mà chết.

Mi Sơn Quân trái lo phải nghĩ, thế nào cũng khó xử, vắt hết óc cũng không biết nên nói với nàng thế nào. Ba năm qua y tìm đến khắp các nơi đất lành núi tiên của vùng Trung Nguyên, phàm là tiên nhân có chút giao tình đều tỉ mỉ hỏi qua, nhưng không người nào có thể giải được lời nguyện của yêu quái thuộc Nam Man hai mươi bốn động. Đế Cơ bị chú văn đáng sợ này hành hạ vô cùng đáng thương, nếu không phải vì vẫn ôm một chấp niệm, thì hai năm trước đã sớm chết.

“Sư thúc.” Nàng đột nhiên gọi y, “Cây trúc xanh có khắc tên kia vẫn sống chứ? Sáng nay ta cũng đã nhìn qua, nhưng không thấy rõ.”

Đôi mắt nàng ngoại trừ những vật gần ngay trước mắt, đã chẳng thể nhìn thấy thứ gì.

Mũi y cay cay, thấp giọng nói: “Yên tâm, nơi này là đất lành của tiên nhân, rừng trúc sẽ không bị nước mưa làm úng chết đâu.”

“VẬY... Cây sáo vẫn đang ở trên ta sao?”

Xúc cảm của nàng cũng đã biến mất, rõ ràng nắm chặt cây sáo như vậy, lại không có chút cảm giác.

“Phải, ngươi còn đang nắm chặt nó kia kia.”

Đàm Xuyên rốt cuộc an tâm nhắm mắt lại, hơi thở dần trở nên nặng nề, hô hấp có vẻ rất khó nhọc. Mi Sơn Quân cho rằng nàng đang ngủ, giúp nàng kéo lại góc chăn, đứng dậy toan đi, chợt nghe nàng nhẹ giọng nói: “Sư thúc, nếu một ngày kia hôn đăng bị dập tắt, Cửu Vân có thể chuyển thế, ngươi nhấc vớ chàng giùm ta, ta sẽ ở bên cầu Nại Hà chờ chàng. Chàng không đến, ta tuyệt đối sẽ không uống nước Vong Xuyên, càng không tiến vào luân hồi.”

Mi Sơn Quân chịu đủ đả kích, một chữ cũng nói không nên lời, mũi đỏ lên như cây củ cải, học theo bộ dáng mấy cô vợ nhỏ che mặt chạy mất dạng, xô đổ không ít hoa hoa cỏ cỏ. Đàm Xuyên muốn cười, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ, trong nháy mắt liền chìm vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Nàng cũng không biết đã ngủ bao lâu, trước đây ngủ say trong bóng tối không tên, nàng cũng luôn có lúc tỉnh táo. Hôm nay nàng lại ngủ li bì, không thể nào tỉnh lại.

Trong mộng lung, phảng phất nghe có người ở đầu giường nói chuyện, giọng nam rất xa lạ, lạnh lùng ngạo nghễ.

“... Kéo dài tới giờ mới đến tìm người, có chưa chết cũng bị tên tiên nhân hèn nhất nhà ngươi hại chết.”

Mi Sơn Quân có vẻ ngậm một cục tức cực lớn, lại không thể phát tác, giọng nói liền trở nên hết sức kỳ quặc mất tự nhiên: “Ít nói mấy lời có có không không này đi! Một câu thôi, cứ được hay không?!”

Người nọ suy nghĩ chỉ chốc lát, liền bật cười không tốt lành gì cho lắm chậm rãi nói: “Được thôi. Ta cứu nàng, điều kiện là sau này người không được chạy tới quấy rối Tân Mi nữa.”

Nửa ngày vẫn không nghe thấy Mi Sơn Quân trả lời, Đàm Xuyên ở trong bóng tối nỗ lực vênh tai, thỉnh thoảng có người nâng gáy của nàng lên, đem một viên thuốc lạnh băng tỏa hương thơm nhét vào trong miệng. Cổ họng nàng đã trở nên cứng ngắc, không thể nào nuốt xuống, người nọ liền dùng đầu ngón tay có tiên lực giúp nàng nuốt viên thuốc xuống.

Ngón tay kia mang theo nhiệt khí nóng hổi, theo cổ họng xuống dưới, viên thuốc mắc trong họng liền tan ra, hương khí dày đặc tràn đầy tứ chi bách hại, tựa như nước cam tuyền gột rửa thân thể khô mục của nàng, tinh lực đã mất từ lâu bắt đầu trào dâng, nàng chỉ cảm thấy thân thể chậm rãi trở nên mềm mại, lâng lâng như thể sắp bay lên.

“Viên thuốc này phạm nhân khó mà chịu đựng nổi, nhưng giờ nàng chịu nguyện rửa nên chẳng còn cách gì khác. Sau này phải điều trị bằng tiên lực, chuyên tâm tu hành. Hờn cho người rồi, nhận không được một đệ tử xinh đẹp!”

Tay người nọ nhấn mạnh trên ngực nàng một cái, Đàm Xuyên không tự chủ được “a” lên một tiếng, vội vàng mở choàng mắt. Tầm nhìn vẫn có chút không rõ, lơ mơ nhìn thấy người nọ vóc người thon dài, lấy từ ngực nàng một vốc ngân châm, cây nào cũng đầm đìa máu tươi, sau đó xoay người đi ra ngoài cùng Mi Sơn Quân.

“Thứ dùng để nguyện rửa đã được lấy ra, thật là ngoan độc đến không ngờ...”

Tiếng nói chuyện dần dần đi xa, Đàm Xuyên dùng sức chớp mắt, vẫn không thể nhìn rõ thứ gì. Muốn đứng dậy, thế nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mỗi ngón tay đều mềm nhũn không thể nhúc nhích. Bóng tối đầy cảm dỗ lần thứ hai kéo tới, đây là lần đầu tiên trong ba năm qua Đàm Xuyên cam tâm tình nguyện chìm vào giấc ngủ, ngủ cực kỳ ngon giấc.

Sau khi nàng tỉnh lại có một đoạn thời gian, cho dù nàng có gắng hỏi thế nào, Mi Sơn Quân vẫn cắn chặt răng đánh chết cũng không chịu nói là ai cứu nàng, dường như cảm hận người đó ngút trời, hễ nhắc tới là mặt chuyển màu xám xịt.

Đàm Xuyên xưa nay thông minh lanh lợi, nhìn mặt đoán lòng một ít thời gian, liền biết được người nọ rốt cuộc có thân phận ra sao. Một ngày đẹp trời nào đó đặc biệt bê rượu ngon tới tìm Mi Sơn Quân uống rượu tâm sự đêm khuya, chẳng qua toàn nói mấy lời sáo rỗng, đợi y uống say chuẩn choáng, mới giả vờ ngẫu nhiên nhắc tới: “Ta bỗng nhiên lại nghĩ, chẳng lẽ sư thúc lại xuống nước đi nhờ vả tên chiến quỷ kia? Ta còn tưởng sư thúc ghét hấn lắm cơ đấy.”

Mặt Mi Sơn Quân lúc đỏ lúc trắng, đang ôm cái chén rượu to bằng cả thùng nước đột nhiên khóc rống lên, liền tiếp đấm ngực giậm chân: “Phó Cửu Vân chết tiệt! Người mà tỉnh lại món nợ này lão tử phải tính cho rõ ràng! Lão tử vì cứu nữ nhân của người mà đi cầu xin cả tình địch! Cái mặt già này biết để đâu bây giờ!”

Đàm Xuyên nhanh chóng múc từ vò rượu một thùng đầy cho y, liên tục cười làm lành: “Đa tạ ơn cứu mạng của sư thúc, thì ra ngài đi tìm tên chiến quỷ kia. Đã đáp ứng điều kiện gì rồi sao?”

Mi Sơn Quân rơi lệ đầy mặt, thở ngắn than dài, mặc kệ nàng hỏi thế nào, cũng không chịu nói thêm.

Đàm Xuyên hết cách đành phải dỗ dành y: “Sư thúc yên tâm, nếu chú văn đã được giải trừ, ta cũng có thể đi lại loanh quanh. Ngài nói cho ta biết Tiểu Mi ở nơi nào, ta đi tìm nàng, nói tốt cho ngài, bảo đảm dụ cho nàng nở hoa trong lòng, tới Mi Sơn cư thăm ngài.”

Y lập tức ngừng khóc, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng: “... Thật không?”

“Thật chứ sao không.”

“Nhưng mà nhưng mà... Tên chiến quỷ kia lúc nào cũng bám lấy nàng...”

“Ta không sợ chiến quỷ, hơn nữa ta là phận nữ, hấn làm gì được ta.”

“Vậy, vậy thì ngại quá...” Mi Sơn Quân nở gan nở ruột, còn bày đặt ra vẻ rụt rè, bước tới bước lui nửa ngày, mới cà lăm nói: “Nàng ở vùng núi Văn Lan... Chỗ đó có đủ loại rượu ngon, mùi vị rất được.”

Đàm Xuyên dở khóc dở cười: “Ngài cứ yên tâm, ta mua mười tám vò về cho ngài.”

Mi Sơn Quân quả nhiên quét sạch vẻ chán chường lúc trước, mặt mày tươi như tỏa nắng, rõ ràng vui sướng quá đỗi không biết làm thế nào cho phải, vậy mà còn bắt tay nàng, làm bộ làm tịch bày ra bộ dáng nói lời thành khẩn: “Người đã ăn tiên đan, thứ đó phàm nhân không thể nào chịu nổi, mười người thì chín người bị nổ tung mà chết, cũng may người đã bị lời nguyện làm tổn thương, không đến mức phát nổ, nhưng chỗ tiên lực đó tích tụ trong cơ thể, nếu không tu hành để làm tan bớt, thì sau này không tốt. Sư thúc thấy người có lòng thành như thế, quyết định truyền cho người một bộ tâm pháp tu hành, người hãy tự mình tu luyện cho tốt! Người quả nhiên là có tiên duyên, ta cứ bảo, mệnh số tốt đến vậy sao có thể bị thay đổi tới mức ấy...”

“Mệnh số tiên duyên gì cơ?” Đàm Xuyên không hiểu ra sao.

“Không, không có gì!” Mi Sơn Quân thăm hỏi hận lẽ lời, quả nhiên người ta không nên uống quá say, những lời nên nói không nên nói đều phun ra hết cả, “Ta truyền tâm pháp đây, người hãy nghe cho kỹ!”

Lại nói y làm tiên nhân cũng đã được mấy trăm năm, những tiên nhân đồng lứa với y đồ tử đồ tôn có khi đã đếm không xuể, y lại thủy chung lẻ loi sống ở Mi Sơn cư, ngoại trừ linh quỷ cũng không có người nào khác. Trước đây hình như y cũng từng thu nhận mấy người đồ đệ, thế nhưng thực sự không có dáng vẻ gì của một người thầy tốt làm gương cho học trò, dạy dỗ đồ tử cũng là ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng, hoàn toàn làm hỏng cả một thế hệ đồ tử.

Lần này nếu không phải Đàm Xuyên thông minh, lại thêm chó ngáp phải ruồi ăn tiên đan có sẵn tiên lực, chỉ sợ có dạy dỗ đến một hai trăm năm nàng cũng chẳng tu luyện ra cái khỉ gì.

Nghe hẳn nói mấy lần tâm pháp, Đàm Xuyên rất nhanh đã có thể ngồi thiền nhập định, vận hóa tiên lực, Mi Sơn Quân càng thêm vui sướng không sao kìm hãm. Nghĩ đến chuyện nàng có thể tu luyện thành công, tới hoàng lăng đưa Tiểu Mi ra, kèm theo Tiểu Mi còn có cả chục vò rượu ngon, viễn cảnh kia cũng quá tươi đẹp rồi, y mừng rỡ tát vào miệng nửa ngày cũng không khép miệng lại được, cảm thấy y hạ mình xin tên chiến quỷ tới cứu Đàm Xuyên, quả thực là việc sáng suốt nhất từ khi chào đời tới nay.

Hai năm vội vã trôi qua, từ ngày hôn đăng được thấp sáng, đã năm năm trôi qua.

Sau khi Đàm Xuyên tự luyện tâm pháp thành công, liền cố ý tới hoàng lăng ở núi Văn Lan một chuyến, nàng thật tâm muốn báo đáp chút gì cho Mi Sơn Quân. Người ta đau khổ ôm mối tình với Tân Mi không có kết quả, suốt ngày lải nhải cần nhẫn, nhìn cũng đáng thương đến lạ.

Ai dè tới hoàng lăng rồi mới biết, Tân Mi và chiến quỷ đúng là vợ chồng đã kết hôn từ lâu, còn là do hoàng đế Quỳnh quốc đích thân hạ chỉ ban hôn. Người ta là vợ chồng là vợ chồng nha! Thế mà y chưa bao giờ hé răng! Tiên nhân mà suốt ngày nhớ nhung vợ kẻ khác là cái loại tiên nhân gì chứ? Thiếu chút nữa đã giúp y làm việc xấu chia rẽ vợ chồng người ta. Chẳng trách chiến quỷ người ta tìm đến tận cửa, còn dằng dằng sát khí như vậy, vợ bị kẻ khác bắt cóc ai mà không muốn giết người cho được? Không đem Mi Sơn Quân xé thành tám mảnh, xem như tên chiến quỷ kia khách khí rồi.

Lúc nàng trở về, Mi Sơn Quân lại đầm ngực giậm chân khóc lóc nức nở, âu cũng là chuyện không thể tránh.

Lại nói hôn đăng đã được châm, thiên hạ không còn yêu ma, những người tới nhờ vả Mi Sơn Quân cũng chợt giảm thiểu, thành ra lại có rất nhiều ngày nhàn rỗi. Mi Sơn Quân đau lòng chỉ còn biết lấy việc ăn uống làm thú giải sầu, cả người mập ra một vòng lớn, hình dáng gầy còm trở xương trước đây cũng chẳng còn. Đàm Xuyên cảm thấy, nếu y cứ tiếp tục phát triển theo chiều hướng ấy, chỉ sợ sẽ biến thành một quả bóng tròn vo như Bạch Hà Long Vương.

Hôm đó y ăn trưa quá nhiều, đành phải đi bộ vòng quanh hồ nước cho tiêu, Đàm Xuyên ngồi bên rừng trúc chậm chậm thổi sáo trúc. Một con người như nàng, thông minh lanh lợi, nhã thiện ca vũ, ấy vậy mà làm thế nào cũng không sao chơi được nhạc khí, tiếng sáo còn khó nghe hơn cả tiếng quạ kêu, Mi Sơn Quân bị

hành hạ thống khổ, ôm miệng bám vào một cây trúc, thều thào: “Đừng thổi nữa... Bữa trưa cũng sắp phun ra rồi!”

Đàm Xuyên đành phải thu sáo trúc, đang nghĩ tìm một nơi vắng lặng luyện tập thêm, thỉnh thoảng thấy linh quỷ gác cửa vội vã đi tới, không ngừng gọi: “Chủ tử chủ tử! Có khách có khách!”

Cũng khó trách linh quỷ kích động như vậy, mấy năm nay Mi Sơn cư vô cùng quanh quẽ, ngay cả hoa cỏ cũng chẳng có tinh thần.

Mi Sơn Quân mừng rỡ, vội vàng thay y phục, sững sờ chạy ra tiếp khách.

Lâu lắm rồi không có người tới nhờ vả y, biểu rượu cho y, Mi Sơn Quân cảm thấy rất không quen. Tuy nói tự rót tự uống cũng không tệ, nhưng thiếu mất một người bạn rượu thì không thể nào hoàn mỹ. Để Cơ bị chú văn giầy vò chết đi sống lại còn có thể uống rượu cùng y, sau khi giải được chú văn lại thành ra kiêng rượu, cả ngày chỉ ngồi trong rừng trúc thổi cây sáo hồng kia, quả là bực mình không chịu nổi.

Hôm nay hiếm khi có khách tới, nhất định phải uống đủ ba trăm chén! Mi Sơn Quân tìm hai chén rượu to bằng cái thùng nhỏ, bảo linh quỷ vác ba vò Túy Sinh Mộng Tử tới, mắt sáng lập lòe tự mình ra cửa đón tiếp, đã thấy trước cửa có hai người một nam một nữ đang đứng, nữ tử mặc váy dài màu xanh, gương mặt xinh đẹp. Nam tử mặc trường bào màu tím, thanh tú như chi lan, phong thần tuấn lãng, tuy rằng hai mắt nhắm nghiền, nhưng thần thái lại rất thông dong, đang thưởng thức tử đinh hương đúng kỳ nở rộ.

Mi Sơn Quân thét lên một tiếng, chỉ vào hần thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Người! Người đến rồi? ! Mấy năm nay chạy biến đi đâu? Ngay cả ta cũng không tìm được. . .”

Người vừa tới hơi ngẩn ra, sau đó nho nhã hành lễ: “Tại hạ Tả Tử Thần, vị này là sư tỷ Thanh Thanh, hôm nay lần đầu đến thăm Mi Sơn cư, chưa từng có duyên được quen biết tiên nhân, phải chăng tiên nhân nhận nhầm người?”

Mi Sơn Quân ngây người.

“Người là Tả Tử Thần, con trai của Tả tướng nước Đại Yến khi xưa?” Lúc uống rượu, Mi Sơn Quân tỉ mỉ quan sát hần, càng nhìn càng giống, sao hần lại biến thành một người xa lạ rồi?

“Tiên nhân con mắt tinh tường, lai lịch tại hạ quả nhiên không giấu nổi ngài.”

Tả Tử Thần uống rượu cũng vẫn hào hoa phong nhã, không nóng không vội, ngược lại Mi Sơn Quân đang cầm cái chén lớn húp sùm sụp trông chẳng khác nào con bò già đang uống nước. Thanh Thanh ở bên cạnh muốn nói xen vào, thế nhưng Mi Sơn Quân từ đầu đến cuối không thèm nhìn nàng một cái, mặt nóng không thể nào dán cái móng lạnh, nàng không thể làm gì khác đành buồn bực quay đầu ngắm cảnh.

[: Nhiệt kiểm thiếp thượng lãnh thí cổ: Mặt nóng dán vào móng lạnh: ý chỉ thái độ nhiệt tình muốn nói chuyện lại bị người ta tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt]

“... Được rồi, người hôm nay tới chơi, là muốn cầu xin chuyện gì?” Mi Sơn Quân bỗng nảy diệu kế, quay lại nhỏ giọng phân phó đám linh quỷ, thế này thế này, thế kia thế kia, thừa dịp linh quỷ vào rừng trúc tìm người, y quay đầu lại rót đầy một chén khác cho Tả Tử Thần, lại bồi thêm một câu: “Có việc nhờ vả ta, nhất định phải thắng ta về tửu lượng hăng nói.”

Tả Tử Thần dở khóc dở cười: “Tiên nhân hiểu lầm, tại hạ hôm nay đến đây cũng không phải là có gì cần nhờ vả, chỉ là nhận ủy thác, mang vật này đến cho ngài.”

Nói xong lấy từ trong ngực ra một hộp gấm vuông vắn, cung kính nâng tới trước mặt y. Trong hộp gấm là một tấm thiệp mời bằng tơ lụa, tạo kiểu dáng như chiếc khăn tay, phía dưới còn có một con rắn nhỏ óng ánh màu tím, cực kỳ tinh xảo.

Nguyên lai là sơn chủ Hương Thủ muốn tổ chức đại hội tiên hoa tiên rượu gì đó, mời tiên nhân khắp thiên hạ tới nhà lão làm khách. Lão già yêu tiên này, ỷ vào núi Hương Thủ màu mỡ tươi đẹp, suốt ngày ra sức khoe khoang, càng ngày càng quá đáng.

“Ngoài ra sư tôn còn có việc muốn hỏi tiên nhân, tiên nhân thường ngày có giao tình thân thiết với Phó Cửu Vân, gần đây có gặp hần hay không? Sơn chủ rất nhớ nhưng vị đại đệ tử này.”

Mi Sơn Quân nhú nhú mày, thân phận Phó Cửu Vân chưa từng để người ngoài biết, lúc hồn đăng bị đốt hẩn cũng tiêu tan, phàm nhân đã hoàn toàn quên về hẩn, các tiên nhân trái lại đều nhớ rất kỹ, đây đã không biết là người thứ bao nhiêu hỏi Phó Cửu Vân đi đâu rồi. Các tiên nhân đều cho rằng hồn đăng là bị Phó Cửu Vân trộm đi thấp sáng, loại chuyện bát quái hạng nhất này mà còn không biết, quả thực uống công làm tiên nhân rảnh rồi ăn không ngồi rồi.

“Chuyện này ta cũng không biết, ta cũng lâu lắm không gặp hẩn rồi. Sao vậy, sơn chủ vẫn nhớ nhưng hồn đăng chứ gì? Đèn cũng đã được châm rồi, có nhớ nhưng nữa cũng vô dụng, tìm người để trách tội lại càng vô dụng. Không bằng xem lão có bản lĩnh dập tắt hồn đăng hay không, lau khô sạch sẽ là lại có thể tiếp tục cất giấu, dù sao cũng chẳng ai tranh đoạt với lão.”

Tả Tử Thần cười cười: “Tiên nhân nói đùa, hồn đăng là vật của thần tiên trên trời, tiên nhân trên thế gian sao có bản lĩnh dập tắt?”

Mi Sơn Quân mấp máy môi, đang định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài rèm cửa truyền tới thanh âm Đàm Xuyên: “Sư thúc, người tìm ta có việc?” Dứt lời bức rèm che được vén lên, nàng đã bước tới.

Nhìn thấy Tả Tử Thần, Đàm Xuyên rõ ràng cứng đờ người, khẽ gọi: “Tử Thần? ! Mấy năm nay huynh đi đâu? Huyền Châu nàng...”

Tả Tử Thần không biết là ai, trông thấy một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, liền bình tĩnh đứng dậy hành lễ, lại cười nói: “Tại hạ Tả Tử Thần. Cô nương... phải chăng nhận sai người? Ta cũng chưa từng quen biết cô nương.”

Đàm Xuyên lập tức ngậy người.

Hẩn... Chẳng lẽ hẩn lại bị người ta niêm phong ký ức?

Thanh Thanh bỗng nhiên ho một tiếng, khẽ đẩy nàng: “Cô nương, vừa đi vừa nói chuyện.”

Nàng ta kéo Đàm Xuyên đến ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta thấy cô nương và Tử Thần hẩn là người quen cũ, có một số việc người có thể không biết. Hy vọng người đừng nhắc tới hai chữ Huyền Châu trước mặt hẩn, năm đó hẩn trở lại núi Hương Thủ đã xin sơn chủ giúp hẩn tiêu trừ ký ức, bây giờ không còn nhớ được chuyện gì. Nếu người cứ nhắc tới Huyền Châu, ngộ nhỡ hẩn nhớ ra điều gì, chẳng phải làm hẩn thống khổ?”

Tiêu trừ... ký ức. Đàm Xuyên ngơ ngẩn ngẩn nhìn Tả Tử Thần, hẩn thần thái an tường, không còn bộ dạng đau khổ khi trước. Thì ra, thì ra hẩn lại quên rồi, có điều lúc này đây là ý nguyện của chính hẩn.

“Những ngày Tử Thần xuống núi kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cô nương liệu có biết hay không? Xin hãy nói cho ta biết... Có phải Huyền Châu đã xảy ra chuyện? Nàng ta và một đệ tử tên Phó Cửu Vân vẫn chưa quay về, nếu cô nương biết nguyên do, xin hãy giải trừ nghi hoặc giúp chúng ta, đừng để hai người bọn họ phải chịu tiếng oan ăn cắp bảo vật chạy trốn.”

Đàm Xuyên chậm rãi nhắm mắt lại, thật lâu sau, mới thấp giọng nói: “Ta... cũng không biết. Thôi đi, hẩn quên đi cũng tốt. Xin lỗi, vừa rồi là ta thất lễ.”

Nàng quay trở lại phòng trong, nghe thanh âm trầm thấp nhu hòa của Tả Tử Thần cùng Mi Sơn Quân nói chuyện, tư vị trong lòng cực kỳ phức tạp.

48. Phiên Ngoại 1

Hôm đó là Huyền Châu đốt hồn đăng, không biết hai người bọn họ có vướng mắc gì, có lẽ đó cũng chỉ là một đoạn quá khứ đau lòng, quên được cũng tốt. Không ai có tư cách trách móc hẩn lựa chọn lãng quên, dù sao trái tim mỗi người một khác. Sau khi quên đi tất cả, hẩn ngược lại được vui sướng thanh thoi, sao lại không tiếp tục như vậy? Chân tướng thường thường không hề tươi đẹp.

Nàng nhìn Mi Sơn Quân: “Sư thúc tìm ta có chuyện gì?”

Mi Sơn Quân vắt hết óc mới nghĩ ra một lý do: “Ách, là như thế này... sơn chủ Hương Thủ mời ta tham gia đại hội tiên hoa tiên rượu, người cũng đi cùng nhé? Đi góp vui cũng tốt.”

Y vốn cho rằng Tả Tử Thần giả vờ giả vịt, liền muốn gọi Đàm Xuyên ra cho hắn biết tay, ai ngờ người ta là quen thật, cục diện tiến thoái lưỡng nan như bây giờ, quả thực rất xấu hổ.

Đàm Xuyên nhìn vẻ mặt là biết ngay y đang suy nghĩ cái gì, không khỏi buồn cười, lại thấy Tả Tử Thần tử lượng không cao, Mi Sơn Quân uống chưa đã nghiền, dứt khoát ngồi xuống uống rượu cùng y. Uống cho đến lúc mặt trời xuống núi, Tả Tử Thần vài lần xin về, hai người mới tiễn bọn họ ra cửa.

Tả Tử Thần gọi linh cầm, hơi ngà ngà say hành lễ cáo từ. Đàm Xuyên thấy đáng về hắn khoan thai bình thần, hoàn toàn không còn vẻ đau khổ lúc trước, không nhịn được thấp giọng nói: “Tử Thần, bây giờ huynh sống thế nào?”

Hắn nhàn nhạt cười: “Cô nương sao lại hỏi vậy? Theo sư tu hành, mỗi ngày nói cười cùng đồng môn, đương nhiên là vui vẻ.”

Nàng chậm rãi gật đầu: “... Cũng đúng, vậy... Tái kiến.”

Lúc Tả Tử Thần rời đi, Đàm Xuyên rất có chút mất tập trung, cảm thấy ở lại Mi Sơn cực kỳ không có ý nghĩa, dứt khoát mượn xe bò của Mi Sơn Quân ra ngoài lang thang du ngoạn giải sầu.

Bởi vì thần lực của hồn đăng ngày càng mạnh mẽ, đối với những nơi đất lạnh núi tiên cũng có ảnh hưởng không nhỏ. Để phòng ngừa hoa tinh cổ tinh thật vất vả mới mọc được trong núi tiên nhà mình bị hồn đăng dẫn đi, rất nhiều tiên nhân có bản lĩnh đã thiết lập kết giới, tự sản tự tiêu, tự cấp tự túc, khoảng cách giữa con người và tiên nhân cũng càng ngày càng xa.

Thế giới này không còn có yêu, tiên nhân cũng ở ẩn không để ý tới đời, thiên hạ từ nay về sau thực sự là của con người. Thiên Nguyên quốc tiếp tục chinh chiến tứ phương, nhưng cũng không còn sử dụng yêu ma. Nghe nói nhị hoàng tử Đình Uyên dụng binh như thần, huyết chiến mấy năm qua, hầu như chưa bao giờ bị đánh bại.

Có thể Thiên Nguyên thực sự sẽ nhất thống Trung Nguyên, Mi Sơn Quân nói rất đúng, tranh chấp giữa các quốc gia sẽ không bao giờ chấm dứt, chỉ cần còn có người, tranh chấp là không thể tránh. Chiều hướng chung của thiên hạ, phân chia lâu ngày tất sẽ hợp lại, hợp lại lâu ngày tất sẽ phân ra. Chư quốc trên khắp vùng Trung Nguyên xưa nay chiến loạn không ngừng, có lẽ hiện tại đã đến lúc hợp lại.

Bách tính Đại Yến mà nàng luôn lo lắng trong lòng cũng không còn bị yêu ma giày vò, sau khi sáp nhập Thiên Nguyên, hoàng tộc thực thi nền chính trị nhân từ, miễn thuế ba năm. Tiếng kêu than dậy khắp đất trời rốt cuộc cũng ngừng.

Trong thiên hạ không còn chuyện gì khiến nàng bận tâm, ngoại trừ Phó Cửu Vân.

Chàng đến tột cùng khi nào mới có thể trở về?

Không lâu sau, Mi Sơn Quân bỗng nhiên sai linh cầm mang tới một phong thư cho nàng.

“Năm trước nhị hoàng tử Thiên Nguyên trả lại hồn đăng, vợ hắn Hồ công chúa được xưng là có ‘mắt thần’, đã dập tắt hồn đăng. Nhị hoàng tử nói, người có ơn với hắn, hứa rằng trong vòng ba trăm năm sau khi đèn tắt sẽ không thúc giục yêu ma, người hãy yên tâm. Mau quay về mau quay về! Còn nữa, chớ quên mua chút rượu ngon.”

Bức thư lay động khẽ rơi trên mặt đất, Đàm Xuyên điều khiển xe bò cưỡi gió đập mây lao như điên về Mi Sơn cư, chưa tới nửa ngày đã đến nơi.

Mi Sơn Quân đang uống rượu một mình, mắt thấy nàng từ trên trời giáng xuống, không khỏi há hốc mồm.

“Cửu Vân đã trở về sao?!” Nàng chạy ào vào cửa, vừa mở miệng đã hỏi câu này.

Về mặt Mi Sơn Quân có chút mắt tự nhiên: “Nào có nhanh như vậy!”

Đàm Xuyên phun ra một hơi thở thật dài, hai chân đều mềm nhũn, cả người ngã ngổ trên mặt đất, cũng không biết nên cười hay là nên khóc. Nàng còn tưởng rằng lập tức là có thể gặp được chàng rồi.

Mi Sơn Quân ánh mắt lóe lên, lấp lấp liếm liếm bảo: “Người cũng đừng lo lắng, hẳn là rất nhanh là có thể gặp lại. Cứ kiên trì lên! Được rồi, ngày mai là đại hội tiên hoa tiên rượu, người cùng ta tới núi Hương Thủ một chuyến. Một gã tiên nhân ở đó cũng không biết uống rượu, rất không thú vị, người phải tới uống rượu cùng ta!”

Đàm Xuyên không thể làm gì khác đành phải đáp ứng. Nói thật, nàng thiếu nợ sư thúc rất nhiều, y muốn nàng tới uống rượu cùng có từ chối thế nào cũng là không tốt, cho dù có là núi Hương Thủ mà nàng không muốn đến nhất, vì sư thúc nàng cũng đành phải đi một chuyến.

Hôm sau hai người lên xe bò, nghênh ngang bay tới núi Hương Thủ.

Sơn chủ là yêu tu thành tiên, địa vị so với Mi Sơn Quân là người tu thành tiên mà nói, vẫn thấp hơn một chút, dù có bản lĩnh ngút trời cỡ nào, nhìn thấy Mi Sơn Quân vẫn phải ngoài cười nhưng trong không cười mà chấp tay thi lễ với y.

Sơn chủ giao du rộng, những tiên nhân có mặt tám chín phần mười đều là yêu tiên, Mi Sơn Quân ngạo nghễ ngồi ở chỗ cao, hầu như không nói chuyện cùng bọn họ, chỉ uống rượu với Đàm Xuyên hết chén này tới chén khác.

Ngày đó Bạch Hà Long Vương tới làm khách, biếu tặng rượu ngon tên “Tương Phùng Hận Vãn”, cách điều chế rượu kia không biết bị sơn chủ học được từ đâu, lần đại hội này rượu ngon chiêu đãi toàn là Tương Phùng Hận Vãn, Mi Sơn Quân uống đến mặt mày như hoa nở, về sau quên sạch cái gì gọi là dè dặt của tiên nhân, ôm lấy tay áo sơn chủ mà vờ vờ mè nheo, đòi mua vài vò về nhà uống.

Đàm Xuyên thực sự không nhìn nổi bộ dạng kia của y, chỉ có thể kéo kéo tay áo nhắc nhở: “Sư thúc, hình tượng!”

Mi Sơn Quân cả người toàn mùi rượu, nét mặt hồng hào, quay đầu lại nhìn nàng cười hì hì, bỗng nhiên nói: “Người trước đây đã từng sống ở đây còn gì? Sao không ra ngoài đi lại một chút? Nói không chừng có thể gặp được ai.”

Nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Thực sự là một đứa nhỏ ngốc... Ấy vậy mà còn có người ngốc hơn người. Ai nha ai nha, người xem xem, hai người các người luôn luôn kiếm chuyện cho ta... Thật đúng là người tốt khó làm! Người xuất môn mấy ngày nay, làm ta bận chết. Muốn làm phép cho một đứa trẻ mới sinh trong một thời gian ngắn trở thành một người trưởng thành, là hao tổn tiên lực lắm đó nha! Cho dù là ở nơi linh khí trời đất dồi dào như núi Hương Thủ đây, cũng rất phiền phức...”

Y nói lung tung một tràng, hàm hàm hồ hồ, như thể trong miệng ngâm nguyên một cây cải củ.

Đàm Xuyên cái gì cũng nghe không rõ, dở khóc dở cười: “Sư thúc, người rốt cuộc đang nói gì? Nói từ từ thôi, ta chẳng nghe ra gì cả!”

Y khoát tay chặn lại: “Ta bảo người ra ngoài đi dạo một vòng, ta muốn một mình nhắm nháp rượu ngon!”

Nàng thực sự không đoán nổi người này muốn làm cái gì, đành phải đứng dậy bước ra khỏi điện Thông Minh.

Núi Hương Thủ nàng đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, ra khỏi điện Thông Minh đi về hướng đông, có một hồ nước nhỏ, những cây liễu trên bờ vốn đều đã thành tinh, sau khi hôn đăng được châm, cây liễu tinh liền trở thành cây liễu bình thường, không còn động cũng không nói chuyện. Giờ đây hôn đăng đã tắt, những hồn phách bị câu đi cũng chẳng thể trở về, những cây liễu chỉ sinh ra một chút linh tính, không gió mà rung rinh.

Đi qua hồ nước, đếm qua bốn tòa cung điện xinh đẹp tinh xảo, là đến sân viện nơi Phó Cửu Vân trước đây từng sống.

Đàm Xuyên đứng trước cửa hồi lâu, cửa không khóa, kiến trúc ở núi Hương Thủ phần lớn đều không có khóa. Đẩy cửa đi vào, nhìn phòng ốc quen thuộc, lại không kìm nổi lòng nhớ tới một ít chuyện vui lúc còn sống ở đây, Đàm Xuyên không khỏi mỉm cười.

Đầm nước ở sân sau vẫn y như trước, bên trong còn có cá nhỏ bơi qua bơi lại. Tại nơi này, nàng từng cố ý giặt nát y phục của Phó Cửu Vân, phơi đầy sân sau, làm chàng tức giận đến xanh cả mặt. Hai bên hàng lang đều là những gian phòng san sát, nàng cũng từng mượn cơ dọn dẹp quét tước, làm vỡ bao nhiêu bình hoa chai lọ đặt trên kệ tủ.

Ván giường trong phòng ngủ vẫn có thể rút ra, khi còn làm thị nữ bên người chàng, nàng thường rút ván giường ra để ngủ, thường phải nhẫn nại chịu đựng đủ loại hành hạ lúc hơn nửa đêm của chàng, thí dụ như bắt nàng đun nước châm trà, hay lấy thêm hương liệu, toàn là những việc lật vật linh tinh.

Con sáo dưới cửa sổ không ngờ vẫn còn sống, vừa thấy nàng liền bắt đầu xé họng mà kêu: “Bại hoại! Bịp bợm! Bịp bợm!”

Đàm Xuyên bốc một vốc hạt kê lắc lư trước mặt nó, dụ dỗ nó: “Ê, gọi một tiếng cô nương tốt ta mới cho mày ăn, không thì để mày chết đói! Ai là bịp bợm hả?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhạo quen thuộc, cổ tay nàng run lên, hạt kê rơi tung tóe trên bàn. Còn chưa kịp xoay người, đã có người từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở ấm áp phả trên vành tai.

Giọng nói của chàng trầm ấm êm ái, quen thuộc như vậy, dễ chịu như vậy:

“Ta tới muộn, có phải đang trách ta hay không?”

Giống như ngày đó hai người lần đầu tiên gặp nhau trên núi Hương Thủ.

Chàng mạn bất kinh tâm, mơ hồ mỉm cười.

Nàng cũng đã ngây dại.

*** Hoàn Chính Văn ***

Mình muốn thanh minh cho Phó Cửu Vân một chút, ở chương nào đó mình không nhớ *ngại quá*, Đàm Xuyên nghe thấy Phó Cửu Vân gọi “Thanh Thanh” trong mơ, thực ra Đế Cơ đọc là [dì jī], còn Thanh Thanh đọc là [qīngqīng], lúc ấy Phó Cửu Vân lại đang nói mơ không rõ tiếng, nên mình nghĩ thực ra Cửu Vân gọi “Đế Cơ” nhưng Đàm Xuyên lại nghe nhầm ra là “Thanh Thanh”.

Phiên ngoại: Phó Cửu Vân (Phần 1)

Ngày Công Tử Tề chết hôm đó, Mi Sơn Quân đang thiếu một người bạn rượu, ngủ trong phòng buồn mồm meo cả người.

Vừa vặn lúc này con quạ đen nhỏ có cái danh xưng mỹ miều “Con mắt thứ ba” vốn tối ngày lưu lạc bên ngoài thể nghiệm và quan sát tình đời bay trở về uống nước, tiện thể mang cho y một tin làm người ta chấn động, dọa cho đám sâu rượu trong cái bụng thối nát của y chết hơn phân nửa.

Người nói người này, hắn làm sao có thể chết chứ? Tốt xấu gì hắn cũng là một bán tiên lợi hại, không sống mấy trăm năm đã vội chạy đi đầu thai chuyển thế, thật sự lãng phí. Lại nói... Lại nói Mi Sơn Quân cũng chưa từng thấy qua kẻ nào có lòng nhiệt tình yêu thương sinh mệnh như Công Tử Tề, bao nhiêu tinh lực vốn có toàn bộ đều dùng để phong lưu phóng khoáng, tìm hoan mua vui.

Hắn làm sao có thể cam lòng mà chết?

Mi Sơn Quân cực kỳ hoang mang, thay quần áo liền vội vàng lên xe bò đi thăm di thể cố nhân.

Công Tử Tề khi còn sống thích nhất là phô trương lãng phí, trên hoa gheo nguyệt vung tiền như rác, cái gì cũng muốn hưởng thụ hết mực, lúc chết lại cố tình trốn ở một khe núi không người, cứ vậy không nói một lời mà đi, ngay cả một phần mộ cũng không chuẩn bị.

Mi Sơn Quân nghĩ đến quan hệ thân mật của y và hắn mấy chục năm làm bạn rượu, nhất thời bi thương kéo tới, hạ quyết tâm thay hắn tìm một nơi phong thủy thật đẹp, an táng chu đáo cho phải đạo.

Nào ngờ ba chân bốn cẳng đuổi tới khe núi, thi thể lại chẳng thấy đâu, trên bàn đá chỉ còn lại một bộ y phục, đang dần hóa thành tro bụi bị gió thổi tung.

Mi Sơn Quân vô cùng kinh ngạc lướt mấy vòng quanh núi, đến cả cọng lông cũng không tìm được, có chút hoài nghi trừng mắt với quạ đen nhỏ, hỏi nó: “Người xác định hẳn chết thật rồi sao?” Cho dù là bán tiên, sau khi chết cũng phải lưu lại một bộ xác thối, chưa từng nghe nói hóa thành tro bụi cứ vậy mà tan biến.

Quạ đen nhỏ bị nghi ngờ năng lực chuyên môn, nước mắt rùng rùng bay đi mất. Mi Sơn Quân lại tìm vài vòng, không thu hoạch được gì, đành lên xe bò tầm tức mà quay về, ngày sau thường xuyên vỗ về chén rượu oán thán trầm tư, thế nào cũng không hiểu nổi đạo lý trong đó.

Người đời đều cho rằng y không gì không biết, nhưng thế gian này luôn có những việc y vắt óc cũng chẳng nghĩ ra.

Nhớ lại thời đó, quen biết Công Tử Tề, người này cho dù là vẻ ngoài hay tài hoa đều là thượng đẳng, tuy chỉ là một bán tiên, cũng chưa từng dốc lòng thể hiện thực lực, nhưng Mi Sơn Quân liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra hẳn không hề thua kém chúng tiên nhân trên thế gian này. Không phải là chưa từng lén lút điều tra, thậm chí còn trộm cả thiên thư trân quý của bộ tộc kim xà về xem, lật nát cả thiên thư cũng không tìm thấy số mệnh hắn. Công Tử Tề quả thật là kẻ cổ quái nhất, thần bí nhất mà y từng gặp.

[kim xà: rắn vàng]

Y vốn định chính miệng thăm dò, nhưng cứ rượu vào liền quên mất tiêu chính sự, lâu dần, lại thấy kẻ này rất hợp tính mình, dứt khoát đem hết thấy lòng dạ nhỏ bé đen tối quẳng sạch, coi như hắn từ tảng đá nhảy ra, có gì là không thể?

Có điều một con người như vậy mà cũng sẽ chết đi, Mi Sơn Quân thực nghĩ không ra. Có một đoạn thời gian rất dài, y đóng cửa không tiếp bất kỳ ai, nỗ lực ngẫm lại mấy lần cuối gặp Công Tử Tề, nhớ lại dáng điệu lời nói của hắn. Nghĩ đến ông cả đầu, cũng không phát hiện được chút nào sơ hở, rốt cuộc chỉ biết thở dài một tiếng, chén rượu sóng sánh đỏ bên song cửa dưới trăng, đưa tiễn vị bạn rượu quý tiên này.

Vội vội vàng vàng mười mấy năm chớp mắt trôi qua, đối với thần tiên mà nói, mười mấy năm chẳng qua chỉ bằng thời gian uống một chén trà.

Hôm đó Mi Sơn Quân lại vô duyên vô cớ nổi lên tâm tư sâu rượi ai oán, đang cầm chén rượu than vãn từ nay thế gian không còn ai là tri kỷ, linh quỳ gác cửa thần sắc cổ quái tiến vào báo: “Chủ tử, bên ngoài có một thiếu niên nho nhỏ, chuẩn bị một xe rượu ngon đưa tới, nói là người quen cũ của ngài.”

Mi Sơn Quân xác nhận chính mình trước giờ chẳng có quen biết vị thiếu niên nào cả, hiếu kỳ loẹt xoẹt lê gót gỗ đi ra cửa xem đến tột cùng.

Trước cửa hoa tử đinh hương đang kỳ nở rộ, một cỗ xe ngựa nhỏ đỗ bên cầu, đứng bên cạnh xe quả nhiên là một thiếu niên, thân hình thon dài, còn có vẻ gầy guộc, mặc một bộ y phục trắng thêu viền đen, mái tóc như mây, đang nhàn nhã chấp tay sau lưng thưởng thức hoa hồng bên cầu gỗ.

Nghe thấy tiếng bước chân, thiếu niên chậm rãi quay đầu, trông ngược Mi Sơn Quân nảy lên một hồi, nhất thời ghen hòng nhìn trần trối, nói không ra lời.

Mặt mày kia, thần thái kia, thật giống Công Tử Tề đã sớm chết mười mấy năm trước! Chỉ có điều lúc này tuổi tác còn nhỏ, trên má còn có nét phúng phính non nớt, nhưng mà sự từng trải lạnh lẽo trong ánh mắt kia, một thiếu niên ngây ngô làm sao có được?

Thiếu niên thấy y đứng đực ra, liền cười nhạt một tiếng, thanh âm trầm thấp: “Mi Sơn, ta mang cho ngươi ‘Túy Sinh Mộng Tử’. Vất vả lắm mới lấy được từ tộc hồ ly phía Tây, không lãng phí được đâu.”

Mi Sơn Quân kinh ngạc rớt cằm, run lấy bầy chỉ vào hắn, cổ họng rung ề ề, rốt cục ghép được thành mấy chữ: “... Công Tử Tề?!”

Hắn hơi hơi nhú mồm, sau đó lại cười: “Gọi Phó Cửu Vân là được. Phụ mẫu đời này đối xử với ta tốt lắm, không nỡ vứt bỏ cái tên này, mắt thấy bọn họ hạ táng mới đành lòng thoát thân, bằng không mấy năm trước đã sớm tới tìm người.”

Cho đến khi đem một xe Túy Sinh Mộng Tử diệt gọn hơn phân nửa, Mi Sơn Quân mới chấp chấp vá vá hiểu được vài chuyện của hần.

Thượng cổ thần quỷ xảy ra đại chiến, yêu hồn quỷ mị tàn sát nhân gian, chém giết không ngừng. Rong thần ở m sơn, miệng ngậm hồn đăng mà ra, không được vào luân hồi, vĩnh viễn nhận hết khổ sở thay cho đại giới, triệu tới bốn hồn phách phạm nhân, mở ra hồn đăng thần lực vô biên, khôi phục lại thanh bình cho nhân gian.

Mấy ngàn năm sau, hồn đăng bị dị nhân dập tắt, cứ vậy lưu lạc trong thế gian, cũng không thấy có vị thần nào tới tìm lại, dần dần lại sinh ra một quỷ hồn. Quỷ hồn này lúc đầu vô hình vô thể, vô tư vô thức, mỗi ngày chỉ biết quanh quẩn trong hồn đăng, thường xuyên ngủ li bì. Lại qua mấy ngàn năm, liền có ý thức và trí tuệ riêng, không thể tiếp tục lưu lại thế gian, từ nay bắt đầu con đường dài đằng đẳng không ngừng chuyển thể đầu thai làm người.

Phạm nhân sau khi chết hồn phách đều đi qua cầu Nại Hà, trước khi tiến vào luân hồi đều phải uống nước Vong Xuyên, gột rửa hết thủy nhân quả tình cừu kiếp trước. Hần lại không có tư cách uống Vong Xuyên, nhiều lần mang theo ký ức trước kia mà luân hồi, có thể nói khổ không sao tả xiết.

Cứ thế cứ thế luân hồi cả chục lần, người có bằng tảng đá cũng sẽ bị mài mòn, hần liền bắt đầu tu hành, thành tiên sẽ không chết nữa, cũng không còn luân hồi gì có thể dày dạn hần.

“Chỉ là ta tu hành lâu như vậy rồi, vẫn cứ trống rỗng như cũ.” Phó Cửu Vân uống hết bốn năm hũ Túy Sinh Mộng Tử, vậy mà trên người một chút mùi rượu cũng không có, Mi Sơn Quân chỉ đành xát xịt mặt mày chạy ra ới một bãi rồi lại trở về tiếp tục uống, hận hần sau khi chuyển thể đầu thai lại vẫn giữ được thể chất khủng khiếp kia mà âm thầm cắn răng.

“Ta thấy người mỗi ngày đều sống rất vui vẻ.” Lêu lổng trong đám nữ nhân, vui vẻ vô biên rồi.

Phó Cửu Vân cười cười, đáy mắt có chút u buồn: “Người nếu giống như ta, sẽ thấy sống và chết cũng chẳng có gì khác biệt, vĩnh viễn không thấy điểm dừng, sẽ thấy trống rỗng.”

Mi Sơn Quân ngậm miệng.

Tuổi thọ thần tiên cũng rất dài, nhưng có dài thế nào cũng sẽ tới ngày ấy. Chết xong nhập địa phủ, uống nước Vong Xuyên, lại là một khởi đầu hoàn toàn mới, sự tươi mới và thần bí của sinh mệnh chính là do chưa biết mà sinh ra thú vị. Giống như Phó Cửu Vân, quả nhiên rất không thú vị, không những không thú vị, ngược lại còn là một cực hình.

“Nếu không ta tìm một thời điểm, thay người thấp sáng hồn đăng, cho người nghỉ ngơi lấy hơi một hồi?” Say rượu, Mi Sơn Quân tà tà nheo mắt, rất có nghĩa cử ra tay tương trợ.

“Thần tiên tự ý lấy đi hồn phách phạm nhân là tội cực lớn, huống chi bây giờ thế gian hòa bình, người và yêu hiếm có dịp được hòa hợp, tội gì vì nỗi khổ của một người mà để người trong thiên hạ đều phải chịu khổ theo?”

Mi Sơn Quân đành tiếp tục ngậm miệng.

Cơm no rượu say, Phó Cửu Vân điều khiển xe ngựa nho nhỏ rời đi, lúc gần đi còn quay lại trấn an y: “Ta tự có thú vui của ta, người không cần suy nghĩ nhiều.”

Hần xác thực là có thú vui làm càn, chưa tới mấy năm, chư quốc phía nam liền đem ba chữ Phó Cửu Vân truyền xa vạn dặm. Người này giỏi nhạc lý, tính phong lưu, không biết đã làm rối lòng bao nhiêu cô thiếu nữ, chia rẽ bao nhiêu cặp vợ chồng. Nam nhân nhắc tới hần liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, nữ nhân nhắc tới hần liền như nai con đi lạc, hai gò má đỏ bừng.

49. Phiên Ngoại 2

Bản lĩnh phong lưu được tích lũy trong mấy ngàn năm, giúp hấn làm gì cũng đều thuận lợi, đối với nữ nhân nửa thật nửa giả, lại khiến các nàng như si như cuồng.

Mi Sơn Quân cho rằng hấn sẽ cứ vậy mà sống qua ngày, chẳng ngờ một ngày đẹp trời Phó Cửu Vân bỗng nhiên tìm tới cửa, lần này lại không phải tới đưa rượu, mơ hồ còn có chút tâm trạng ngẩn ngơ, nói: “Có vị cô nương... có chút đáng thương, giúp ta nhìn xem số mệnh nàng.”

Mi Sơn Quân vô cùng buồn bực, theo hấn ngồi xe bò đi tới một chiến trường, nơi đó đang ác chiến dữ dội, khói bụi mù mịt, máu tanh ngập trời. Y chịu không nổi nhú mày bịt mũi, bất đắc dĩ hỏi hấn: “Muốn làm gì đây? Lại đến cái chỗ này?”

Phó Cửu Vân cũng chẳng nói chuyện, chỉ lấy tay trở trở phía nam. Nơi đó có vài cỗ chiến xa cũ nát, thi thể binh sĩ ngã ngổ ngang trên đất, trên chiến xa là một cái trống lớn, chỉ có một thiếu nữ bé nhỏ toàn thân đầm máu vẫn kiên trì ra sức nổi trống, cao giọng kêu gọi cổ vũ tinh thần binh sĩ. Trên người nàng cơ hồ đều là máu, còn không ngừng có máu thấm qua lớp áo giáp mỏng manh kia tuôn ra ngoài. Thế nhưng động tác nổi trống và lời hô hoán lại ngày càng mạnh mẽ, chết cũng không từ bỏ.

“Mấy ngày nay ta dừng chân tại nước Chu Việt phương nam, giúp người ta vẽ tranh kiếm tiền. Cô gái này là tam công chúa của Chu Việt, ta với nàng... vô tình quen biết. Bây giờ Chu Việt bị Man tộc xâm lược, gần như diệt quốc. Người thay ta nhìn xem số mệnh nàng ra sao, liệu có thể sống sót hay không?”

Mi Sơn Quân chấn động: “Người muốn cứu nàng?! Tuyệt đối không thể! Cô gái này giữa lòng mây trần đầy hắc khí, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ phải xuống hoàng tuyền. Người cứu nàng chính là nghịch thiên đạo, chắc chắn bị phạt!”

Phó Cửu Vân nhú chặt lông mày, cũng không nói thêm gì. Trơ mắt nhìn tam công chúa chảy tới giọt máu cuối cùng, một sợi hương hồn yếu ớt rời khỏi cơ thể, bị đám âm sai câu đi.

Mi Sơn Quân thấy vẻ mặt u ám của hấn, trong lòng có phần sáng tỏ: “Cửu Vân, người thích nàng?”

Phó Cửu Vân dường như giật mình, do dự một chút, lắc đầu: “Cũng không phải... Chỉ là, có chút không đành lòng...”

Ngày đó hấn ở bên bờ sông hộ thành vẽ tranh cho các cô nương, tam công chúa cải trang nam tử tới tìm hấn, lúm đồng tiền khả ái, vẻ ngây ngô đáng yêu, thật sự là một cô gái rất dễ thương. Nàng tới cũng không phải muốn nhờ vẽ, chỉ đơn giản cầm một bức họa của hấn, rất nghiêm túc hỏi hấn: “Vì sao người tên Phó Cửu Vân, mà dưới tranh lại đề ba chữ Công Tử Tề?”

Lần đầu bị hỏi vấn đề như vậy, Phó Cửu Vân không tránh khỏi bật cười: “Thượng cổ có họa thánh Bình Giáp Tử, vì sao hấn còn có tên gọi Khương Hồi?”

Tam công chúa giật mình hiểu ra, vấn đề đơn giản như vậy, nàng còn bành bạch chạy đi hỏi người, thật là bê mặt.

Hôm đó, khuôn mặt nàng còn ửng hồng hơn ánh chiều dương. Phó Cửu Vân cảm thấy, ánh chiều dương khắp trời cũng chẳng sánh bằng.

Nhưng giờ phút này, nàng hương tiêu ngọc vãn, ngay trước mắt hấn.

Phó Cửu Vân lưu lại Mi Sơn cư rất lâu, mỗi ngày chỉ sầu muộn vùi đầu uống rượu. Mi Sơn Quân không thông hiểu lắm phương diện này, nếu hấn đã nói không phải thích tam công chúa, vậy tất nhiên là do nhìn thấy có nữ nhân chết ở trước mặt nên trong lòng không vui vẻ, thế là thỉnh thoảng ẽ a cùng hấn giải sầu.

Sau đó Phó Cửu Vân chỉ hỏi một câu: “Nàng có được chuyển thế hay không? Bây giờ là đầu thai ở nơi nào?”

Mi Sơn có con quạ đen nhỏ làm con mắt thứ ba để dòm ngó nhân gian, rất nhanh liền thu được tin tức xác thực: “Bây giờ đầu thai đi nước Tề Quang ở phương Tây, vẫn là làm phận nữ. Có điều mệnh không được tốt, chỉ sợ sống không quá mười bảy tuổi liền bệnh mà chết.”

Thế là Phó Cửu Vân đi, chuyến đi này lại là gần trăm năm, đứng trong chỗ tối âm thầm nhìn nàng mang bộ dạng gầy yếu bệnh tật, thi thoảng muốn ra tay giúp đỡ, lại nghĩ làm vậy là có hành vi nghịch thiên đạo, đành phải dồn nén kích động.

Thiếu nữ này không biết tạo nên nghiệt gì, đầu thai nhiều lần sau đó, không một lần tốt số. Không phải nhiều bệnh thì là bần cùng, hoặc chính là bị chồng ngược đãi, sớm chết non.

Hắn cảm thấy bản thân chỉ muốn được thấy nàng có thể có một đời hạnh phúc, chỉ ít cũng được một lần mỉm cười mà chết, như vậy hắn mới an lòng.

Thế nhưng số nàng chính là thảm như vậy, một đời này may mắn được gả cho một phu quân tốt, trên đường về nhà mẹ đẻ lại bị sơn tặc giết chết. Lúc Mi Sơn Quân đuổi tới tìm hắn, bắt gặp hắn đang ngồi trên đám mây trong cỗ xe ngựa, vừa bất lực vừa u buồn nhìn nàng bị âm sai câu hồn.

“Người cứ thế cả ngày nhìn người khác cũng không phải chuyện hay.” Mi Sơn Quân còn thấy bất lực hơn cả hắn, “Người làm sao vậy? Sống quá nhàm chán, cho nên đi xem luân hồi người khác cho vui sao?”

Phó Cửu Vân nghĩ nghĩ: “Người nói xem, nếu vừa rồi ta cứu nàng, trên trời sẽ trừng phạt thế nào?”

Mi Sơn Quân lắc đầu: “Ai dám sửa mệnh? Người đừng làm càn, vạn nhất hồn phi phách tán người muốn khóc cũng chẳng kịp đâu! Cô bé này liên tiếp chịu khổ mười đời, kế tiếp nhất định giàu sang phú quý, thậm chí quý không tả xiết. Người thật muốn tốt cho nàng, liền mặc nàng đi.”

Phó Cửu Vân im lặng gật đầu: “... Cũng phải, ta gần đây hồ đồ rồi.”

Hắn quả nhiên rốt cuộc không đi dòm ngó phạm nhân luân hồi nữa, mỗi ngày chỉ uống rượu vẽ tranh, lại không biết tâm tư có gì lay động, chê bai nhạc luật thế gian quá tục, lý tưởng hào hùng muốn viết một khúc kinh động bốn phương, lưu danh muôn đời. Sau lại cảm thấy cuộc sống quá mức nhàm chán, chạy tới núi Hương Thủ bái một yêu tiên làm thầy, thuận tiện ở gần trông coi hồn đăng, quán quít tiêu dao cùng các nữ đệ tử, xem ra vô cùng khoái hoạt.

Mi Sơn Quân cùng hắn uống rượu vài lần, lại nghĩ hắn vẫn luôn nhớ tới thiếu nữ kia, liền nói ra một chút: “Nàng bây giờ đầu thai vào nước Đại Yến phía đông, là Đế Cơ duy nhất. Số mệnh đời này của nàng hẳn là vô cùng tốt.”

Chưa từng nghĩ những lời này lại rước tới rất nhiều tai vạ.

Phiên ngoại: Phó Cửu Vân (Phần 2)

Khi ấy Phó Cửu Vân dồn hết tất cả tinh lực, viết nên nửa khúc Đông Phong Đào Hoa, lấy làm kiêu ngạo vô cùng, mang ra khoe khoang khắp nơi, tìm kiếm vũ cơ cả thiên hạ, nhưng không một ai có thể múa đúng phẩm vị hắn. Hắn chỉ còn biết thở dài than thở với Mi Sơn Quân: “Cuộc đời này không người tri kỷ, cả một Trung Nguyên to như vậy, xuôi ngược ba ngàn năm, lại không có người nào thấu hiểu âm luật của ta.”

Nói về âm luật thì Mi Sơn Quân dốt đặc cán mai, một tí xíu hứng thú cũng chẳng có, nhưng thấy vị bạn già gần đây sống cũng có tư có vị, lỡ mớ không còn nhìn ra bộ dạng buồn chán trống rỗng trước kia, thành ra cũng vui mừng thay hắn, thế là nói giỡn: “Tự người không vẽ được sao? Đem tuyệt đại giai nhân trong lòng người vẽ lên trên giấy, dùng tiên pháp bảo nàng múa cho người xem. Việc này cũng dễ lắm mà.”

Hắn nói chơi mà thôi, Phó Cửu Vân lại đi vẽ thật, lao tâm khổ tứ ba ngày ba đêm mới nghĩ ra một loại tiên pháp, khiến người trong tranh có thể hiện ra như ngay trước mắt.

Cầm đi cho Mi Sơn Quân xem, y gật đầu lia lịa: “Không tệ, những vũ cơ này đều là người người từng gặp sao? Quả nhiên xinh đẹp khó ai sánh bằng.”

Phó Cửu Vân khe khẽ mỉm cười: “Tuy là khúc nhạc múa theo nhóm, vẫn cần một người múa dẫn đầu. Chỉ là người múa dẫn đầu đến nay ta cũng chưa nghĩ ra là ai, tạm thời cứ để vậy đi.”

Mi Sơn Quân không hiểu sao lại nghĩ tới cô gái chịu khổ mười đời kia, bèn nhắc với hắn, không ngờ Phó Cửu Vân phải suy nghĩ hồi lâu mới hiểu y muốn nói tới ai, hiển nhiên gần đây hắn ta sống vui vẻ quên sầu. Nghe y nói số mệnh đời này của nàng vô cùng tốt, hắn liền nổi lên hứng thú: “Ồ? Nếu thật như vậy ta phải mau đi nhìn xem mới được.”

Lúc này hấn đã là đệ tử của sơn chủ núi Hương Thủ, không tiện để lộ tên thật, lại dùng lại tên cũ Công Tử Tề, đeo mặt nạ Thanh Mộc, hớn ha hớn hở tới Đông Phương Đại Yến quây một chuyện.

Hơn trăm năm qua, bí thuật chốn triều đình nhân gian dần trở nên phức tạp, lại thêm có đại sư huynh của Mi Sơn ở lại trong cung chỉ dạy bạch chỉ thông linh thuật cho hoàng tộc. Có hấn trấn thủ, Phó Cửu Vân cũng biết ngại, không nỡ mặt dày phá vỡ kết giới xông vào hoàng cung, quyết định giống như khi xưa, dừng giá bên bờ sông Hoàn Đái vẽ chân dung cho khách, hoặc múa bút vẽ chút cảnh thiên nhiên, có khi lại tỉ mỉ vẽ tranh hoa diêu, tận lực hạ tiên pháp, nhất định muốn phô trương thanh thế để dẫn dụ Đế Cơ xuất cung nhìn một cái, xem xem nàng sống ra sao.

Ngờ đâu Đế Cơ lúc này hãy còn nhỏ tuổi, hoàng tộc Đại Yến xưa nay trọng kiềm chế, không giống như Chu Việt phía nam tùy ý phóng túng. Hấn ở bên sông Hoàn Đái nửa năm, đợi không được Đế Cơ, lại gặp được nhị hoàng tử nghịch ngợm ham náo nhiệt.

Lúc đó Phó Cửu Vân đang tô một nhánh hồng mai, hấn cố ý muốn thể hiện, hạ bút càng thêm linh động vụn vặt. Cuối cùng một mảng chu sa đỏ thắm hoàn tất, hấn tiện tay nhắc bầu rượu giữa đầu lên uống, rồi phun cả ngụm rượu lên bức tranh. Trong tiếng trầm trồ của mọi người, những bông tuyết trắng phiêu phiêu bay, nhánh hồng mai khe khẽ động rồi như nở rộ trước mắt mỗi người, tựa một đốm lửa được thắp lên trên nền tuyết trắng.

Nhị hoàng tử thiếu chút nữa rơi cả tròng mắt ra ngoài, quần quít bám lấy hấn ba bốn ngày liền, cuối cùng một hôm kiên quyết đuổi theo xe ngựa, ló vào cửa xe hô to: “Năm trăm lượng? Một ngàn lượng? Hai ngàn lượng? Tiên sinh ít nhất cũng ra một giá đi! Ta thành tâm muốn bức tranh!”

Phó Cửu Vân vén rèm che, cười nhạt nói: “Công tử, kẻ hèn này trước giờ không bán tranh. Cho dù là vạn lượng hoàng kim cũng vô dụng.”

Nhị hoàng tử đành phải sửa miệng: “Xin tiên sinh dừng bước, cho phép ta xem lại bức tiên họa vài lần, vừa rồi còn chưa xem đủ.”

Xe ngựa ngừng, Phó Cửu Vân xuống xe cùng hấn tới một quán rượu nhỏ, không đến hai châu liền chuốc cho nhị hoàng tử đầu óc choáng váng, ước chừng ngay cả chính mình họ gì tên gì cũng không nhớ nổi, lớn miệng lải nhải: “Tiên sinh... Cho ta mượn bức tranh này thưởng thức mấy ngày... Vài ngày nữa ta, ta nhất định trả lại người... Nếu không tin, lúc đó cứ tới hoàng cung tìm ta...”

Phó Cửu Vân suy tư chốc lát, gật đầu thờ dãi: “Tri kỷ khó tìm, người đã yêu mến tranh của ta như vậy, không đáp ứng thì còn gì là đạo lý.”

Vị nhị hoàng tử này tuy rằng còn hơi non trẻ, nhưng tính tình lại rất hợp ý hấn. Phó Cửu Vân đem bức Hồng Mai Đồ cùng bức tiên họa Đông Phong Đào Hoa giao cho hấn, có chút bùi ngùi: “Đây là bức Đông Phong Đào Hoa, kẻ hèn này tuy chỉ vẽ một nửa, đáng tiếc thể gian này lại không ai có thể múa.”

Nhị hoàng tử sáng mắt lên: “Ta có một tiểu muội, từ nhỏ am hiểu ca múa, tiên sinh sao không để nàng thử xem?”

Phó Cửu Vân không tin lắm cô bé mệnh khổ mười đời kia có thiên phú múa máy gì, một Đế Cơ được nuông chiều chốn thâm cung, cái gọi là nhã thiện ca múa, ắt hẳn chỉ là mấy lời ton hót của những kẻ bên ngoài.

Hấn chỉ cười bỏ qua, chẳng hề đáp lời.

Nhị hoàng tử đi một mạch mấy ngày, lúc quay lại tìm hấn, quả nhiên đem tranh trả lại hấn, nhân tiện còn thay Đế Cơ nhắn cho hấn một câu: “Xin hãy làm hoàn chỉnh khúc Đông Phong Đào Hoa, người có thể làm xong, ta liền có thể múa xong.”

Cuồng vọng đến thế, tự tin đến thế.

Phó Cửu Vân vừa buồn cười vừa tức giận, nhóc con này mười đời liền đều sống nhu nhược yếu đuối, thật không ngờ đời này lại trở nên to gan lớn mật. Hấn cố ý muốn áp chế nhuệ khí của cô nàng không biết trời cao đất rộng này, bé con ấy mà, cứ nhu thuận dịu dàng một chút mới là tốt. Thế là bảo nhị hoàng tử nhắn lại một lời còn khiêu khích hơn: “Làm xong không thành vấn đề. Đế Cơ có thể múa ra, kẻ hèn này xin đem

hai bức tranh tâm đắc nhất biếu tặng. Chỉ là Đế Cơ nếu không múa được, vậy cái tiếng xấu coi trời bằng vung kia e là phải truyền khắp Đại Yến rồi.”

Hắn cố ý muốn chờ xem Đế Cơ sẽ phản ứng thế nào với lời khiêu khích của hắn, nào ngờ Mi Sơn bỗng nhiên tìm hắn uống rượu, nên đành gác lại. Mi Sơn Quân thấy gần đây mặt mày hắn lúc nào cũng tươi tỉnh, không dường được trêu ghẹo: “Thế này là sao đây? Động hồng loan tinh? Vừa ý cô nương nhà nào rồi?”

Phó Cửu Vân chẳng hề biến sắc, thong dong nói: “Hồng loan tinh? Lần trước là ai lôi kéo ta đi xem tiểu thư họ Tân...”

Lời còn chưa dứt, Mi Sơn Quân liền bụm mặt chạy đi như cô vợ nhỏ oán chồng, phút cuối cùng còn nguy biện: “Ta chỉ coi nàng như muội muội!”

Phó Cửu Vân chỉ cười cười, đã nhiều ngày dứt khoát không tới bờ sông Hoàn Đái, chỉ ở lại Mi Sơn cư, tìm một phòng yên tĩnh một lòng một dạ viết hoàn chỉnh nửa khúc Đông Phong Đào Hoa còn lại.

Chẳng biết Đế Cơ sẽ phản ứng thế nào với lời khiêu khích của hắn, ngạo khí ngập trời của hắn lại bị kích phát rồi. Cảm thấy là chính mình dùng tinh lực cả đời ra một đề thể nhân không ai giải nổi, quả thật là việc đáng kiêu ngạo nhất từ khi lọt lòng tới nay, thấy mọi người đều bại trước khúc Đông Phong Đào Hoa, trong đắc ý khó tránh khỏi cảm giác mất mát. Không ngờ tới, cuối cùng người khẳng khái nói muốn giải đề lại là nàng, hắn có chút không cam lòng, cũng có chút mong đợi.

Thế gian khó tìm nhất là tri kỷ. Được lắm, tiểu cô nương, xem xem nàng có thể mang tới cho ta thứ gì?

Khúc Đông Phong Đào Hoa hoàn chỉnh được nhị hoàng tử đưa vào hoàng cung Đại Yến, chưa tới mấy ngày, Đế Cơ hồn nhiên mà lớn mật lại đi theo nhị ca nàng, giả trang nam nhân lén lút tới bờ sông Hoàn Đái tìm hắn.

Lúc ấy Phó Cửu Vân mới từ Mi Sơn cư uống rượu xong ra, điều khiển xe ngựa trốn trên một đám mây từ trên cao nhìn xuống đánh giá nàng, trong bụng suy nghĩ, đứa nhỏ này ấy vậy mà chẳng thay đổi chút nào, vẫn cứ mặc nam trang, cho rằng người khác đều là người mù cả sao. Chỉ là liên tiếp nhìn nàng đau khổ mười đời, bỗng nhiên thấy nàng được nuông chiều từ nhỏ vô ưu vô lo, trên gò má non mềm còn lộ ý cười ngọt ngào, hắn không khỏi nghĩ đến tam công chúa nước Chu Việt rất nhiều, rất nhiều năm trước kia.

May mắn, một đời này của nàng là tốt số. Cứ mỉm cười như vậy đi, tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng phải thay đổi.

Đế Cơ đợi một ngày cũng không gặp người, thở phì phì trở về. Phó Cửu Vân cảm thấy nàng tức giận thành hình dạng bánh bao cực kỳ khả ái, kìm lòng không đậu điều khiển xe ngựa lặng lẽ đi theo sau, lúc đến hoàng cung, lại bị người cản lại —— là đại sư huynh của Mi Sơn, vị lão tiên sinh bán tiên kia.

“Công Tử Tề tiên sinh, đi tới đây là đủ rồi. Đế Cơ bây giờ còn nhỏ, ăn không nổi thủ đoạn của người.” Lão tiên sinh cho rằng hắn muốn vờn ma trảo với tiểu Đế Cơ hồn nhiên đáng yêu, vội vã lao ra bảo vệ nghề con.

Phó Cửu Vân ghét nhất là bị người ta hiểu lầm, lại càng ghét phải giải thích, lập tức cười đến là thoải mái tự nhiên: “Nếu ta nhất định muốn nàng phải ăn thì sao?”

Lão tiên sinh khó xử nhìn hắn: “Trâu già gặm cỏ non cũng không thể gặm như vậy. Con trâu nhà người đây không khỏi quá già, cây cỏ nàng này cũng không tránh khỏi có phần quá non rồi.”

Phó Cửu Vân lại bị dáng điệu dí dỏm của lão chọc cười, nhảy xuống xe ngựa thành tâm thực lòng giải thích: “Ta chỉ muốn xem nàng bây giờ sống ra sao, cũng không có ý gì khác, lão tiên sinh không cần lo nghĩ nhiều.”

Lão tiên sinh nhẹ nhõm cả người: “Ta từng nghe Mi Sơn nhắc qua, Công Tử Tề tiên sinh đã dỗi theo mười kiếp số khổ của nàng. Một đời này của nàng số mệnh vô cùng tốt, miễn là tiên sinh người đừng nhúng tay vào.”

Phó Cửu Vân khó hiểu, lão tiên sinh liền như có chút suy nghĩ bảo: “Tồn tại của tiên sinh nằm ngoài siêu thoát của phàm nhân, không thể kết giao cùng bọn họ. Người dỗi theo nàng mười kiếp, vô hình trung đã sinh ra nghiệt duyên, lại còn muốn tiếp xúc, một đời này số mệnh nàng ra sao, khó mà nói được.”

Chỉ nhìn thôi mà cũng có thể sinh nghiệt duyên? Đây là cái đạo lý gì chứ? Phó Cửu Vân ở trong xe ngựa suy nghĩ rất lâu, quyết định về sau cũng sẽ không tới nhìn nàng. Lẽ ra nên là như vậy, hắn cũng không thiếu nợ nàng cái gì, vì sao hết đời này đến đời khác lại cứ nhìn trộm nàng?

Thế nhưng hạ quyết tâm không đi xem, lại thấy vô cùng trống rỗng, làm việc gì cũng chẳng còn tư vị, tựa như đánh mất thứ gì cực kỳ quan trọng, thập phần thập phần không cam tâm, không tình nguyện.

Hắn thừa dịp ban đêm lén lút phá kết giới hoàng cung Đại Yến, chuồn tới cung Cảnh Viêm của công chúa tìm tòi dấu vết người đẹp. Lén lút liếc nhìn nàng một cái, cũng không có gì ghê gớm đi? Bọn họ còn có đánh cược cơ mà! Suy nghĩ kiếm cớ trẻ con này giúp hắn yên dạ yên lòng, trong bóng đêm lẳng lặng nhìn trộm dung nhan say ngủ của nàng.

Đế Cơ lúc này tuổi còn chưa lớn, trên gương mặt còn nét phúng phính ngây thơ, im lặng dùng tay đè nặng lên chần. Mười đầu ngón tay trắng như ngọc kia vô cùng hoạt bát khả ái, Phó Cửu Vân nhẹ nhàng cầm lấy một bàn tay, đưa tới trước mắt, tỉ mỉ xem tướng tay của nàng.

Mệnh số một đời này của nàng quả thực không tệ, cha thương mẹ yêu, thuận thuận lợi lợi đến già, nhân duyên cũng mỹ mãn hạnh phúc.

Trong lòng Phó Cửu Vân có một loại thỏa mãn, đang muốn buông ra, chợt thấy nàng khê động, đứng là tỉnh lại. Hắn chưa kịp trốn tránh, hoặc giả là từ đáy lòng không muốn tránh đi, muốn để nàng nhìn thấy chính mình, biết rằng có một người cổ quái như vậy đã luôn lén lút dõi theo nàng mười kiếp mà nàng chẳng hay.

Phản ứng của Đế Cơ hiển nhiên không được uyển chuyển đến vậy, nàng bị dọa cho cứng người, thậm chí một tiếng kêu cũng không bật ra nổi.

Phó Cửu Vân làm phép biến đi trong nháy mắt, để lại một mảnh giấy nhỏ cho nàng: Khanh bản giai nhân, khước phần nam trang, nan khán nan khán! Ca vũ chi ước, vật vong vật vong.

[Vốn là người đẹp, lại giả nam tử, khó nhìn khó nhìn! Ước hẹn ca múa, chớ quên chớ quên.]

50. Phiên Ngoại 3

Áp chế nhuệ khí của nàng một chút, ước chừng sẽ dọa cho nàng khóc nhè đi? Trò đùa ác này làm hắn buồn cười, bất ngờ Đế Cơ lại kêu to: “Công Tử Tề! Ta thắng chắc! Người cứ chờ xem!”

Hắn xem chút từ trên xà nhà té xuống.

Lần nhìn trộm này khiến lão tiên sinh không biết làm sao cho phải, tới sông Hoàn Đái đợi hắn mấy ngày liền, hắn lại nhất định trốn tránh không gặp. Nói cho cùng, Phó Cửu Vân cũng có chút chột dạ, nhưng trong lòng lại có một loại vui vẻ và mong đợi rất kiểu trẻ con. Hắn đã thật lâu thật lâu rồi không có cảm giác này.

Lúc uống rượu cùng Mi Sơn Quân, hắn kim lòng không đậu nói: “Có lẽ... Lần này khúc Đông Phong Đào Hoa thực sự có thể tìm được chủ nhân.”

Mi Sơn Quân rất kỳ quái: “Tìm được chủ nhân thì làm sao? Người lấy nàng làm vợ chắc?”

Phó Cửu Vân dường như chưa hề nghĩ tới vấn đề này, nhất thời bị hỏi khó, im lặng uống cạn rượu ngon, hồi lâu không nói gì.

Mi Sơn Quân cười ha hả, rung đùi đắc ý hả hê: “Người lấy nàng thì có gì khó? Bay tới hoàng cung, trực tiếp cướp đi! Ta tới làm bà mối cho các người...”

“Bức tranh vẽ Tân Mi...” Phó Cửu Vân chỉ nói năm chữ, Mi Sơn Quân lại bùm mặt chạy, vừa bức vừa hận: “Người cứ chờ đây chờ đây!”

Mi Sơn Quân báo thù hấn chưa chờ tới, lại chờ tới một khúc Đông Phong Đào Hoa trên đài Triều Dương kia.

Trên đài có biết bao nhiêu người, kỳ thật trong lòng hấn hiểu rõ, nàng đánh cược chỉ là cho vui, nhảy múa cũng chẳng phải vì hấn, chỉ sợ phần nhiều là vì muốn nam nhân ngồi trên long ỷ kia nở một nụ cười mà thôi.

Thế thì có sao? Hấn tự hỏi mình, thế thì có làm sao?

Hôm nay nàng vận một bộ váy đỏ rực như lửa, mép váy lướt qua lan can đá trắng trên đài Triều Dương, hàng vạn hàng nghìn phồn hoa dưới đài cũng không sánh bằng một nụ cười nhợt nhạt của nàng. Hấn ra một nan đề mà người đời không ai giải nổi, nàng lại đưa ra đáp án tuyệt vời nhất. Là đáp án mà đáy lòng hấn khát cầu. Ba ngàn năm bồi hồi luân hồi trên thế gian, ba ngàn năm, phảng phất chỉ vì giờ khắc này.

Gặp được nàng, nhìn thấy nàng.

Sương mù dày đặc nháy mắt tan đi, thì ra thực sự là nàng.

Hấn nói cho Mi Sơn Quân đáp án của câu hỏi lần trước hấn chưa thể trả lời: “Ta muốn nàng, ta sẽ đưa nàng đi.”

Mi Sơn Quân vẫn cho rằng hấn đang nói đùa, lần này thực sự bị dọa ngây người, thì thào: “y... Người nói thật? Mệnh số một đời này của nàng vô cùng tốt, nhưng không quan hệ gì với người...”

“Ta sẽ cho nàng một cuộc sống tốt hơn, ta thay nàng sửa mệnh, hậu quả gì ta cũng đều gánh chịu.” Phó Cửu Vân không chút do dự, “Nàng là của ta.”

Mi Sơn Quân không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn hấn rời đi.

Phiên ngoại: Phó Cửu Vân (Phần 3)

Phó Cửu Vân cảm thấy bản thân chưa từng trẻ con đến vậy, lòng dạ ngoan nghèo chứa đầy những chiêu úng phó với nữ tử trước kia giờ đây bỗng trở nên thẳng đuột.

Nàng thích cái gì? Ghét cái gì? Hấn ba lần bảy lượt ban đêm xông vào hoàng cung, với nàng mà nói có phải là hơi thiếu tôn trọng?

Đến đo nửa ngày, cuối cùng chỉ để lại cho nàng hai bức họa cùng một mảnh giấy nhỏ, lúc đi ra trên trán đã sưng mồ hôi. Nàng là một con cá nhỏ giữa lòng đại dương, bơi qua bơi lại, vô cùng tự tại, dùng mỗi câu này dụ nàng, liệu có thể mắc câu hay không?

Phó Cửu Vân đợi ở bờ sông Hoàn Đái thật lâu thật lâu, dần dần trời liền đổ mưa. Hấn mở một tán ô bằng giấy dầu, một nam nhân trẻ tuổi cầm ô đứng bên bờ sông trong mưa phùng mệnh mang là cảnh tượng vô cùng chói mắt, dân chúng Đại Yến bắt đầu cõng mả, luôn có những cô gái trẻ to gan bước tới hỏi thăm, đều bị hấn lơ đãng xua đi.

Nước sông róc rách, làn mưa nhỏ lúu nhúu điểm trên mặt nước những dấu vết mấp mô, tựa như trái tim loạn nhịp của hấn.

Mưa cứ thế ngập ngừng rơi, bọt nước trong veo lóng lánh nhỏ xuống từ lá liễu, cứ một giọt hấn lại thâm trầm một con số trong lòng. Ngóng trông cá nhỏ mắc câu, chẳng biết lúc nào sẽ cắn mồi câu kia? Lại có chút sợ nàng tới, tuổi nàng còn nhỏ, ngây thơ vô cùng, phải nói thế nào để cho nàng hiểu?

Nếu nàng tới, ta sẽ đưa nàng đi, sửa lại mệnh của nàng. Nếu như nàng không đồng ý... Chắc, không đồng ý liền đánh hôn mê rồi khiêng đi? Không hay không hay, như vậy không hay, chỉ bằng dụ dỗ hơn một chút...

Hấn đợi bên bờ Hoàn Đái hơn nửa tháng, Đế Cơ rốt cuộc không hề tới, hấn liền đi một chuyến tới đài Triều Dương, trông thấy hình ảnh Đế Cơ và Tả Tử Thần gần bó bên nhau.

Mi Sơn bảo: “May mà lần này ngươi không lỗ mãng. Cô nương người ta là có tiên duyên, Tả Tử Thần này cùng nàng có nhân duyên trời định, hai người kết làm vợ chồng, ngày sau tu hành thành tiên, bù đắp cho nàng mười kiếp chịu khổ. Người có thể giúp nàng sửa mệnh tốt hơn thế được sao? Phó Cửu Vân, người tốt

nhất đừng nên u mê không tỉnh ngộ, bắt đầu từ hôm nay ta tuyệt đối sẽ không để quạ đen giúp người đi xem tung tích của nàng, từ giờ buông tay đi!”

Phó Cửu Vân chỉ cảm thấy gặp phải vấn đề nan giải nhất từ khi lọt lòng tới nay.

Nàng sẽ thành tiên?

Thành tiên.

Thành tiên rồi sẽ có tuổi thọ rất dài, bên cạnh lại có người trong lòng bầu bạn, quả nhiên là mệnh vô cùng tốt, quả nhiên là quý không tả xiết.

Vậy... Còn hấn thì sao? Hấn làm sao bây giờ?

Mi Sơn Quân thở dài thườn thượt: “Không phải chỉ là múa một điệu thôi sao? Ta thật không tin thiên hạ không còn cô gái nào có thể múa được. Chốc nữa ta tìm cho người một cô còn múa đẹp hơn, người cũng đừng mãi nhớ nàng nữa. Đã nhìn mười đời, còn nhìn chưa đủ hay sao?”

Hấn đúng là có chút nhìn chưa đủ. Thì ra Tả Tử Thần là nhân duyên mỹ mãn của nàng, tiểu Đế Cơ của hấn rất ngây thơ trong sáng, ai cũng có thể nhìn ra nàng nào có thể giả bộ cái loại yêu thương một lòng một dạ này. Giờ phút này nếu có người hỏi nàng Công Tử Tề là ai, ước chừng nàng cũng đã quên mất rồi.

Nàng hiện tại rất hạnh phúc, rất tốt đẹp, là hấn vẫn cố chấp chờ đợi.

Phó Cửu Vân bị thương nở nụ cười, lắc đầu xoay người rời đi.

Không có cách nào cứu giúp, bọn họ đã được cứu, còn hấn thì không. Ai múa đẹp hay không đã không còn quan trọng, “Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân.” Giữa bọn họ, gọi là duyên phận. Còn hấn cùng nàng, chỉ có thể gọi là nghiệt duyên. Hấn cũng cảm thấy chính mình thật điên cuồng, vô duyên vô cớ nhìn trộm một nữ nhân mười đời mười kiếp, vô duyên vô cớ lại yêu, sau cùng lại vô duyên vô cớ mà rời bỏ.

[Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân: “Ngoài ra biển cả khôn tìm nước, nếu bỏ non Vu đâu có mây.”]

Trong vòng luân hồi luân quần không điểm dừng của hấn, hết thấy này đây ước chừng sẽ chỉ là những rung động cỏn con, qua đi mấy ngàn năm, có lẽ thậm chí trông nàng ra sao hấn cũng chẳng còn nhớ nổi.

Chỉ là, thực không cam tâm.

Hấn đếm từng giọt nước mưa, đếm tới lần thứ mấy ngàn mấy vạn, cuối cùng vẫn là không thể chờ được nàng tới, rốt cuộc chờ không được.

Phó Cửu Vân trở về núi Hương Thủ một chuyến, hấn vốn từng muốn mang hồn đăng đi, cùng Đế Cơ tìm một nơi sơn thủy hữu tình tiêu dao một đời. Có điều giờ đây hấn lại cảm thấy thiên hạ rộng lớn như vậy, sống ở đâu cũng thế mà thôi.

Nữ đệ tử Thanh Thanh thấy hấn gần đây buồn bực không vui, không nhin được muốn trêu ghẹo: “Ra ngoài lâu, lại đổi tính rồi à? Mấy hôm trước đám tiểu nha đầu Hòe San kia mời chàng uống rượu chàng cũng chẳng thèm tới, đang có tâm sự gì thế?”

Phó Cửu Vân nghĩ nghĩ: “Ta đang nghĩ có nên làm cây gậy đánh tan uyên ương hay không.”

Thanh Thanh phì cười: “Chàng chỉ cần qua đó đứng thôi là được, không cần gậy đánh đôi uyên ương đó cũng tự tan. Nhưng mà, mấy loại chuyện thất đức này có lẽ nên hạn chế đi? Thế gian nói cho cùng khó mà tìm được tình nhân.”

Phó Cửu Vân lại nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu mỉm cười: “Không sai, nàng nói rất đúng.”

Hạnh phúc của cô bé ấy, đâu phải chỉ mình hấn mới có thể mang tới. Nếu nàng chưa đem lòng yêu người khác, hấn có thể cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn, cưng chiều nàng đến tận chín tầng mây. Nhưng giờ nàng đã yêu người khác, như vậy ngoại trừ Tả Tử Thần, ở bên ai với nàng cũng đều là địa ngục. Giữ lấy nàng, là muốn được thấy nàng cười, thay vì để bản thân hấn được vui sướng, lại hại nàng lấy nước mắt rửa mặt, không bằng để hấn buồn bực một chút, nhìn thấy nàng cười là được.

Hắn là quỷ, trái tim hắn cứng rắn hơn nhiều so với phàm nhân, ngại gì chút đau đớn phôi pha mờ ám.

Sống nhàn nhã tại núi Hương Thủ một thời gian, sơn chủ không biết nghe ai nói trong hoàng lăng của Quỳnh quốc phương Tây có bảo vật, tên là gương Đồng Tâm. Nghe nói nam nữ yêu nhau mà đứng trước gương, nếu là duyên số trời định, trong gương sẽ phản chiếu hình ảnh của hai người. Nếu là vô duyên, trong gương trống rỗng.

Lão sơn chủ này xưa nay luôn có hứng thú dạt dào đối với những bảo bối kỳ cổ quái, đã nổi lên ý niệm muốn vợ vét. Vừa vặn Phó Cửu Vân gần đây buồn tẻ nhàm chán, dứt khoát tự nguyện đi đoạt bảo bối giúp lão, tạm thời kiếm chuyện để làm cho khuây khỏa.

Tới hoàng lăng đợi hơn một năm, tên chiến quỷ kia và Tân Mi lại mãi chưa về, Phó Cửu Vân mỗi ngày ngắm cảnh non xanh nước biếc trong hoàng lăng, dần dần cũng phát ngán, chỉ để lại cho họ một mảnh giấy, lên đường du sơn ngoạn thủy, quyết định từ đây biến đi tới Thiên Nguyên quốc ở Tây Bắc thưởng thức một phen.

Ngờ đâu xung quanh cảnh biển chẳng biết từ bao giờ đã bố trí tầng tầng lớp lớp thiết kỵ, những người trong trấn đều bị đuổi đi, mỗi ngày có đến mấy nghìn người tuần tra canh giữ, làm bộ như lâm đại địch.

[thiết kỵ: lính cưỡi ngựa mặc giáp, quân tinh nhuệ]

Phó Cửu Vân nổi lòng hiếu kỳ, lén bắt một tiểu binh hỏi đến tột cùng: “Đang có chuyện gì? Sắp chiến tranh sao?”

Tiểu binh bị hắn sử dụng tiên pháp, trước mắt một mảnh tối đen, hoảng sợ run lấy bầy, nói liên thanh: “Là Thiên Nguyên quốc! Vị thái tử mang thiên mệnh kia dẫn đại quân yêu ma càn quét các nước khác... Mấy nước nhỏ xung quanh Quỳnh quốc đều đã bị chiếm, nghe nói vừa mới đây còn diệt cả nước Đại Yến phương Đông! Thánh thượng sợ có gian tế Thiên Nguyên len vào Quỳnh quốc, cho nên phái quân mã coi giữ biên cảnh...”

Phó Cửu Vân chỉ nghe thấy mấy chữ “Nước Đại Yến bị diệt”, kinh hãi tới nỗi tim thiếu chút nữa ngừng đập.

Đại Yến bị diệt tối thiểu cũng là chuyện của mười năm sau, vị thiên mệnh thái tử của Thiên Nguyên kia có bản lĩnh đâu ra mà khiến cho đám yêu ma lẻ tẻ rời rạc tập hợp lại bán mạng làm việc cho hắn?

Hắn không kịp hỏi nhiều thêm, gọi linh cầm bay thẳng tới Đại Yến.

Nhưng trên đời đã không còn Đại Yến nữa rồi.

Tả tướng phản quốc, thái tử Thiên Nguyên thống lĩnh đại quân yêu ma mạnh như vũ bão, phóng hỏa thiêu hủy hoàng cung Đại Yến, lửa cháy phừng phừng trọn một tháng, thiêu hủy tòa cung điện hoa mỹ tuyệt luân thành tro bụi, chỉ còn lại cảnh tường xiêu vách đổ.

Nàng Đông Phương Đế Cơ ấy, trong kiếp đại nạn, hương tiêu ngọc vẫn.

Phó Cửu Vân không thể tin vào mắt mình. Không phải nói một đời này của nàng số mệnh vô cùng tốt sao? Không phải nói có tiên duyên sao? Chính là... Nước mất nhà tan, chết trong đại hỏa, là cỡ nào đau đớn? Nàng chết so với mấy đời trước thậm chí còn bị thảm hơn nhiều!

Hắn nắn ná trong đồng hoang tàn tìm kiếm rất lâu rất lâu, thi thể bị thiêu rụi có rất nhiều, mỗi thi thể hắn nhìn thấy đều làm hắn hãi hùng khiếp vía, cảm thấy giống như nàng, trong lòng lại mong sao không phải là nàng.

Khi Mi Sơn Quân hỗn hà hỗn hển tìm đến nơi, hắn vẫn không ngừng tìm kiếm trong đồng hoang tàn, như là hy vọng sẽ có kỳ tích tự nhiên xuất hiện.

“Ta cũng có lúc nhìn lầm!” Mi Sơn Quân tức xanh cả mặt, “Lão quốc sư Thiên Nguyên kia thực con mẹ nó không đơn giản! Người có mệnh cách vô song mà cũng có thể bị lão áp chế, tự ý nghịch thiên sửa mệnh, tìm một yêu ma để thay thế! Số mệnh của bao nhiêu người đều bị nhiễu loạn, lần này thiên hạ đại loạn đến nơi rồi!”

Mắt Phó Cửu Vân hần đầy tơ máu, túm lấy y không buông, thanh âm khàn khàn: “Đế Cơ đâu? Còn sống hay đã chết?!”

Mi Sơn Quân xòe tay: “Ta không tìm thấy nàng, nhất định là đại sư huynh hạ chú trên người nàng, để phòng người lại đi nhìn lên...”

Phó Cửu Vân đẩy y ra, lão đảo trèo lên linh cầm, thơ thẩn tìm kiếm khắp nơi vô mục đích.

Hắn không biết phải đi đâu mà tìm, hắn đã từng ngồi tít trên cao xem trộm vận mệnh của nàng, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày không tìm được nàng.

Thì ra thiên hạ rộng lớn đến thế, mơ tưởng tìm một hạt cát giữa biển rộng mênh mông, cần bao nhiêu năm?

Thậm chí nàng sống hay chết cũng còn chẳng biết.

Mang theo tia hy vọng cuối cùng, hắn trở lại núi Hương Thủ tìm Tả Tử Thần, há biết hắn lại bị người ta phong ấn ký ức, quên sạch mọi chuyện đã xảy ra ở Đại Yến, ngay cả hai mắt cũng mù, trở thành phế nhân một nửa.

Thiếu nữ đứng bên cạnh hắn không còn là Đế Cơ, mà là một nữ tử xinh đẹp xa lạ, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo.

“Người muốn hỏi Đế Cơ?”

Thiếu nữ tên gọi Huyền Châu, là công chúa nước chư hầu của Đại Yến, nghe thấy hai chữ Đế Cơ liền biến sắc.

“Ta không biết rõ, có khi chết từ lâu rồi.”

Nàng ta dường như hận Đế Cơ tới khắc cốt khi xương.

Phó Cửu Vân tới gặp sơn chủ, muốn hỏi cho ra lẽ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Tả Tử Thần.

Sơn chủ đang ở trong bảo khố ngắm nghía mấy thứ lão mới vợ vét được, trong đó có hai bức tiên họa, hắn nhớ rõ, đó là do chính hắn tặng cho Đế Cơ.

Thấy Phó Cửu Vân đăm đăm nhìn hai bức họa kia, sơn chủ khó tránh khỏi đắc ý vênh vang: “Đây là tiên họa của Công Tử Tề, vạn lượng hoàng kim cũng không mua được. Chẳng trách người xem nổ cả mắt.”

Phó Cửu Vân đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão, thấp giọng nói: “... Bức họa này từ đâu ra?”

Sơn chủ có chút lúng túng, còn có chút tức giận: “Đương nhiên là người ta biếu tặng... Người hỏi làm gì?”

Phó Cửu Vân cười cười: “Người ta biếu người bức họa, là muốn nhờ người niêm phong ký ức Tả Tử Thần?”

Có thể dùng thần chú phong ấn hoàn mỹ cao siêu đến thế, ngoại trừ sơn chủ không có người thứ hai. Sở trường của lão xưa nay chính là mấy loại nguyên rửa và phong ấn cổ quái.

Sơn chủ nghiêm mặt: “Cửu Vân! Người quá vô lễ!”

“Để ta đoán xem.” Phó Cửu Vân chẳng hề sợ lửa giận của lão, “Tả Tử Thần biết rõ phụ thân muốn phản quốc, Tả tướng sợ hắn tiết lộ mọi chuyện ra ngoài, cho nên đem biếu người hai bức tiên họa, nhờ người giữ chân hắn trong núi Hương Thủ. Ta nói có đúng không?”

Sơn chủ giận tím mặt, xoay người đi vào sau rèm, rốt cuộc không nói được lời nào.

Phó Cửu Vân cũng chẳng còn gì cần hỏi, hết thấy nguyên do, hắn đã quá rõ ràng.

Quốc sư Thiên Nguyên nghịch thiên sửa mệnh, mượn bụng hoàng hậu sinh ra gã yêu quái hung thần do lão đã dùng máu huyết của chính mình dưỡng dục thành, thay thế người có thiên mệnh trong truyền thuyết. Cho nên Thiên Nguyên quốc mới có nhiều đại quân yêu ma như vậy, cần quét Trung Nguyên để đứng đầu thiên hạ, khiến nước Đại Yến bị diệt vong sớm trước mười năm.

Đó cũng là biến đổi đầu tiên trong số mệnh của Đế Cơ. Kiếp nạn mất nước.

Mà chính hần ngày đó đánh cược với Đế Cơ, thua hai bức họa, bức họa trở thành bảo bối để Tả tướng mua chuộc sơn chủ. Nếu không có bức họa của Công Tử Tề, liệu Tả tướng có thể làm lung lay ý chí sắt đá của sơn chủ hay không còn rất khó nói, dù sao trên đời này những thứ bảo bối có thể khiến sơn chủ động tâm, thậm chí động tâm đến mức xuống tay với đệ tử của mình thật sự không nhiều, Tả tướng chưa chắc đã nhờ được lão.

Đó cũng là biến đổi thứ hai trong số mệnh của Đế Cơ. Người yêu gặp nạn.

Phó Cửu Vân rốt cục hiểu ra lão tiên sinh nói nghiệt duyên là chỉ cái gì.

Tất cả đều bị biến đổi một cách vô tri vô giác, khi hần cho rằng đã thu tay, mới phát giác cái gì cũng là quá muộn. Nghiệt duyên, từ lúc hần và Đế Cơ đánh cược, đã sớm bắt đầu.

Cái gì cũng không thể vãn hồi được nữa.

Phó Cửu Vân chẳng còn hứng thú với thứ gì trên đời, suốt ngày ở lại Mi Sơn cư, từ khi lọt lòng tới nay chưa hề say đến chập vật như vậy, say xong là nôn, nôn cả mật xanh mật vàng, như thể sắp chết đến nơi.

Mi Sơn an ủi hần: “Việc này không liên quan gì tới ngươi, lão quốc sư Thiên Nguyên kia làm trái với ý trời, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng. Ngươi cũng không phải hối hận đã không tránh xa nàng, cái gì đến vẫn sẽ đến thôi. Không phải hai bức tiên họa ấy, thì vẫn còn có bảo bối khác, tội gì tự trách?”

Y vẫn thấy mừng thay cho Phó Cửu Vân, người sửa mệnh không phải hần, trời có phạt đương nhiên cũng không phạt hần, vị bạn già còn có thể tiếp tục tiêu dao.

Phó Cửu Vân say túy lúy bên bờ ao, ngộ nguyệ cửa mình một cái, chìm xuống đáy ao, chỉ lưu lại một chuỗi bọt nước lăn tăn trên mặt nước. Mái tóc dài của hần dập dờn trong đáy nước, tựa những đóa sen đen trải dài.

Tự trách? Không...

Hần ướt đầm nổi lên mặt nước, bọt nước lỏng lách chảy xuôi hàng mi nhỏ giọt.

“... Ta chỉ tự trách, không thể hạ quyết tâm mang nàng đi.”

Đã động tâm, thì không nên đổi ý, không nên lâm trận chùn bước, cuối cùng chỉ biết trơ mắt nhìn nàng rơi vào tình cảnh này.

“Ta sẽ chờ kiếp sau của nàng, lần này ta sẽ không nhân nhượng bất kỳ kẻ nào.”

Hần cười cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mi Sơn Quân không còn biết nói gì: “Phó Cửu Vân, ngươi không thể tiếp tục thế này được. Thứ nhất, chuyện của nàng ngươi căn bản không nên nhúng tay, ta cũng sẽ không bao giờ giúp ngươi tìm tung tích nàng nữa. Thứ hai, dù cho ta có muốn giúp ngươi, chỉ sợ cũng không giúp được. Đại sư huynh đã hạ chú trên người nàng, luân hồi chuyển thế cũng vậy cả, có sống hay chết ta cũng chẳng thể nhìn ra. Trên đời nhiều người như vậy, ngươi đi đâu mà tìm?”

Phó Cửu Vân nghĩ nghĩ: “Tìm từng người từng người, dù sao ta mệnh dài, kiểu gì cũng có thể tìm được nàng.”

Chớp mũi Mi Sơn Quân dần dần đỏ lên, khụ khụ hai tiếng quay mặt đi ra sức thở dài: “Ngươi nhìn người xem, người bảo ta biết nói gì cho phải...”

Phó Cửu Vân ùm ùm từ trong nước duỗi tay chỉ chén rượu không, ra hiệu y đổ đầy rượu.

Mi Sơn Quân thở dài: “Theo ta thấy, vị cô nương đó chưa chắc đã chết. Đại sư huynh ở đó, không thể nào dễ dàng chết như vậy. Bây giờ tuy không tìm được tung tích nàng, nhưng vẫn có thể ôm hy vọng trong lòng. Nếu nàng còn sống, ngươi định thế nào? Vẫn cả ngày say khướt như người chết vậy sao?”

Phó Cửu Vân khê đặt chén rượu vừa uống cạn trên bờ, nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại cười đậm mạc:

“Tìm được nàng, ở bên nàng, nghịch thiên thì cứ nghịch thiên đi.”

Hần lại chìm vào đáy nước.

Hắn đã chẳng còn sợ hãi điều gì, hắn không phải thánh nhân, đã nhân nhượng một lần thì vĩnh viễn không có lần thứ hai.

Nếu như nàng còn sống, nếu như còn có thể tìm thấy nàng, hắn nhất định sẽ nắm chặt, không bao giờ buông ra. Để đôi mắt nàng có thể thực sự thấy hắn, nhìn thấy hắn.

Nếu nàng có thể một lần nữa nở nụ cười, thì cho dù hắn có phải làm hết thảy những chuyện mà hắn không muốn, trao đi tất cả những gì hắn không thể trao, tựa hồ cũng hoàn toàn không là vấn đề.

Nghịch duyên? Thế thì đã sao? Là hắn muốn đi quấy rầy nàng, muốn nàng được sống tốt hơn. Đó là nghịch duyên của một mình hắn, không quan hệ gì tới nàng, tự hắn sẽ gánh chịu.

Trái tim của quỷ rất kiên cố, không e ngại bị đè nén hay phải chờ đợi lâu dài.

Hắn thực sự cái gì cũng không sợ, sinh thời, thề sống chết nuông chiều.

*** Hết phiên ngoại ***

Bonus hình ảnh Cửu Vân đứng đợi Đế Cơ bên bờ sông Hoàn Đái, tranh của Eno:

Hắn mở một tán ô bằng giấy dầu, một nam nhân trẻ tuổi cầm ô đứng bên bờ sông trong mưa phùn mênh mang là cảnh tượng vô cùng chói mắt, dân chúng Đại Yến bắt đầu cõng mả, luôn có những cô gái trẻ to gan bước tới hỏi thăm, đều bị hắn lơ đãng xua đi.

Nước sông róc rách, làn mưa nhỏ lú nhú điểm trên mặt nước những dấu vết mấp mô, tựa như trái tim loạn nhịp của hắn.

Mưa cứ thế ngập ngừng rơi, bọt nước trong veo lóng lánh từ lá cây liễu nhỏ xuống, cứ một giọt hắn lại thầm đếm một con số trong lòng. Ngóng trông cá nhỏ mắc câu, chẳng biết lúc nào sẽ cắn mồi câu kia? Lại có chút sợ nàng tới, tuổi nàng còn nhỏ, ngây thơ vô cùng, phải nói thế nào để cho nàng hiểu?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-thien-nha-sat>